

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

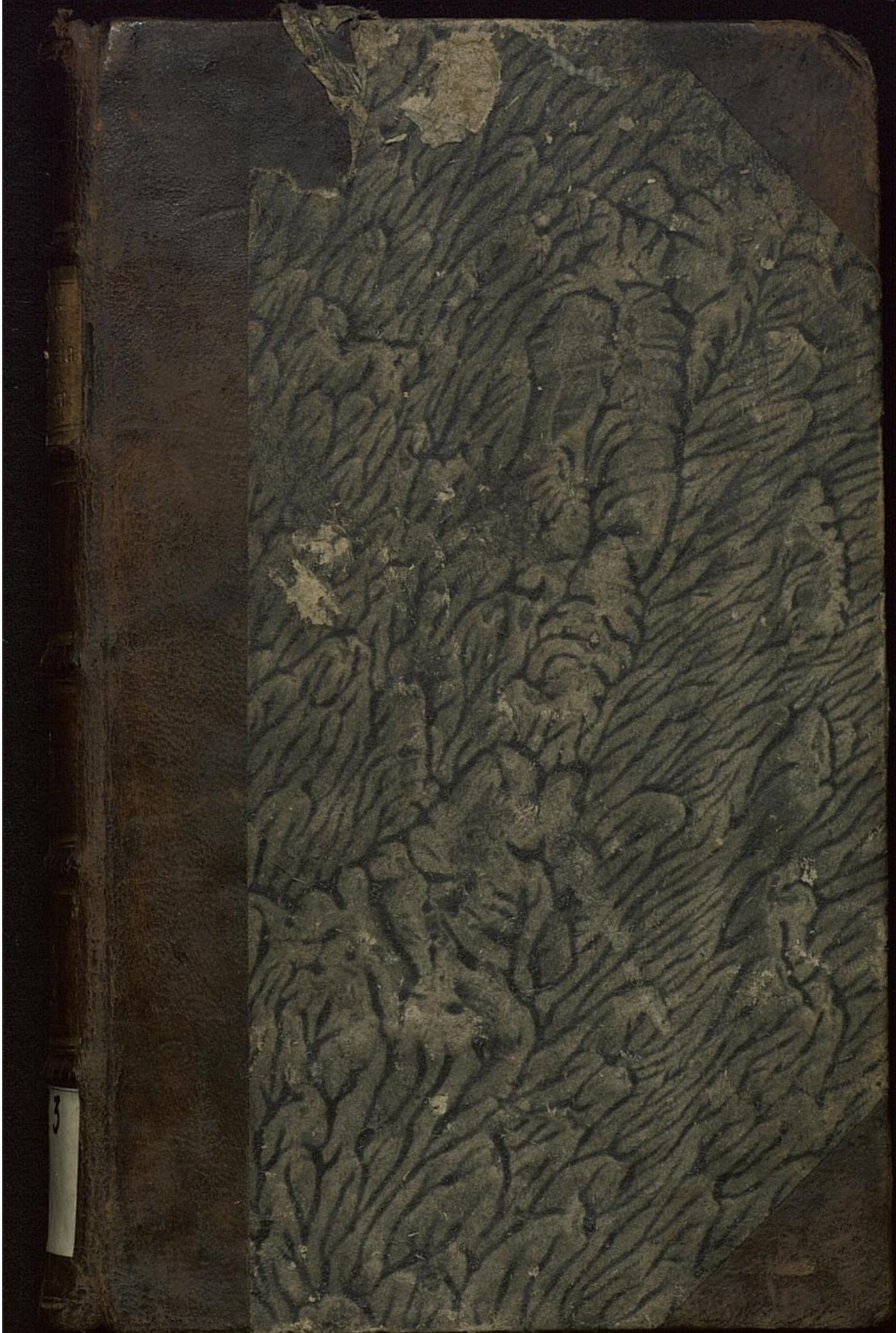
Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

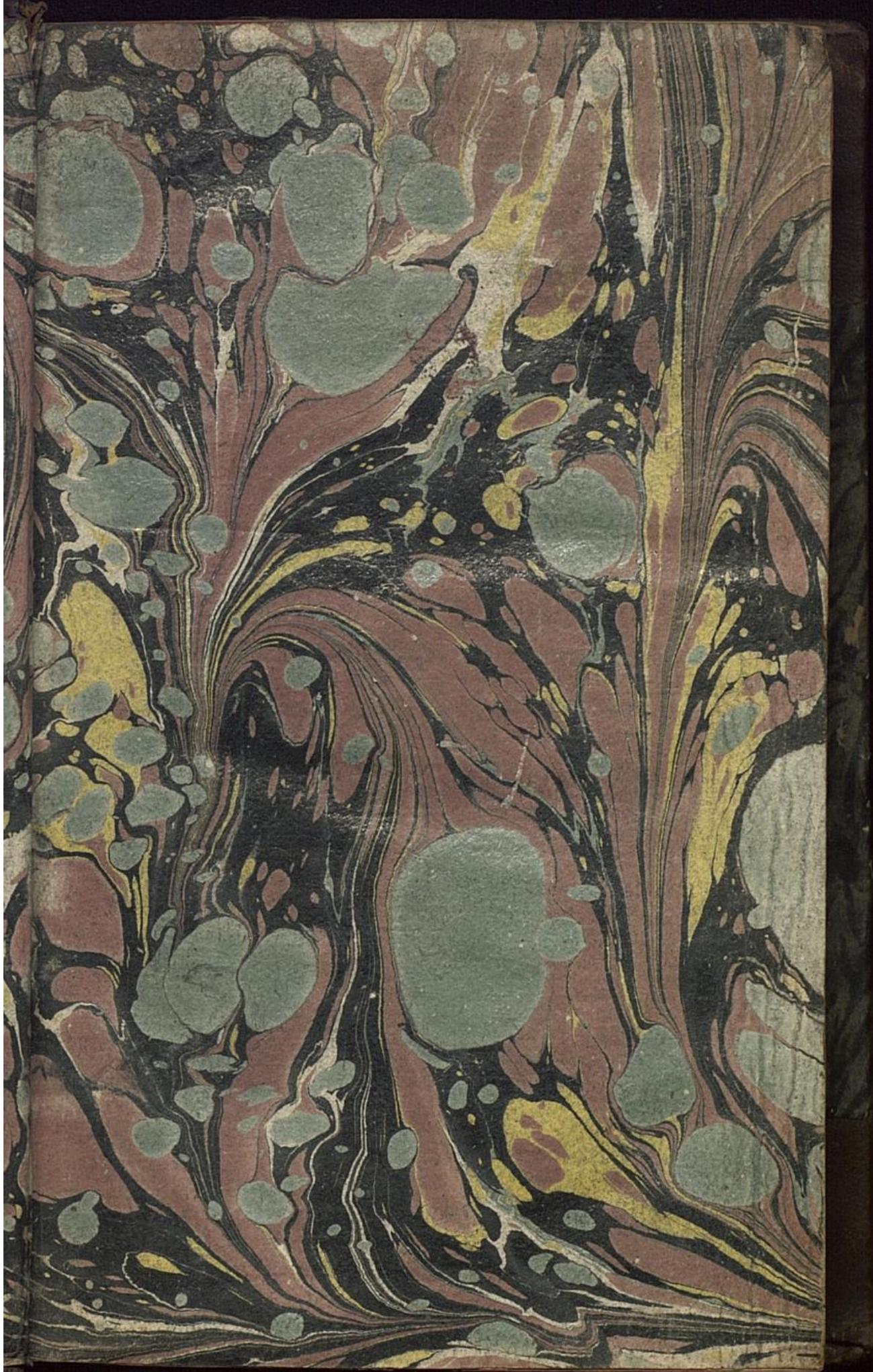
Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

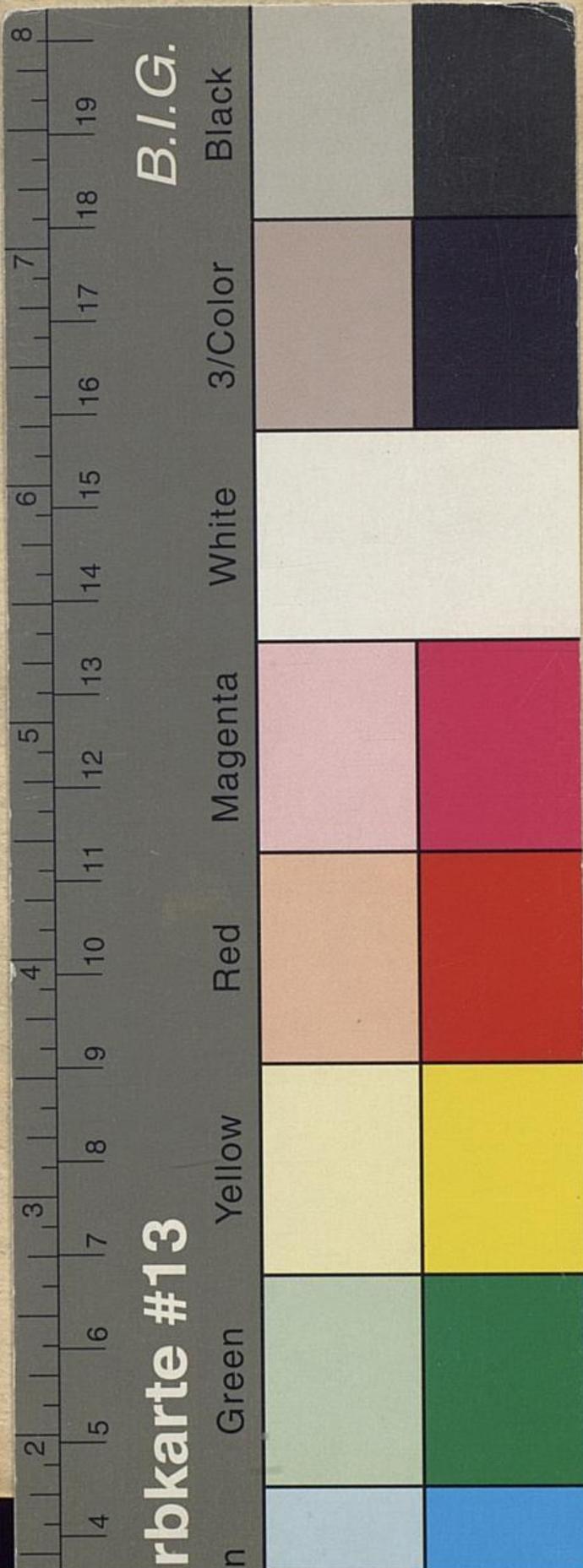
E. II. a. n. 1322

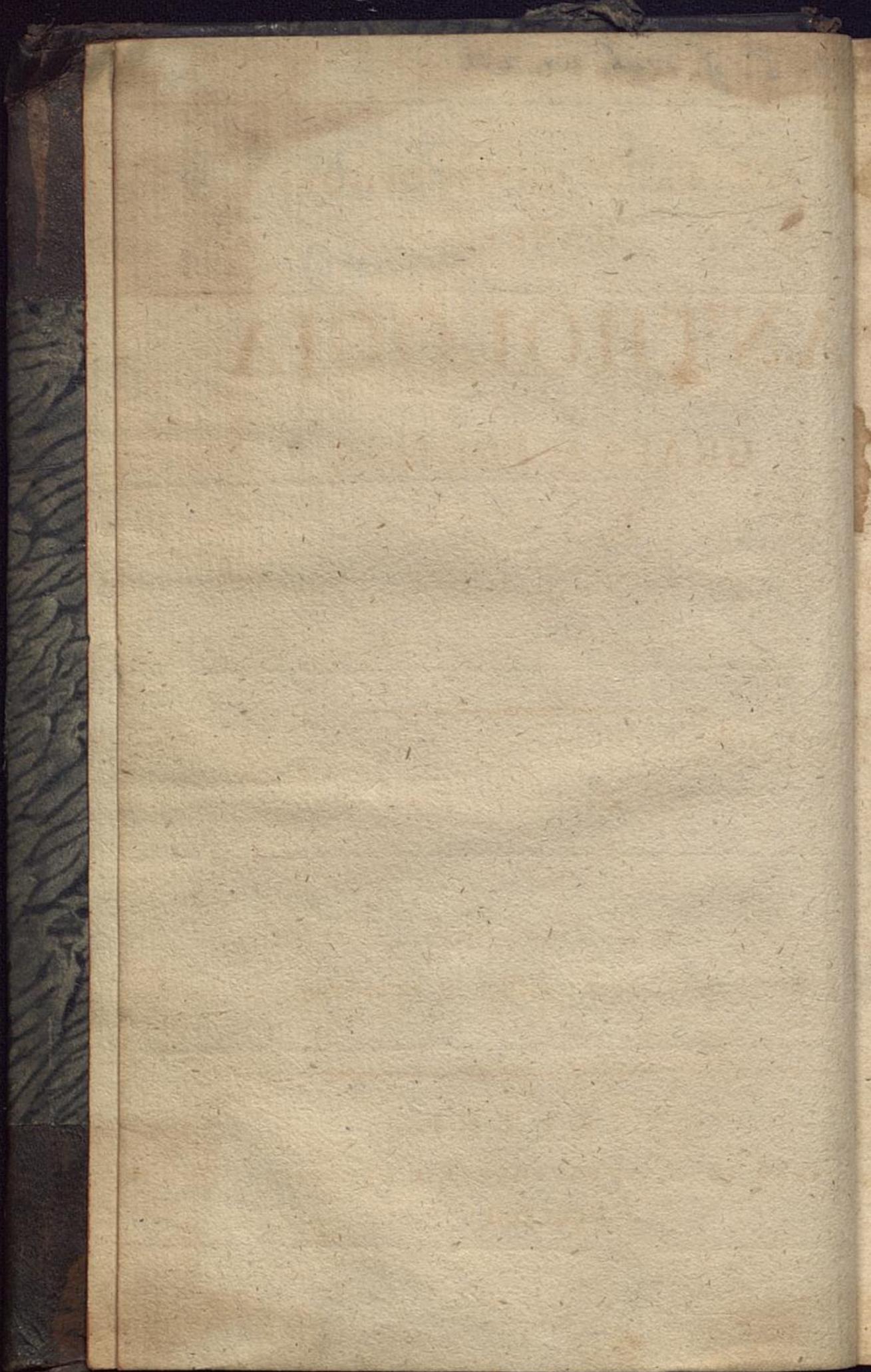
Sp. r. IX - 3

44

v. h. L. Z. 1796. nr. 201.

GOTTLIEB CHRISTOPHORI

HARLES

ANTHOLOGIA

GRAECA POETICA

Editio noua, multo auctior et emendatior.

B A R V T H I

apud IOAN. ANDR. LÜBECKII heredes.

MDCCXCII

GOTTFRID CHRISTOPHOR

HARLES

ANATOMIA

GRÆCÆ PORTICA

ET

CRISTIANI HEDDING

TERMINUM CORVINO

1772

BOSSIO SVO INDVLTISSIMO

PROF. P. HEDDING

Edidit typis, auctore et impressore

EX BIBLIOTHECA
OLDENBURGENSI.

1772

GOTTFRID CHRISTOPHOR

SERENISSIMO PRINCIPI AC DOMINO
DOMINO
FRANCISCO
FRIDERICO ANTONIO
DVCI SAXONIAE
ET
PRINCIPI HEREDITARIO
TERRARVM COBURGO - SAALFELDENSIVM
ETC. ETC.
DOMINO SVO INDVLGENTISSIMO

HVNC LIBELLVM

SVBMISSE ET DEVOTE

D. D. D.

GOTTLIEB CHRISTOPHOR. HARLES

SERENISSIMO PRINCIPIS AC DOMINI

DOMINO

FRANCISCO

FRIDERICO ANTONIO

DUCI SAXONIAE

ET

PRINCIPIS HEREDITARIO

TERRARVM COBVRGO SVALFEDENSIVM

ETC. ETC.

DOMINO SVO INDVLGENTISSIMO

AVGVSTVS

AVGVSTVS

AVGVSTVS

AVGVSTVS

AVGVSTVS

COETLIS CHRISTOPHOR. HARTES

PRINCEPS HEREDITARIE
SERENISSIME
DOMINE INDVLGENTISSIME

TVO NOMINI SERENISSIMO hanc inscribere
Anthologiam, eo minus dubitavi, quo dul-
cior est menti gratæ meæ recordatio lenitatis,
qua olim erga me, Coburgi commorantem
et in illustri gymnasio academico docentem,

PRINCEPS HEREDITARIE

SERENISSIME

DOMINE INDULGENTISSIME

semper usus fuisti, et quo firmitus inhaeret vi
oculis suauissimae imaginis TVAE, quae mihi le
haec scribenti, tamquam dea blandissima, te
obuersatur, memoria, quam nulla aetas ob- TR
scurabit, nedum delebit. Atque, quum ti
Chrestomathiam graecam, olim TIBI submis- ti
se dedicatam, Serenissimo accepisses vultu, ve
fore, vt hanc Anthologiam pari Serenitate ex- ge
cipias, pro iis, quae in TE resident, diuinis ad
virtu-

PRÆFATIO

Quia in Cymano...

t virtutibus, humanitate, comitate, beneuo-
i lentiâ ac benignitate, spero et confido: sal-
tem id vt facias, mihiq; hunc libellum
- TIBI, DOMINE, cum testificatione deuoti gra-
tissimique animi danti et dedicanti, indulgen-
tissime ignoscas, submisse oro rogoque. Ego
vero pro *TVA domusque Serenissimae Cobur-*
gensis perpetua felicitate atque incolumitate
ad sidera preces numquam non mittam arden-

tiffimas. Vale, dulce decus, spes et praef

dium TVORVM. Scrib. Erlangae d. XIII. Aprilis

MDCCCLXXXII.

PRAE

PRAEFATIO

Quum in Gymnasio academico Coburgensi, cuius memoriam grata mente vsurpo, et cui deus faueat, litteras bonas docerem, in vsum mearum scholarum ex iis potissimum poetis graecis, quorum exemplaria tum quidem temporis minus obuia erant, particulas, quas puerili ac iuuenili ingenio aptas iucundasque fore existimabam, delegi, notisque illustratas emisi in vno fasciculo, addita *Aristophanis* comoedia, *Plutus* inscripta *). Nec labor exitu caruit optato. Plures enim doctores tam scholastici, quam academici illam collectionem haud indignam habuerunt, quam in scholis suis graecis interpretarentur. Quare septem fere post annis nouam paraueram editionem, et ordinem poematum, vt a facilioribus ad difficiliora commodius progredi possent iuuenes, multaque alia mutaueram. Insuper alia adieceram carmina; sed versionem faciliorem intellectu particularum latinam, fabulam *Aristophanis*, a me postea separatim editam **), ne libelli cresceret moles, omisi. Ideo nouam ***) in fronte libri

*) Libri inscriptio est *Chrestomathia graeca poetica. etc.* Coburgi 1768. mai. 8.

**) *Aristophanis Plutus — et Coluthi raptus Helenae etc.* Noribergae 1776. 8.

***) *Anthologia graeca poetica.* Noribergae, in officina Felseckeriana, 1775. 8.

PRAEFATIO

libri posueram inscriptionem. Quum autem sub exitum superioris auctumni acciperem, a nonnullis scholarum magistris flagitari exemplaria, nec vllum in taberna libraria redemptoris opusculi reperiri: praeter opinionem nouam curare editionem, ne deessent exempla, sum coactus.

Quod negotium quia differri non potuerat, et tamen librarius, aliis laboribus occupatus, in longiorem, quam commodum esset, ducere videbatur moram: illo consentiente, commisi *tertiam* hanc editionem curatori bibliopolii Lübeckiani, vt noua exempla suo sumtu praelo exire iuberet. In hoc autem opere profligando quomodo versatus sim, paucis indicabo. Omnes quas superior continet editio, particulas retinui: at primum, suadentibus viris doctis reiue scholasticae peritis, plures inserui. Hymnos et scolia addidi, vt vetustissimi huius poeseos generis, mythorumque antiquitas, ratio et diuersitas, etiam vicissitudo mature cognoscerentur atque explicarentur. Ex Theocrito, Moscho, Meleagro aliisque plura delectata poemata, quorum interpretatio siue ad delectationem animi, siue ad mores temporum illorum cognoscendos et ingenium poetarum perspiciendum, siue etiam ad historiam antiquitatis illustrandum utilis fore mihi videbatur. Pythagoricum carmen, licet haud genuinum Pythagorae foetum, retinui, non propter vneres aliasue virtutes poeticas; sed vt per hanc occasionem tiro-nibus praecepta pie recteque viuendi darentur, adultioribus autem, quantum sufficeret, philosophiae pythagorico-platonicae pars commode exponeretur. Tum optimas, saltem criticis probatas sequutus sum poetarum illorum, ex quibus carmina integra sumsi, recensiones, et suis quamque locis laudavi. Quapropter in

grae.

PRAEFATIO

graeco contextu lectiones et in notis sententiam meam crebro mutavi, eoque factum est, ut vel hac ratione haec editio plane differret a superiore. Integra autem carmina, quam membra longiorum poematum discerpta, quae a toto corpore abrupta succo fere sanguineque carent, adeoque nec semper placere nec plene recteque intelligi possunt, in hanc anthologiam recipere malui. Ne tamen nouorum illorum carminum accessione libelli magnitudo cresceret et vsui atque consilio institutoque officeret, in adnotationibus ad poemata, in superiore editione collecta, ea, quae de vita auctorum scripseram, omisi, multa refecui, aut contraxi: ad ea autem, quae in hunc coegi fascem, studui breuitati, quamuis frequens offerretur occasio, latius expansiandi *). Praeter ea rescidi versionem latinam et commentationem in Europam Moschi.

Quod plures magistri plenum vocabulorum indicem, rei familiari atque ingenio adolescentum utilem et vero necessarium fore iudicarunt, me vero tempus defecit, illius laboris molestiam, me rogante, lubenter suscepit cl. *Degen*, a multis annis mihi iucundissimus atque amicissimus, qui in praesenti ludum litterarium Neostadii ad Aissum non sine gloria fructuque moderatur. Ille igitur vir doctissimus pro ea, qua
pollet,

*) Hic tantum addere liceat, *Tyrtaeum* I. v. 32. utiliter posse comparari cum *Homero* II. β. 418. — de daemonibus, apud *Pythag.* A. C. v. 2. docte disputasse *Rhoer* in feriis *Dauentr.* pag. 112. sqq. — In *Theocriti* Id. XV. 20. *F. Jacobs* in specimine emendat. in auctores veteres etc. *Gothae* 1786. 8. pag. 45. scribendum haud male videri *ἀπὸν ὄνον* et sic legisse *Eustath.* in II. A. p. 81. 34. eundem ibidem pag. 53 — 57. quaedam loca *Bionis* I. et *Moschi* II. emendare atque interpretari.

PRAEFATIO

pollet, linguae graecae facultate atque scientia, ea, quae in indice meo, superiori editioni adiuncto, defunt, sedulo collecta adiiciet, intelligenterque interpretabitur. Nam, dum haec seribo, nondum in manus meas venire potuerunt illius chartae. Id autem scio et grata mente praeuideo, *Degenium* meum laudabili illa opera et discipulos et magistros mire sibi deuinctos redditurum esse.

Operas, quibus quum praeesse non potuerim, maxime in accentibus, iisque carminibus, in quibus describendis aliena me manu uti oportuit, saepius peccasse, valde doleo, atque lectores, ut ignoscant imbecillitati humanae, etiam atque etiam oro rogoque. Quae equidem leuiter recognoscendo plagulas animaduerti errata, ea in fine adnotabo. Tu vero L.B. vale meisque conatibus faueas velim. Scripsi Erlangae d. xiv. Aprilis
MDCCLXXXII.

GOTTLIEB CHRISTOPHOR.
HARLES.

EX ANACREONTE *).

CARMEN I.

*) *Anacreon*, poeta Lyricus, ex Teo, vrbe Ioniae, ortus, vnde Teius vocatur, secundum Hambergerum in zuverlässigen Nachrichten etc. pag. 112. floruit circa an. mundi, 3452. ante Christum natum 532. secundum Barnesium, in vita Anacreontis, natus est poeta noster anno II. Olympiados LV. quo fere tempore Cyrus, Persarum rex, regnare coepit: et an. 85. agens obiisse dicitur. De virtutibus odorum Anacreont. poeticis aequae ac de controuersia, num haec, quae sub Anacreontis nomine circumferuntur carmina sint genuina, nec ne? vberius differendi hic non est locus. Nec vacat, omnes editiones enumerare, quarum notitiam is, cui volupe erit, petere potest ex *Fabricii* Bibl. Gr. Vol. II. pag. 95 sqq. et ex mea Introductione in histor. L. Gr. In carminibus autem hisce, quae delegi, sequutus sum recensionem atque editionem *cel. Brunck*, Argentorati, 1786. Praeterea cum fructu possunt consuli editiones *cl. I. Frid. Fischeri*, Lipsiae 1776. mai. 8. et vtraque *cl. Degenii*, Erlangae 1786. 8. (in qua poeta cum aliis et antiquioribus et recentioribus comparatur atque index copiosus est additus) atque *Altenburgi*, 1787. 8. gr. et theotisce (in qua de virtutibus vitisique singularum odorum differitur); tum *Lamb. Bos* Animaduersion. ad scriptores quosdam graecos, Franeker. 1715. 8. pag. 75 sqq. *I. Caroli Zeunii* animaduersiones ad Anacreontem, Platonem et Xenophontem, Lipsiae 1775. mai. 8. pag. 1 sqq. *Georg d'Arnaud* specimen animaduersionum criticarum ad aliquos scriptores graecos, Harlingae, 1728. 8. pag. 1 sqq. *Aug. Christian Borheck* in Klosterbergischen Vorlesungen ueber einige Anacreontische Lieder, qui in aliquot particulis Magdeburgi 1778 et 1779. 8. ea carmina, quae in hanc collectionem receperam, vberius exposuit, et in *Magazin fuer die Erklaerung der Griechen und Roemer*, Norimbergae 1784. mai. 8. *cl. Schneider* in Anmerkungen ueber den Anacreon, Lipsias 1770. 8.

- 1 Θέλω λέγειν Ἀτρείδας·
 Θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν·
 Ἄ Βάρβιτος δὲ χορδαῖς
 Ἔρωτα μῆνον ἤχει.
- 5 Ἡμεῖς νεῦρα πρῶην,
 Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
 Καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄθλῆς
 Ἡρακλέους· λύρη δὲ
- 10 Ἔρωτας ἀντεφώνει

Χαί

1. Poeta hoc odario monstrat, se non aptum esse carminibus epicis atque heroicis; sed natura quasi comparatum ad res leuiiores tantum et amatorias celebrandas. Pari ratione Bion Idyll. III. fatetur, laetum tantummodo carmen sibi fluere, quando in Amorem aut in Lycidas aliquid modulatur. Ibi Schwebel iam laudauit Ouidium Amor. I. el. I. v. 5 sq. *Arma graui numero violentaque bella parabam Edere, materia conueniente modis. Par era inferior versus: risisse Cupido Dicitur, atque unum surripuisse pedem etc.* Adde Propert. III. el. 7. vers. 39. sqq. Horat. I. od. 6. eumd. I. od. 19. v. 9. sqq.

Ἀτρείδας, h. e. Menelaum et Agamemnona: tangit bellum Troianum. Κάδμον, qui Agenoris regis filius et Europae frater fuit, et Thebarum conditor: inter cuius nepotes bellum Thebanum, ad quod poeta noster respicit, ortum fuit.

5. *Mutavi neruos pridem*, nimirum veteres pro diuersa materia carminis immutarunt sibi fidiculas; momento Baxtero.

6. ἅπασαν, equidem interpretor ipsam, omnino. vide ad Moschum l. 6. h. e. Se, canit, omnino missa prior carminis materia, aliam delegisse, carmen heroicum modulaturum.

7. *Herculis labores*] vt argumentum carminis heroicum v. a me in Anthol. lat. poet. ad Claudian in Rufin. l. 285. notata.

10. *χαίροιτε, valeτε.* Sic Ouid. Amor. I. 1. 32. *Ferru*

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
 Ἡρώες· ἢ λύρη γὰρ
 Μόνυς ἔρωτας ἄδει.

CARMEN II *).

Φύσις κέρατα τάυροις· 1
 Ὅπλας δ' ἔδωκεν ἵπποις·
 Ποδωκίην λαγωοῖς·
 Λέσσι χάσμ' ὀδόντων·
 Τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτόν· 5
 Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι·
 Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα·
 Γυναίξιν δ' ἔτ' εἶχεν·
 Τί δ' ἐν δίδωσι; κάλλος·

A 2

'Αντ'

cum vestris bella valete modis. Theocr. Adon. 149. χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ. Idem XVI. 64. Euripid. Phoeniss. 621 (vbi vide Valkenar.) Μηῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. Iam vale, mater.

*) Poeta suaviter recenset, quae natura singulis animalium generibus et homini tanquam propria et peculiaris dederit, cum inexpectata sexus sequioris laude.

v. 1. Φύσις Phocyl. 117. sqq. Oppian. Halieut. V. 94. ibique Rittershus. a Barnesio iam excitati sunt ad h. l.

v. 7-9. Variarum variorum de h. l. sunt sententiae. Primum, quid sit φρόνημα? dissentiunt interpretes. Alii enim vertunt prudentiam, quam interpretationem firmare videntur Phocylides l. c. et Quintil. Instit. orat. II. 20 s. 9. Quod si ea in quoque animalium est virtus, qua praestat cetera vel pleraque, ut in leone impetus, in equo velocitas; hominem porro ratione atque oratione excellere ceteris certum est: cur non tam in eloquentia, quam

Ἄντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἄντ' ἐυχέων ἀπάντων
 Νικᾶ δὲ καὶ σίδηρον,
 Καὶ πῦρ, καλή τις ἔσα.

CAR.

in ratione virtutem eius esse credamus? Sed uterque omnibus hominibus, non maribus tantum, illam tribuit virtutem. Prudentiam vero si Anaer. abnegasset feminis, minus humanus atque urbanus videretur. Alii de bellica virtute accipiunt. Paw interpretatur, *animum excelsum*, cui praeter prudentiam et constantia est et robor: quocum consentit Heskin ad Bionis Fragm. VIII. is que *Φρόνημα*, censet, denotare *animi celsitudinem*, quae tam prudentiam quam fortitudinem includit, qui est praecipuus et maxime insignis virilis sexus *χαρακτήρ*. Atqui si conditionem feminarum graecarum priuatam et Graecorum publicam ipsamque virorum animum atque ingenium consideremus, et praeterea cogitemus, virtutem bellicam fuisse quasi propriam Graecorum virorum, ad cuius laudem adspirare tamquam per leges naturae non potuerunt graecae mulierculae, *Φρόνημα* vel *animum* (*Muth*) vel *animi celsitudinem* interpretari praestat. Iisque, quae modo dixi, praesidii et roboris aliquid adcedet, quod Aristoteles cap. XVIII. de poetica pag. 39. edit. Heinsii, *ἔτι, αἰτ, ἀνδρείον μὲν τὸ ἦθος, ἀλλὰ ἐξ ἀρμόττον γυναικὶ τὸ ἀνδρείον ἢ δεινὴν εἶναι*, sunt quidam fortis viri mores, cum tamen femina fortem esse et metuendam non conueniat. Demosthenes or. de corona c. 20. inquit, quaerit ex Aeschine, num rempublicam decuerit, τὸ *Φρόνημα ἀφείσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς* ponere animi magnitudinem et amittere suam dignitatem. Thales apud Plutarchum in Conuiuio VII. sapientum vol. VI. pag. 562. ed. Reiske, Cleobulinam singulari ornat laude, illi inesse *Φρόνημα θαυμαστὸν animi altitudinem mirabilem*. Hinc *μέγα Φρόνην* animos sumere dicuntur milites apud Xenophont. in Histor. graeca II. cap. 4. sect. 18 et 19. ed. Mori. — cl. Fischer intelligit scientiam et sollertiam tractandi arma et iis vtendi commode, ad se defenden-

CARMEN IIII.

Ἐπὶ μυρσίνας τερένας,
Ἐπὶ λωτίνας τε ποίνας,
Στορέσας θέλω προπίνειν

A 3

O

dum, qua et astutia contineatur et robur. Tum vers. 8. Heskinus l. mem. interpungit: Γυναῖξιν ἐκ ἑτ' εἶχεν; Τὶ δὲν δίδωσι; *Feminisque nihil reliquum habuit? quid ergo daret?* quod parum differt: alii aliter coniiciunt. Denique κάλλος Anacreon adprime tribuit graecis mulierculis, tamquam prerogativam, et qua reliqua vincere, immo prius expugnare et facilius incendere possint animos, quam ignis et ferrum.

v. 1. Ex more veterum bibendi Hor. I. od, 4. 9. In sex prioribus versibus poeta myrto et loto cubans largius bibere se velle profitetur: optat autem, ut ipse Cupido sibi ministret merum, tunicam, ministrantium more, succingens papyraceo nodo. Nam papyro utebantur ad vincula conficienda, in Aegypto et aliis locis. Hanc veram interpretationem vindicat *Darville* in *Van. critica* p. 243. contra iniqua *Pauonis* interpretamenta. Nec illa papyri Niloticæ memoria poetam requirit, vel natione Aegyptium, vel in Aegypto saltem commorantem, uti *Pauo* somniauit. conf. *Com. de Caylas* *Abhandlungen zur Geschichte und zur Kunst* T. I. p. 177. sqq. *Myrteis* s. *Myrtaceis* frondibus strati et Corollis vineti bibebant veteres: ut *Euripid.* *Alcest.* 759. σέφει δὲ κράτα μυρσίνοισι κλάδοις. v. *Barnes.* et de hac oda *Schneiders* *Anmerk.* pag. XL. et 129 sqq.

2. De loto vide sis indicem. de ποίῃ conf. *Hom.* II. §. 347. et *Perizon.* ad *Aeliani* H. V. XIII. 1. p. 840. sq. ed. *Gronou.*

v. 3. Στορέσας recubans, *Barnes.* quem vide ad h. l. et ad *Euripid.* *Heracl.* 884. et *Elect.* 1034. supplet εἰμαυτόν. *Baxter* autem passivum, ait, in Activo est, more Atticorum.

προπίνειν, v. *Suidam* h. v. *Eudoc.* in *Violar* p. 348. atque indicem. *Baxter* *emphasin* quamdam reperit in

Ὅ δ' Ἔρως, χιτῶνα δῆσας
 5 Ὑπὲρ αὐχένος παπύρω,
 Μέθυ μοι διακονεῖτω.
 Τροχὸς ἄρματος γάρ ὄια
 Βίος τρέχει κυλισθεῖς
 Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
 10 Κόνις, ὀσέων λυθέντων.
 Τί σὲ δεῖ λίθον μυρίζειν;

Τί

praepositione; mihi vero idem videtur ac πίνειν, bibere,
 vti Isocr. Paneg. 1. pag. 5. προκρίνας pro simplici κρίνας,
 ad quem loc. vide cel. *Morum*; conf. *Ernsti* ad Hom. II.
 ε', 3. et infra ad Bion. l. 95. nisi reddere malis compositum,
multum bibere.

4. Amori tunicam quoque tribuit *Catullus* ad Man-
 lium LXVII. v. 133. vbi v. *Vossium*, et *Sappho* pag.
 82. edit. *Wolfii*. it. *Meleag.* in epigramm. apud *Warton*.
 ad *Theocr.* p. 165. Ipse vero Cupido est poetae a
 poculis; quanta laus est! confer *Klotz* ueber den Nu-
 tzen und Gebrauch der alten geschnitt. Steine pag. 220.
 221.

7. Notanda hic est incredibilis celeritatis et fugae
 quasi vitae nostrae descriptio: qua similitudine a rota, ce-
 lerrime currente, sumta huic odario faceto miram adfert
 poeta suauitatem et grauitatem quamdam. Similes ἔννοιας
 collegerunt *Barnes.* ad h. l. et *Rittershus.* ad *Oppian.* Cy-
 neg. l. 231. pag. 25. Pari modo *Horat.* II. od. 16. 22.
cura — *Ocior cervis, et agente nimbo, ocior Euro.* *Bion.*
 V. 10. E nostratibus *Gleimius* *Opp.* poet. *Argentor.*
 1765. pag. 120. — Es verfließt die Zeit schnell, wie
 der Blitz ins Meer der Ewigkeit. et pag. 166. Den flüch-
 tigen Tagen wehrt keine Gewalt; Die Räder am Wa-
 gen entfliehn nicht so bald. Wie Blitze verfliegen, so
 sind sie dahin. Imitatus est *Sil. Ital.* VI. 121. *Per va-
 rios praiceps casus rota voluitur aevi,* notante *Barthio* ad
 h. l. in *Exemplo Drakenb.*

v. 11. Innuit morem antiquum inungendi lapides se-
 pulcrales, et cadauera odoribus et vnguentis, atque etiam

CARMEN VIII.

Τί δὲ γῆ χέειν μάταια;
 Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
 Μύρισον, ῥόδοις δὲ κῆρατα
 Πύκασον, κάλει δ' ἐταίρην,
 Πρὶν ἐκείσε δέϊ μ' ἀπελθεῖν
 Ἵπὸ νερτέρων χορείας,
 Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

15

CARMEN VIII.

Ἐρασμὴ πέλεια,
 Πόθεν, πόθεν πέτασαι;

I

A 4

Πόθεν

libationum diis manibus identidem factarum. Me viuum, ait poeta, potius vngas, quam, me mortuo, lapidem meum sepulcralem. Nam σὲ δᾶ est licet, conuenit tibi, λίθος cyprius, columella sepulcralis, γῆ, tumulus, v. 14. κῆρατα, v. indicem, in masculino genere ab Homero et Sophocle vsurpari, Barnesius docet, adde ind. in πυκάζω.

v. 16. In aliis exemplaribus hic versus ita legitur: πρὶν, ἔρω, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν, aut πρὶν, ἐρῶ σέ, δᾶ μ' ἀπελθεῖν.

v. 17. E veterum opinione choreae in elysio celebrabantur. v. Klotz miscell. crit. pag. 1. qui etiam Seuini coniecturam (in act. academ. Parisin. inscript. T. II. n. 25.) χορεύσας conuellit. conf. Tibulli l. 3. 58. sq. ibique Broukhus. et Valer. Flaccum I. 843. et Fabri notam.

v. 1. De hac ode vide Tanaq. Fabrum pag. 182. ed. Fischeri, Ramler in Einleitung in die schönen Wissenschaften nach dem Französischen des Herrn Batteux P. III. p. 41. ed. II. Schneider in den Anmerk. p. 338. sqq. et (Herder) Veber die neuere deutsche Litteratur, 2te Sammlung pag. 343. Columba Veneri sacra fuit.

v. 2. πετάσαι a πετάομαι scribere iubet Brunk. in lection. ad Analecta poet. Gr. vol. III. p. 13. adde Paw.

Πόθεν μύρων τούτων,
 Ἐπ' ἕρος θύσσα,
 5 Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 Τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
 Ἄνακρέων μ' ἔπεμψε
 Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 10 Κρατῆντα, καὶ τύραννον.
 Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
 Λαβῆσα μικρὸν ὕμνον.
 Ἐγὼ δ' Ἄνακρέοντι
 Διακονῶ τούτῳτα.
 15 Καὶ νῦν, ὄραῖς, ἐκείνῃς

Ἐπι-

v. 3. Sensum verborum ita reddit Fischer: *a quo ita delibuta es unguentis, ut tu, quamvis alte volans, tamen hic iis spirare videre, et ut ea etiam destillent.*

v. 6. Quam in textum e Brunckii edit. recepi lectionem ea fere auctorem habuit *Tollium* ad *Ausonium*, pag. 97. a *Cornelio* de *Paw* quidem damnata: nisi ut *Brunck* *Tollianum* εἰς mutaret in ἄ, quia poetae secundam personam verbi substantiui εἰς non adhibeant nisi hiatu vitando, si subsequatur vocalis: *Baxter*, τίς ἐστὶ σοὶ μελιδιών; *Barnes*. ut in membranis, τίς ἐστὶ σοί; μέλαι δέ; alii aliter dederunt aut coniecerunt. *Columbae* autem fuerunt quoque tabellariae. v. *Kühn* ad *Acl.* V. H. IX. c. 2.

v. 9. ἄρτι. vid. ind.

v. 10. τύραννος. vid. ind. et *Staurer* ad *Cornel. Nepot.* l. 8. pag. 20. editionis nostrae.

v. 12. ὕμνον. h. l. oden, carmen lyricum, pro quocunque enim ponitur carmine. v. *Arnaud* pag. 6. sq. *Schneidez* p. 343.

v. 14. τούτῳτα ea et tanta ministro, ut haec verba referenda sint ad vers. 7. sq. conf. *Theocrit.* XV. 32.

Ἐπισολὰς κομίζω
 Καί φησιν ἐνθάδε με
 Ἐλευθέρην ποιήσειν.
 Ἐγὼ δὲ, κῆν ἀφῆ με,
 Δέλη μενῶ παρ' αὐτῶν 20
 Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροῦς,
 Καὶ δένδροισιν καθίζεν,
 Φαγῆσαν ἀγριόν τι;
 Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον, 25
 Ἀφαρπάσασα χειρῶν
 Ἀνακρέοντος αὐτῆς
 Πιεῖν δ' ἐμοὶ δίδωσι
 Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.

A 5

Πισ.

v. 19. κῆν. vide ad Callimach. H. in Cerer. 27.

v. 22. Construe: κατ' ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροῦς.

v. 23. δένδρ. supple ἐν. de voc. vide indicem. καθίζεν
 supple ἑμαυτὸν, sedere, vide Küster de verbis mediis
 pag. 96. 97. ibique Wolle. De differentia inter καθίζον
 et καθίζω vel ἦσο v. Clark. ad Homer. Il. β. v. 191. et
 α. 565. adde Thom. Magistr. pag. 485. sq. ibique in-
 terpr. Annon. pag. 80. ibique Valcken.

v. 27. αὐτῆ. domini. More Atticorum ponitur αὐτὸς
 pro, Domino. v. Casaubon. ad Theophr. char. II. p. 34.
 Fischer in indice Theophr. sub h. v. Bachius ad Xenoph.
 Oecon. p. 14. Theocrit. III. 38. ibique Valckenaer. Ser-
 ui heros, discipuli magistros vocabant ipsos aut αὐτῆς.
 v. Westerhou. ad Terentii Andr. II. 2. 23. aut verte-
 e manibus Anacreontis ipse, vt gloriolam quamdam
 et laetitiam indicet. αὐτὸς pro ipse v. 33. et saepius apud
 Theophrastum reperitur e. g. char. II. 5. pag. 19. et tunc
 abundare videtur: de quo Graecorum more dicendi con-
 sulas I. M. Heusingerum ad Aesop. fab. pag. 106. Kypke
 obsf. sacrar. tom. II. pag. 53.

v. 29. προπίνει. v. ad od. III. 3.

30 Πίσσα δ' ἂν χορεύω,
 Καὶ δεσπότην ἑμοῖσι
 Πτεροῖσι συσκιάζω.
 Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῶ
 Τῷ Βαρβίτῳ καθεύδω!
 35 Ἔχεις ἅπαντ' ἄπελθε
 Λαλιζέραν μ' ἔθηκες,
 Ἄνθρωπε, τῆς κορώνης.

CAR.

v. 30. alii χορεύσω *soleo saltare*. vide not. seq.

v. 31. ἑμοῖσι ex coniectura Stephani; olim legebatur Ἀνακρέοντα. συσκιάζω, superscriptum fuit in membranis vulgatae lectioni συγκαλύψω et Brunck prius, ut elegans et idoneum verbum rescripsit. Paw post multas ambages ita legere vere iubet *πίσσα δ' ἂν χορεύω καὶ δεσπότην κρέοντα* (dominum instar regis mihi colendum:) *πτεροῖσι συγκαλύπτω*. Schneiderus quidem vindicat *συγκαλύψω*, *contegere soleo*: Nam Futurum consuetudinem quoque interdum indicat, ut copiose docuit *Graevius* lectt. Hesiod. p. 24. ad v. 185. adde ad Aristoph. Plutum, v. 174. Sed Brunck. monet, cum metri leges requirere *χορεύω* *συσκιάζω*, tum ἂν cum praesente indicatiui constructum per verbum *soleo* reddi debere.

v. 36. ἔθηκες v. indicem, v. τιθένας.

v. 37. τῆς κορώνης. Garrula cornix in prouerbium abiit. Cornix autem, quam neque inter columbas, neque inter coruos numerari ait Lucian. Eunuch. med. auis fuisse ex virgine facta, *Coronis* vel *Corone* dicta, *Coronei* regis filia: propter loquacitatem vero iram *Mineruae*, in cuius tutela fuit et comitatu, meruisse fingitur. v. *Heusing.* ad Aesop. fab. 99. p. 81. Cum turture loquax mulier comparatur apud *Theocrit.* XV, 87. vbi v. Valcken.

CARMEN X.

Ἔρωτα κηρινόν τις 1
 Νεινίης ἐπώλει·
 Ἐγὼ δὲ οἱ παρασὰς,
 Πόσος θέλεις, ἔφην, σοὶ
 Τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι; 5
 Ὅ δ' εἶπε Δωριάζων,
 Λάβ' αὐτὸν, ὅππῃος λῆς.
 Ὅμως ἴν' ἐκμάθῃς νιν·
 Ὅυκ εἰμὶ κηροτέχνας·
 Ἄλλ' ἔτι λῶ συνοικῆν 10
 Ἔρωτι παντορέκτα.
 Δὸς ἔν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 Δραχμῆς καλὸν σύννευον.
 Ἔρωσ, σὺ δ' ἐυθέως με

Πύρω-

1. Hanc odam interpretatus est Schneider. pag. XXIII. et pag. 71. sqq.

4. Πόσος pro ἀντὶ πόσος τιμήματος.

5. 6. σοὶ-ἐκπρίωμαι: sic Germani: *ich will dir abkaufen*. — pro vulgato τευχθὲν, MS. vatic. τυχθὲν. est h. l. *imaguncula*.

7. λῆς v. indic.

9. κηροτέχνας - συνοικῆν (quod h. l. est coniugale verbum pro *συγκαθύνειν*). Barnes rescripsit, probante Puvone, ut dorismum seruet: et sequutus est Brunck. Quia enim cod. Vatic. doricum παντορέκτα pro παντορέκτη habet, hic admitti debet dorica dialectus. vulgo κηροτέχνης - συνοικῆν. παντορ. autem est *insatiabilis*, qui omnia appetit. v. Triller. Obseru. crit. cap. 3. pag. 6.

13. δραχμῆς pro vna drachma.

15

Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
Κατὰ Φλογὸς τακίση.

CARMEN XI.

1

Λέγῃσιν αἱ γυναῖκες,
Ἄνακρέων, γέρον εἶ

2

Λαβῶν ἔσοπτρον ἄθρει

Κόμας μὲν ἐκέτ' ἕσας,

5

Ψιλὸν δὲ σευ μέτωπον.

Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,

Ἐἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,

6

Οὐκ οἶδα· τῆτο δ' οἶδα,

Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον

10

Πρέπει τὰ τεργνὰ παίζειν,

Ὅσω πέλας τὰ μοίρης.

CAR.

16. γ. Fabrum, Barnes, qui Theocr. VII. 106. 114. iam laudat, et Baxter de ingrata et stupida veterum ira erga deos, qui votis et precibus hominum non ubique fatifecisse vixi sunt.

1. Summa naturalis pulcritudo cum grata quadam negligentia est in hac oda, in qua Anacreon siue ipse ludens cum muliereulis, siue harum dicacitatem et opprobrium fingens, festiue respondet, se senem adhuc iocis et amore delectari. — De ἔσοπτρῳ v. indicem.

9. μᾶλλον supple τσοῦντῳ.

10. τὰ τεργνὰ παίζειν. Barnes. vertit, iucunde ludere, Stephan. maluit, vacare amoribus iocisque.

11. Ὅσω πέλας, supple μᾶλλον, quanto propior (ei sit.) conf. L. Bos. de ellips. pag. 555. et τὰ μοίρης, (ion. pro μοίρης a μοίρη,) est fatum, mors; conf. od. 38.

CARMEN XVIII.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 Πίνει δὲ Δένδρε' αὐτήν·
 Πίνει Θάλασσο' Ἀνάγρους·
 Ὁ δ' Ἥλιος Θάλασσαν·
 Τὸν δ' Ἥλιον Σελήνη.
 Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
 Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

CARMEN XXII. *)

Παρά τὴν σκιὴν Βαδύλλου

Καθί-

v. 1. *Barnes*. componit cum *Anacreonte* locum *Paulin.* ad *Ebr.* 6, 7. et *Baxterus* obseruat, rudiorum temporum mortales omnia nomina habuisse pro propriis. adde *Lamb. Bos.* *Animadu.* pag. 79.

v. 3. *Θαλασσο' Ἀνάγρους*. Hanc *Heskinii* emendationem recepit *Brunck.* pro vulgato *θάλασσα δ' ἄγρους*. v. *Heskin.* ad *Moschum* II. 31. et quae infra ad h. l. notauimus. Latini quoque *bibere* solent tribuere omnibus illis rebus, quae liquidum aliquid ad se trahentes efficiant, vt exarescant. *Prata bibunt* *Virg. Ecl.* III. fin. conf. *Arntzen* ad *Victor.* de *vir.* illustr. c. 76. pag. 282. *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* VI. 293. et XVII. 413.

v. 5. vid. *Spanheim* ad *Callim. H.* in *Dian.* v. 141. infra ad *Mimmermum* III. 4. et *Schneider* in den *Anmerk.* pag. 331.

v. 6. *Cur me obiurgastis, expostulatis, sodales?*

*) De hoc odario, quod a colore orationis et tropica dicendi ratione multum habet gratiae et suauitatis, vide *Ramler* loc. mem. p. 43. tom. III. *Schneider* in den *Anmerk.* pag. XXXVIII. et 124. sqq. Alio modo *Horat.* III. od. 13. fontem laudat *Bandusium*.

Καθίσω. καλὸν τὸ δένδρον·
 Ἀπαλαῖς σείει δὲ χαίτας
 Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ!
 5 Παρὰ δ' αὐτῷ ἔρεθίζει

Πηγὴ

v. 2. Brunck. dedit παρὰ τὴν σκίην Βαθύλλου καθίσω pro vulgato, quod quidem mihi magis placet, et magis amice, urbane, poeticeque dictum videtur, π. τ. σκίην, Βάθυλλε, κάθισων. conf. ad od. IX. 23. Arbor dicitur καλή quia patula est et umbrosa, et foliis densis virentibusque vestita, ut ait Fischer. Epitheta aut ἀπαλ. et μαλακ. ad suavitatem, ornatum et imaginem sensui subiiciendam mire faciunt.

v. 3. χαίτας, comas; apud poetas utriusque linguae aliosque nihil frequentius est, quam ut ea, quae de hominibus dici soleant, ad alias res creatas inanimas audacter transferant, quorum exemplorum magnam copiam collegerunt Ioan. Schulz. in florum sparsione pag. 205. et Klotzius ad Tyrtaeum pag. 54; atque Rittershus. ad Oppian. pag. 169. de νότῳ ἄλος, et pag. 303. de vsu ὄφρουσ audaci multa adtulit exempla. Quare etiam coma de arborum foliis et frondibus, omnique pariter herba quam frequentissime usurpatur. κόμαι φυτῶν lauri frondes, Aelian. H. V. lib. XIII. 1. p. 841. Horat. III. od. 3. v. 11. Spissae nemorum comae. Callimach. H. in Del. 81. ὡς ἴδε χαιτήσ τεωμένην Ἐλικῶνος. atque astris tribui comas et crines, docet Dorville ad Charit. pag. 746. adde Clark ad Homeri Iliad. δ'. 126. et quae in Chrestom. lat. poet. ad Catull. III. 6. et 11. scripsi.

v. 5. ἔρεθίζει. Alberti (ad Hesych. tom. I. pag. 1421. n. 6.) bene explicat per γηρύεται, garrit, quod ipsum est a dorico γαρύω pro γηρύω. Suaviter innuit et quasi pingit dulcem aquae labentis sonitum, qui oblectat. Ea enim, quae adliciunt, inuitant, oblectantque, eleganter dicuntur ἔρεθίζειν, adnotante Fischerō; adde Holstii notam in sua edit. Pari modo riuus garrulus apud Ouid. Fastor. II. 316. Adde Theocrit. Idyll. XXI. v. 20. ibique notam, ἔρεθίζαν ὠθῶν, canere. Virgil. Bucol. I. 56. Ioui susurro, Theocriti illud I. 1. ἀδὸν ψιδύρισμα exprel-

Πηγὴ ῥέουσα Παιῖδος.
 Τίς ἂν ἐν ὄρων παρέλθοι
 Καταγώγιον τοῖδ'το;

CARMEN XXVIII. *).

De sua amica.

" Ἄγε, ζωγράφων ἄρισε.
 Γράφε, ζωγράφων ἄρισε,
 'Ροδῖης κάρανε τέχνης'

Ἄπεδ-

surum. Claudian. in Rufin. l. 214. *labentis murmurā riuū. Sil. Ital. III. 224.* ad quem locum vid. *Drakenborch. Casaubonus* ad Sapph. pag. 137. nostrum quoque locum interpretatur et exponit per: *sufurro oblectare.* Quod vero Anacreon fonti audacter tribuit vim persuadendī atque eloquentiam; eo nouum carmini adfert ornatum, ingenique prodit splendorem et vbertatem. — Καταγώγιον proprie *diuersorium*, h. l. eleganter de loco, vbi arbor vmbrosa est, et fons garrulus.

*) De oda hac pulcerrima, quam in tabula quadam pictor exprimat, *Lessingius* in *Laocoonte* P. I. pag. 202. et pag. 212. quaedam eleganter monuit: adde *Winkelman* in *Geschichte der Kunst des Alterthums* P. I. pag. 168-183. et pag. 206. dein in *Anmerkungen* etc. P. I. p. 52. nec contulisse poenitebit epigrammata, a *Klotzio* in obseruat. ad *Tyrtaeum* pag. 24. sq. prolata et explicita. *Schneider* in den *Anmerkungen* p. 218. sq. copiosus est in illustrando hoc odario. Compara *Aristaenet.* I. ep. I. lib. II. ep. 21. *Aelian.* V. H. lib. XII. 1. etc.

v. 2. Γράφε. vid. indicem et *Camerarii* comment. vtriusque linguae pag. 101. 102. De vocab. ζωγράφ. pictor. v. *Valkenaer* ad *Theocriti Adonias.* pag. 374.

v. 3. 'Ροδῖης. Haec lectio, e coniectura *Stephani* orta, molier est priore 'Ροδῖης. *Rhodii* enim picturae et sculpturae fuerunt peritissimi, iisque, vt et reliquis

Ἀπεῖσαν, ὡς ἂν εἶπω,
 5 Γράφε τὴν ἐμὴν ἐταίρην.
 Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
 Ἀπαλαῖς τε καὶ μελαίνας.
 Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
 Γράφε καὶ μύρον πνεύσας.
 10 Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς,
 Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις,

Ἐλε.

artibus, insignes. *Plin.* libr. VII. c. 38. libr. XXXV. cap. 10. conf. *Schumacher.* de Rhodo litterata comm. binas. Ien. 1760. praecipue comment. II. p. 13. — *κάρανε*, quod est minus obuium vocabulam, et mediani producit, suspicatus est *Lenner* ad Phalarid. epist. XIX. pag. 97. b. et recepit *Brunck.* vulgo *κοίρανε*, pro quo, id quia metro repugnaret, *τύρανε* legendum censet *Stephanus*, *Faber*, et *Schneider* ad h. l. et *Alberti* ad *Hesych.* 1072. Sens. egregie pictor.

v. 4. *describo*; sic dicere apud *Melam*, cl. *Kapp* in litteris ad me datis.

v. 7. *μελαίνας*. Hunc colorem Graeci veteres amabant. vid. *Fabrum* ad h. l. et *Hadrian.* *Iunium* de coma pag. 575. Neque vero plane nigros crines intellige: *μέλας* enim indicat, vt *nigrum*, omnes aliquanto nigros et subobscuros colores. *Barnes.* vertit *nigricantes*.

v. 8. *Si certa admittere potest.* Sic. od. 18. v. 18. [od. 49. v. 7.

v. 10. ὅλη παρειά est gena integra. *Holstius*, qui multus est super h. l. *Heinsii* coniecturam: γράφε δ' ἐξ ὅλης ἀραιῆς tenuique fac tumore in textum admisit.

v. 11. πορφύρας idem esse potest, quod in od. 29. 3. λιπαρὸν nitens. Nam, quidquid splendet et vere nitet, graece dicitur: πορφύραν. Hinc apud *Bion* Idyll. VIII. 19. ἄνθος χιονέαις πορφύρε παρειῆς, flos niuis rubebat (siue potius splendebat) genis. *Virg.* Aen. I. 594. lumen iuuentae purpureum. id. Ecl. VIII. 40. Ver purpureum. Deinde etiam idem est ac rubens, compara od.

Ἐλεφάντινον μέτωπον.
 Τὸ μεσόφρονον δὲ μή μοι
 Διάκοπτε, μήτε μίσηγε·
 Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
 Τὸ λεληθότως σύνοφρον

15

Βλε-

sq. v. 4. 5. ibique notam. Tum, vti h. l., indicat colorem *nigrum*, eo vero potissimum sensu, quem ad v. 7. definimus. *Hom.* II. α', 482. κῆμα πορφύρεον, de mari nigro, h. e. alto. id. II. σ', 16 *Virg.* Georg. III. 373. mare purpureum. De morte quoque dicitur, *Homer.* II. ε', v. 48. πορφύρεος θάνατος, ad quem loc. vide *Clark* et *Ernesti.* conf. *Du Poy* Gnomolog. *Homeri* pag. 24. et *Salm.* exercit. *Plinian.* p. 237. edit. Paris.

v. 12. Frontem *eburneam*, h. e. candidam. Poetices studiosi hic semel monendi sunt; poetas ad rem suaviter et accurate depingendam, et summum gradum pretii pulcritudinis turpitudinisue indicandum et finiendum, sensibusque adcommodandum, epitheta et adiuncta a rerum natura formaue, aut historia aut mythologia sumere, quo sententia magis illuminetur, ac lectores adficiantur magis aut delectentur, quam si nudum et vulgare addidissent adiectivum. *Petronius* cap. 126. pag. 602. edit. prior. *Burm.* (qui quasi expressit *Anacreontem*): „crines, ait, ingenio suo flexi, per totos sese humeros effuderant: frons minima, et quae radices capillorum retro flexerat: supercilia vsque ad malarum scripturam currentia, et rursus confinio luminum paene permixta: oculi clariores stellis extra lunam fulgentibus: nares paullulum inflexae: et osculum, quale *Praxiteles* habere *Dianam* credidit. iam mentum, iam ceruix, iam manus, iam pedum candor, intra auri gracile vinculum positus, *Parium* marmor exstinxerat.“

v. 16. confer *Camerarii* Comment. vtriusque linguae p. 67. 70. sq. *Stephanus*, quem consulas, ad h. l. bene obseruat, linguae latinae inopiam reddere loci huius interpretationem paullo difficiliorem. Nam nec nomen habet, quod plane respondeat huic Graeco *σύνοφρον*; nec

B

Βλεφάρων ἴτυν κελαίνην
Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς

Ἄπο

quod illi μεσόφρον. Hinc ne Cicero quidem de N. D. II. cap. 57. omnia reddere et interpretari potuit, quae Socrates apud Xenophont. Mem. Socr. I. 4. §. 6. de custodia et praesidio quasi oculorum dixerat. Mihi quidem, ut ad Anacreontem reuertar, ea interpretatio, (reliquorum enim interpretum sententias excutere, nec vacat, et ab instituto nostro abest,) minus difficilis et contorta, quam aliorum esse videtur, quando, versum decimum quintum et duo sequentes, dixerim, esse explicationem vers. 14. ut ἐχέτω exhibeat, referat, exprimat, referatur ad Κηρὸς in versu octauo; post ἐκένη suppleendum sit ἐσι aut ἔχει. τὸ λεληθότως συνοφρὺν denique innuat, pictorem cauere, ne puellam pingat plane superbulam, cuius intercilium diremtum esse videatur, aut omnino tristem, quae frontem corruget et quasi misceat; sed hilarem, ingenuam et venustam, quae seueritatem vultus et grauitatem condiat amoenitate quadam et comitate. Vultum enim puellae, aut alius cuiusuis hominis, superciliis in femiorbium speciem λεληθότως, ut discrimen vix sentias, curuatis iunctisque si intueberis, in natura ipsa hanc interpretationem positam deprehendes, ita, ut dulcedinem animumque poetae, ad naturam rei accurate referendam, intentum sentias et admireris. Pollux autem libr. II. Sect. 50. τὸ συνοφρῶσθαι supercilia contrahere, apud tragicos de tristibus dici obseruat; et Scholiaf. ad Theocrit. Idyll. VIII. 73. συνοφρὺς κόρα, explicat ἐνόφθαλμος ἢ συνετή. confer Trilleri obsl. p. 201. et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 756. Fischer V. Cl. cum Barnesio malit legere συνοφρῦ. verba τὸ λεληθότως συνοφρῦ de superciliis leui discrimine iunctis, verba autem βλεφάρων ἴτυς de ciliis, palpebris extremis, accipit, κελαίνην denique etiam ad συνοφρῦ, mutato genere refert. Sensus igitur loci est illi: habeat amicae meae imago, quae ipsa habet, supercilia et cilia nigra, h. e. pilis nigris vestita. conf. Lessing. in Laocoonte pag. 202. P. I.

v. 18. In oculis praecipua pulcritudinis habebatur sedes. vid. Alciph. III. ep. I. ibique Bergler, et Musaeum

Ἐπὶ τῆς πυρῆς ποίησον·
 Ἄμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης·
 Ἄμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης·
 Γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
 Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας·

B 2

Γρά-

20

v. 64. ibique *Schrader*. Plura disputavi de hac re in commentatt. philol. I. et II. de *Oculo*.

v. 20. 21. *Oculi sint partim graues et quasi terribiles, partim amabiles.* γλαυκοὶ oculi sunt secundum *Plin.* hist. nat. VIII. 21. iidem, qui et caefii, quales sunt felis, leonis et noctuae oculi. adde ind. *Alciph.* III. 67. *Neuridam* vocat, τὰς βόλαις τῶν ὀφθαλμῶν ἀσράπτεισαν, acie oculorum corruscantem. *Seneca* *Hyppolit.* v. 795. *Quam grata est facies torua viriliter.* Illud *Homeri* II. α', 206. γλαυκῶπις Ἀθήνη imitatus videtur *Anacreon*, quem etiam od. 29, 12. et *Theocr.* *Idyll.* XX. 25. confer. De *Venere* vide *Philostr.* *Icon.* II. 1. p. 810. ed. *Olearii*. De voc. ὑγρῶν, quod proprie significat madidum, vide indicem, *L. Bosium* in *Animadu.* ad scriptores graec. pag. 46. 47. atque *Fischer*, qui commode laudat *Glossar. bibl. Coislin.* pag. 476. ὑγρὸς ὁ εὐκατάφορος, εἰς τὰς ἡδονὰς ῥευματιζόμενος. atque in oculis amantium mobilibus cerni potest aliquis humor: ab ὕγω, *sugo*. *Nemes.* *Ecl.* I. 54. de *Meliboeo* planius cecinit. *Blanda tibi vultus grauitas et mite seuera* (al. *serena*) *Fronte supercilium, sed pectus mitius ore.* conf. *Epigr.* 219. libri III. in *Anthol.* *Burmann.*

v. 22. 23. conf. *Achill. Tat.* I. p. 17. *Bion.* I. 27. *Propert.* II. el. 2. v. 19. *Musaeum* v. 58. vbi *Schraderus* plura collegit exempla, quibus illustraret, colorem candidum purpureo s. roseo mixtum, fuisse laudatissimum: adde *Schwebel* ad *Bion.* I. v. 11. *Dorville* in *Van. critio.* pag. 102. et ad *Chariton.* p. 161. *Klotz* lectt. *Venus.* pag. 377. sqq. et ad od. seq. vers. 18. Componere haud poenitebit, quae apud *Thomas Percy* in *Reliques of ancient english Poetry* (London 1765. vol. II. p. 133.) secundum interpretationem in *der Neuen Bibliothek der schoenen*

Γράφε χεῖλος, δια Πειθῆς,
 Προκαλόμενον Φίλημα.
 Τρυφερῶ δ' ἔσω γενεῖς,
 Περὶ Αὐγδίνῳ τραχήλῳ,

Χάρι-

Wissenschaften (vol. II. part. I. pag. 71.) leguntur. „Ihr krauses Haar schien jedem Blicke den reinsten Fäden Goldes gleich; Ihr glänzend Aug warf wie die Perlen aus Morgenland ein himmlisch Licht, das Blut trieb eine solche Farbe auf der crystallinen Wange vor, als ob die Lilie und Rose im Wettstreit um den Vorzug wär.“ vid. etiam od. seq. v. 28. ibique notam.

v. 24. H. e. labia ridentia et eiusmodi, ut inuitent ad oscula. Quidquid enim vim habet adliciendi, ei tribuitur παιδί. v. Fischer. Labia autem sunt Suadae, Gratiarum comitis sedes. v. Fabrum et Fischer. ad h. l. et Klotzii Lectt. Venus. pag. 187. adde Wielandi Comische Erzählungen. Endymion. v. 49. sqq.

26. v. Lessingii Laocoon. p. 218.

27. Αὐγδ. verto, circa, aut, per candidum collum. Martial. l. ep. 13. v. 3. habes Candida-Lygdos. conf. Schrader ad Musaeum pag. 176. Stephanus, qui benedixerat, esse marmoris genus, laudauit iam Philostrati prooem. Iconum, vbi Olearius plura de hoc lapide Alabastrite profert, idemque laudat Plinium H. N. XXXVI. 8. qui ab initio, „De Alabastrite, et Lygdino et Abalandico; ait, Hunc aliqui lapidem alabastritem vocant, quem cauant ad vasa vnguentaria. — Nascitur circa Thebas Aegyptiacas et Damascum Syriae. Hic ceteris candidior.“ Est etiam λύγδος Paria conf. Salmasii Exercitt. Plinian. pag. 394. edit. Ultraiect. qui de hoc lapide agit copiosissime. Poetae vero candorem et nitorem hominis aut rei etiam cum Pario marmore comparare solent. Apud Theocrit. VI. 38. nitor dentium comparatur cum marmore Pario. Pindar. Nem. Od. 4. v. 131. σοῖλας θέμεν Παρίς λίθῃ λευκοτέρῃαν. vbi Schol. Parium lapidem vocari lygdinum, scribit. Horat. l. od. 19. v. 5. Vrit me Glyceræ nitor splendentis Pario marmore purius. Confer Klotz de felici audacia Horatii pag. 155. in Opusculis.

Χάριτες πέτοιτο πάσα.
 Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτήν
 Ὑποπορφύροισι πέπλοισ.
 Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 Ἀπέχει βλέπω γὰρ αὐτήν.
 Τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

30

CARMEN XXVIII. *)

De Bathyllo.

Γράφε μοι Βάθυλλον ἔτω,
 Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.

B 3

Λιπέα-

v. 29. στόλισον, orna, v. indicem, et *D'Arnaud Animadu.* p. 22. sqq.

30. Subpurpureum imperat colorem, qui dilutior sit, et alios transmittere possit colores. De *peplo* v. indicem. Hanc vestis descriptionem multi illustrarunt, (v. *Bergler.* ad *Alciph.* pag. 160.) et artifices veteres in statuis et gemmis imitati sunt. v. *Klotz* ueber den Nutzen und Gebrauch der alten geschnittenen Steine, pag. 86. 87. Altenb. 1768.

v. 32. quod cutem prodat: simili, saltem parumper diuerso modo, *Horat.* lib. I. od. 9. v. 21. Nunc et latentis *proditor* intimo *Gratus* puellae *risus* ab angulo.

v. 33. ἀπέχει, sufficit, satis est: quod bene signat poetam, spiritu adflatum, qui incalescens et gaudio perfusus puellam ipsam videre sibi videtur. *Leisnerus* *μίσθον* supplet et legit ἀπέχε, accipe mercedem: quam interpretationem fulcire videtur v. 44. carminis sequentis.

*) Adiungimus hanc odam superiori, quia altera alteram illustrat, atque comparatio duorum carminum et delectabit adolescentes, Graecarum venerum cupidos, et sensum insigniter acuet. conf. *Lessing.* *Laocoont.* pag. 213.

Λιπαράς κόμας, ποίησον,
 Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
 5 Τὰ δ' εἰς ἄκρον, ἠλιώσας·
 Ἐλικας δ' ἔλευθέρους μοι
 Πλοκάμων, ἄτακτα συνθεῖς,
 Ἄφες, ὡς θέλωσι, κείσθαι.
 Ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
 10 Στεφένω μέτωπον ὄφρυς,
 Κυανωτέρη δρακόντων·
 Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
 Κεκερασμένον γαλήνη·
 Τὸ μὲν ἔξ Ἄρηος ἔλκον,

Τὸ

Winkelmann. ad odæ antecedentis initium laudatum.
Horat. epod. 14, 9. not. nostram ad od. 28, 12. et *Schneider*
Anmerk. pag. 244. vbi de significatione μέλας, κυά-
 νεος, copiose agit, et pag. LX.

v. 3. λιπαράς κόμας sunt comæ nitidæ, unguento de-
 libutæ, indeque refulgentes, eadem, quæ carm. XXVIII.
 9. dictæ sunt μύρτα πνέουσαι.

v. 5. v. *Iunius* de coma pag. 570. *Homerus* vocat ξαν-
 θήν Il. α. 197. *Odyss.* N. 399. 431. et Il. ε' 51. κόμα
 χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. De voc. ἠλιώσας aureas, flauas, vide
 indicem.

v. 8. alii θέλωσι.

v. 9. δροσῶδες, rosida frons est succulenta, vt *Barnes*.
 monet, aut succi plena, vt *Terent.* Eunuch. II. 3. 26.
 ait, et succus ipse sanguisque faciei, qui splendet e vi-
 uenti, viua veraque facie. *Fulget viuus in ore liquor*,
 ait, *Martialis* (VI. epigr. 13. 4.) apud *Gronouium* in
Diatriba Statiana pag. 150. sqq. vbi de hac venustate vbe-
 rius agit. In genere dicitur de rebus teneris. v. *Fischer*.

v. 12. conf. od. 28. 20. *Philostr.* icon. p. 798. ed.
Olearii. *Museum Capitolin.* tom. III. nrō. 20. *Mariette*
 loc. mem. nr. XVIII. γοργός est acer, alacris, v. *D'Ar-*
naud animaduersf. pag. 24. sq. f, trux, grauis, quem

Τὸ δὲ, τῆς καλῆς Κυθήρης 15
 Ἴνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
 Τὸ δ', ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
 Ῥοδίνην δ', ὅποια μῆλον,
 Χνοίην ποίει παρειήν 20
 Ἐρύθημα ὡς ἂν Ἀιδῆς
 Δύνασαι βαλεῖν, ποιήσον.
 Τὸ δὲ χεῖλος, ἐκ ἔτ' οἶδα
 Τίτι μοι τρόπῳ ποιήσεις,
 Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθῆς.
 Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς 25

B 4

Ἐχέ-

significatum h. l. praefert Fischer, qui vertit, sit oculus, vultus, serena gravitate, hilari severitate, plenus. Nam γαλήνη h. l. est serenitas, v. ind. γαλήνη.

v. 16. φοβῆται, timeat: notanda est vis medii, v. Küster. (pag. 14.) et Clericus (pag. 168.) de verbis mediis. τὸ μὲν — τὸ δὲ partim quidem, — partim vero. conf. Aelian. H. V. lib. 13. c. 1. de Atalanta.

v. 18. Faber h. l. ita vertit: Facito, ut eius genae, quae rosae colorem referunt, lanuginosae sint, uti malum Cydoniacum, v. etiam Stephan. ad h. l. μῆλον enim est h. l. malum Cydonium, Quitten, quod cana lana, s. lanugine obductum est. v. Virg. II. Ecl. 51. ibique cel. Heyne. Ab rosa vero poetas ad venustatem rei viuis coloribus depingendam desumere elegantissimas comparationes, ad odam praecedentem v. 22. iam observauimus. adde Sapph. II. 13. et Wolf. ad Sapphus Fragm. p. 227.

v. 20. Construe ποιήσον, ὡς ἂν δύνασαι, βαλεῖν ἐρύθημα Ἀιδῆς. — Ἐρύθημα radix est, quae erythrodanum etiam vocatur, qua mulieres faciem pingunt: usurpatur h. v. pro rubore. Anacreon suaviter addit αἰδῆς, ὡς α. δ. βαλεῖν, h. e. fac, quantum addere potes, scil. per artem, adicias genae pudoris ruborem, ut gena emittat ruborem verecundum. adde Holstii notam.

v. 24. vid. ad od. praeced. v. 24.

v. 25. v. Virgil. Aen. VI. 843.

Ἐχέτω λαλῶν σιωπῆ.
 Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω
 Τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν,
 Ἐλεφάντινος τράχηλος.
 30 Μεταμάζιον δὲ ποίει.
 Δίδυμάς τε χεῖρας ἐρμῆ,
 Πολυδέυκεος δὲ μηρῶς,

Διο.

v. 27. Alii legunt μέγα, et Baxter defendit.

v. 28. 29. Versus hos paullo difficiliores interpretes vario modo explicuerunt et tentarunt. v. Barnes. et Paw ad h. l. Ego vero adcedo *Salmasii* coniecturae, qui ad Tatii Erotica p. 664. legit τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν (*superans* Adonidis collum) ἐλεφάντινος τράχηλος. et sic dedit Brünck. vulgo τὸ δ' Ἀδωνιδ. παρῆλθον. Ita quoque τὸν δ' Ἀδων. παρελθῶν legendum iudicat *Warton* ad Theocrit. tom. II. p. 411. ad Toupii addenda, et docet παρελθῆν saepe denotare, *superare*, metaphora sumta a cursoribus, qui antegressos praetereunt. v. schol. ad Hom. II. α' 132. adde Heinsium et Drakenb. ad Sil. Ital. VI. 297.

v. 30. Μεταμάζιον. v. indicem. Poeta igitur, vt bene ait Fischerus, vult in pueri sui imagine mammillas ita eminare, vt inter eas pateat cauum.

v. 31. Mercurii manus ob gracilitatem et flexibilitatem in prouerbum abierunt. In pingenda autem pulcritudine Bathylli iubet Anacreon imitari et referre imagines deorum, quibus veteres artifices summam, quam mens et ingenium hominis concipere et exprimere potuerant, pulcritudinem adtribuerunt. v. *Winkelmann* Geschichte der Kunst P. I. p. 156. sq. Binas Mercurii manus expressas conspiciamus in monumento apud *Caylum* in Sammlung von Alterthümern p. 210. (edit. Noriberg. 1766.) De venustate Mercurii lege *Winkelmann* Anmerkung. über die Geschichte etc. P. I. p. 45. adde *Mariette* Traité des pierres gravées tom. II. nr. 28-30.

v. 32. Castor et Pollux inter formosissimos veterum adolescentes numerabantur. *Theocrit.* Idyll. XXXII. conf. *Montfauc.* antiq. expl. tom. I. part II. p. 304.

Διονυσίην δὲ νηδύν.

Ἐπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,

Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,

35

Ἄφελῆ ποίησον αἰδῶ,

Παφίην θέλσσαν ἤδη

Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,

Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι

Δύνασαι· Τὰ δ' ἦν ἀμείνω.

40

B 5

Tí

v. 33. Bacchus summae pulcritudinis capax veteribus artificibus videbatur, praeter opinionem vulgi nostri. *Montfaucon* in antiq. expliq. tom. II. plures Bacchi effigies pulcerrime describendas aeri que incidendas curavit, quas non sine quodam animi motu adspicere poteris. In Museo Capitolino tom. III. nr. 30. est venustissimus Bacchus. In thesauro Gemmarum *Ebermayeriano* Norib. 1720. Bacchus venustissimus Ariadnem suam in pompa ducens in gemma quadam effictus est et expressus. confer etiam *Winkelmannum*, *Veber die Kunst des Alterth.* P. I. p. 160. et F... in epistola ad Voegelin. praemissa libro aureo: *Webbs* Untersuchung des Schönen in der Malheroy, (Tigur. 1766.) pag. XVI. *Mariette* l. m. nr. 33. 34. *Klotz* über den Nutzen und Gebrauch der geschnittenen Steine. pag. 149.

v. 35. πῦρ. forte id h. l. quod color rubeus, de quo ad vers. 20. disputauimus.

v. 36. Ἄφελῆ, vulgo nudum et apertum: sed *Brunck.* in lection. in *Analeceta poet. gr.* vol. III. p. 15. intelligit ἀτριχα. Ceterum hic et sequens versus verecunde describit primos pubertatis annos. confer *Schwebel.* ad *Bion.* Idyll. 8, 7. *Klotzium* de verecundia Virgilii (in *Opusculis* p. 254. sq.) et *Barth* ad *Calphurn.* ecl. III. 1. *Barnesius* tamen ἀφελῆ reddere malit simplicem atque innocentem, minime flagitiosum: qualis esse solet puerorum nondum plane puberum.

v. 39. τὰ νῶτα tergum, totam partem corporis auersam. v. indicem.

Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 Λάβε μισθόν, ὅσον εἶπης.
 Τῆτον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα
 Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
 45 Ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
 Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

CARMEN XXX. *)

Ἄι Μῆσαυ τὸν Ἔρωτα,

Δήσα-

v. 43. Apollo pulcerrimus deorum effingebatur, vide *Broukh.* ad *Tibull.* III. 4. 28. qui praeter ea tres effigies Apollinis aeri incidendas curavit: Museum Capitolin. tom. III. nr. XIII. XIV. XV. ac *Winkelmann* Geschichte etc. P. I. p. 158. et apud Samios in praecipua fuit veneratione. Bathylli statuam *Apuleius* in *Florida* pag. 350. ed. Francof. descripsit, huiusque longiusculam ῥῆσιν in suas transtulit notas *Faber*, quam lector cum Anacreonte componat rogo. vide etiam *Lessingii* *Laocoon*. pag. 213. In alia autem omnia transeunt interpretes in explicando hoc loco. Equidem lubenter acquiesco in *Lessingii* sententia, a poeta Apollinem fuisse propositum artificii, vt, quam pulcritudinem summam describere non potuit, eam ab Apollinis effigie et pictura sumeret. Poeta viderit Apollinis imaginem siue in officina quadam, siue in insula Rhodo, siue alicubi, et monstrarit pictori, a qua sumeret exemplum, quod veram Bathylli effigiem referret. Tanta vero vtriusque similitudo visa fuit poetae, vt adfirmaret, pictorem, si Samum, vbi Bathyllus erat, venerit, effigiem Apollinis ibi forte picturus, posse a Bathyllo formam, venustatem et exemplum sumere. Summa haec est laus venustatis! Alio, neque tamen plane dissimili modo, *Virgil.* *Ecl.* X. 70. a *Musis* petit, vt, quae ipse minime in Galli honorem fecerit, ipsae faciant, vt pro maximis Gallo sint; ad quem locum vide *cel. Heyne*.

*) De elegantissimo hoc carmine vide *cl. Ramler* *libr. mem.* p. 43. tom. III.

Δήσασαι σεφάνοισι,
 Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
 Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
 Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
 Καὶ λύση δέ τις αὐτὸν,
 Ὅουκ ἔξεισι, μενεΐ δέ·
 Δαλέυειν δεδίδακται.

CARMEN XXXX. *)

Ἔρως ποτ' ἐν γόδοισι

Κοιμω-

v. 6. λύσασθαι, sibi redimere, siue dato pretio redimere. λύση autem vers. 7. si quis etiam pretio accepto dimissurus aut redditurus sit redemptum, vel unico verbo, in iis, quae ad pignora et debita pertineant, sollempni, redditurus. De usu vero huius verbi in media et actiua significatione vide Clark ad Hom. Il. α, 20. ac Küstler et Clericum in comment. de verbis Graecorum mediis, edit. secundae Wollii pag. 94, 135, 210. et p. 240. Clarkii quoque observatio typis repetita est.

v. 7. Καὶ] vide ad Callimachi H. in Cererem. 27. etiamsi redderet. — ἔξεισι nolet discedere: habet vinctum futuri.

*) Iudicia de hac oda sunt diuersa, praesertim comparando illam cum Theocrito Idyll. 19. quod infra dabimus. Pauo primas tribuit Theocrito: Schneider libr. mem. pag. 40 et p. XVIII. sqq. vbi nostrum illustratum ite odarium, putat, vtrumque proprias habere virtutes, quod alius aliam Amoris aetatem sibi finxerit: denique, vt alios mittam, Ioannes Gottlieb Lindner V. Cl. Rector scholae Arnstadiensis, in prolusione scholastica: Vergleichung zweier aehnlichen Stellen aus dem Theocrit und Anakreon, Arnstadii 1773. ab Anacreonte Theocritum supe-

Κοιμωμένην μέλισσαν
 Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
 Τὸν δάκτυλον. Πατάξας
 5 Τὰς χεῖρας, ὠλόλυξε·
 Δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς
 Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
 "Ὀλωλα, μήτέρ, εἶπεν,
 "Ὀλωλα, κάποθνήσκω"
 10 "Ὀφίς μ' ἐτύψε μικρὸς.

Πτερῶ-

ratum fuisse, clare planeque docuit: quocum facio. Maior pulcritudo naturalis est in Anacreontis, quam in Theocriti carmine. Vna apis vnum tantum digitum, non plures, vulnerare potest: ὠλόλυξε Anacreontis fortius est, quam Theocriti ἄλγεε. Amor apud nostrum ad matrem statim modo currendo, modo volando, (quod pueri ingenium eleganter signat), fugit absentem, et dolorem causamque illius aptius exponit, quam Theocritus fecerat, apud quem puer iusto serius commouetur, Venusque apud illum, matris personam melius induit: adde quod Theocritus naturam rei atque experientiam non satis sequutus videtur, dum puerum mel furantem ante alueare ab vna tantum ape punctum finxit in extremis digitis. Apes enim plures aluearium defendentes, non extremos digitos, sed totam faciem lacerassent, toto examine commoto. Ceterum Baxter doricam dialectum retinuit: Barnesius autem ionicam iure maiori restituisse videtur, et sequutus est Brunck.

2. Κοιμωμένην, non, *dormientem*, sed instar dormientis iacentem et cubantem, vt supra IX, 33. quod de ape mel sugente adprime dici potest: et tunc apis turbata acrius pungit.

10. En metum! en inscitiam pueri suauissime descriptam! se *percussurum* esse, ait, a *serpente pusillo alato*, quem ruricolae vocitent apem, (quam suauiter autem puerulus ἐτύψε dixit!) quinimo se moriturum esse clamat. Theocritus multo inferior est in describenda hac animi perturbatione.

Πτερωτὸς, ὃν καλῶσι
 Μέλισσαν οἱ γεωργοί.
 Ἡ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 Πονεῖ τὸ τῆς μελίσης,
 Πόσον, δοκῆς, πονῶσιν,
 Ἔρωσ, ὅσος σὺ βάλῃεις;

15

v. 13. 14. τὸ κέντρον - τὸ τῆς μελίσης, venustatem, quam Latini adsequi non possunt, in iterando articulo iam obseruauit Stephanus. Germani vero bene exprimere possunt: *wenn der Stachel schmerzt, der von der Biene.* πονεῖ actiue, cruciat, mox πονῶσι passiue, dolent. Ceterum confer Ramleri *Lyrische Blumenlese*, Lipsiae 1774. libr. I. carm. 30. et libr. III. pag. 307. carm. 25.

EX TYRTAEO *)

CARMEN I.

*) Tyrtaeus, Atheniensis, floruit anno 4to Olymp. XXIII. poeta fuit egregius; pede vero claudus, quem, bello secundo inter Messenios et Spartanos gesto, Athenienses Lacedaemoniis, ducem belli ab Atheniensibus petere, oraculo Delphis consulto, iussis, in contemtum misere. Iustin. III. 5. 4. Tyrtaeus vero compositis carminibus, quae pro concione recitaret, in quibus hortamenta virtutis, damnorum solatia, belli consilia conscripserat, militibus paene fractis tantum ardorem intiecit, ut non de salute, sed de sepultura solliciti, proelium committerent, in eoque discederent superiores. Hac re praeclare gesta, Tyrtaeus ius ciuitatis, praemium, reportauit. Reliqua, quae ad Tyrtaei vitam pertineant, vide in *Klotzii* dissertatione erudita, de Tyrtaeo, subiuncta locupletissimae editioni, inscriptae: *Tyrtaei, quae supersunt, omnia, collegit, commentario illustrauit, edidit Christianus Adolphus Klotzius. Altenb. 1767. 8.* Atque, quum *Klotzius*, integerrimus olim amicus, nihil paene omisisset ad vocabula etiam singula, quae paullulum obscuriora essent, docte pulcreque, interdum vero iusto copiosius illustranda, ex commentario illius pauca tantummodo delibauimus, quae commodo eorum, quibus noster hic labor dicatus est, inferuire viderentur. In superiore editione plura iam contuleramus exemplaria. In praesenti sequuti sumus Brunck, qui primum inter *Analecta veterum poetarum graecorum*, tom. I. Argentor. 1772. 8. pag. 48. sqq. deinde inter *Gnomicos poetas Graecos*, ibid. 1784. pag. 59. sqq. recepit Tyrtaei reliquias. Separatim edita sunt Tyrtaei et Callini carmina, a *I. G. Brieger*, Zittau et Lipsiae 1790. 8. De prioris carminis elegantia vide, quae dicit *Robert. Lowth* in libro de sacra poesi Hebraeorum pag. 20. exempli Gottingens. Theoticam interpretationem carminum Tyrtaei, quam elegantissimus *Weissus* vol. II. Lyrico-

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πε- 1
σόντα

Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ' αὐτοῦ πρόλιπόντα πόλιν καὶ πύονας 5
ἀγροὺς

Πτωχέυειν, πάντων ἐς' ἀνηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ Φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι 5

Ἥμισι τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσετα, οὐς κεν ἴκηται,
Χρησ-

rum suorum carminum (*kleine Lyrische Gedichte*) p. 127-
129. inferuit, et Klotzius suae adiecit Tyrtaei editioni,
cum graecis componere verbis, multum iuuabit, quam-
quam paullo liberius verba Graeci poetae interdum ex-
presserit vir doctissimus.

v. 1. γὰρ, elegantissime in principio orationis paullo
vehementioris et concitatoris poni, obseruat *Krebsius*
in *Obsf. in N. T. e Iosepho* pag. 71 et 238. et multa
exempla e Iosepho profert. vide etiam *Homerum* II. α',
122. *Hoogeu.* ad *Viger.* de idiotism. VIII. 5. pag. 454.
eundem de particul. graecae Linguae pag. 190. 3.

καλὸν — πεσόντα. conf. *Hom.* II. δ' 496. ibique *Clark.*
eund. ad *Hom.* II. μ. 243. *Horat.* III. 2, 13. *Virg.* *Aen.*
II. 317.

v. 2. ἀγαθὸν v. ind. opponitur τῷ, κακὸς, de milite
timido. *Xenoph.* mem. *Socr.* III. 1. 9. qui est locus classi-
cus. *Horat.* I. 15, 28. *Tydidēs melior,* h. e. fortior,
patre.

περὶ ἧ π. v. *Hom.* *Odyss.* β, 245. et ε' 471. ibiq. *Clark.*

v. 4. Πτωχέυειν: quomodo πτωχεία et πενία differant,
doceat *Aristoph.* *Plut.* 549. pag. 163. et *Ammon.* in πένης.
vide etiam ind. *Klotzius* multa collegit exempla Tyrtaei
sententiae similia, *Hom.* *Od.* δ' 342. Ad *Oppian.* *Ha-*
lieut. I. 277. *Conr. Rittershusius* plura contulit.

v. 6. Κούρ. ἄλ. vide indicem.

v. 7. Ego rescripsi *Melanchthon.* emendationem Ἐ. γὰρ δὴ.
Primo γὰρ δὴ eleganter auget vim sensus, et verterem uti-

Χρημοσύνη τ' εἰκὼν καὶ συγερῆ πενίη
 Ἄισχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος
 ἐλέγχει,

10 Πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἐπεταί.

Ἐἶθ' ἔτῳσ ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὦρη

Γίγνε.

que. vid. vers. 21. et Hoogeveen ad Viger. pag. 451. deinde δὴ, quod vulgo omittitur, a prima syllaba sequentis voculae τοῖς, propter adfinitatem soni facile potuit absorberi. — ἔχθιστος γὰρ τοῖσι Taylor coniecit, et reliqui receperunt. confer Homer. Iliad. XXIII. 533. sqq.

κεν] vide ad Callim. H. in Cerer. 27. et Hoogeu. de partic. pag. 77. n. 2. hoc loco construitur cum aor. 2. coniunctiui, et reddi potest ad quoscumque veniret, vel venerit, ab ἰκνέωμαι, venio.

v. 8. εἰκὼν, cedens, victus. compara Hom. Il. v', 224. Od. ζ', 158. praecipue Theognid. v. 177. etc. v. 388. v. 649. sqq.

v. 9. Ἄισχύνει, v. Bergler. ad Aristoph. Aues. 1451. τὸ γένος εἰ καταισχυνῶ, Familiae meae nolo esse dedecori.

v. 10. Ἀτιμία. Ita legendum censet Klotzius pro vulgari lectione, ἀθυμία, quam etiam dedit Vrsin. et defendit censor editionis Tyrtaei in Berolin. Bibliotheca vol. XII. part. I. Sermo enim esse videbatur Klotzio de turpitudine et ignominia, quae perferenda sit homini ignavo timidoque, non de desperatione animi. Atque legibus, iis, qui stationem relinquerent turpiterque auferent, ἀτιμία fuit constituta. vide Harpocration s. v. ἀτιμος; Taylor. ad Demosthen. tom. II. p. 310. Herodot. libr. VII. 229. et Valkenar. ad illum pag. 614. etc. adde Perizonii Anim. histor. pag. 245. Petitum in comment. ad LL. Atticas pag. 469, 470. edit. Wesselingii. Cel. Heyne in Ephem. lit. Gotting. plag. 95. a. 1784. vbi de Brunckii edit. Gnomiorum iudicat, melius legendum senset π. δ' ἀτιμί' οἱ (h. e. ἀντιμῶ) καὶ κ. ε.

κακότης. labor, dolor, omnis generis mala. de hoc vocab. vid. Rittershus. ad Oppian. p. 212.

v. 11. ὦρη, v. indicem. — de partic. τοι vide ad Pythag. 24. Hominem sic errantem nemo prorsus curat.

Τίγνεται, ὄντ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.
 Ουμῶ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ
 παίδων

Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.

Ἐνέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀπλήλοισι μένοντες, 15

Μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβος.

Ἄλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ
 θυμὸν,

Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι,

Τὸς δὲ παλαιότερος, ὧν ἐκέτι γένατ' ἐλαφρὰ,
 Μὴ

v. 13. Ουμῶ, supple σύν· eum animo, h. e. fortiter, alacriter.

v. 14. ψυχέων] Quae habebant Graeci omnium carissima, vitam adeoque animam, vocabant ψυχὴν, vti bene obseruauit *Valckenar.* ad Theocrit. Adoniaz. v. 36. pag. 342. adde indicem.

v. 15. ἀλλὰ, *agedum.* Sic *Tyrtaeus* II. 1. confer *Hoogen.* de partic. pag. 8. *Viger.* et *Hoogen.* de Idiotism. gr. dict. p. 439. vide indicem.

v. 17. ε. φ. θυμ. Graecorum poetarum propria dicendi formula, quae apud Homerum, qui quidem pro ποιῶν adhibet τίθημι aut ἐντίθημι, saepe occurrit. De ποιῶν - θυμὸν vid. *Valcken.* ad Herodot. III. p. 206.

v. 19. τ. παλαιότερ. intellige κατὰ τὰς παλ. verte, quod autem ad senes adtinet. Sic infra Bion. I. 90. v. Klotz. et *Dorwill.* ad Charit. p. 642. vbi bene multos auctores in suas vocat partes, et p. 669. *Wesseling.* ad Herodot. C. VIII. pag. 691. Pari modo Genitiuus absolutus ponitur. *Xenoph.* M. S. I. 3. 8. ἀφροδισίων, scil. περὶ, quod ad res Venereas adtinet. Ἰμῶν ἕνεκα, ad vos quod adtinet, Phalar. epist. ed. Lennep. pag. 62. v. 7. vide *Valcken.* praemissas adnotationes pag. XIII. Koeppen tamen in sua Anthologia etc. anacoluthon arbitrans vertit: Die Alten, deren Kniee nicht mehr so leicht sind — o verlasset diese Greise nicht!

20. Μὴ καταλείποντες Φεύγετε τὰς γεραίους.
 Ἄισχρὸν γὰρ δὴ τῆτο, μετὰ προμάχοισι πε-
 σόντα

Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 Ἦδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιὸν τε γένειον,
 Θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 25 Ἀιματοέντ' αἰδοῖα Φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
 (Ἄισχρὰ τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν
 ἰδεῖν)

Καὶ χροῖα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέει-
 κεν·

Ἦ Οφθ

v. 22. κῆσθαι. De interfecto et extento crebro vsur-
 patur: pariter vsurpant Latini verbum *iacere*. Vide
Heusing. ad Aesop. fab. 72. p. 60. et ad *Vechner.* Helle-
 nolex. pag. 488. *Klotz.* ad Tyrt. pag. 52. et *Stauer.* ad
 Cornel. Nepot. VIII. 2. n. 6.

v. 23. conf. *Hom.* Il. ὦ. 516. *Ouid.* Metam. VIII. 528.

v. 25. Poeta summum pudoris verecundiaeque stu-
 dium in ipsa morte eleganter indicare videtur: *cruenta*
pudenda suis manibus tegens. *Ouid.* Metam. XIII. 479.
 Pari modo Caesar vulneratus in curia apud Suet. vita
 Caes. c. 82. sinistra manu sinum ad ima crura deduxit,
 quo honestius caderet, etiam inferiore corporis parte
 velata.

v. 26. De νεμεσ. vid. indicem.

v. 27. γυμνωθ. S. Turpe erit, senem iacere spoliatum
 armis. His enim priuari cum apud alias gentes (v.
Freinshem. ad Curt. IV. 12.) tum apud Lacedaemonios
 turpissimum iudicabatur. confer *Perizon.* Animadu. hi-
 stor. p. 245. de γυμνωθ. v. indic.

νέοισι. totus locus hic subobscurus expressus est ex *Hom.*
 Il. X, 71. et eius sensus hic est, iudice *Klotzio*: in iuue-
 nibus, donec florem aetatis habent, (in Graeco est mu-

"Ὄφρ' ἄρα τῆς ἡβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχει,
 Ἀνδράσι μὲν θνητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξί
 Ζῶος ἔων, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσῶν, 30
 Ἄλλ' αὖ τις εὖ διαβαῖς μενέτω ποσσὶν ἀμφοτέροισι
 Στηριχθεῖς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδῶσι δακῶν.

C 2

CAR-

tatio numeri, vt saepe, ita vt vel genus mutetur et ἀπὸ
 τῆ κοινῆ nomen quoddam repetatur; c. g. Xenoph. mem.
 I. 11. pag. 43. τὸ θεῖον — αὐτῆς; vbi vide cl. Ernesti,) omnia commode conspici ab aliis possunt: iuuenis et viuens viris mulieribusque amabilis visu, et in prima acie cadens pulcer est.

v. 28. Ὄφρα, quamdiu. v. Hoogen. de partic. II. p. 1026. De ἄρα vide ad Callim. H. in Cerer. 113. — ἡβῆς ἄνθος. Poetae vtriusque linguae et omnium gentium elegantiorum a floribus, hortis, plantis etc. sumpta frequenter transtulerunt ad iuuentutis tempora indicanda comparantque lubenter cum floribus primam vitae aetatem. Hom. Il. v', 484. etc. ac Rittershusius ad Oppian pag. 136. bene monuit, exemplisque illustravit, quod optimum purissimumque fuerit in quaque re, id florem rei appellasse veteres. adde Warton. ad Theocr. XIII. 27. Hinc apud Aeschyl. Prom. 23. χρυσῆς ἄνθος. Infra Pindar. Ol. I. 23. conf. Heinsius ad Sil. Ital. III. 84.

v. 31. Ἄλλ' αὖ τις. vos vero, agendum quisque v. ind. sub v. τις et διαβαίνω et ad v. 15. Ultimos duo versus, in carmine iterum obuios, hic omisit Brunck.

v. 32. στηριχθεῖς] στηρίζω proprie dicitur de corpore debili et infirmo, quod innititur baculo, vt et de corpore, quod cibo et potu sustentatur et firmatur. vide Lamb. Bosii Exercitt. in N. T. ad Roman. I. 11. Protenso itaque altero pede, qui terrae, tamquam baculo, infixus firmiter stet, gradum quilibet vestrum componat ad pugnandum atque excipiendum hostem, tanto ardore et animo, vt prae cupidine dimicandi et vincendi dentibus infrendens labia mordeat. Nam in verbis χ. οδῶ. δακ. pulcrum picturam incensi militis, qui labia mordeat, siue, vt minus sentiat dolores e vulneribus percipien-

CARMEN II.

1 Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικίτης γένος ἐσέ,
 Θαρσεῖτ, ὕπω Ζεὺς ἀνχένα λοξὸν ἔχει.
 Μήδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ Φο
 βεῖσθε,
 Ἴθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἔχέτω,
 5 Ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ με
 λαίνας
 Κῆρας, ἴσ' ἀνγαῖσιν ἠελίοιο, Φίλας.

dos, siue ut terribilior sit hostibus, animaduertit Klotzius, et excitat Aristoph. Vesp. 1078. vbi Steph. Bergler et Scholiast. sunt conferendi. Sic Ammian. Marcell. XVI. 12. Silius Ital. V. 526. (vbi Heinsius et Drakenb. plura excitarunt loca) *Labitur infelix, atque appetit enervento Tellurem exspirans.*

1. ἀλλ'. *Agedum.* vide ad Tyrt. I. 15. *Hercules inuictus, ἀνικίτος,* in antiquis monumentis haud raro occurrit. v. *Montefalcon Antiqq. Expliq.* tom. I. p. II. tab. 134. aliosque a Klotzio laudatos. Ex progenie Herculis Spartaē reges fuere, et haec nobilitas toti generi tribuitur. confer. *Cornel. Nepot.* XVII. c. I. 2. ibique a me et Stauerio notata. Sens. Memores estote auctoris generis vestri fortis atque inuicti, et intrepidi estote, firmam habete fiduciam.

2. Iupiter transuersum ceruicem nondum habet, h. e. nondum nobis irascitur, nondum nos contemnit, neque saum nobis auxilium denegat: sed fauet adhuc et propitius est. *Respicere* enim dicuntur dii, quando operantur, iuuant et curant aliquid: contra oculos auertere, aut tergum ostendere, irae diuinæ signum credebatur.

5. 6. vulgo Ἀνγαῖσιν κῆρας ἠελίοιο φίλας. sed Klotzius amplectitur viri cuiusdam docti in Obsf. Miscell. vol. I. tom. I. pag. 128. emendationem: μελαίνας κῆρας ἼΣ' (in *star, aequae*) ἀνγαῖσιν ἠελίοιο φίλας, et Brunck rescripsit. Sensus est: vitam habe inimicam, hoc est contemne, mor-

Ἴσε γὰρ ὡς Ἄρεως πολυδακρύου ἔργ' ἀρίδηλα,
 Εὖ δ' ὄργην ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου.
 Καὶ πρὸς Φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
 Ὡ νεοί, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἤλάσατε. 13
 Ὅι μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 Ἔς τ' αὐτοσχεδίνην καὶ προμάχους ἰέναι,
 Παιρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω,
 Τρῆσαντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή·
 Ὅυδεις ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα, 15
 Ὅσσ', εἰάν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ
 κακὰ.

Ἄργαλέον γὰρ ὀπίσθε μετάφρενον ἔσι δαΐζειν
 Ἀνδρὸς Φεύγοντος δηΐω ἐν πολέμῳ.

Ἄισχρὸν δ' ἔσι νέκυσ κατακείμενος ἐν κονίῃσι
 Νῶτον ὀπίσθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.

C 3

Ἄλλὰ

tis atra fata, h. e. mortem (v. Mimnerm. II. 5.) aequae
 ac lucem solis, h. e. vitam ama. Ἄυγαί ἡελίς idem est
 ac φάος ἡελίς vita. v. Theogn. 426. al.

8. ὄργην, h. l. ingenium, i. e. conditionem. v. Klotz.

9. πρὸς (pro vulgato μετά) ex cod. recepit Brunck. a
 partus - fuistis.

14. τρῆσαντ.] poet. a τρέω, deinde τρέμω, tremo. in
 vers. superiore post ὀπίσσω supple ὄντα.

15. λέγων ἀνύσειεν est Graecismus: ἀνύω perficio cum
 participio λέγων innuit promptitudinem dicendi. S. nemo
 prorsus singula illa mala, (quae turpiter fugientem e
 proelio insequuntur, infamia, mors, v. carmen supe-
 rius,) verbis subito promteque explicaret. v. Plut. Ari-
 stoph. 413. Daruills ad Chariton. pag. 560. Viger. et
 Hoogeu. de Idiotism. gr. dict. VI. 2. pag. 350.

18. πόλεμος, vt Latinorum bellum, saepe ponitur pro
 proelio, pugna.

19. κατακείμενος, vide ad Tyrt. I. v. 22.

20. in tergo cuspidē hastae vulneratus: in tergo autem

Ἄλλὰ τις εὐ διαβαῖς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι,
 Στηριχθεῖς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδῶσι δακῶν,
 Μήρους τε, κνήμας τε κάτω, καὶ σέρνα, καὶ
 ὤμους

Ἄσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος.

25 Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.

Ἐρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζων,
 Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐσάτω ἀσπίδ' ἔχων.

Ἄλλὰ τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακροῦ

30 Ἡ ἕξει οὐτάζων, δῆϊον ἀνδρ' ἐλέτω.
 Καὶ πόδα παρ' ποδὶ θεῖς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος
 ἀσπίδ' ἐρείσας,

Ἐν

vulnera accipere, apud Graecos, praecipue Lacedaemonios, et Romanos turpissimum habebatur.

v. 21. 22. vide ad prius Tyrtaei carmen v. 31. 32.

24. γαστρὶ ventre, vel. h. l. vt Hertelius bene vertit, umbone, audacter dicitur: a Graecis vero plurimas corporis humani partes ad alias res audacius transferri, vberime docet Klotz. S. se totum lato clypeo contegens. adde Brieger.

26. δεινός, vide ad Pythagor. 44. Cristis autem in galeis utebantur non solum ad ornatum, sed etiam ad terrorem incutiendum, vt Klotz late docet. adde Io. Iac. Witteri sub praesidio Io. Henr. Lederlini habitam disput. de Galeis veterum. Argentor. 1716. inprimis cap. 3. pag. 12. sqq.

28. ἐκτὸς βελέων malim, vti nostrates; außer dem Wurf, βέλος enim denotat et telum, et iectum. Sens. quilibet ita stet, et ita clypeum teneat ac moderetur, vt a telo iectuque non possit feriri ac vulnerari.

29. ἐγγὺς ἰὼν et ἀνδρ' ἐλέτω, imitatus paene videtur Virgil. X. Aen. 632. totas implicuere inter se legitque virum vir. Idem certe sensus est.

31. Locis a Klotzio adlatis, de phalange et militi-

Ἐν δὲ λόφῳ τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέη,
 Καὶ σέρνον σέρνω πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 Ἡ ξίφος κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 Ἕμεῖς δ', ὧ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἀλλοθεν³⁵
 ἄλλος

Πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χειρμαδίῳις,
 Δούρασί τε ξεσοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς
 Τοῖσι πανοπλίαις ἐγγύθεν ἰσάμενοι.

bus in acie dense stantibus, adde Curtium III. 2. 13. Macedonum acies torua sane et inculta, clypeis hastisque immobiles cuneos et conferta robora virorum tegit. Ipsi phalangem vocant peditum stabile agmen, vir viro, armis arma conferta sunt.

33. πεπλημεν. pro vulgato πεπαλημένος, scripsit Brunck, et interpretatur πελαδαῖς, πλησιάζων.

35. 36. ὑπ' ἀσπίδος - πτώσσοντες, sub scuta vos abscondite. Plerumque alias metus notionem et actionem adiunctam habet verbum. σφάλλετε, minus vsitatum, magisque poeticum hoc vocabulum praefert Klotzius alteri, quod etiam dedit Vrsinus, βάλλετε: sensus vero idem est: grandes iacite lapides.

38. τοῖσι πανοπλίαις, rescripserunt Vrsinus, Hertel etc. et placet Klotzio, quem vide. sed quam Brunck e cod. Stobaei rescripsit lectionem, eam ego recepi. pro ἐγγύθεν vulgo etiam πλησίον. S. stantes prope grauis armaturae milites.

CALLINI EPHESII ELEGIA *).

Ἴ Μέχρῃς τεῦ κατὰ κείθε; κοτ' ἄλκιμον ἔξετε
 θυμὸν,
 ὦ νεοὶ; εἰδ' αἰδέειδ' ἀμφιπερικτίονας,
 ὦδε λῆην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 ἦδ' αἶψα ἄταρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.
 Καί

*) *Stobaei* auctoritate Sermon. XXXXIX. *Brunck*, quem in textu sequutus sum, *Gnomicis poetis gr.* pag. 58. et *I. G. Brieger* l. c. pag. 41 sqq. hanc elegiam, vel potius hoc Fragmentum, tribuerunt *Callino*. Inter reliquias *Tyrtaei* post alios recepit *Klotz*, pag. 97. sqq. qui singula copiose explicuit atque illustravit, et ad quem magistros ablegamus. Quisquis auctor est, imitatio *Tyrtaei* esse videtur.

v. 1. μέχρῃς τεῦ (h. e. τινος,) scil. χρόνα et κότ' ion. pro πότε.

v. 2. compara *Hom.* Il. ε. 529. sqq. — ἀμφιπερικτίονας sunt in genere οἱ περιοικῶντες, in specie οἱ περιοικῶντες Σπάρτην τὴν μητροπόλιν, *Lacedaemonii*, cuiuscumque fuerint urbis *Laconicae* ciues, excepta *Sparta*, *Spartiatum* imperio parentes. v. *Valcken.* ad *Herodot.* IX. pag. 696. Quae significatio propria si menti obuersata est poetae, elegia haec ad alium, quemcumque *Alexandrinum* forsan *Tyrtaei* imitatore[m] potius, quam ad *Callinum*, *Ephesios* suos, ad fortitudinem animumque capiendum, excitaturum, referenda videtur.

v. 3. ἦδ' αἶψα eleganter vsurpatur de otiosis, desidiis, pugnam detrectantibus. nubem exemplorum collegit *Klotzius*.

v. 4. Versum, qui deest, *Camerarius* ex ingenio sic suppleuit: Εὐ νύ τις ἀπὶ δὴ θεῶν ἐναντιβίως πολεμίζαν. Sequens autem versus est grauis exhortatio ad fortitudinem, nobilitatem et constantiam animi.

Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω. 5

Τιμῆν τε γάρ ἐσι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
Γῆς πέρι, καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόχου,
Δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅππότε
κεν δῆ

Μοῖρα ἐπικλώσῃ· ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω

Ἐγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἀλκι-10
μον ἦτορ

Ἐλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένους πολέμους.

Οὐ γὰρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον
ἔστιν

Ἄνδρ', εἰδ' ἦν προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.

Πολλὰκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων

Ἐρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου. 15

Ἄλλ' ὁ μὲν εἰς ἔμπης δήμῳ φίλος οὐδὲ πο-
θεινός·

Τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ

C 5

Λαῶ

11. Ἐλσας] Grammatici veteres scriptum putant pro ἐλάσας a verbo ἐλάυνω, vel potius ἐλάω, instigo, incito. v. Klotz. Sed Danum in Lexico Homericō etc. pag. 599. sq. in primis pag. 646. per syncopen pro ἐλῆσας positum putat a verbo εἰλέω, attice εἰλέω, volo, inuoluo, cohibeo, habeo in potestate mea. Burges denique in indice ad Dawesii Miscellanea critica, voc. ἐλσαι, hoc idem esse censet ac εἰλαι, sed antiquioris formae; ab ελω siue ελλω, ἐλσω ἐλσαι; ab ελω quoque fieri ελισσω, et diphthongo facta ειλω, ελεω. Quidquid est, sensus enascitur: sub scuto, h. e. scuto munitus, quilibet animum sumat ad fortiter dimicandum.

17. ἦν τι πάθῃ, scil. κακόν. si quid humani acciderit illi, si in pugna ceciderit.

Λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος
ἀνδρὸς

20 Θνήσκοντος· Ζῶων δ', ἄξιος ἡμιθέων.

"Ὡσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὄφθαλμοῖσι ὀρῶσιν·

"Ἔρδει γὰρ ποικῶν ἄξια μῦθος ἑὼν.

20. πύργον] cum turri poetae graeci et latini heroas virosque fortes comparare solent. Pindar. Pyth. V. 75. de Batto: πύργος ἄκρος, ὄμμα τε φαινότατον ζένοισι.

EX SOLONIS RELIQUIIS
POETICIS *).

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα, 1

Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτὲ μοι εὐχομένω.

Ὀλβον ἐμοὶ πρὸς Θεῶν μακάρων δότε, καὶ
πρὸς ἀπάντων

Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.

Ἔνω δὲ γλυκὺν ᾧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν 5

Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.

Χρήματα δ' ἰμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πε-
πᾶσθαι

Οὐκ

*.) Hanc elegiam a *Stobaeo* Serm. IX. servatam, Solonis, tam prudentis legislatoris, quam boni poetae, ex *Brunckii* Gnomiis poetis graecis pag. 73. sqq. recepimus. Praeter ea contulimus Solonis fragmenta poetica a *Frano. Arn. Fortlagio*, Lipsiae 1776. 8. edita, ubi primum locum illa occupat. Poeta vero optat primum opes legitimo modo acquisitas, tum praecipue celebrat iustitiam Iouis in rebus humanis moderandis idemque recenset varia hominum studia, a v. 43. et conf. *Horat.* lib. I. od. I.
1. De inuocatione Musarum ab initio carminis v. *Schraderum* animaduersion. ad Musaeum cap. 1. sed poeta h. l. petit a Musis fortunas et bonam famam. De parentibus Musarum sequitur Solon *Hesiodum Theogon.* 915. sqq.

2. μοι est dativus commodi, ut Grammatici aiunt, siue in cuius gratiam et causam aliquid fit.

7. πεπᾶσθαι possidere, ab antiquo πάω, unde πάομαι, cuius praeterit. παῖσι. habet possidendi vim, ut et praeteritum verbi πάομαι. v. plura in *Io. Dan. a Lennep* Etymologico L. Gr. ab *Euerardo Scheidio*, Traiecti ad

Οὐκ ἐθέλω. πάντως ὕσερον ἤλθε δίκη.
Πλῆστον δ' ὄν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται
ἀνδρὶ,

10 Ἐμπεδος ἐκ νεότητος πυθμένος ἐς κορυφήν
Ὅν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὕφ' ὕβριος δ' κατὰ κόσμον
ἔρχεται· αἰδέσθαι ἀδίκους ἔργοισι πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἔπειτα· ταχέως δ' ἀναμισγεται
αὐτῇ.

Ἄρχῃ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥσε πυρὸς,
15 Φλάυρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιερῇ δὲ τελευτᾷ.

Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.

Ἄλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος. ἐξαπίνης δὲ

Ὡς ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσκέδασεν

Ἡριὸς, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο

20 Πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον

Δηῶ.

Rhen. 1790. 8. edito, h. v. pag. 741. sq. a Valckenario
et Scheidio notata; infra ad Callim. H. in Cerer. v. 128.

10. ἐκ νεότητος — ab imo fundo vsque ad summum fa-
stigium h. e. ab minimis opibus ad summas vsque fa-
cultates.

11 — 13. Diuitiae, non a diis datae, sed ab homini-
bus corrumpentibus, aut per iniuriam acceptae, h. e.
male partae, ὕφ' ὕβριος etc. cum iniuria aliorum, nec iu-
ste obtinentur, sed per malas fraudes arcessitae, non
inuitae sequuntur, h. e. facile quidem colliguntur; non
vero immiscuntur graui calamitati, h. e. non sunt diutur-
nae et sunt periculosae, hinc. v. 16. ὕβριος ἔργα sunt opes
iniuria aliorum et contumelia partae.

14. ἀρχῇ scil. τῆς αὐτῆς. — ὥσε h. l. sicuti.

17. sqq. sequitur elegans comparatio: vt ventus ver-
nus subito dissipat nubes, coelumque reddit serenum;
sic Iupiter iniustorum opes confiliaque dispergere et pu-
nire solet.

Δρώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος, αἰπὺν ἰκάνει
 Οὐρανὸν, αἰθέριον δ' αὐθις ἔθηκεν ἰδεῖν,
 Δάμπει δ' ἡελίοιο μένος κατ' ἀπείρονα γαῖαν
 Καλὸν, ἄταρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν.
 Τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, εἰ δ' ἐφ' ἐκάσῳ,²⁵
 Ὡσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος.
 Ἄπει δὲ οὐ τι λέληθε διαμπερές, ὅς τις ἀλιτρον
 θυμὸν ἔχει· πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
 Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὑπερον ἦν δὲ
 φύγῳσιν

Αὐτοὶ, μηδὲ θεῶν Μοῖσ' ἐπίσσα κίχη, ³⁰
 Ἦλυθε πάντως. Ἄυτις ἀνάτιοι ἔργα τίνουσιν
 Ἡ παῖδες τρίτων, ἢ γένος ἐξοπίσω.
 Θνήτοὶ δ' ὦδε νοεῦμεν, ὁμῶς ἀγαθὸς τε κα-
 κός τε

Ἐδλήν δ' εἰς αὐτῆ δόξαν ἕκαστος ἔχει,

Ποίη

21. καλὰ ἔργα laetas segetes. ἔργον, vt Latinorum opus proprie de opere rustico. v. Mall. ad Longi Pastor. pag. 37. Lamb. Bos. Obfl. crit. cap. VI. pag. 32.

25. Fortlage interpungit et legit: — τίσις· οὐ δ' ἐφ' ἐκ. quoniam cum vocc. εἰ δ' noua inchoetur sententia, nec amplius pertineat ad comparatum.

29. ἦν, quod est εἰς αὐτὸν dedit Brunck. vulgo εἰ, quod cum coniunctiuo iunctum ille solocum putat. adde Daviesii Miscell. crit. pag. 324.

31. αὐτις ἀνάτιοι, Brunck, sensu flagitante, et postorius iam dederat Winterton. αὐτίκ' ἀνάτια Fortlag. et reliqui.

32. τρίτων, ἢ γένος ἐξοπίσω bene Brunck. ex codicis margine, pro vulgato τρίτων ἡγεμόνων ὀπίσω.

34. Brunck sequutus est Sylburg. interpunctionem: Fortlage retinuit priscam: — κακός τε, ἐδλήν, ἦν αὐτός δόξαν ἐκ. ἔχει.

35 Πρὶν τι παθεῖν· τότε δ' αὖτις ὀδύρεται. ἀχρῆ
δὲ τῆς

Χάσκοντες, κέφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.

Χ' ὅσις μὲν νόσοισιν ὑπ' ἀργαλέης ἐπιέσθη,

"Ὡς ὑγιῆς ἔσται, τῆτο κατεφράσατο.

"Ἄλλος δειλὸς εἶν, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμενα ἀνῆρ,

40 Καὶ καλὸς, μορφὴν δ' χαρίεσσαν ἔχων.

Ἐι δέ τις ἀχρήμων, πενήτης δέ μιν ἔργα βιάται,

Κτήσασθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ,

Σπένδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος. Ὁ μὲν κατὰ πόντον
ἀλάται

Ἐν νηυσὶ, κρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν,

45 Ἰχθυοέντ', ἀνέμοισι φορζόμενος ἀργαλέοισι,

Φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος.

"Ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν

Λατρεύει, τοῖσι καμπύλ' ἄροτρα μέλει.

"Ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίσσης πολυτέχνην

50 Ἔργα δαιεῖς, χειροῖν ξυλλέγεται βίοντον.

"Ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μισσέων πάρα δῶρα διδάχθη,

Ἰμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.

"Ἄλλον

41. ἔργα] h. l. inseruit periphrafi: idem ac ipsa egestas. conf. *Mimmerm.* III. 12. *Aristoph. Plutum* 552 553.

47, εἰς ἐνιαυτὸν, quotannis seruit, h. l. mercede conductus praestat operam diurnam illis, qui (τοῖσι pro ἐκείνοις, οἷς,) exercent agriculturam.

50. ἔργα δαιεῖς ex cod. regio restituit Brunck. Vulgatum ἀργαλέοισιν valde vexavit interpretes. v. Fortlage.

52. σοφίης h. l. ποσειδος. — mox ἀναξ dicitur Apollo per excellentiam. v. Schol. ad *Aristoph. Plut.* v. 438. de origine vsuque tam strictiore, quam latiore h. voc. copiosus est *Clem. Biagi* in monumentis graecis ex museo — lac.

Ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·

Ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,

Ὀϊσυνομαρτήσσι Θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως 55

οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται, ἔθ' ἱερά,

οὔθ' οἱ Παιῶνος πολυφαρμάκῃς ἔργον ἔχοντες

Ἴητροί, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεσι τέλος.

Πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται
ἄλγος,

Κοῦκ ἂν τις λύσῃ ἥπια φάρμακα δούς· 60

Τὸν δὲ κακῆς νέσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε

Ἀψάμενος χειροῖν, αἴψα τίθησ' ὑγιῆ.

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει, ἠδὲ καὶ
ἔσθλόν·

Δῶρα δ' ἄφικτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.

Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις ὄιδε 65

Ποῖ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἀρχομένου.

Ἄλλ.

Nanii, Romae 1785. 4. pag. 161 — 190. Infra ab Homero H. in Solem. 17. sol adpellatur ἄναξ, Hercules autem ab Aristoph. Acharn. 94. et sic alii. Apollo, quoniam a Ioue edoctus est μαντικῆν, artem vaticinandi; (v. Spanhem. ad Callim. H. in Iou. v. 69.) dicitur hic alium reddidisse vatem (μάντιν ἔθηκεν. v. infra ad Mimnerm. I. 9.)

57. οἱ παιῶνος — ἔργον ἔχοντες sunt scientia medica praediti. medici — v. 58. τέλος est perfectio: S. neque augures neque extispices neque medici scientissimi ea, quae a fato constituta sunt (τὰ μόρσιμα), possunt auertere.

61. Deprehendisse sibi videtur Brunck in hoc disticho arcanum illud le magnétisme Animal. — κυκῶσθαι proprie de liquidis et humidis, si commiscantur, tum in specie de iis, qui de equis turbantur et consternantur: et metaphoricè de omni conditione alicuius rei perturbata: h. igitur l. de iis, qui grauib. laborant morbis. Fatum tamen suum nemo euitare potest, hinc vir bonus saepe est infelix, etc.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐυδοκιμῆν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
 Ἔς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε·
 Τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι
 70 Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
 Πλῆττε δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.
 Ὅι γὰρ νῦν ἡμέων πλείϊσον ἔχουσι βίον,
 Διπλάσιον σπέυδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
 Κέρδεά τοι θνητοῖς ὥπασαν ἀθάνατοι·
 75 Ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὀπίσταν
 Ζεὺς
 Πέμψη τισομένην, ἄλλοτὲ κ' ἄλλος ἔχοι.

69. καλῶς ἔρδοντι. Sic cum Stobaeo Brunck. at ego malim cum Fortlagio aliisque κακῶς, ne oppositio grata et necessaria evanescat: suum cuique est fatum, hinc prohi saepe, omni studio adhibito, non proficiunt, improbi vero rem prospere agunt, diique efficiunt, ἔκλυσιν ἀφροσύνης vt minus inconsideranter agant.

71. πεφασμένον ἀνθρώποισιν] sic Theognis, (apud quem hoc distichon legitur, forsan ex Solone, cui id Aristoteles, Basiliius et Stobaeus tribuunt, a docto quodam Theognideorum interprete aut lectore aut compilatore margini sui exemplaris adpositum, ab alio autem in textum receptum) v. 227. seq. sed Fortlage cum aliis πεφασμένον ἀνθρώποισιν, κακῶς. S. Homines semper plura appetunt. — βίον h. l. opes.

76. ἄλλοτε ἄλλος ἔχει Fortlage. ἄλλοτὲ τ' ἄλλος ἔχει alii. Ex cod. ἄλλοτὲ τ' α. ἔχει mutavit Br. ἄλλοτὲ κ' α. ἔχει malit tamen in notis. ἄλλοτ' ἂν α. ἔχει. S. suo quisque tempore sentiet vindictam dei ulttricem, et poenas dabit auaritiae atque iniustitiae.

EX MIMNERMI *)

ELEGIIS **).

Τιθωνῶ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ
Zeus

Γῆρας, ὃ καὶ θανάτῃς ῥίγιον ἀργαλέα.

Av-

*) De Mimnermo, Colophone, Ioniae oppido, orto, parum constat. Tempore Solonis vixit, clarus poeta elegiacus, et inuentor pentametri esse dicitur.

**) Sequuti eramus in superiore editione Stephani exemplar, *Theocriti aliorumque poetarum Idyllia* (MDLXXIX in 12. s. notis) inscriptum p. 45. et contuleramus *Wintertoni Poetas minores Graecos* pag. 505. apud quem tamen et *Brunck.* in *Gnomicis poet. gr.* p. 68. sqq. e cuius recensione textus verba constituimus, alius plane ordo est versuum. Duo priores reperiuntur apud Winterton. vbi Stephanus quinque antea posuerat; ab initio autem stellulae sunt adpictae, quasi in suo exemplo aliquid defuisset. Eadem diuersitas ordinis versuum et fragmentorum est apud *Vrsinum* in carmin. IX. illustr. femin. pag. 227. nec non in poetis gr. heroici carminis ab Stephano editis, tom. II. pag. 484. adde *Stobaeum* cap. 115. pag. 592.

v. 1. Τιθωνῶ. Mythus de Tithono ab Aurora raptus, ad Cyprias fabulas referendus videtur *Groddeckio* p. 42. *diff. de Hymnis Homer.* Tithonum, filium Laomedontis, Aurora ob formam faciei pulcerrimam adamauit, et propter senectutis vitaeque longinquitatem, quum mori non potuisset, in cicadam mutauit. vide *Hygini fab.* 270. ibique *Munke*: *Homer. Odyss.* 4, 1. ibique *Schol.* eiusdemque *H. in Vener.* I. v. 219. sqq. *Tyrtaeum* III. v. 6. ibique *Klotz* pag. 71. Duo priores versus sunt in *Br.* edit. fragm. IV.

ἄφθιτ. de hoc vocabulo vide disputat. *Doruillii* in *vann. crit.* pag. 33. Est enim epitheton ordinarium rebus diuinis datum. —

- Ἀυτίη' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρῶς,
 Πτοιῖμα δ' ἔσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
 5 Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἐπεὶ πλεόν ὠφελεν
 εἶναι,
 Ἄλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
 Ἡβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
 Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς ἀυτίχ' ὑπερκρέματα,
 Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον· ὅ, τ' ἄγνωσον τι
 θεῖ ἄνδρα,
 10 Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.
 Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπήν παραμένψεται ὤρη,
 Οὔτε πατήρ παισὶ τίμιος, οὔτε φίλοις.

II.

v. 3. Hos duo versus, a quibus in Br. edit. incipit fragmentum V. Brunck suppleuit e Theognide, apud quem tria prima illius fragmenti disticha leguntur in aliis edition. ad v. 1011.

v. 6. Auget breuitatem vitae Mimnermus similitudine tam frequenti quam eleganti a somno ducta, qua res omnes mobiles et fluxae comparantur. vid. *Rittershu.* ad Oppian. pag. 165. copiose de illa disputantem, et *Schwebel* ad Bion. I. 59.

7. ἄμορφον. conf. *Anacr.* od. XI. *Hor.* I. od. 9. 16. et *Weisse*, vir elegantissimus, in *Scherzhafte Liedern* pag. 173. ed. tert.

v. 9. τιθεῖ, facit, reddit. Τιθέναι cum aliis adiectiuis coniunctum frequenter poni pro ποιῆν, docet *Kyphē* in *Obff.* in N. T. pag. 215. tom. II. Sic carm. seq. v. 6. infra *Call. H.* in *Cerer.* v. 24. 55. *Pindar.* *Olymp.* I. v. 103. adde indicem.

v. 10. conf. *Dupprt* *Gnomolog.* *Homer.* pag. 188.

v. 11. 12. Apud Brunck. *Fragm.* III. τὸ scilicet, nempe. — ὤρη. vid. ad *Tyrtaeum* I. v. 28. *Thom. Mag.* pag. 932. ac indic. nostr. Ceterum fragilitatem et vanitatem vitae humanae, variis exemplis e rerum natura sumtis et illustratis, elegantissime descripsit *Theocritus* *Idyll*

II.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Αφρο- 1
δίτης;

Τεθνάειν, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι.
Κρυπταδίη Φιλότης, καὶ μέλιχα δῶρα καὶ
ἔννή.

Ἄνθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἀρπαλέα
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν. ἐπὶν δ' ὀδύνηρον ἐπέλ- 5
θη

Γῆρας, ὅ, τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα
τιθεῖ,

Ἄει μὲν φρένας ἀμφὶ κακῇ τείρουσι μέριμνα,
Οὐδ' ἀνγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίς·

Ἄλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμασος δὲ γυναιξίν.
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός. 10

III *).

Ἡμεῖς δ', οἷά τε φῦλλα φύει πολυάνθεμος ὦρη 1
D 2 Ἴηρος,

XXIII. praecipue vers. 30. seqq. Notum est illud *Ovidii* II. Art. 218. „Forma bonum fragile est, quantumque adcedit ad annos, Fit minor et spatio carpitur ipsa suo.“ adde *Ovid.* III. Trist. 7. 33. *Titium* et *Barth* ad *Nemesian.* ecl. III. 24. de *la Cerda* ad *Virgil.* Ecl. II. 18. v. 1. Exstat quoque fragmentum hoc in *Stobaei* *Sententias*, serm. LXI. pag. 387. In *Brunck.* ed. est fragmentum primum.

*) conf. *Stobaei* *Sententias* Serm. XCVI. p. 528. Apud *Br.* hoc fragm. occupat locum secundum, isque in vers. 2. dedit ἀψ pro vulgato αἰψ'.

Ἦρος, ὅτ' ἀψ' ἀυγὴ ἀυξεται ἡελίου·
 Τοῖς ἱκελοι, πήχυον ἐπὶ χρόνον ἀνθεσιν ἤβης
 Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν,
 5 "Οὐτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεσήκασι μέλαινα,
 Ἡ μὲν, ἔχσσα τέλος γήραος ἀργαλές·
 Ἡ δ' ἐτέρη, θανάτοιο· μίνυθα δὲ γίγνεται
 ἤβης

Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἡέλιος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τῆστο τέλος παραμείψεται ὥρης,
 10 Αὐτίκα δὴ τεθνᾶνα βέλτιον ἢ βίωτος.
 Ποῖα γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε τ'
 οἶκος

Τρυχᾶται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει,
 Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδέυεται, ὧν τε μάλισα
 Ἴμείρον κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἴδην.
 15 Ἄλλος νῆσον ἔχει θυμόφθορον. οὐδέ τις ἐστὶν
 Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ ποῖα δίδοι.

III.

v. 5. κῆρες, Ραιραι; confer Tyrtaeum II. 5.

v. 7. γίγνεται Vrsin. et Stobaeus, vide ad Tyrtaeum I. 12.

v. 10. Hemsterh. ad Aristoph. Plutum v. 1151. monet, γὸ ante τεθνᾶνα h. l. omitti, quod infinitiuis plerumque iungi debeat, et laudat L. Bos. Animaduers. c. XVIII.

v. 12. τρυχᾶται. Suidas in Lexico tom. III. p. 513. τρύχασιν, ἐλαττᾶσι, terunt, atterunt, extenuant, minuiunt: tum τρυχωδεῖς, πιεσδεῖς, attritus, vexatus, denique τρυχῶ, et τρύχω, τρύχας scribi dicit. v. ad Moschum III. v. 35. οἶκος est res domestica, facultates. πενίης ἔργα est periphrasis vulgaris Graecorum, et idem ac paupertas. v. supra, ad Solon. 41. Klotz ad Tyrtaeum pag. 43.

III. *)

Ἡέλιος μὲν γὰρ πόνον ἔλλαχεν ἡμάτα πάντα, 1
 Οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίνεται ἔδεμία
 Ἴπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος ἠώς
 Ὠκέανον προλιπῆσ' ἔβρανὸν εἰσαναβῆ.
 Τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος ἐννῆ 5
 Κοίλῃ, Ἡφαίστος χερσὶν ἐληλαμένη
 Χρυσῆ τιμήεντος, ὑπόπτερον, ἄκρον ἐφ' ὕδαρ
 Ἐυδονθ' ἀρπαλέως, χάρος ἀφ' Ἑσπερίδων
 Γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, ἵνα οἱ θοὸν ἄρμα καὶ ἵπποι
 Ἴσᾶσ' ὄφρ' ἠὼς ἠριγενύεια μόλῃ. 10
 Ἐνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός.

*) Deest haec particula in *Wintertonii*, *Hertelii* et *Brunckii* exemplis. *Vrsinus* pag. 348. laudat *Athenaeum* XI. Μίμνερος δ' ἐν Ναννοῖ, ἐν ἐννῆ χρυσῇ, κατεσκευασμένη πρὸς τὴν χρεῖαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου, τὸν ἥλιον κατέβουλοντα περαιῶσθαι πρὸς τὰς ἀνατολὰς αἰνισσόμενος τῆ ποτηρίᾳ. v. 5. conf. *Virgil.* *Georg.* I. 447. *Aen.* III. 585. VIII. 460.

v. 9. conf. *Hom. Odyss.* α' 231. sq. ibique *Clark*, et eundem ad *Odyss.* δ', 403. sequentem Hymnum v. 16. *Virgil.* *Aen.* III, 408. *Oceani finem iuxta Solemque cadentem Ultimus Aethiopiae locus est; adde Vulcan.* ad *Callimach.* H. in *Cerer.* v. 10.

v. 10. ἰσᾶσ' *Vrsinus* ἠριγ. vid. *Hom. Od.* ψ. 347. ibique *Clark.* *Od.* β, 1. ibique *Schol. Odyss.* μ', 3. ibique *Schol.*

v. 11. *Hyperionis filius Sol habebatur.*

HOMERI HYMNVS.

ΕΙΣ ἩΛΙΟΝ *)

I N S O L E M.

- 1 Ἡλιον ὑμνεῖν αὐτε, Διὸς τέκος, ἄρχεο μῆσα
 Καλλιόπη Φαέθοντα, τὸν Εὐρυφάεσσα βοῶπις
 Γείνατο Γαίης παιδὶ καὶ ἔρανθ' ἀσερόεντος.
 Γῆμε γὰρ Εὐροφάεσσαν ἀγακλειτὴν Ὑπερίων
 5 Ἀυτοκασιγνήτην, ἣοι τέκε κάλλιμα τέκνα,
 Ἡῶ τε ῥοδόπηχυν, εὐπλόκαμόν τε Σελήνην,
 Ἡέλιόν τ' ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 Ὅς

*) Adiecinus *Homeri* aut quisquis fuerit auctor, hymnum in Solem, quod comparatio cum superiori tum ad interpretationem tum ad acuendum ingenium efficax est. Secundum exemplar *Ernesti* hunc hymnum formulis describendum curauimus. conf. cl. *Groddeck.* disp. de Hymnor. homericor. reliquiis. Goetting. 1786. 8. pag. 58. sq.

v. 2. βοῶπις. de vera huius vocabuli interpretatione vide Clark et Ernesti ad *Hom. Il. α.*, 551. et est, *magnis oculis formosa.* Oculis autem magnis praedita habebatur formosa: qua de opinione pluribus egimus prioribus comm. philol. de *Oculo.*

v. 3. Quisquis auctor huius hymni fuerit, hic certe versus, qui omni caesura caret, auribus delicatuli *Homeri* aut boni poetae minus dignus videtur.

v. 4. γῆμε, vid. indicem.

v. 6. conf. H. in Lunam vers. 18.

v. 7. ἀκαμ. indefessum, aut, ut *Virg. Aen. V.* 680. reddidit, *indomitum.* cf. *Hom. Od. υ.*, 123. *Pindar. Olymp. I.* 140. ἐπιεικ. ἀθαν. Saepius vsi sunt poetae hac comparatione: vid. *Hom. Iliad. δ.*, 394.

Ὅς φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἴπποις ἐμβεβαῶς· σμερνὸν δ' ὅ γε δέρεται
 ὄσσοις,
 Χρυσῆς ἐκ κόρυθος· λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' ¹⁰
 αὐτῆς
 Αἰγλήεν εἰλβσι, παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ
 λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχσσι πρό-
 σωπον
 Τηλαυγές· καλὸν δὲ περὶ χροῖ· λάμπεται
 ἔσθος
 Λεπτρογές πνοιῆ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι.
 Ἐνθ' ἄρ' ὅ γε σήσας χρυσόζυγον ἄρμα καὶ ¹⁵
 ἵππους,
 Ἐσπέριος πέμπησι δι' ἔρανθ' ὠκεανόνδε.
 Χαῖρε ἀναξ, πρόφρων δὲ βίον θυμήρε' ὄπαζε.
 D 4 Ἐκ

v. 9. ἐμβ. Iliad. ε, 199. construitur cum casu dandi. Adhibetur quoque de naue conscendenda. Hom. Il. β', 619. et confer Doruille ad Charit. pag. 102. Thom. Magist. pag. 369. ibique interpres. De constructione ἐπιβάνειν v. Fischer ad Aeschin. dial. pag. 61. sq.

v. 11. Pierfon apud Ernesti ad h. l. emendat περὶ κροτάφοισι π' ἔσθασι.

v. 16. ἔσπερ. Hanc lectionem, quam cl. Ruhnken epist. critica I, pag. 47. (pag. 78. ed. II.) pro vulgari, Ἐσπέριος coniecerat, Ernesti in textum, quem vocant, recepit, quem sequimur: ac Ruhnken comparauit cum nostro Apoll. Rhod. III. 1190, 1191.

Ἥλιος μὲν ἀπῶθεν ἔρεμνὴν δύνει γαῖαν
 ἔσπεριος νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Ἀθιοπήων.

Haec inter subit remote terram inconspicuum sol,
 Vespertinus ultra extimos Aethiopum montes,

vid. Scholiast. ad h. loc. et ad Mimn. IV. 9.

Ἐκ σέο δ' ἀρξάμενος κλήσω μερόπων γένος
ἀνδρῶν

Ἡμιθέων, ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν ἔδειξαν.

v. 18. κλήσω vet. edd. quaedam κλήσω, unde vetus versio vocabo: male: Scripserim κληίσω, quod δισσυλάτως pronuncietur. *Ernesti.*

v. 19. ἔδειξαν. Est commendarunt, nempe iis propter ea in numerum suum recipiendis. *Ernesti.*

HOMERI HYMNVS
IN VENEREM *).

Μοῦσα μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρῦσος Ἀφροδίτης
Κύπριδος, ἣ τε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἴμερον ὤρσει,
καὶ τ' ἑδαμάσσατο Φῦλα καταθνητῶν ἀν-
θρώπων,

Οἰωνός τε διΐπετέας, καὶ θηρία πάντα,
ἣ μὲν ὅσ' ἠπειρος πολλὰ τρέφει, ἣ δ' ὅσα πόντος· 5
Πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν εὖσεφάνος Κυθερείης.
Τρισσὰς δ' εἰ δύναται πεπιθεῖν φρένας εἰδ'
ἀπατῆσαι,

Κέρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην.
Οὐ γάρ οἱ ἔναθεν ἔργα πολυχρῦσος Ἀφροδίτης,
Ἄλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἄδον καὶ ἔργον Ἄρηος, 10
Ἵσμινά τε μάχα τε, ἣ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.

D 5

Πρώτη

*) De hoc elegantissimo carmine, quod perperam tribuitur Homero, et ego secundum *Ernesti* recensionem reddidi, v. cl. *Groddeckii* eruditam diff. de Hymnorum homericorum reliquiis pag. 40. sq. et pag. 47. sq. et cl. *Ruhnkenii* Epist. criticam 1. pag. 51. sqq. edit. secundae, ubi ex cod. Mosquensi praeclaras adtulit lectiones. De Venere quoque consuli possunt *Klotz* Ueber den Nutzen und Gebrauch der alten geschnittenen Steine pag. 187. sqq. et *Ios. Burkard* von der Uebereinstimmung der Werke der Dichter mit den Werken der Künstler etc. Wien 1773. 8. pag. 89. sqq.

v. 11. ἀλεγύν.] intell. ἄδεν ex ἄδον v. 10. aut ἔναθεν ex v. 9. ἀγλαὰ ἔργα h. l. de telis, quae arte Mineruae texuntur. v. vers. 14. 15. 18.

Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίῃς ἔδίδαξε
 Ποιῆσαι σατίνας καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.
 Ἦδε τε παρθενικὰς ἀπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
 15 Ἄγλαα ἔργ' ἔδίδαξεν, ἐπὶ Φρεσὶ θεῖσα ἐκάστη.
 Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελα-
 δεινὴν

Δάμναται ἐν Φιλότῃτι Φιλομμείδης Ἀφροδίτη.
 Καὶ γὰρ τῇ ἄδε τόξα, καὶ ἔρσει θεῖρας ἐνάριεν,
 Φόρμιγγές τε χοροί τε, διαπρῦσιόι τ' ὀλολυγῶ,
 20 Ἀλσεά τε σκίοεντα, δικαίων τε πτόλις ἀν-
 δρῶν.

Οὐδέ μὲν αἰδοίη κέρη ἄδεν ἔργ' Ἀφροδίτης
 Ἰσίη, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 Ἄυτις δ' ὀπλοτάτην, βεβλήη Διὸς αἰγίοχοιο,
 Πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.
 25 Ἦ δὲ μάλ' ἐκ' ἔθελεν, ἀλλὰ σερεῶς ἀπέειπεν.
 Ὡμοσε δὲ μέγαν ὄρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος
 ἐστίν,

Ἄψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο,
 Παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα, δια θεάων.
 Τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γέρας ἀντὶ γά-
 μοιο,

30 Καὶ τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἔξετο πῖαρ ἔλθεσα.
 Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχος ἐσι,
 Καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέ-
 τυκται.

Τάων ἔδύναται πεπιθεῖν φρένας ἔδ' ἀπατήσασθαι,
 Τῶν δ' ἄλλων ἔπερ τι πεφυγμένον ἐς Ἀφρο-
 δίτην.

Οὔτε

Οὔτε θεῶν μακάρων ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων³⁵

Καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεράυνε,

Ὅς τε μέγισός τ' ἐστὶ, μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς·

Καί τε τῆ, ἔυτε θεῶλοι, πυκινὰς φρένας ἐξα-
παφῆσα,

Ῥηιδέως συνέμιξε καταθνητῆσι γυναιξίν,

Ἥρης ἐκλελαθῆσα κασιγνήτης ἀλόχευ τε,⁴⁰

Ἡ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτησι θεῆσι.

Κυδίσην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

Μήτηρ τε Ῥέην. Ζεὺς δ' ἀφθιτα μῆδεα εἰδὼς

Ἄιδοίην ἀλοχὸν ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.

Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε⁴⁵

θυμῷ

Ἄνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμενα, ὄφρα τάχιστα

Μηδ' αὐτῇ βροτέης εὐνής ἀποεργυμένη εἴη·

Καί ποτ' ἐπευξάμενη εἶπη μετὰ πᾶσι θεοῖσιν

Ἢδὲ γελοίησασα Φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,

Ὡς ῥά θεοὺς συνέμιξε καταθνητῆσι γυναιξί,⁵⁰

Καί τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκεν ἀθανάτοισιν,

Ὡς τε θεὰς ἀνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις.

Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ,

Ὅς τότε ἐν ἀκροπόλοισι ὄρεσιν πολυπιδάκου

Ἰδῆς.

Βου-

v. 41. μέγα referendum est ad ἀρίστη. — In v. 40. Ἥρ. ἐκλελ. Clarkius intelligit, Iunonis obliuionem adferens: nec improbat Ernesti in Corrigendis et addendis, pag. 47.

54. Ex Stasini cypriis carminibus mythus hic de Anchisae et Veneris amore sumtus esse videtur. v. Groddeck l. c. pag. 18. sqq. et pag. 40. sqq. — Versum 51. Ernesti cum Pierfonio eiiciendum putat.

55 Βουκολέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἑοικώς.
 Τὸν δὴ ᾿πειτα ἰδοῦσα Φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 Ἠράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἡμερος
 εἶλεν.

Ἔς Κύπρον δ' ἐλθοῦσα, θυώδεα νηὸν ἔδυνεν,
 Ἔς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυώ-
 δης.

60 Ἐνθ' ἢ γ' εἰσελθοῦσα θυῶδας ἐπέθηκε φαεινάς.
 Ἐνθα δὲ μιν χάριτες λούσαν, καὶ χρίσαν
 ἐλαίῳ

Ἄμβρότω, ὅια θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας,

Ἄμβροσίῳ, ἐανῶ, τό γὰρ οἱ τεθυωμένον ἦεν.

Ἔσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῖ' εἶματα καλά,

65 Χρυσῶ κοσμηθεῖσα Φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
 Σεύατ' ἐπὶ Τροίην, προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον,

Ἔψι μετὰ νεφέεσσι θυῶς πρήσσουσα κέλευθον.

Ἰθὴν δ' ἴκανε πολυπίδακα, μητέρα θυῶν·

Βῆ δ' ἰθὺς σαθμοῖο δι' οὔρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτὴν

70 Σαίνοντες πολιοὶ τε λύκοι χαροποὶ τε λέοντες,

Ἄρκτοι, παρδάλιές τε θυῶν προκάδων ἀκί-
 ρητοι

Ἦσαν. ἢ δ' ὄρώσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμόν·

Καὶ τοῖς ἐν σήθεσσι βαλ' ἡμερον· οἱ δ' ἅμα
 πάντες

Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκίοεντας ἐναύλασσι

75 Ἀυτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε·

Τὸν

59. 61. Sunt etiam in Odyss. 9. 362. — vers. 63.
 ab interpolatoribus ex Il. ξ. 172. vbi quidem est ἐδανῶ,
 quod placet Clarkio, tractum esse suspicatur Ernesti
 adde Ruhnken pag. 52. Ep. crit.

Τὸν δ' εὔρε σταθμοῖσιν λελειμμένον, οἷον ἀπ'
ἄλλων,

Ἀγχίσην ἦρωα, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχοντα.

Οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἔποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
Πάντες· ὁ δὲ σταθμοῖσιν λελειμμένος οἷος ἀπ'
ἄλλων

Πωλεῖτ' ἐνθα καὶ ἐνθα διαπρύσιον κιθαρίζων. 80

Στῆ δ' αὐτοῦ προπάραιδε Διὸς θυγάτηρ Ἀφρο-
δίτη,

Παρθένω ἀδμήτη μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,

Μὴ μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.

Ἀγχίσης δ' ὄρώων ἐφράζετο θαύμαινέν τε

Ἐιδὸς τε μέγεθος τε καὶ εἴματα σιγαλόεντα. 85

Πέπλον μὲν γὰρ ἔεστο φαινότερον πυρὸς ἀυγῆς,

Ἔειχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἔλικας κάλυκας τε φα-
εινάς.

Ὅρμοι δ' ἀμφ' ἀπαλῆ δειρῆ περικαλλέες ἦσαν,

Καλοὶ, χρύσειοι, παμποίκιλοι, ὡς δὲ σελήνη.

Στήθεσιν ἀμφ' ἀπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα
ιδέσθαι. 90

Ἀγχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος δὲ μιν ἀντίον ἠύδα·

Χαῖρε ἄνασσ', ἢ τις μακάρων τάδε δώμαθ'
ἰκάνεις,

Ἄρτεμις ἢ Λητώ, ἢ χρυσέη Ἀφροδίτη,

ἢ Θέμις ἠὔγενής, ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη

ἢ πού τις Χαρίτων δευρ' ἤλυθες, αἱ τε θεοῖσι 95

Πᾶσιν ἑταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·

ἢ τις Νυμφῶων, αἱ τ' ἄλσεα καλὰ νέμοντα,

ἢ Νυμφῶων, αἱ καλὸν ὄρος τότε ναεταίουσι,

Καὶ

- Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πείσσεα ποιήεντα.
 100 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ
 Βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δὲ τοι ἱερὰ καλά
 Ὀρησιν πασησι. σὺ δ' εὐφρονα θυμὸν ἔχουσα,
 Δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναυ ἀνδρά
 Ποίει δ' εἰσὸπίσω θαλερὸν γόνον· αὐτὰρ ἐμ
 αὐτὸν
 105 Διὸν εὖ ζῶειν καὶ ὄραν Φάος ἠελίοιο,
 Ὀλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἄφρο
 δίτη
 Ἀγχίση, κύδιζε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 Οὔτις τοι θεὸς εἶμι· τί μ' ἀθανάτησιν εἰσκέεις;
 110 Ἄλλὰ καταθνητῆ τέ, γυνὴ δέ με γείνατο μή
 τηρ.
 Ὀτρεὺς δ' ἐσὶ πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, εἶπου
 ἀκείεις,
 Ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχίτοιο ἀνάσσει.
 Γλῶσσαν δ' ὑμετέρεην καὶ ἡμετέρεην σάφα οἶδα.
 Τρωὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν· ἢ δὲ
 διαπρὸ
 115 Σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε Φίλης παρὰ μητρὸς
 ἐλῆσα.

99. Πίσεια, vel πείσεια, πείσσεα sunt loca in viciis et pe-
 cori pascendo idonea. v. Ruhnken ep. crit. I. pag. 53. sq.
 qui ex Il. T. 8, 9. (vnde v. 97—99. sunt repetiti,) et Od.
 Z. 123. sq. corrigit πείσεια, et vers. 98. eiiciendum putat.

112. 113. Homeri igitur aetate Troiana terra a Phry-
 gia fuit adhuc discreta, et Troianorum ac Phrygum
 lingua diuersa.

Ὡς δὴ τοι γλῶσσαν τε καὶ ὑμετέραν εὖ οἶδα.
 Νῦν δὲ μ' ἀνήρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης
 Ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελα-
 δεινῆς.

Πολλὰ δὲ Νύμφαι καὶ παρθένοι Ἀλφειβοιαί
 Παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὄμιλος ἀπείριτος ἐξεφάνω-
 το 120

Ἐνθεν μ' ἤρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης,
 Πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀν-
 θρώπων,

Πολλὴν δ' ἀκληρόν τε καὶ ἀκτιτον, ἦν διὰ θῆ-
 ρες

Ὠμοφάγοι Φοιτῶσι κατὰ σκιάοντας ἐναύλους,
 Οὐδὲ ποσι ψάυειν ἐδόκουν Φυσιζῶς αἰης. 125

Ἀγχίσεω δὲ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσ-
 θαι

Κουριδίην ἀλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τε-
 κέισθαι.

Ἄυτὰρ ἐπειδὴ δαΐξε καὶ ἔφρασεν, ἦτοι ὃ γ' αὖτις
 Ἀθανάτων μετὰ Φῦλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργει-
 φόντης

Αὐ-

116. Hunc versum infictum et spurium esse iudicat Ruhnken pag. 54.

119. δὲ] δὴ, quod usitatum est in principiis narrandi, edidit Barnesius, probante Ernesti.

123. ἀκληρον] insolentius pro non diuisam cultoribus, scilicet ἀκλήρωτον, adeoque incultam. — Nec alterum ἀκτιτος, in qua vrbes nullae conditae sunt, obuium est Ernesti.

130 Αὐτὰρ ἐγὼ σ' ἰκόμην, κρατερῇ δέ μοι ἔπλετο
ἀνάγκη.

Ἄλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γενάζομαι ἠδὲ τοκῆων
Ἑσθλῶν, (οὐ γάρ τοι γε κακοὶ τοῖόνδε τέ-
κοιεν)

Ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην Φιλότητος,
Πατρί τε σὼ δείξον καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίη,
135 Σοῖς τε κασιγνήτοις, οἳ τοι ὁμόθεν γεγιάσιν.

Οὐ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα.
Ἐἴ τι ἀεικελίη γυνὴ ἔσσομαι, ἢ καὶ οὐκί.
Πέμψαι δ' ἀγγελον ὄκα μετὰ Φρύγας αἰολο-
πώλ85

Εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῶ καὶ μητέρι κηδομένη περ.
140 Ὅι δέ τε μὲν χρυσὸν κεν ἄλις, ἐσθῆτα δ'
ὑφαντήν

Πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι
ἄποινα.

Ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ' γάμον ἡμερόεντα,
Τίμιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὡς εἰπέσα θεὰ γλυκὴν ἡμερον ἔμβαλε θυ-
μῶ.

145 Ἀγχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ'
ὀνόμαζε·

Ἐἴ μὲν θνητὴ τ' ἐσσί, γυνὴ δέ σε γείνατο μή-
τηρ,

Ὅτρεὺς δ' ἐσὶ πατὴρ ὄνομα κλυτός, ὡς ἀγορέ-
νεις,

Ἄθα-

136. 137. Ruhnken late docet, ex vno versu duos
per glossas esse factos; verumque esse hunc: εἴ σφιν
ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι ἢ καὶ οὐκί.

Ἀθανάτοιο δ' ἔκητι διακτόρος ἐνθάδ' ἱκανεῖς
Ἑρμέω, ἐμῆ δ' ἀλοχος κεκλήσεα ἥματα
πάντα·

Οὔτις ἔπειτα θεῶν ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων 150
Ἐνθάδε με σχήσει, πρὶν σῆ Φιλότητι μιγῆναι
Αὐτίκα νῦν· οὐδ' εἰ κεν ἐκηβόλος αὐτός Ἀπόλ-
λων

Τόξου ἀπ' ἀργυρέεσ προΐη βέλεα σονόεντα·
Βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναϊ εἰκυῖα θεῆσι,
Σῆς ἐννῆς ἐπιβάς, δύναι δόμον αἴδος εἰσω. 155

Ὡς εἰπὼν, λάβε χεῖρα· Φιλομειδῆς δ'
Ἀφροδίτη

Ἔρπε μεταστρεφθεῖσα, κατ' ὄμματα καλὰ
βαλοῦσα

Ἔς λέχος εὐστρωτον, ὃ, τι περ πάρος ἔσκεν
ἄνακτι

Χλαίνῃσι μαλακῆς ἐστρωμένον· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
Ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε
λεόντων, 160

Τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν ἔρεσιν ὑψηλοῖσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λεχέων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
Κόσμον μὲν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροὸς εἶλε φαεινὸν,
Πόρ-

151. πρὶν σῆ] Ernesti vel μὴ σῆ, vel μοί σοι legendum censet.

157. ἔρπεν significat, apud Dores praecipue, *ire, incedere*, v. *Valcken. ad Theocr. Adon. 113. pag. 400.* num igitur h. l. tarditas, sexum decens et pudorem, indicetur, vti Ernesti putavit, equidem nescio et fere subdubito. Similem puellae pudorem v. apud *Theocrit. XXVII. 69.* sed ab auctore Hymni venustius pictum.

Πόρπας τε, γναμπτάς δ' ἔλικας, κάλυκας
 τε καὶ ὄρμυς.

165 Λῦσε δὲ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἴματα σιγαλόεντα
 Ἐκδύε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ Θρόνου ἀργυροῦλος
 Ἀγχίσης· ὁ δ' ἔπειτα, θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
 Ἀθανάτη παρέλεκτο θεῶν βροτῶς, οὐ σάφα
 εἰδώς.

Ἦμος δ' ἄψ' εἰς αὐλὴν ἀποκλίνεσι νομῆες
 170 Βῆς τε καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων
 Τῆμος ἄρ' Ἀγχίση μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὑπνόν
 ἔχευε,

Νήδυμον, αὐτῇ δὲ χροῖ' ἐννυτο εἴματα καλά.
 Ἔσσαμένη δ' εὐ πάντα περὶ χροῖ' διὰ θεῶν,
 Ἔση παρ' κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάθρος
 175 Ἦρε κάρη· κάλλος δὲ παρεϊάων ἀπέλαμπεν
 Ἀμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν εὐσεφάνος Κυθερείης.
 Ἐξ ὑπνός ἀνέγειρεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὄνομα
 μαζεν·

Ἄρσοο Δαρδανίθῃ· τί νυ νήγρετον ὑπνόν
 ἰαύεις;

Καὶ φράσαι, εἴ τι ὁμοίῃ ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι,
 180 Οἶήν δὴ με τὸ πρῶτον ἐν ὄφθαλμοῖσι νόησας;
 Ὡς φαθ'· ὁ δ' ἐξ ὑπνοῖο μάλ' ἐμμαπέως
 ὑπάκυσεν.

Ὡς δ' εἶδεν δειρῆν τε καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφρο
 δίτης,

Τάρβησέν τε καὶ ὅσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἄψ'

176. εὐσεφ.] MS. Moscou. εὐσεφάνος· quod proprium
 esse Veneris epitheton, probat Ruhnken.

Ἄψ δ' αὐτίς χλαίνη τε καλύψατο καλὰ
πρόσωπα,

Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 185

Ἄντίκα σ' ὡς τα πρῶτα, θεὰ, ἴδον ὄφθαλ-
μοῖσιν,

Ἐγνων, ὡς θεὸς ἦσθα· σὺ δ' ἔνήμερτες ἔειπες.

Ἄλλ' ἀσε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι αἰγιόχοιο,

Μή με ζῶντ' ἀμνηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐάσης

Ναίειν, ἀλλ' ἐλέαιρ', ἐπὶ δ' βιοθάλμιος ἀνήρ 190

Γίγνεται, ὅς τε θεαῖς ἐνάζεται ἀθανάτησι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἄφρο-
δίτη·

Ἄγχιση, κύδιζε καταθνητῶν ἀνθρώπων,

Θάρσει, μηδέ τι σῆσι μετὰ φρεσὶ δείδιδι λήην.

Οὐ γάρ τοι τι δέος, παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέ-

θεν γε, 195

Οὐδ' ἄλλων μακάρων· ἐπειγὴ φίλος ἐσσι θεοῖσι.

Σοὶ δ' ἔσα φίλος υἱὸς, ὅς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει,

Καί παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάοντα,

Τῷ δὲ καὶ Ἀινείας ὄνομ' ἔσσεται, οὐνεκα μ'
αἶνον

Ἔσχεν ἄχος, ἔνεκα βροτῶν ἀνέρος ἔμπεσον ἐννῆ· 200

Ἄγχι θεοὶ δὲ μάλισα καταθνητῶν ἀνθρώπων

Ἄει ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς εἶδος τε φύην τε.

Ἦτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς

Ἠρπασ', ἐὼν διὰ κάλλος, ἰν' ἀθανάτοισι μετείη,

Ε 2

Καί

201. 202. Sensus: Dii maxime omnium amabant ho-
mines ex gente vestra. — de voc. φωνή v. Klotz ad Tyrt.
pag. 72. et Hom. II. α' 115.

205 Καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπινοχοεῦοι,
 Θαῦμα ἰδεῖν. πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,
 Χρυσέου ἐκ κρατῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν.
 Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι
 ἦδει,

“Οππῆ οἱ Φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα·
 210 Τὸν δὴ ἔπειτα γόασκε διαμπερές ἤματα πάντα,
 Καί μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδε δὲ οἱ υἱὸς ἄποινα,
 Ἴππεσ ἀργίποδας, τοί τ’ ἀθανάτης φορέεσι,
 Τὲς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπέν τε ἕκαστα
 Ζηνὸς ἐφημοσύνησι διάκτορος Ἀργειφόντης,
 215 Ὡς εἰ ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ ἤματα πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζηνὸς ὃ γ’ ἐκλυεν ἀγγελιάων,
 Οὐκέτ’ ἔπειτα γόασκε, γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον,
 Γηθόσυνος δ’ ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὄχεϊτο.
 Ὡς δ’ αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥως,
 220 Ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
 Βῆ δ’ ἴμεν αἰτήσασσα κελαϊνεφέα Κρονίωνα,
 Ἄθά-

205—207. Ruhnken e cod. Moscou. reddit — ἐπινοχοεῦον — ἀφύσσων, additque, poetam transire more poetarum aliorumque utriusque linguae, ab optativo cum ἵνα ad infinitivum: qua de consuetudine disputavit ad Rutil. Lupum II. pag. 95. — Fontem nostri loci, II. T. 232. sqq. idem indicat.

212. ἀργίπ.] MSS. Moscou. regii Paris et edit. pr. ἀργίποδας, (pro κερισπ.) quod non spernendum censet Ruhnken, qui v. 215. ex cod. Moscou. legere iubet ἀγήρωσ ἴσα θεοῖσιν.

219. sqq. Mythus de Tithono ab Aurora raptο quoque pertinet ad anteriora Iliadis et ad Cyprias fabulas est referendus, Cyprii vero ab Aethiopicibus ortos se iactabant. v. Groldeck i. c. pag. 42.

221. βῆ δ’ ἴμεν] nota graecismum. aor. 2. verbi βαίνω

Ἄθανάτόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἤματα πάντα.
 Τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε, καὶ ἐκρήηνεν ἐέλδωρ.
 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ Φρεσὶ πότνια Ἥως
 Ἥβην αἰτῆσα, ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοῖόν. 225
 Τὸν δὴ τοι εἶως μὲν ἔχεν πολυήρατος Ἥβη,
 Ἡοὶ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ, ἠριγενεΐη,
 Ναϊε παρ' Ὠκεανοῦ ῥοῆς ἐπὶ πείρασι γαίης·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολίαι κατέχυντο ἔθειρα
 Καλῆς ἐκ κεφαλῆς καὶ ἐυγενέος τε γενεΐς, 230
 Τῆ δὴ τοι ἐννῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥως,
 Ἄυτὸν δ' αὐτ' ἀτίταλιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα
 Σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ τε, καὶ ἔϊματα καλά διδῶσα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πάμπαν συγερόν κατὰ γῆρας ἐπει-

γεν,

Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ' εἰδ' ἀναεΐρα, 235
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βελλή·
 Ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θυράς δ' ἐπέθηκε
 Φαινας.

Τῆ δὴ τοι φωνή ρεῖ ἄσπετος, εἰδὲ τι κίκυς
 Ἔσθ' ὅη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
 Οὐκ ἂν ἐγωγάσε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἐλοίμην, 240
 Ἄθανάτόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἤματα πάντα.
 Ἄλλ' εἰ μὲν τοῖστος ἐὼν εἶδος τε δέμας τε
 Ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
 Οὐκ ἂν ἐπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφι-
 καλύπτοι.

E 3

Nūn

apud poetas cum infinitiuis verborum, in primis motum significantium iunctum celeritatem innuit: illico autem iuit. conf. Hom. Il. β'. 302. ibique Ernesti, Valcken. ad Theocr. Adon. pag. 308. Hoogeveen ad Vigerum de idiom. gr. dict. V. 3, 3. pag. n. 207. sq.

245 Νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικα-
λύψει

Νηλειῆς, τό γ' ἔπειτα παρῖσαται ἀνθρώποισιν,
Οὐλόμενον, καματηρὸν, ὃ, τε συγέσει θεοῖ
περ.

Αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ἔνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἔσσεται ἡματα πάντα διαμπερὲς ἔνεκα σεῖο,
250 Οἱ πρὶν ἐμὲς ὀάρεθς, καὶ μήτιας, αἷς ποτε πάν-
τας

Ἄθανάτθς συνέμιξα καταθνητῆσι γυναιξί,
Τάρβεσκον. πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.
Νῦν δὲ δὴ ἔκέτι μοι σοκαχίσεται ἐξονομήναι
Τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν
αἰάσθην,

255 Σχέτλιον, ἔκ ὀνότατον, ἀπεπλάγχθην δὲ
νόοιο

Παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῶ ἐννηθεῖσα.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃ Φάος ἡελίοιο,
Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὄρεσκῶοι, βαθύκολποι,
Αἰ τόδε ναετάσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Ἄ

253 — 255. σοκαχισ.] Quia hoc verbum h. l. nullum commodum habet sensum, *Martin.* var. lect. II. 23. coniecit *σῶμα χέσεται*, *os hiscet* i. e. *ego hiscam*; quod quidem probavit *Ernesti*; sed repudiarunt *Clark* et *Ruhnken* pag. 59. In *Clarkii* suspitione — *σῶματ' ἔσσεται ἐξονομήναι*, non amplius mihi licebit ore nominare, *Ruhnkenio* sententia magis placet, quam orationis forma: probat vero alteram *Martini* coniecturam in restituendo versu 255. *σχέτλιον, οὐκ ὀνομασόν.*

259. Sequitur mythus de Nymphis amoenus, qui, quum longus sit, num ex margine in textum irreperit, uti iudicat *Grodeck* pag. 43. an, praecipue propter vers.

Ἄϊ ῥ' ἔτε θνητοῖς ἔτ' ἀθανάτοισιν ἔπονται, 260
 Διὸν μὲν ζώσσι, καὶ ἄμβροτον εἶδαρ ἔδρασι,
 Καί τε μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρῶ-
 σαντο.

Τῆσι δὲ Σιληνοὶ τε καὶ ἔνσκωπος Ἀργειφόντης
 Μίσγοντ' ἐν Φιλότῃτι μυχῷ σπείων ἐροέντων.

Τῆσι δ' ἄμ' ἢ ἐλάτα ἢ ἐ δρύες ὑψικάρηνοι 265
 Γεινομένησιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρη,

Καλαί, τηλεθάσσα, ἐν ἔρεσιν ὑψιλοῖσιν
 Ἐσαῶ ἠλίβατοι· τεμένη δὲ ἐ κικλήσκουσιν
 Ἀθανάτων, τὰς δ' ἔτι βροτοὶ κείρασι σιδήρωι.

Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεσηκῆ θανάτοιο, 270
 Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλαί,
 Φλοῖος δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ'
 ὄσοι,

Τῶν δὲ χ' ὁμῆ ψυχὴ λείπει Φάος ἠελίοιο.
 Ταῦ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσι βίον ἔχουσα.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἔλη πολυήρατος ἦβη, 275

Ἄξει σοὶ δεῦρο θεαί, δείξει τε παῦδα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ, ὄφρα ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα
 διέλθω,

Ἐς πέμπτον ἔτος αὐτίς ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδης θάλος ὀφθαλ-
 μοῖσι,

Γηθήσεις ὀρόων· μάλα γὰρ θεοείκελος ἔσα· 280
 Ε 4 Ἄξεις

260. coll. 263. sqq. et propter vers. 276. coll. v. 277. duo hymni coaluerint, definire non ausim. Quae vero loca in hoc carmine inprimis praeclara sint, ea vir doctus indicat. — Vers. quidem 260. minus clarus, vel ex interpolatione ortus, vel corruptus esse videtur.

"Αἴεις δ' ἀντίκα νιν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
 "Ἦν δέ τις εἶρητ' αἶ σε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
 "Ἦ τις σου φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ.
 Τῶδε σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω
 285 Φασίν τοι νύμφης Καλυκώπιδος ἔγγονον εἶναι,
 "Αἶ τόδε ναιετάσιν ὄρος καταείμενον ὕλη.
 "Εἰ δέ κεν ἐξείπης καὶ ἐπεύξῃαι ἄφρονι θυμῷ,
 "Εν φιλότῃ μιγῆναι εὖσεφάνω Κυthereίῃ,
 Ζεὺς σε χολωσάμενος βαλέει ψολόεντι κεραυ-
 νῷ.

290 "Εἶρητ' αἶ τοι πάντα· σὺ σέ φρεσὶ σῆσι νόησας,
 "Ισχεο, μηδ' ὀνόμηνε, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
 Ὡς εἶπ' ὅσ' ἠἶξε πρὸς ἔρανον ἠνεμόεντα.
 Χαῖρε θεὰ Κύπριοιο εὐκτιμένης μεδεῖσα,
 Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς
 ὕμνον.

EX ORPHEI HYMNIS *)

HYMNVS VII.

Ἡλίου θυμίαμα, λιβανομόανναν.

Κλυῖθι μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα, 1
 Τιτὰν χρυσαυγῆς, ὑπερίων, ἔρᾶνιον φῶς.
 Αὐτοφυνῆς, ἀκάμα, ζώων ἠδέϊα πρόσοψι·
 Δεξιῆ μὲν γενέτωρ ἦῤ, εὐώνυμε νυκτός·
 Κραῖσιν ἔχων ὠρῶν, τετραβάμοσι ποσοὶ χορέ-
 νων. 5

Εὐδρομε, ῥοιζωτῆρ, πυρόεις, Φαιδρωπὲ, δι-
 Φρευτὰ,

Ῥόμβη ἀπειρεσίς δινέυμασιν οἶμον ἐλαύνων·
 Ἐυσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν, ζαμενῆς ἀσεβῆσι·
 Χρυσολύρη, κόσμος τὸν ἑναρμόνιον δρόμον ἐλ-
 κων·

Ἔργων σημάτων ἀγαθῶν, ὠροτρόφε κῆρε. 10
 Κοσμοκράτωρ, συρικτὰ, πυρίδρομε, κυκλοέ-
 λικτε,

E 5

Φωσ-

*) Sequuti sumus exemplar I. M. Gesneri (qui Orphei ἅπαντα edidit, curante Ge. Christoph. Hambergero, Lipsiae 1764. 8.) pag. 194. sqq. conf. Frid. Snedorf de Hymnis Graecorum, Hafniae et Lipsiae, 1786. 8. in primis de Orpheo, pag. 48. sqq. atque Ruhnkenii Epistolam critic. II, pag. 228. sqq. et pag. 275. sqq. edit. II. ubi p. 277. de vv. 21. 22. Hymni XVIII. De Orpheo abunde disputatum est ad Fabricii B. Gr. vol. I. lib. I. cap. 18. praecipue de Hymnis pag. 147. et pag. 152 sqq. quae repetere nolo.

Φωσφόρε, αἰολίδικτε, Φερέσβιε, κάρπιμε,
 παιάν·

Ἄιθαλίς, ἀμίαντε, χρόνος πέρας· ἀθάνατε
 Ζεῦ,

Εὔδιε, παμφαῖ· κόσμος τὸ περίδρομον ὄμμα,
 15 Σβεννύμενον λάμπον τε καλάϊς ἀκτίσι φαει-
 ναῖς·

Δίκτα δικαιοσύνης, Φιλονάματε, δέσποτα
 κόσμος·

Πισοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
 Ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς Φῶς· ὦ ἐλάσιππε,
 Μάσιγι σὺν λιγυρῇ τετράορον ἄρμα διώκων,
 20 Κλυθι λόγων, ἠδὺν δὲ βίον μύσῃσι πρόφαινε.

HYMNVS XVI.

Ποσειδάωνος θυμίαμα, σμύρναν.

1 Κλυθι Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
 Ἴππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι τρίαιναν·
 Ὃς ναίεις πόντοιο βαθύσερνοιο θέμεθλα,
 Ποντομέδων, ἀλίδεπε, βαρύκτυπε, ἐννοσίγαιε.
 5 Κυμοθαλῆς, χαριτῶπα, τετράορον ἄρμα διώ-
 κων,
 Ἐυναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἀλμυρὸν ὕδωρ.

ἌOs

13. Sol vocatur h. l. Ζεὺς honoris caussa. v. infra H. Procli v. 3. et ad illum locum doctiss. virum in Bibl. der alten Litteratur etc. part. II. pag. 15.

v. 14. παμφαῖ] Pierſon in Verifimil. pag. 30. παμφαῖς suspicatur.

Ὅς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα Ἰα-
λάσσης,
Κόμασι τερπόμενος. Θηροῖν δ' ἅμα, πότνιε
δαίμων.
Ἐδρανα γῆς σάξοις καὶ νηῶν ἔυδρομον ὄρμην,
Ἐιρήνην, ὑγίειαν ἀγών, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ. 10

HYMNVS XVIII.

Κεραυνίου Διὸς θυμιάμα, σύρακα.

Ζεῦ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύ-
νων,
Στράπτων αἰθερὶς σεροπῆς πανυπέρτατον
αἴγλην,
Παμμακάρων ἔδρανον θεΐαις βρονταῖσι τινάσ-
σων,
Νάμασι παννεφέλοισ σεροπὴν φλεγέθσαν
ἀναΐθων
Λαίλαπας, ὄμβρους, πρησιῆρας, κρατεροῦς τε
κεραυνῶς 5
Βάλλων ἐς ῥοθίαις φλογερῶς, βελέεσσι καλύ-
πτων
Παμφλέκτες, κρατερῶς, φρικώδεας, ὀβριμο-
θύμους
Πτηνὸν ὄπλον δεινὸν, χρονοκάρδιον, ὀρθοέθει-
ρον,

Αἰφνί-

1. ὑψιδρ.] Pierson. in Verisim. p. 33. malit ὑψίβρομα.
et probat Doruillii coniecturam ad Charit. pag. 773. πυρ-
σανγέα pro πυραυγέα.

8. ὀρθοέθειρον] Gesner malit τρομοκαρδ. vel potius κλε-

HYMNVS XXI.

Θαλάσσης θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ὀκεανῶ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα τηθύν, 1
 Κυανόπεπλον ἄνασσαν, εὐτροχα κυμαίνουσαν,
 Αὔραις ἠδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
 Θράυσο' αἰγιαλοῖσι πέτρῃσι τε κύματα μακρὰ,
 Εὐδεινοῖς ἀπαλοῖσι γαληνίωσα δρόμοισι, 5
 Ναυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφε, ὑδροκέλευθε'
 Μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,
 Καὶ πάσης πηγῆς νυμφῶν νασμοῖσι βρυέσης'
 Κλυθί μιν, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέσο' ἐπ-
 αρήγοις,
 Εὐθυδρόμοις οὖρον ναυσὶν πέμπουσα μάκαιρα. 10

HYMNVS LXVII.

Ἵγείας θυμίαμα, μάνναν *).

Ἰμερόεσο', ἐρατὴ, πολυθάλμια, παμβασίλεια, 1
 Κλυθί μάκαιρ' Ἵγεία φερόλβιε, μήτηρ ἀπάν-
 των.
 Ἐκ σέυ γὰρ νῆσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσι,
 Πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθῆς εἴνεκα σεῖο,
 Καὶ τέχνην βροίθουσι ποθεῖ δέ σε κόσμος
 ἄνασσα, 5

Με-

*) Conf. infra, H. Ariphronis. Vertit eum Gludius in Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, part. III. pag. 49. sq.

Μῆνος δὲ συγγεί σ' αἰδῆς ψυχοφθόρος αἰεὶ.
 Εὐθαλῆς, εὐκταιοτάτη, θυητῶν ἀνάπαυμα.
 Σὲ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐσὶν, ἀνωφελῆ ἀνθρώ-
 ποισιν.

1 Οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλῆτος γλυκερὸς θα-
 λήσιν,

10 Οὔτε γέρον πολύμοχθος ἄτερσέο γίνεται
 ἀνήρ.

2 Πάντων γὰρ κρατέεις μένη, καὶ πᾶσιν ἀνάσ-
 σεῖς.

Ἄλλὰ θεὰ μόλε μυσιπόλοισ ἐπιτάρροθος αἰεὶ,
 ῥυομένη νῆσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

PROCLI HYMNVS *)

Ἐκάτης καὶ Ἴανος.

Χαῖρε, θεῶν μήτηρ, πολυώνυμε, καὶ διγέ-
νεθλε·

Χαῖρ', Ἐκάκη προθυραῖα, μεγάθενες αἰδᾶ
καὶ αὐτὸς

Χαῖρ', Ἴανε πρόπατορ, Ζεῦ ἄφθιτε· χαῖρ',
ὑπάτε Ζεῦ.

Τεύχετε δ' αἰγλήεσσαν ἐμῆ βίῳ πορέειν,
βριδομένην ἀγαθοῖσι· κακὰς δ' ἀπελάυνετε
νόσους

Ἐκ

*) Quod Procli Hymni quodammodo cum Orphicis consentiunt, atque ab epicis hymnis dignoscuntur, et tamen eo differunt, quod toti fere precibus continentur, atque diis dicati, peculiare hymnorum genus, philosophicum, constituunt; breuem hunc hymnum speciminis loco subiunxi. Descriptus autem e codice Matritensi et euulgatus est à viro quodam docto in Bibliothek der alten Litteratur etc. part. I. Gotttingae 1787. 8. inter inedita pag. 46. atque tam rerum quam verborum sensus part. II. pag. 10 — 22. erudite copioseque explicitus. Quare, vt chartae parcam, magistros rogatos volo vt notas eruditissimi interpretis conferant.

1. Hecate est h. l. natura omnium rerum procreatrix: illa enim cum Iano fuit naturae symbolum.

3. προπ.] vt Deus antiquissimus, omniumque rerum auctor et parens: Ζεὺς v. ad Orphei H. VII. 13.

5. Sens. auertite a meo corpore morbum articulare, s. arthritidem, ῥέθος, proprie membrum corporis et apud Aeoles et poetas tragicos, in specie, facies; tum in genere, corpus totum, v. Schol. ad Apoll. Rhod. II. 67. et ad Hom.

Ἐκ ῥεθίων, ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν

Ἐλκετ' ἐγερσινόοισι καθηραμένην τελετηῆσι.
Ναί, λίτομαι, δότε χεῖρα, θεοφραδέας τε κελεύθους

Δείξατέ μοι χατέοντι· Φάος δ' ἐρίτιμον ἀθρήσω,

10 Κουανέης ὅθεν ἐσι φυγεῖν κακότητα γενέθλης.
Ναί, λίτομαι, δότε χεῖρα, καὶ ὑμετέροισιν αἰήταις

Ὅρμον ἐς εὐσεβίης με πελάσσετε κεκμηῶτα.
Χαῖρε, θεῶν μήτερ, πολυώνυμε, καλλιγένεθλε
Χαῖρ', Ἐκάτη προφυραῖα, μεγάθενες· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

15 Χαῖρ', Ἴανε, πρόπατορ· Ζεῦ ἄφθιτε· χαῖρ' ὑπάτε Ζεῦ.

Il. X. 68. et quae notavi ad *Theocr.* XXIX. 16. et in indice ad *Theocr.* h. v. Proclus respicit, acute notante V. D. ad h. l. ad arthricos, quos expertus est, dolores.

7. Καθηραμένην pro Καθαρθῆσαν. Attollite mentem & vinculis quasi his liberatam, excitate animum, rerum humanarum, vitae terrestris, amore insanientem, orgiis, sacris arcanis purgatum, quae mentem reddunt puriorem et ad sublimiores cogitationes virtutesque propensio-

8. θεοφρ. κελεύθ.] rationem diuinitus demonstratam, h. e. adparitiones deorum, et oracula diuina:

10. Quando licebit, effugere, h. e. purgare se a for-
dibus materiae, (γενέθλη origo, progenies, genus, h. l. ἔλη,) tenebris obductae, et summi numinis naturam perspicere.

Διονυσίῳ ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα *).

Εὐφημεῖτω πᾶς αἰθῆρ.

Οὐρα, τέμπεα σιγάτω,

Γῆ, καὶ πόντος, καὶ πνοιαί,

Ἦχοι, Φθόγγοι τ' ὀρνίθων

Μέλει δὲ πρὸς ὑμᾶς βαίνειν

Φοῖβος ἀκερσεόμας, ἀρχέτας.

Χιονοβλεφάρε πάτερ Ἄεσ,

Ποδό-

*) Suauissimum hunc hymnum ex recensione *Burettii* in *Histoire de l'acad. des Inscript.* tom. V. pag. 185. codice regio vsi, et *Brunckii* in *Analectis* tom. II. pag. 253. sq. reddidimus. Recepit eum, germanice vertit atque eruditè explicauit cl. *Degen* in edit. sua *Anacreontis*, *Altenburgi* 1787. 8. pag. 200. sq. et pag. 290. sqq. De *Dionysio*, et de hymno hoc vide quoque *Snedorf* de hymnis vett. gr. pag. 61. sqq. et pag. 68. sq. vbi recusis est cum lectionis varietate, notis adspersis. *Koepfen* recepit eum in *Anthologiam* suam graecam, et explicuit tom. III. pag. 171. sqq. conf. *Herderi* zerstreute Blätter part. II. pag. 202. sq.

1. Vt in *Bionis* carmine I. in *Adonim* omnis natura ad luctum communem propter illius obitum prouocatur; ita in hoc hymno, *Apolline* aduentante, omnes naturae partes silere iubentur.

7. Ab hoc versu incipit hymnus. Elegans est et valde poetica pictura orientis diei, aurorae, quae nobis prima luce adparens lucida albaque videtur, (hinc audacter *niueum supercilium* illi tribuitur,) et solis orientis. *Phoebus* dicitur regere roseum currum, cum (nam ὑπὸ est h. l. pro μετὰ) equis alatis, propter celeritatem. Audacius tamen canit πάλων πτανοῖς ὑπ' ἰχθυῶσι. *Ouid.* *Trist.* III. 5. 55. *Hunc utinam nitidi solis praenuntius ortum adferat* admissio *Lucifer* albus equo. *Tibull.* 1. 3. 93. — hunc utinam nobis *Aurora* nitentem *Luciferum* roseis candida portet equis. conf. *sch. Heyne* ad *Tibulli* locum. — ἀντιζ,

- Ροδόεσσαν ὅς ἄντυγα, πῶλῶν
 Πτανοῖς ὑπ' ἰχνεσι, διώκεις,
 10 Χρυσέαισιν ἀγαλλόμενος κόμαις,
 Περὶ νῶτον ἀπείριτον ἔβρανῃ.
 Ἄκτινα πολύτροφον ἀμπλέκων,
 Αἴγλας πολυκερδέα παγὰν
 Περὶ γαῖαν ἀπασαν ἐλίσσω.
 15 Ποταμοὶ δὲ σέθεν πυρὸς ἀμβρότης
 Τίττεσσιν ἐπήρατον ἀμέραν.
 Σοὶ μὲν χορὸς ἔυδιος ἀσέρων
 Κατ' Ὀλύμπου ἀνακτα χορεύει,
 Ἄνετον μέλος αἰὲν αἰείδων,
 20 Φοιβηίδι τερπόμενος λύρα.

Γλαν.

h. l. pars pro toto n. *cynnu* (vt *Theocr.* II. 166. vbi v. not.) posita est. Nam *άντυξ* proprie est orbiculus summæ curuli sellæ additus eamque cingens, sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si consistere currum oportet, habenæ circumligari possent, vt verbis vtar *Hemsterhusii* ad *Luciani dialog. deor.* tom. I. p. 279. vbi copiosius id voc. explicat. — Hinc poeta æque audacter coelo tribuit *νῶτον, dorsum*, de qua dicendi consuetudine veterum v. *Klotz* ad *Tyrtæum* pag. 65.

13. — *παγὰν* — poetice et cum efficacia pro *cynnum ducis*, et quanta vis est in epitheto *πολυκερδέα*, *multum lucri adferentem!* h. e. totum orbem illuminas et facis, vt terra multos proferat fructus frugesque.

17. Poetica descriptio cursus siderum nocturni. v. *Koerppen* l. c. ad *Sophoclis chorum ex Antigone* pag. 34. et de coelesti musica egi in *Opusc.* p. 164. sqq. — pro *ἀνακτα* malint *Herder* et *Koerppen* *ἀνακτι*, in honorem Apollinis duci illam choream. Atqui Apollo veluti proprio nomine *ἀνάξ* adpellabatur. v. *Biagi Monumenta gr.* ex *Museo Nani.* Romæ 1785. 4. pag. 174. sqq.

Γλαυκά δὲ πάροιθε Σελάνα
 Χορὸν Ὠρίον ἀγεμονέυει,
 Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μύσχων·
 Γάνυται δὲ τέ οἱ νόος εὐμενῆς
 Πολυοίμονα κόσμον ἐλίσσων.

25

Μεσομήδης ὕμνος εἰς Νέμεσιν *).

Νέμεσι πτερόεσσα, βίς ῥοπαῖ,
 Κυανῶπι θεὰ, θυγάτηρ Δίκας,
 Ἄκῆφα φρυάγματα θνατῶν
 Ἐπέχεις ἀδάμαντι χαλινῶ,
 Ἐχθυσά θ' ὕβριν ὀλοῶν βροτῶν,
 Μέλανα φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνεις·
 Ὑπὸ σὸν τροχὸν ἄσατον, ἀσιβῆ,
 Χαροπαῖ μερόπων σρέφεται τύχα.
 Λήθυσσα δὲ παρ πόδα βαίνεις,
 Γαυρῶμενον ἀνχένα κλίνεις·
 Ὑπὸ πῆχυν αἰεὶ βίοτον μετρεῖς,

1

5

10

F 2

Νεύεις

23. *συρμ. μοςχ. h. e. currentibus bobus. Rara vero, at forsan antiqua, est imago, lunam curru, a bobus ducto, vehi. Sed notante Koeppenio, Luna ipsa vocabatur βούς, μύσχος.*

25. *compara supra, Orphei H. VII. 7 et 9.*

*) *De hoc hymno v. Fabricii B. Gr. vol. II. pag. 130. ibique adscripta, Brunck. Anal. II. pag. 292. unde typis repetendum curauimus, H. Herder zerstreute Blätter II. Sammlung, pag. 234. sq. coll. Ios. Mar. Suaresii Prae- nestes antiquae libr. II. Romae 1655. 4. cap. 14 et 15. pag. 38. sqq. Snedorf de hymnis vet. gr. pag. 70. sq. Degen ad Anacr. I. c. et Koeppen in Anthol. gr. part. III. pag. 177. sqq. vbi bene explicatur.*

- Νεύεις δ' ὑπὸ κόλπον αἰεὶ κάτω ὄφρ' ὄν,
 Ζυγὸν μετὰ χεῖρα κρατῆσα.
 Ἴλαθι μάκαιρα, δικασπόλε,
 15 Νέμεσιν πτερόεσσα, βίε ῥοπά.
 20 Νέμεσιν θεὸν ἄδομεν ἀφ' Ἰτίαν,
 Πημερτέα, καὶ πάρεδρον Δίκαν,
 Δίκαν τανυσίπτερον, ὀμβρίμαν,
 Ἄ τ' ἂν μεγαλανορίαν βροτῶν
 20 Νεμέσεως ἀφαιρεῖ καὶ Ταρτάρου.

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ *)

Ἕννος εἰς Δία.

- 1 Κύδις' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς
 αἰεὶ
 Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμιε μετὰ πάντα κυ-
 βερῶν,
 01 Χαῖρε' σὲ γὰρ πάντεσσι θεῖμις θνητοῖσι προ-
 σαιυδαῖν.

Ἐκ

*) Sequutus sum recensionem *Brunckii* in *Gnomiis*
poetis graecis pag. 141. sqq. qui adiecit versionem *Iac.*
Duporti latinam, *Bougainville* gallicam, atque *Pom-*
peii italicam. Separatim ediderunt illum hymnum et
 tam critice quam grammaticae ac philosophice interpretati
 sunt *cl. Frid. Guil. Sturz* in praesenti Professor *Geranus*,
 qui versionem *cl. Gedikii* metricam vernaculam (ex *Mu-*
seo Germanico a. 1778. in. Iul. ubi pag. 19 — 28. adie-
 ctus est brevis commentarius et *diff. de Stoicorum theo-*
logia,) subiecit, *Lipsiae* 1785. 4. et *cl. Hermann He-*
mart Cludius cum comment. copioso doctaque introdu-
 ctione, *Gottingae*, 1786. 8. Quos libros magistri con-
 sulent. Quare, ne moles libelli cresceret, nullas ego ad-
 ieci animaduersiones.

Ἐκ σὲ γὰρ γένος ἔσμεν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
Μοῦνον, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ' ἐπὶ
γαῖαν. 5

Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰείσω.
Σοὶ δὴ πᾶς ὅτε κόσμος ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν
Πείθεται, ἢ κεν ἄγης, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σείῳ κρᾶ-
τεῖται.

Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσίν
Ἀμφήκη, πυρόεντα, αἰεζώνοντα κεραυνόν. 10
Τὲ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως παντ' ἐρρίψασιν,
Ὡς σὺ κατευθύσεις κοινὸν λόγον, ὅς διὰ πάν-
των

Φοιτᾶ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσ-
σιν.

Ὅς τόσσοι γεγαῶς ὑπάτος βασιλεὺς διὰ παν-
τός — —

— — — — — 15
Οὐδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα,
δαῖμον,

Οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ
πόντῳ

Πλὴν ὅποσα ῥέξσει κακοὶ σφετέρησιν ἀνοίαις
Ἄλλ᾽, σὺ καὶ τὰ περισσὰ ἐπίσασαι ἄρτια θεῖ-
να,

Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ εὖ φίλα σοι φίλα
ἔσιν. 20

Ὡδε γὰρ εἰς ἕν ἅπαντα συνήρμοκας ἐδδλὰ κα-
κοῖσιν,

Ὡςθ' ἕνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἑόντα,
F. 3 "Ον

Ὄν φεύγοντες ἑῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοί ἐίσι,
 Δύσμοροι, οἳ τ' ἀγαθῶν μὲν αἰεὶ κτῆσιν ποθέ-
 οντες,

25 Οὐτ' ἐσορῶσι Θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
 ὦ κεν πειθόμενοι σὺν νῶ βίον ἐθλὸν ἔχοιεν.
 Αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἀνευ καλῆ ἄλλος ἐπ'
 ἄλλα,

Ὅι μὲν ὑπὲρ δόξης σπεσθὴν δυσέριζον ἔχοντες,
 Ὅι δ' ἐπὶ Κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσ-
 μῳ,

30 Ἄλλοι δ' εἰς ἀνεσιν, καὶ σώματος ἠδέα ἔργα,
 Σπένδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γε-
 νέσθαι.

Ἄλλὰ, Ζεὺ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέ-
 ραυνε,

Ἄνθρωπος ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,

Ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἀπο, δὸς δὲ
 κύρησαι

35 Γνώμης, ἧ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυ-
 βερῆας,

Οφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεθά σε τιμῇ

Ἵμνεύοντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκές, ὡς ἐπέοικε

Θνητὸν ἐόντ'· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι
 μείζον,

Οὔτε Θεοῖς, ἧ κοινὸν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

Ἀριστοτέλῃς σκόλιον εἰς Ἑρμείαν *).

Ἄρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ, 1

F 4

Θήρα-

*) De scolio hoc, quod ab aliis *παιων* vocatur, v. *Fabricii B. Gr. vol. II. pag. 111. sq.* vbi plura adscripti. Seruarunt id *Diogen. Laert. V. 5. Athen. XV. 16.* et *Stobaeus Sermo I.* ad cuius editionem Gesnerianam in margine exempli, quod habeo, manu sua C. Rittershusius id in breuiores versus distinxerat et quaedam in eo correxerat: atque ego, prouti ille distinxerat atque emendauerat, in Opusculis meis varii argumenti, pag. 181. euulgavi. Plures autem viri docti in illo emendando interpretandoque melius versati sunt. In *Hurdii Commentario in Epp. Horatii ad Pisonem etc.* et interpretat. germanica cel. *Eschenburgii*, tom. I. pag. 166. est typis repetitum, et aliquot locis, praecipue versu 6. ab Anglo quodam docto tam feliciter emendatum, vt *Cludius*, *Koepfen* et *Degenius* (in edit. *Anacreontis Altenburgensi* pag. 195.) eum sequerentur. Exstat quoque in *Brunckii Analect. poet. gr. tom. I. pag. 177.* aliter distinctum, nec dum satis emendatum, sed tom. III. in notis pag. 32. est repetitum, sicuti vir doctus *Anglus* constituit et correxit. Ab *Eschenburgio* subiuncta est versio *Eberti* germanica, addita quondam *de la Nauze* comment. de carminibus vet. graecor. in *Hagedornii* operibus poeticis, part. III. pag. 257. Vberius tamen interpretati sunt hoc carmen et de occasione atque argumento illius egerunt diligentius *Cludius* in *Biblioth. der alten Litterat. und Kunst*, part. III. pag. 32. sqq. qui varietatem lectionis ab expositione grammatica separavit, suamque adiecit versionem germanicam, atque *Koepfen* in singulari libello: *Aristoteles Skolion auf Hermeias: erläutert von I. Henr. Just. Koepfen.* Hildesiae 1784 8. cum versione *Cludii* vernacula, ad quorum commentarios ego magistros ablegare breuitatis studiosus cogor. — *Hermeias*, qui primum fuit seruus, dein, probabiliter manumissus, *Platonis* et *Aristotelis* discipulus, ingenio et virtute effecit, vt post mortem veteris sui domini, tyrannidem in *Atarnenses*

- Θήραμα κάλλιπον βίω,
 Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
 Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι ποτμος,
 5 Καὶ πόνους τλήναι μαλερῶς ἀκάμαντας.
 Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλεις,
 Καρπὸν φέρεις τ' ἀθανάτον,
 Χρυσῆ τε κρέσσω καὶ γονέων,
 Μαλακαυχητοῦ δ' ὕπνου.
 10 Σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
 Λήδας τε κοῦροι πόλιν ἀνέτλασαν
 Ἔργοις σὰν δύναμιν, ἀγορεύοντες
 Σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεύς,
 Αἴας τ' Αἶδαο δόμους ἦλθον,
 15 Σᾶς δ' ἔνεκα φίλις μορφᾶς
 Ἀταρνέως ἐντροφος

Ἀελίς

et Affios arripere, imperii sui fines amplificaret, et Persarum regi fieret periculosus. Hac regni sui felicitate Aristotelem suum hospitio excepit. Tandem astutia fraudeque Satrapae Mentoris captus et ad regem Persarum missus, est interfectus. v. *Diodor. Sic. XVI. 33. Strabon. XIII. 616. C.* Aristoteles igitur in hoc scolio memoriam grati sui amici servaturus eius virtutem magnifice laudavit. Argumentum est: Nomen Hermeiae, quod is pro virtute vixit et periit, a Musis immortalitati traditum est. Poeta vero de virtute sui Hermeiae et praemiis, quae illum consequi solent, cogitans ac diviniore spiritu quasi plenus, virtutem ipsam statim adloquitur, ex antiquitate repetit exempla, quae vim virtutis illustrent atque comprobent, et tandem venit ad laudem sui amici. — De scoliis veterum & carminibus Græcorum convivalibus vide quoque *Cludium l. c. part. i. pag. 54. de Santen ibid. part. V. pag. 20. sqq.* et *van Goens in diss. Observatt. miscellan. Traiecti ad Rhen. 1764. cap. IV. pag. 23. sqq.*

Ἄελίς χήρωσεν ἀνγᾶς.

Τοι γὰρ αἰοίδιμον ἔργοις

Ἄθανάτων τέ μιν ἀνέησσε Μῆσαϊ

Μναμοσύνας θυγατρεις,

Διὸς Ξενίς σέβας αὔξασα,

Φιλίας τε γέρας βεβαίς.

Ἄριφρονος Σικυωνίς σκόλιον *).

Ἐγεία, πρεσβίσα μακάρων,

μετὰ σεῦ ναίοιμι

τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.

σὺ δ' μοι πρόφρων σύνοικος εἶης.

ἢ γὰρ τις ἢ πλέττε χάρις, ἢ τεκέων,

τὰς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις.

Βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,

οὐς κρυφίους Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρένομεν

ἢ εἰ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,

ἢ πόνων ἀμπνοᾶ πέφανται,

μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἐγεία,

τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἕαρ,

σέθεν δὲ χωρὶς ἔτις εὐδαίμων.

F 5

Ἐβρίς

*) De Ariphrone v. Fabric. B. Gr. vol. II. pag. 11. Carmen hoc servavit Athen. lib. XV. pag. 702. Brunck recepit in Anal. etc. I. p. 159. adiecit editioni suae Anacreontis (a. 1786.) pag. 107. vnde typis repetendum curavi: dedit quoque atque docte explicuit Cladius in Biblioth. etc. part. III. pag. 46. sqq.

Ἵβρίς Κρήτης σκόλιον *).

- 1 Ἐσι μοι πλῆθος, μέγα δόρυ, καὶ εἶφος,
 2 Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον. πρόβλημα χρωτός!
 Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τῷ τῷ θερίζω, τῷ τῷ
 Πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ,
 5 Τούτῳ δέσποτας μνοίας κέκλημαι, τοὶ δὲ
 Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαι-
 σήϊον,
 Πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
 Δεσπότην, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

Καλλιστράτης σκόλιον **).

- 1 Ἐν μύρτῃ κλαδὶ τὸ εἶφος φορήσω,
 Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
 Ὅτε

*) Ex *Athen.* XV. 15. pag. 685. F. 686. A. et *Brunckii* *Anacr.* p. 106. eiusque *Analectis* etc. I. pag. 159. Reddiderunt atque illustrarunt hoc scolion *Koerppen* in *Griech. Blumenlese*, part. II. pag. 107. et *Chudius* l. c. pag. 54. sqq. — v. 5. δεσπότης μνοίας, dominus familiae, servorum multitudinis. *Hesych.* μνοία, ὀικετεία.

**) *Sequuti* sumus *Lowth*, in libro praestanti de sacra poesi hebraeorum, ex versione lat. *I. Dan. Michalidis*, part. 1. pag. 17. sq. quaedam corrigentem atque interpretantem, et *Brunck.* in *Analect. poet. gr.* tom. 1. pag. 155. sq. Hoc scolion, quod servavit *Athen.* lib. XV. 15. pag. 695. B. inprimis explicuerunt et historiam *Harmodii* atque *Aristogitonis*, ab aliis aliter enarratam, uberiorius exposuerunt cl. *Chudius* in *Biblioth. der alten Litterat. u. Kunst*, part. 1. pag. 57. sq. qui germanicam, eamque metricam, adiecit versionem, et cl. *Degen* in edit. *Anacreontis Altenburg.* pag. 190. sq. et pag. 279.

Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατήν.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', ἔτι πρὸς τέθνηκας 5

Νήσοις

sq. inprimis van Goens in Miscellaneis obseruat. cap. V. ubi pag. 36—50. non solum historiam atque occasionem caedis, diuersasque variorum narrationes atque editiones carminis recenset; sed scolion quoque permultis criticis, grammaticis atque aestheticis animaduersionibus illustrat. A Fabricio B. Gr. tom. IV. pag. 58. sq. Lowthio, Goensio aliisque auctoritate Hesychii in voc. Ἀρμόδιος μετὰ λος id carmen tribuitur Callistrato: at enim res nondum explorata mihi esse videtur: et num Hesychii testimonium vnice valeat, nec alius antiquus poeta fuerit carminis auctor, adhuc haesito. Alcaeo quidem quominus secundum Aemilium Portum et alios vindicari possit, temporis ratio prohibet. adde Doruillii *van. criticam* cap. X. p. 478. Quisquis est auctor, ille voluit populares suos ad libertatis et patriae amorem tyrannidisque odium incitare, exemplo Harmodii atque Aristogitonis nobilissimo et decantatissimo ad carmen ornandum atque illuminandum vsus. Illi enim Hipparchum, ab hoc laessiti, conspiratione facta inter adparatum siue Panathenaeorum siue alius festi temporis sollemnio rem pugionibus, quos *ἐν μύρτι ραμῖς*, (v. *Aristoph. Lysistr.* 633. ibique schol. et de illorum vsu multus est Goens,) abdiderant, adorti obtruncarunt, Olymp. LXVI. *Corfin. fast. attic.* III. pag. 123 sq. Harmodius quidem ab ipsis tyranni satellitibus est interfectus, et Aristogiton a fuga retractus capitali supplicio fertur adfectus. v. *Herodot.* V. cap. 55 et 56. ibique *Valcken.* pag. 398. *Thucydid.* VI. cap. 54. sqq. adde *Aelian.* V. H. lib. XI. 8. ibique Kühn et Perizon. Athenienses quidem post hanc caedem non statim libertatem recuperarunt, nec omnes ciues acutum ἰσονόμοι, paribus et aequalibus legibus gauisi, facti sunt. Nam Hippiae fratris tyrannidem tres, (secundum Thucydidem) aut quatuor, (secundum Herodotum, quos tamen bene conciliauit Wesseling ad Herodoti locum,) adhuc annos perferre sunt coacti. At quoniam Harmodii atque

Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε Φασὶν εἶναι,
 Ἴνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
 Τυδείδην τε Φασὶν Διομήδεα,
 Ἐν μύρτε κλαδὶ τὸ ξίφος Φορήσω,
 10 Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀρισογείτων,
 Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
 Ἄνδρα τύραννον Ἴππαρχον ἐκαινέτην!
 Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 Φίλταθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀρισόγειτον,
 15 Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
 Ἴσονόμοι τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

Aristogitonis caedes et interitus valde celebrabantur, cum Hippiae crudelitas tum vero istorum animus Athenienses incendere potuit ad tyrannidem quantocius tollendam. Atque Hippias tandem coactus est ex Attica discedere. Hinc poeta sibi visus est, eos tamquam vindices libertatis et qui ciuibus paria iura reddidissent, in entusiasmo videre atque praedicare. Illorum vero facinus et supplicia postea laudibus et honoribus valde celebrata in prouerbiu[m] quasi abierunt. v. Goens. pag. 41. sq.

6. De insulis et loco beatorum v. notam cl. Degenii, et quae collegi in opusculis varii argumenti pag. 148. sqq.

PYTHAGORAE
AUREA CARMINA

Πυθαγόρου *).

*) De Pythagora, eius aetate, disciplina, philosophia, schola atque adfectis, de carm. aureis, editt. iisque, qui vario modo variaque fortuna de iis rebus scripserunt, in Introductione in hist. L. Gr. et ad *Fabricii* B. Gr. vol. 1. pag. 750. sqq. abunde disputavi. Hoc loco inprimis commendare liceat magistris cel. *Meinersii* libr. Geschichte des Ursprungs, Fortgangs und Verfalls der Wissenschaften in Griechenland und Rom, Lemgou. 1781. 8. part. 1. pag. 178 — 602. et cel. *Tiedemanni* libr. Griechenlands erste Philosophen, Lipsiae 1780. 8. sect. IV. pag. 187 — 556. eiusdemque libr. Geist der spekulativen Philosophie, part. 1. Marburgi 1791. 8. cap. V. pag. 67 — 138. Praecepta ipsa, quae nunc circumferuntur et *Pyth. aurea carmina* vocantur, partim ante illum fuerant nota, a Samio autem philosopho repetita suisque commendata, partim ex Pythagorae ore hausta; sed ab alio eius adfecta collecta versibusque expressa. Hinc cl. *Glandorf*, qui ea separatim edidit, vberimisque notis illustravit Lipsiae 1776. 8. pag. 112. inscripsit τῶν Πυθαγορείων ἐπιτὴ τὰ χρυσᾶ. In superiore edit. sequutus eram exemplar a *Io. Ad. Schier*, Lipsiae 1750. in 8. editum. Praeterea consulueram editionem *Aldinam* sine anno, 4. vbi carmina haec cum interpretatione interlineari addita sunt Constantini Lascaris Byzantini de octo partibus orationis libris: porro *Wechelianam* cum *Cebetis* Thebani tabula, Paris. 1537. tum *Stephani* Roetas Graecos principes etc. 1566. vbi P. II. pag. 466. reperiuntur haec carmina. *Wechelius* semper expressit lectionem *Aldinam*: *Stephanus* paucissimis in locis discedit. — Nec non *Hieroclis* commentar. in aurea haec carmina, ed. *Curterii* Londini 1654. porro, praeter *Wintertonii* poetas minores et alias vulgares, *Salmasii* notas in librum: Tabula *Cebetis* graece, arabice, latine, item

Χρυσᾶ **) ἔπη ***).

Ἰ Ἀθανάτης μὲν πρῶτα θεὸς, νόμῳ ὡς δια-
κείνται,

Τίμα, καὶ σέβει ὄρκον· ἔπειθ' ἤρωας ἀγαυὸς,
Τὸς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἔννομα
ῥέζων.

Τὸς

aurea carmina Pythagorae cum Paraphrasi arabica, auctore I. Elichmanno, cum praef. Salmasii. Lugd. Bat. 1640. In praesenti contuli quoque Brunck in Gnomiis poetis graecis pag. 107. multa vero mutavi, aut, brevitatis studio inferuiens, deleui, praecipue quum cl. Glandorf omnia copiose docteque explicuisset.

**) χρυσᾶ, aurea, h. e. praeclara, illustria. Palaeophat. fab. 19. Ἐπὶ τέτῳ δὲ ὀνομάζονται χρυσᾶ (oues). Κάλλισον γὰρ ὁ χρυσοῦς· ἦσαν δὲ ἐκεῖναι κάλλισαι. Pari modo Plin. II. ep. 20. accipe auream fabulam. v. Bergler ad Aristophan. Plut. 268.

**) ἔπη carmina. Sic apud Theophrast. ch. 26. 1. τῶ Ὀμήρῳ ἔπη.

v. 1. διακείνται. constituti sunt, dispositi. Sic legunt Hierocles et habent editt. Aldina, Wechel. Marcell. Curter. et Brunck. Steph. qui in margine γρ. διακείνται, tamen in textu, vti etiam Camerar. Salmas. et Glandorf, cui altera lectio a Platonico - Pythagoricorum commentis profecta videtur, διακείται constitutum, praescriptum est, et haec posterior lectio expressa est a Cicerone, (de leg. libr. II. cap. 16.) in lege est, nempe lege ciuitatis, et Arabs interpretatus est, vt illis honorem exhibeas eum, quem approbat Religio. plura vide apud Hieroclem pag. 18-29. conf. Meiners l. c. pag. 541. sq. et Tiedemann Griechenh. erste Philos. pag. 400. sqq.

v. 2. ἤρωας: sunt hi Pythagorae, qui medii generis sunt inter deos immortales atque homines. v. indicem.

v. 3. καταχθονίους. (vide indic. et Tiedem. p. 405.) Arabs exponit de geniis terrae; Salmasius de animis defunctorum, et explicat Hieroclis verba. v. Iyhou. de Palingenes c. XII. Officia, quae plura erant et magna

Τὴς τε γονεῖς τίμα, τὴς τ' ἀγχισ' ἐκγεγαῶτας.
 Τῶν δ' ἄλλων, ἀρετῇ, ποιεῦ φίλον, ὅσις ἄριστος. 5
 Πραεσί δ' εἶκε λόγοις ἔργοισι τ' ἐπωφελίμοισι.

Μηδ'

cum cura praestabantur defunctis, adpellantur *δικαία*,
ἴσια, *ἐννομα*, *νομιζόμενα*.

σέβε. verbum in Pythagorae schola vsitatissimum.

v. 5. confer *Liuius* XL. c. 46. Cic. de amicit. c. 13.

ἀρετῇ. Hoc vocab. latissimum multiplicemque habuit significatum. Heroicis, adeoque homericis, temporibus praecipue de habitu et cultu corporis vsurpabatur, et vis, robur, fortitudo, praestantia externa indicabantur: postea, a philosophis aliisque etiam ad animi habitum, *σωφροσύνην*, vti h. l. aliasque, more nostrorum philosophorum, animi dotes atque exercitium, relatum est, tum a quibusdam philosophis inprimis de prudentia civili denique proprie et translate de qualibet rei praestantia adhibitum est. De voc. *ἀρετῇ* est locus classicus apud *Plutarchum* de audiendis poetis cap. V. pag. 42. edit. cl. *Krebsii*. *Plutarchus* enim obseruat, virtutem non solum dici de praestantissimo et maxime omnium nostrorum diuino habitu, quem rationis rectitudinem et naturae ratione praeditae perfectionem, animique consentientem secum adfectionem intelligimus, sed virtutis etiam voce pro gloriae, potentiae, secundarum rerum aut similis alicuius rei nota poetam vsum fuisse. vide ad illum locum *Krebsii* animaduers. pag. 153. adde indicem, et *Cludium* ad *Aristotelis* scolion in *Bibl. der alten Litterat.* part. III. pag. 36.

v. 6. *εἶκε*, *Hierocles* p. 61. interpretatus est *πραεῶς ἐπινοῦντας τοῖς καλῶς ὑφηγεμένοις τῶν φίλων*, cedere leniter, obtemperare bene monentibus amicis: et cl. *Hindenburg* in *Animaduers.* ad *Xenophontis Memor. Socr.* Lipsiae 1769. ad *Xenoph.* libr. II. c. 3. §. 16. nostra *Pythagorae* verba vertit, *lenibus obtemperes verbis*, isque obseruat *λόγων ὑπέκειν*, i. e. priorem aliquid loqui sinere; et *λόγοις ὑπέκειν* d. e. *dictis*, monitis obtemperare, cedere, esse diuersa. Poeta loquitur de deponendis inimicitias. v. *Glandorf.* p. 125. sqq.

Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἀμαρτάνδος ἕνεκα μι-
κρῆς,

ἽΟφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθε-
ναίει.

Ταῦτα μὲν ἔτῳς ἴσθι. κρατεῖν δ' εἰδίξο τῶνδε·
10 Γασρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνε, λαγνεύς τε,
καὶ θυμῶ. Πρήξεις δ' αἰσχρὸν ποτε μήτε μετ'
ἄλλῃς,

Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλισ' αἰσχύνεο σαυτὸν.
Ἔῖτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε, λόγῳ τε.

Μηδ'

v. 7. 8. *vulga*. Peccati leuioris caussa ne fias inimicus amico tuo, quantum a te id fieri potest: possibile autem erit tibi, tum cogitas, tibi, quoniam potes, id esse faciendum. (nam, qui ob leue peccatum alterum oderit, eum oporteret, omnibus hominibus inimicum fieri.)

v. 10. conf. Xenoph. mem. I. c. 5. et cap. 6. §. 8. et *Kypke* Obseruatt. sacras tom. II. pag. 317. ad ep. Paulli ad Philipp. III. 19. — λαγν. v. indicem.

v. 11. θυμῶ. Hor. I. ep. 2. 62. *animum regere*, v. *Salmasium*, de vocabulo hoc disputantem ad *Simplicium* pag. 124. sqq. et pag. 115. Proprie et ab origine θυμῶς idem, quod πνεῦμα. vide quoque indic.

v. 12. ἰδίῃ. *Stobaeus* Serm. I. p. 2. μητ' αὐτὸς et *Steph.* in margine γρ. αὐτὸς. *Suidas* tom. II. p. 95. ἰδίῃ, χωρὶς, *privatim*. quare interpretamentum esse videtur. Alias ἰδίῃ opponitur δημοσίῃ aut τῇ κοινῇ. vid. *Ruhnken* ad *Timacum* p. 107. *Oudendorp.* ad *Thom. Mag.* p. 467. et quae ad *Demosthenis* orat. de Corona c. 20. p. 170. scripsi. adde indicem.

σαυτὸν. Pari modo *Thales Milesius* apud *Ausonium* p. 292, ed. *Tollii*: *Turpe quid ausurus, te sine teste time.*

v. 13. ἀσκεῖν. *Stobaeus* Serm. I. legit ἀσκεῖ: atque ita quoque expressum est apud *Winterton.* et in contextu *Stephani*, qui tamen in marg γρ. ἀσκεῖν, et *Brunck.* Ego vero malo priorem sequi lectionem propter suaviorem

Μηδ' ἀλογίως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε·
 Ἀλλὰ γινῶσι μὲν ὡς θανέειν πέπρωτα ἀπασί· 15
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ'
 ὀλέσθαι.

Ὅσσα τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχε-
 σιν,

ᾠδὴν

sonum cum sequenti vocabulo ἔργω, quod a vocali incipit. Atque Attici potissimum infinitivum pro imperativo ponere solent. Hesiod. ε, 336. ubi est ἔρδειν ἔρ' et in antecedenti versu ἔεργε. quae varietas modorum nostrae servit interpretationi: ib. 342. 343. et alii. conf. Hemsterhus. ad Aristophan. Plutum p. 196. Schrader ad Museum p. 305. Dorville in vanno crit. p. 341. qui in his ellipsesi neque θέλω neque κελεύω neque δεῖ semper convenire docet: atque, me quidem iudice, recte sentit. Usus enim infinitivi loco imperativi reliquiae originis sermonis et primae dicendi infantiae esse videntur. Infantes enim etiamnum, dum loqui incipiunt, ope infinitivi potius quam imperativi voluntatem ac desiderium rei declarare solent. Sic e. g. *geben* dicere solent, pro *gieb mir*, quia simplicia verba, et simplices ideas prius formare atque enuntiare possunt, quam compositas et re-
 lativas.

x. 14. ἀλογίως σαυτὸν ἔχειν pro ἀλόγισον εἶναι, imprudentem esse. Huic ῥήσει haud dissimilis est illa Aesopi fab. 84. λέγων δυσάποσπᾶσως ἔχειν τῆς τῆ τόπα συνηθείας, dicens, se difficulter auelli posse a loco consueto. Aeschin. dial. III. §. 2. ὁ πατήρ ἀδυνάτως ἔχει, pater defectus est viribus. sic infra v. 24. Verbum ἔχειν apud Graecos varios et elegantes admittere significatus, vel ex Vigero de idiotism. Graec. diction. cap. 5. pag. 252. notum est; vide etiam indicem Fischeri ad Aeschin. sub h. v. et indicem nostrum.

v. 15. θανέειν. vid. ad Mimn. III. 10.

v. 16. φιλεῖ, scil. τις. aliquis solet, Man pflegt. φιλεῖν enim, ut amare, apud poetas potissimum latinos, interdum denotat solere. v. Vechner Hellenol. II. 2. pag.

Ἐν ἂν μοῖραν ἔχης, πράως φέρε, μηδ' ἀγα-
νάκτει.

Ἰάσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὦδε δὲ
φράζευ·

2^ο Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τέτων πολὺ μοῖρα δι-
δωσι.

Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ
ἐσθλοὶ

Προσπίπτουσ', ὧν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἀρ-
εἰσίας

Εἰργασθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἦν πέρ τι λέγεται,
Πράως

402. sqq. Alii legunt φίλα, ἀμα, σολε, κτᾶσαι, tibi ac-
quirere, comparare, (v. Küster de verbis mediis pag. 48.
ibique Wolle,) tunc, vti Brunck paucique alii dederunt,
legendum erit ὀλέσαι, amittere. sed v. Glandorf.

v. 18. ὦν. MS. regis Galliarum ὦς. pro ἔχης apud
Stobaeum legitur ἔλης, quod non plane sperno: sic infra
Pind. Olymp. v. 89. ἔλεν accepit; quamquam ἔχω etiam
proprie notat teneo. Atque λ et χ in εἶλον et εἶχον aliis-
que vocabulis facile inter se permutari, ostendit Dorville
ad Chariton. pag. 214. 551. et Valken. ad Theocrit. pag.
290. Plutarchus in Cons. ad Apollon. habet ἔχους, et
frequens est modorum indicatiui et optatiui in libris an-
tiquis confusio. v. cl. Fischer ad Aesch. p. 77. pag. 94.
et saepius, ac Valkenar. ad Theocriti Adoniaz. pag. 290.
Brunck e diuersis variorum librorum lecttionibus versum
ita constituit: ἦν ἂν μοῖραν ἔλης, ταύτην φέρε etc

v. 18. Seneca ep. 74. placeat homini, quicquid deo pla-
cuit. Iamblich. V. Pythag. 28. confer Wettstein ad Matth.
VI. 10. vbi plura similia loca collegit.

v. 22. cl. Glandorfius supplet ὑπὸ, ζυεῖα etc. nec fini-
stris rumoribus percelli animum commoueri, nec abster-
reri te, (ab iis rebus, quas meditatus eras,) patere.

v. 23. περ. indicem vide.

Πρᾶως ἰσχύ. Ὁ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τε-
λείσθω.

Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπη μήτε τι ἔργῳ, 25

Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μὴ βελτερόν ἐσι.

Βελεύς δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.

(Δειλῶ τοι πρῆσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς
ἀνδρός.)

Ἄλλὰ τὰδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνι-
ήση.

Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πίσασαι, ἀλλὰ διδά-
σκειν, 30

G 2

Ὅσσα

v. 24. ἰσχύ] pauci εἰχ^ο. Thom. Magister pag. 477.
ἰσχεῖν, inquit, κάλλιον, ἢ ἔχειν. — πρᾶως ἰσχύ, *sis lenis,*
perfer leniter, tace. vide ad v. 24. denique vis particulae
τοἰ notanda est, h. l. *hac re.* Originem enim ducit ab
antiquo ablatiivo, qui olim terminabatur in *οι*, postea
in *ω*. Ita dixerunt vetustissimi τοὶ λόγοι, pro quo nunc
scribimus τῶ λόγῳ; cuius flexionis nonnulla residua sunt
vestigia in dativis et ablativis, μοί, σοί etc. τοἰ igitur
pro τῶ positum idem ferme notabit, quod (ἐν) τέτρω vel
τῶ ὄντι, hoc, hac re, re ipsa, ob hanc rem, ideo, quare.
Cum δὲ coniunctum, τοἰ saepe interpretari possumus,
omnino, sane, conf. Hoogeu. de particul. tom. II. pag.
1152. tom. I. pag. 275. etiam sine δὲ apud Aristoph.
Plut. 29.

v. 25. παρείπη *fallaciter, et captiose persuadeat,* refer-
tur et ad τὸ ἔργῳ et ad τὸ λόγῳ, quamvis posteriori pro-
prie conveniat: de qua forma Graecis non minus quam
Latinis usitata, valde copiosus est *Dorville ad Chariton.*
pag. 394. adde infra Pindar. Olymp. I. 142. De vi verbi
παραπειν conf. Valcken. ad Theocr. Adoniasus. pag. 356. sq.

v. 27. confer *Sallust. B. Cat. cap. I. ibique Cort.*

v. 28. Versus forte spurius est? *δειλῶ τι* *Wechel. et*
Marcil. τοἰ, re ipsa, omnino. vide ad v. 24. πρὸς, vide
indicem.

v. 30. ἐπίσασαι, *Brunck.*

Ὅσα χρεῶν καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
 Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρεῖ'
 Ἄλλὰ ποτὲ τε μέτρον, καὶ σίττε γυμνασίων τε
 Παιῖσθαι. μέτρον δὲ λέγω τὸδ', ὃ μὴ σ' ἀνιήσει.
 35 Εἰθίς δὲ διαίταν ἔχειν κατάρρειον, ἄφρυπτον.
 Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὅποσα φθό-
 νον ἴσχει.

Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδα-
 ήμων.

Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν
 ἄριστον.

Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάψει· λόγισα δὲ
 πρὸ ἔργου.

Μηδ'

v. 34. ἀνιήσει. Curter. Needham. Brunck. ἀνιήση reli-
 qui: sed μὴ etiam cum futuro indicatiui coniungitur.
 vide Hoogeveen de partic. gr. pag. 711. nr. 23. et Burgeff.
 ad Ricard. Dawes miscellan. crit. pag. 427.

v. 36. ταῦτα. quidam codd. MSti habent τοιαῦτα, quae
 quidem pronomina facile inter se permutantur. Mihi ve-
 ro placet ταῦτα, quoniam γε, quod tunc excideret,
 quamdam habet vim et adfert suavitatem. Inculcatur
 praeceptum, quod homines quam frequentissime mi-
 grant: hinc καὶ-γε, ἴππο, ἴππο vero dicit. v. Viger.
 de idiotism. p. 356. 8. adde Heusinger. ad Plutarch. Pa-
 dag. p. 74. — φθόν. vide indicem.

v. 37. Salmas. secundum versionem Arabis: Ne sis
 prodigus instar eius, qui non cognoscit res, quae in manu
 eius sunt, et secundum Hieroclis vestigia mauult legere,
 vti apud Stobaeum reperitur scriptum: μὴ δαπανᾶν πα-
 ρὰ καιρὸν ἀπειροκόλως ἐνὶ ἡμῶν. quae quidem lectio mihi
 duriuscula et interpretamentum videtur. — καλῶν, h. e.
 honesti, decori. v. quae scripsi ad Cornel. Nepot. Praefat.
 §. 4. et Cicer. de officiis I. 4.

v. 39. βλάψει Br. βλάψη reliqui. v. ad vers. 34.

Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέ-
ξασθαι, 40

Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἑκάστον ἐπελ-
θεῖν.

Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον ἐκέτε-
λέσθη;

Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτης ἐπέξειδι· καὶ μετέ-
πειτα

Δειλά μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσο. χρησά δέ,
τέρπει

G 3

Ταῦτα

v. 42. *qua via, siue ratione, qua in re. πῆ, al. ποῖ, ubi, quo. Salmastius, malim, ait, πῆ pro πῶς accipere, quam, quomodo facit Arabs, pro πᾶ, qui vertit: Expende loca, in quibus aliquid praetergressus es. v. etiam Thom. Magistr. p. 652. Hoogeu. de Particul. II. pag. 1054. et indicem nostrum. Ceterum conf. Cic. de Senect. II. et Senec. de ira III. c. 36.*

v. 43. Hierocles ἐπέξειδι (v. indic.) ita interpretatur: Hortatur, vt operum nostrorum examen a principio, nullis eorum, quae media sunt, praetermissis, ordine faciamus, quod *percurrendi* verbo significauit.

v. 44. δειλά, Hierocl. edd. Wechel. Curter. Marcil. Needham. sed al. δειλά. Δειλὸν primitus notat, quidquid in suo genere modum excedit, aut excedere videtur. Hinc *ingens, eminens, terribile*, vt Tyrt. II. 26. Solon. I. 6. *graue, malum* etc. vide Perizon. ad Ael. H. V. I. cap. 1. n. 2. De voc. δειλὸς v. Valcken. ad Eurip. Phoen. v. 1011. Lambert. Bos. exercitt. philol. in N. T. p. 304. Klotz ad Tyrtaeum pag. 110. et indicem: atque Λ et Ν. facile permutantur. confer Douville ad Charit. p. 235. Τέρπει, *laetare*, Needham, Glandorf, et praefero lectioni vulgatae minus poeticae, quae etiam est in textu Hieroclis, *τέρπει*. Inter hunc et sequentem vers. occurrit medius in cod. Oxon. Ταῖς εὐταῖς ἀρεταῖς ποιῶ φίλον, ὃν κ' ἰδέ-
λησθαι. qui verò ex versu quinto ortus glossema esse videtur.

45 Ταῦτα πόνει· ταῦτ' ἐκμελέτα· τῶν χρη-
 ἔργων σε·

Ταῦτά τε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἴχνια θῆσει.
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾶ παραδόντα τε-
 τρακτῶν,

Παγὰν ἀενάα φύσεως. Ἄλλ' ἔρχεαι ἐπ' ἔργον
 Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. Τῶν δὲ κρα-
 τήσας

Γνώσῃ

v. 46. θῆσει] τίθεσθαι εἰς ἴχνια θεῆς ἀρετῆς, in virtutis
 diuinæ vestigiis collocare, nihil aliud est, quam deo similem
 effitere. Simillimus autem deo sapiens, siue virtute
 praeditus. Maroil. Diuina s. heroica virtus opponitur
 humanae. v. Aristot. ad Nicomach. VII. cap. 1.

v. 47. Ναὶ μὰ. al. ἔ μὰ, vide Berglerum ad Alciphron.
 libr. II. ep. 4. pag. 242. et Marcil. De hoc versu, quem
 alii aliter olim legerunt, et quem laudat atque expli-
 care sustinet Macrob. I. in Somn. Scip. VI. pag. 37. ed.
 Zeune, alii aliam habuerunt sententiam. v. Marcil. et
 Schier ad h. l. adde Eschenbach in Epigin. pag. 195. et
 Io. Georg. Michaelis exercitation. de Τετρακτῶ Pythagori-
 ca (in obs. sacris, Arnhem. 1724. 8.) qui, Tetradym,
 ait, est ipse ille deus, quem per vniuersum mundum ita
 sparsum ac diffusum esse arbitrantur, adeo, vt per ipsum
 omnia subsistant: cum natura vero confusus et permix-
 tus, non tam πολυθεός, quam πάνθεος. conf. longam
 Jablonsky disput. in Prolegom. ad Pantheon Aegyptiorum
 pag. 119. sqq. Hinc explicuere quidam: qui animae no-
 strae, h. l. nobis, tradidit, h. e. docuit, nempe Pytha-
 goras, per quem iurarunt eius discipuli, quaternarium,
 h. e. deum. Alii aliter. vide Moshem. ad Cudworthi Sy-
 stema intellectuale III. pag. 451. Tiedem. l. c. pag. 419.
 in primis p. 424 sqq. qui interpretatur: iuro per deum,
 qui indidit animo nostro tetradym fontem principia natu-
 rae aeternae.

v. 49. τελέσαι. deos precatus, vt perficiant: nota grae-
 cismum: infinitiuis loco coniunctiui cum coniunctione.
 v. Viger. pag. 206. seq. et Homer. II. XVIII. 90.

Γνώση ἀθανάτων τε Θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώ-
πων 50

Σύσασιν, ἥτε ἕκαστα διέρχεται, ἥτε κρατεῖται.
Γνώση δ', ἣ θέμις ἐσι, φύσιν περὶ παντὸς
ὁμοίην.

Ἦξεσε μήτε ἀελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώση δ' ἀνθρώπων ἀνθαίρετα πῆματ' ἔχον-
τας

Τλήμονες, οἱ τ' ἀγαθῶν, πέλας ὄντων, ἕτ'
ἔσορῶσιν, 55

Οὔτε κλύσει· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ
κύλινδροι

G 4

"Αλλοτ'

v. 50. Brunck. et Ald. alii, γνώση. rel. γνώσεαι.

v. 51. Tu cognosces deorum et hominum conuenientiam, h. e. deorum et hominum naturam inter se congruere, esse cognatam, qua ratione singula transeant, h. e. amittantur, praeceptis neglectis, et qua ratione omnia inter se contineantur, quam firmum sit ambarum naturarum vinculum, quomodo conseruetur diuina natura ab hominibus. v. plura apud cl. Glandorf.

v. 52. ἣ θέμις ἐσι, quatenus fas est. περὶ παντὸς, quam maxime.

v. 53. Vt neque vana speres, neque, praeceptis virtuti cognitis, ignorance errare possis.

v. 55. πέλας ὄντων, bona quum in propinquo sint.

v. 56. S. Pauci vero intelligunt, quomodo se liberari possint a malis, a vitiis.

v. 57. τοίη μοῖρα, tale fatum, nempe vltro arcessitum
v. 54. — ὡς δὲ κύλινδροι. instar cylindrorum in aliud atque aliud malum feruntur, delabuntur. Sic restituit Needham ex codd. olim legebatur, οἱ δὲ κύλινδροις, quod frigidum esse videtur. vid. indic. Gland. coniicit, οἱ δὲ, κύλινδροι, "Αλλοτε etc. tamquam cylindri, vt ὡς sit subintelligendum postea ab aliis adscriptum.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆματ'
ἔχοντες.

Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς, ἔρις, βλάβη τεσσα λέληθε
Σύμφυτος ἦν εἰ δὲ δεῖ προσάγειν, εἰκοντα δὲ
60 φέουγειν.

Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἀπαν-
τας,

Εἰ πᾶσιν δείξαις, οἷω τῷ δαίμονι χρῶνται.

Ἄλλὰ σὺ θάρσει· ἐπεὶ θεῖον γένος ἐσι βρο-
τοῖσιν,

Οἷς

v. 59. λέληθε, *clam, latenter, improuiso, nocet*: Graecismus: verbum λανθάνω sequente participio pro aduerbio. v. *Vigerum* pag. 262. de idiotismis, ibique Hoogeu. et quae notauit ad *Iuliani* Caes. p. 166. sq. Sermo est de contentionibus publicis ac priuatis illius tempestatis.

v. 61. γε. Ald. Wechel. Curt. alii τε. atque T et Γ propter similitudinem librarios frequentissime deceperunt: v. *Pierſon* ad Moer. Attic. pag. 343. et pag. 376. *Doruille* ad Charit. pag. 167. mihi uero hoc loco placet γε, nec tamen abundat, sed uerti debet: *omnino, adeo*. v. *Ernesti* ad Xenoph. mem. Socr. I. 2. pag. 8. κε dedit Brunck. ἢ ex ionico ἔα, (ab obsoleto ἔω sum, quod ueritatem quoque inuoluit,) proprie uere, certe. uide Hoogeu. de Particul. tom. I. pag. 482. 483. ἢ - γε rem et sententiam amplius firmat et adseuerat, *certe, omnino*. ἢ Ald. Curter. Marcil. male.

v. 62. ἢ Marcil. — οἷω τῷ δαίμονι, *quali fortuna, s. qua forte, num beata, an misera*: aut potius, quia, ut Marcilius auctoritate *Aristotelis* II. Topic. cap. 3. docuit, mens a ueteribus philosophis quoque adpellabatur *daemon* s. *genius*, cum Hierocle et Salmasio interpretari possis, *h* omnibus monstrares, *quali quisque animo, mente, utatur*.

v. 63. θεῖον γένος. *Horat.* Serm. II. 2. 29. *diuinæ patris uiculam auras*. confer Hierocl. pag. 282. sq.

Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.

Ὡν εἴσοί τι μέτεσι, κρατήσεις, ὧν σε κελεύω, 65
Ἐξάκεσας· ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σω-
σεις.

Ἄλλ' εἶργε βρωτῶν, ὧν εἶπομεν· ἐν τε κα-
θαρμοῖς,

Ἐν τε λύσει ψυχῆς κρίνον, καὶ φράζου ἕκαστα,
Ἥνιοχον, γνάμην τήσας καθύπερθεν ἀρίστην,
Ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον
ἔλθῃς, 70

G 5

Ἔσσεα

v. 64. ἱερὰ φύσις, h. e. τὸ θεῖον, h. e. animus hominis, quatenus diuinæ est originis, ἕκαστα, h. e. τὰ δεόντα, omnia, quæ necessaria sunt ad animi sui notitiam: προφέρουσα δείκνυσιν, simpliciter idem ac δείκνυσιν.

v. 65. ὧν - μέτεσι, quorum, h. e. rerum earum, quas deus mentibus humanis inserit, si vlllo modo particeps fueris, h. e. si bona ante pedes posita, cernere atque audire velis, compos fies voti, contagiis animi, vt impero, sanatis. —

v. 66. πόνων. vide indicem.

v. 67. βρωτῶν. de hac abstinence Pythagoræorum v. Marcil. ad h. l. et *Irhouium* libr. mem. pag. 121. et 125. 126. adde etiam lusum in *Luciani* Gallo pag. 730. tom. II. ed. Reitzii. εἶπομεν, n. in *Apophtegmat. sacris*. Distinxi et legi cum vett. edd. et Glandorf εἶπομεν· ἐν — κρίνον, καὶ etc. pro εἶπομεν, — κρίνων· etc.

καθαρμοῖς, purgationibus. v. *Diogen. Laertium* in *Pythagora*; *A. Gellium* III. c. 11. nec non *Salmas.* in præfat. memor. cui λύσει ψυχῆς est abstinence quorundam ciborum: est potius liberatio animi et purgatio a malis, a vitiorum sordibus, vt v. 56. et Glandorf.

v. 70. *Plutarch.* libr. III. c. 7. de philos. decretis commemorat Pythagoræum: animum, postquam e domicilio corporis migravit, in naturæ vniuersitatis animam remeare, in aerem sibi cognatum et affinem. ἐλεύ-

Ἔσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἀμβροτος, ἅκ' ἐτα
 θυητός.

Deos igitur h. l. est *purus*, et opponitur aëri, terrae proximo et ob nubes, imbres ventosque crasso atque impuro. Composuisse haud poenitebit *Cicero*. de Senect. c. 21. et 22. et *Xenoph.* Cyropaed. libr. VIII. c. 7. pag. 548. ed. Wells.

v. 71. v. *Diog. Laert.* in Empedocle siue libr. VIII. Deorum vitam deges in aethere siue Elyfio. Tres vero propositiunculae idem denotant. Ad vim igitur augendam et sententiam de animi perennitate firmiter declarandam, exaggeravit poeta, quisquis fuerit. —

EX THEOCRITO *)

THEOCRITI **) IDYLL. XI.

*) De *Theocrito*, poetarum bucolicorum principe, egerunt, praeter Fabricium atque Hambergerum, *Barnefius*, in vita bucolici, tom. I. ed. Wartonii, auctor biographiae classicae, a Mursinna in sermonem germanicum conuersae, Halae Saxon. tom. 1. 1767. 8. pag. 153. et Comes illustriss. *de Finkenstein* in *Arethusa*, oder die bukolischen Dichter des Alterthums, part. 1. Berol. 1789. 4. pag. 57. sqq. qui etiam de carmine bucolico intelligenter disseruit pag. 1. sqq. Editiones recensui in Introductione in histor. L. Gr. et in editione Theocriti Lipsiae 1780. mai. 8. in praemissa commentat. de Dorismo Theocriteo, pag. XX. sqq. De versibus, qui bucolici numerandi sunt, nec non de multis locis Theocriteis scite acuteque iudicat *Valckenaer* in epistola ad Roeserum praemissa nouae editioni: *Virgilius collatione scriptorum graec. illustratus cura Fulvii Vrsini*, Leouard. 1747. 8. p. XV. sqq. — In superiore huius Anthologiae editione maxime sequutus eram recensionem Theocriteorum a *I. Iac. Reiskio* factam, Viennae et Lipsiae 1766. 4. et contuleram editiones, vtramque *Stephani*, tum maiorem in *Poetis gr. principibus carminis heroici* fol. 1566. pag. 183. sqq. tum minorem: *Theocriti aliorumque poetarum Idyllia* etc. gr. et lat. 1579. 12. *Thomae Wartonii*, Oxon. 1770. II. voll. 4. et *Theocriti decem Eidyllia quae graece cum notis edidit, eiusdemque Adoniazusae vberioribus adnotationibus instruxit L. C. Valckenaer*. Lugd. Bat. 1773. 8. *Theocriteis* reliquiis locum quoque dedit, casque e sua recensione formulis typographicis describi fecit *Brunck V. C.* in *Analectis veterum poetarum gr.* Argentor. 1772. 8. tom. 1. pag. 263. sqq. — In praesenti, ne de lectionis varietate, quam in mea Theocriti editione collegi et indicaui, perpetuo monerem, retinui contextum a *L. C. Valcken.* in critica illius editione *Theocriti, Bionis et Moschl* carmin. bucolic. gr. et lat. Lugd. Bat. 1779. 8. concinnatum. Germanice verterunt omnia Theocritea *Kütt-*

ner, quaedam cl. Schwabe et illustriff. Com. de Finken-
stein etc.

**) Hoc XI. Idyllion, siue Polyphemi amorem *Ovidius* (*Metamorph.* XIII. fab. 8.) *Metastafius* et *Gesner* ita imitati sunt, vt suos quisque lepores haberet, suas veneres, quas eleganter et erudite inter se comparauit cl. *Io. Ge. Henr. Feder*, Professor philosophiae in academia Gottingensi, familiaritatis amicitiaeque vinculo mecum iam a multis annis coniunctissimus, in commentatione, *Amor Polyphemi ex Theocrito, Ouidio et Metastasio* - - inscripta, Erlangae 1765. quam legisse neminem, credo, praesertim hoc idyllion interpretaturum, poenitebit. Hoc quoque Idyllion cl. *Ramler* in *Einleitung in die schönen Wissenschaften* etc. Part. I. pag. 331. laudat pulcreque illustrat. *Vauassor* de ludicra dictione pag. 110. ed. *Kappii* hoc nostrum et sextum Idyllion pro vno habuit, repugnante vero *Dan. Heinsio* in lectt. *Theocriteis* pag. 293. Idem tamen *Vauassor* nostri idyllii particulas quasdam loc. mem. pag. 125. eleganter exponit. Quae (*Herder*) *Ueber die neuere deutsche Litteratur*, 2te Sammlung, de idylliis Theocriti aliorumque obseruauit, vt ea doctores adolescentulorum legant et sub examen vocent, valde opto. adde *Scaligeri* *Poetic.* libr. V. pag. 632. sq. atque *Tollii* *comparationem* Theocriti et Virgillii, in *Berkelii* *diff. critic.* Lugd. B. 1707. in 8. pag. 377. sqq. Poeta, postquam de remedio amoris pauca praeceperat, Polyphemi amorem erga Galateam viuis et lucidis ingenioque Cyclopi congruentibus coloribus describit, tum illum iuxta maris litus sedentem, suum amorem simplici ratione declarantem, sua bona suamque felicitatem praedicantem et Galatęae amorem implorantem ita inducit, vt ipsum agentem loquentemque quasi videre atque audire videamur, eiusque simplicitate ipsi delectemur, (qua quidem dramatica ratione bucolicus praestat *Ouidium*, *Metam.* XIII. v. 745. sqq. cum nostro ita, vt vtriusque consilium et ratio expendatur, riteque diiudicetur, comparandum, apud quem Galatea Cyclopi amorem tantum, sed suauiter, interdum luxuriose, enarrat). Denique ad se redit Polyphemus et se lepto more solatur.

Ἵουδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει Φάρμακον ἄλλο, 1
 Νικία, ἔτ' ἔγχρισον, (ἐμὴν δοκεῖ) ἔτ' ἐπίπα-
 ςον,

Ἢ τὰ Πιερίδες κῆφον δέ τι τῆτο καὶ ἀδύ 2
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' εἰ ῥαδίον ἐντί.
 Γινώσκειν δ' οἶμαι τὸ καλῶς, ἰατροὺν ἔόντα, 5
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοῖσαις.
 Οὕτω γοῦν ῥαῖσα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
 Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὃκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἀρτιγενειάσδων περὶ τὸ σῶμα τὼς κροτάφωσ τε.
 Ἡρατο δ' ἔτι ῥόδοισ, εἰ μάλοισ, εἰδὲ κικίννοισ. 10

Ἄλλ.

v. 2. ἐπίπασον. Schol. ad h. l. commemorat haec: ἰσέον, ὅτι τῶν Φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι χριστὰ, ἤγαν, ἄπερ χρι-
 ῦμεθα εἰς θεραπεῖαν· τὰ δὲ ποτὰ, ἤγαν, ἄπερ πίνομεν· τὰ
 δὲ ἐπίπασα, ἤγαν, ἄπερ ἐπιπᾶττομεν. adde Schol. ad Ari-
 stoph. Plut. 717. Theocritum videtur imitatus Bion. in
 fragment III. vbi conf. interpr. Longus II. part. p. 37.
 et Horat. IV, 11. minuuntur atque carmine curae.

v. 4. δὲ verte sed, v. Bulaei comment. ling. Gr. p. 924.

v. 10. Ἡρατο Schol. εἰς ἤρωτα ἐκινῆθη· ἠρώσθη ἐκ ἑλα-
 φρῶς, ὡσεῖ μῆλα δίδοναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλ-
 λωπίζειν. κικίννοισ, crinibus intortis crispatisque. adde a
 Valk. et a me in ed. Theocr. notata. De multiplici
 usu comarum in fasciculos confectarum, quae mitteren-
 tur alio, egit Reiske in disputatiuncula germanica, quae
 inserta est Hamburgischen Magazine vol. XVII. pag. 592.
 sq. conf. etiam Polluc. IX. sect. 81. ibique Hemsterh. qui,
 postquam fuse egit de hoc vocabulo, tandem, fuere, in-
 quit, cincinni tortuosis turbinatisque flexibus dependuli
 in humeros capilli. Sensus Theocriti est: Polyphemus
 tanto exardescebat amore Galatae, vt, non more ama-
 torum ei rosas, aut poma, aut fasciculos comae suae
 mitteret, sed vt etiam fureret. Depingere se hic profi-
 tetur Theocritus, nouum quoddam genus amoris, fe-
 rini scil. et horridi. de ῥόδ. confer Moll. ad Longi Pastor.
 pag. 85. (pag. 352. ed. Boden.)

Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις. ἀγείτο δὲ πάντα πάρα
 ἔργα.

Πολλὰκι ταῖ ὄϊες ποτὶ τ' αὐλίον αὐταῖ ἀπῆνθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν
 αἰδῶν,

Αὐτῷ ἐπ' αἴονος κατετάκετο Φυκιοέσσας
 15 Ἐξ αἴσς, ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἦπατι πᾶξε βέ-
 λεμνον.

Ἄλλὰ τὸ Φάρμακον ἔυρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ
 πέτρας

Ἵψηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων, αἶειδε τοιαῦτα.

ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τὶ τὸν Φιλέοντ' ἀπο-
 βάλλῃ;

Λευ.

v. 12. αὐταῖ h. e. solae, vt Scholiaſt. explicat, vel nullo custode, vt Virgilius loquitur; nullo ducente, vt Naſo reddidit. Etiam ſua ſponte verterem. vid. Steph. in obſſ. in min. edit. pag. 14. *Erneſti* ad Hom. Odyſſ. XVI. 294. et *Schrader.* ad Muſaeum pag. 332. Imitatus eſt *Virgil.* Ecl. III, 21. vbi vide cl. *Heyne,* et *Vrſini* *Virgil.* coll. p. 41.

v. 13. χλωρᾶς vide indicem. *Tibull.* III. 1. 28. *Auſt-*
ret extincto pallida *Ditis* aqua, vbi vide *Brouckh.* et cl. *Heyne.*

v. 14. αὐτῷ. dor. pro αὐτῆ, ibi, vide *Gregor.* *Corinth.*
 pag. 261. ad §. 155. *Toupius* in *Addendis* pag. 396. ex-
 plicat in ſolo litore, vt imitatus eſt *Virgil.* III. *Georg.*
 465.

v. 15. 16. ἔλκος — vulnus, quod ei inflixerat telum a
Venere immiſſum. conf. not. ad *Bion.* I. v. 17. *Virgil.* *Aen.*
 III. *Valck.* et *Br.* καθεζόμενος. malint. vid. v. ſq.

v. 19. v. *Dorville.* van. crit. p. 419. imitatus eſt *Vir-*
gil. II. Ecl. 6. conf. ad *Callimach.* *Spanhem.* tom. II.
 pag. 454.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ'
ἀρνός, 20

Μόσχῳ γαυροτέρα, Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῆς δ' αὖθ' ἔτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με.
Οἴχη

v. 20. conf. *Ouid. Metam. XIII. 789.* qui tamen ultra modum lasciuuit. ποτιδεῖν Brunck.

v. 21. cf. *Theoc. Id. XX. 26. Idyll. VIII. 83.* Ceterum suauitatem, τὸ πρέπον et proprium poeseos bucolicae notent tirones. Bucolicus adfingit pastori aptam et congruentem orationem, eumque rustice loquentem ac similitudines ab agro pecudeque iisque, quae quotidie versat videtque, ducentem inducit. Confer etiam, quae *Vauassor l. mem. pag. 112. sq.* de hac oratione Theocritea disputat.

ibid. conf. Theocr. XII. 3. Virg. Ecl. V. 16. Ouid. Met. XIII. 790. interpretatio vulgaris: acerbior uua immatura, ipsa acerba est, et repugnat omni sensui: melior est Casauboniana, *Splendidior.* Commendat enim Cyclops in Galatea sua cutis bene curatae nitorem et gratiam. *Hesych. Φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν,* v. etiam *A. Fabri et T. Graeu. ad fragm. Callimachi. p. 358.* Glossae Laurentianae apud Warton. pag. 227. *Φιαρ. λαμπρότερα, καθαρότερα.* Neque tamen *splendidior* placet Wartonio interpretari, propter τὸ ὠμᾶς, *crudae, immaturae, immitis,* et a maturis uuis cutem nitentem saltem commendasse aptius putat. Quare lectio Calliergi, *σφριγανώτερα* non prorsus aspernanda ipsi videtur. *Hesychius σφριγῶν - idem σφριγανον -* Uua recenti, siue immatura, magis vegeta, turgidula, solida. *Nonnus Dionys. libr. 34. pag. 858. v. 32.* Vitium praestantissimarum feracissima fuit insula Cyclopur, vnde Polyphemus comparisonem ab uuis pulcre ducit. Pariter *Homerus Odysl. IX. 110.* in primis vers. 357. de hac insula. Bene quidem monet haec Warton: enimuero homo ferus ferus quoque crudosque amare potest cibos fructusque, atque adeo uuam immaturam, quae sibi videtur splendere, et vero splendet, dum maturescit.

v. 22. *αὖθ' ἔτως* illud ipsum, quod *αἰο,* prorsus ita,

Οἶχῃ δ' εὐθύς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με.
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
 25 Ἡράσθη μὲν ἔγωγα, κόρα, τέεσ ἀνίκα πρᾶ-

τον

Ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθιναι
 Φύλλα

Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὀδὸν ἀγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕσερον εἰδέτι πᾶ
 νῦν

Ἐκ τήνω δύναμα· τὴν δ' εἰ μέλει εἰ μὰ Δι',
 εἰδέν.

30 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἔνεκα Φεύγεις.
 Οὔνεκα μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ με-
 τῶπῳ.

Ἐξ ὧτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς μία μακρὰ,
 εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι· πλατεῖα δὲ εἷς ἐπὶ
 χεῖλει.

Ἄμ.

ut adfirmo. Pulcerrima est petulantia marinae puellae,
 amanti suo ita illudentis, ait Warton.

v. 23. Οἶχῃ — ἰοῖσα, statim vero, quam celerrime aufu-
 git; ἰών, ἐλθὼν cum alio verbo iunctum indicat celerita-
 tem actionis et animi promptitudinem. v. Deruille ad Cha-
 rit. p. 297. Aristoph. Plut. v. 32.

v. 25. Imitatur Virgil. Eclog. VIII. 37. Vulgo: —
 ἔγωγε, κόρα, τεῦ etc. Koehler, probante Com. de Fin-
 kenstein, suspicatur, κόρας τεῦ, puellam te iam amare
 coepi.

v. 26. ἐμᾶ. Aurati coniecturam ἐμᾶ tua probant Val-
 ckenaer et Brunek.

v. 27. Apud Homer. Odyss. VII. 30. Minerva Ulyssi,
 Phaeacam ingredienti, ait, ἐγὼ δὲ ὀδὸν ἠγεμονέουσιν. con-
 fer infra Mosch. II. 117.

v. 31. cf. Virg. Ecl. VIII. 32.

v. 33. Schol. ad h. l. τετεσίν, εἰμὶ σιμῶς: cf. Virg. Ecl.

Ἄλλ' αὐτός τοιῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τῆτων τὸ κράτισον ἀμελγόμενος γάλα
 πίνω. 35

Τυρὸς δ' εἰ λείπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθῆες αἰεὶ.
 Συρίσθεν δ' ὡς ἔτις ἐπίσαμα ὠδε Κυκλώπων,
 Τιν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαντὸν
 αἰείδων,

Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νε-
 βρῶς, 40

Πάσας μαννοφόρας, καὶ σκύμνωσ τέσσαρας
 ἄρκτων·

Ἄλλ'

II. 19. sq. et cl. Heyne ad hos vers. Post hunc versum Hemsterh. et Valcken. putant, inferendum esse versum, qui nunc numeratur quinquagesimus.

v. 34. Virg. II. ecl. 21. conf. Iac. Tollii animadu. ad Longin. pag. 351. seq.

v. 35. ἀμελγόμενος, *nihil mulgens*. Hanc Aldinam et Florentinam, et codd. Vatican. quam etiam schol. exhibet, lectionem vulgari ἀμελγόμενον, quam Warton quoque habet, praetulit Reiskius et Valckenaer. idque iure: nam prior lectio antiquitati ac simplicitati vltimae aptior est, adeoque magis bucolica. conf. de la Cerda ad Virgil. II. Ecl. 22. Homer. Odyss. VIII. 219. 223. X. 76.

v. 39. γλυκύμ. Quaesnam simplicitas et suavitas et amandi cupido in hoc Cyclope! conf. Bion. I. 78. Propria significatio, *dulce pomum*, est infra apud Callim. H. in Cerer. 29. pro ἀμᾶ legatur ὄμᾶ. Hesych. ὄμα, ὄμᾶ. Sed fortasse Dorice hic loci circumflectatur ἀμᾶ. Annon et commune ὄμα dorice pro ὄμᾶ, ait Warton. ἀμᾶ dedit Valcken. malit tamen ὄμᾶ.

v. 40. Theoc. III. 34. Virg. Ecl. II. 41. Glossae Laurentianae ad h. I. ἄωρί, ἄωρία, ἀκαίρως, παρὰ τὸν δέοντα καιρόν. v. Suidam in h. v. et Lucian. tom. I. pag. 291. ibique Hemsterh.

v. 41. μαννοφόρ. torquibus ornatos. sic codd. Vatic.

Ἄλλ' ἀφίκευ τὴ ποτ' ἄρμε, καὶ ἐξεῖς ἔδδεν
ἔλασσον.

Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἕα ποτὶ χέρσον
ὄρεχθῆν.

Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς
45 Ἐντὶ δάφνα τηγεῖ, ἐντὶ θάδιναϊ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος αἰ γλυκύ-
καρπος

Ἐντὶ

editt. Iunt. Calliergi et Br. Alii vero, Aldus, Stephan. Warton. Valcken. quem vide, et codd. Laurent. ἀμνοφί-
ρως, quam lectionem reiicit Casaubon. ad h. l. in lectit. Theocr. cap. XIII. et laudat interpretationem Scholiaſtes, qui Μάννος, inquit, ἐστὶν περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. v. Polluc. Onom. VI. ſegm. 99 p. 533. ibique interpr.

σκύμνος catulos. Breuitati et proprietati multum detraxiſſe videtur Ouid. Metam. XIII. 834. huiusce muneris quaſi ſacuitiem molliendo: Inueni geminos — inter ſe ſimiles, qui tecum ludere poſſint Villoſae catulos in ſummis montibus uſſae.

v. 42. Ἄλλὰ verterem age: et deſiderium exprimit immenſum. v. ind. Ceterum conf. Virg. Ecl. VIII. 39. 43. vbi vide notam cl. Heyne, et Theocrit. V. 45. Virg. Ecl. I. 80. ὄρεχθῆν pro ὄρεχθεῖν e codd. Vaticano et Romano Ottoboni repoſuit Valcken. et laudauit Toupium in Emendat. in Suidam II. p. 178. Gloſſae Laurent. interpretantur κίνεισθαι. conf. Hom. Iliad. XXIII. 30. Ad quem locum Euiſtathius pag. 1285. l. 60. τῶν δὲ, αἰτ, Ὀμηρικῶν, τὸ μὲν ὄρεχθεον, μίμημά ἐſτι τραχέος ἤχου γινόμενα ἐν τῷ σφάζεσθαι βῆν. Θεόκριτος δὲ (noſtro loco) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθει κατ' ὁμοιότητα τῷ (Odyſſ. ἐ. 402.) ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγῃ καρδίῃς ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὄρεχθει, quem locum excitat Brunck in notis ad Ariſtoph. Nub. 1368. (al. 1371.) vbi ὄρεχθεῖν Gloſſae explicant κινηθῆναι πρὸς ὄργην.

Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι αἶ πολυδένδρεος
 Αἶτνα

Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοι-
 το;

Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεν, 50
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάμα-
 τον πῦρ.

Καιόμενος δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοί-
 μαν,

H 2

Καί

v. 47. Scholiast. iam obseruat, Actnam ab altera par-
 te ignem euomere; ab altera autem esse nemorosam, ἐν
 ᾧ μέρει καὶ χιῶν δι' ἔτες τηρεῖται, ἐξ ἧ φησιν ὁ Θεόκριτος,
 τῆς χιόνος τηρομένης, ρεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρὸν.

ibid. conf. Hom. de αὐλῇ Polyphemi Odyss. VIII. 183.
 186. De fertilitate arborum et monte Aetna multus est
 Warton in Addendis et Corrigendis p. 353.

v. 48. Ἄμβρ. Scholiast. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβρόσια
 τροφή θεῶν, ὡς φασιν Ἕλληνας. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας καὶ ἀμ-
 βρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τετέστι τὸ γλυκύτατον.

v. 49. τῶνδε, supple ἀντὶ, ρησσε his. Warton compara-
 uit Nonnum Dionys. XVI. 30. sqq.

v. 50. Schol. λάσιος, δηλονότι σύνθετος.

ibid. Warton haec ad h. l. scripsit. „Polyphemo no-
 stro antrum incolenti, magno solatio fuit, quod ingen-
 tem struem ligni querni possederit ad pellendum frigus.
 Hoc formae suae damna rependit Cyclops. Sensus est:
 Etsi tibi videar hirsutus et squallidus, attamen abundo
 multis vitae commoditatibus: Sunt mihi querna ligna, et
 in antro perpetuus est ignis. Eodem modo v. 33. sqq.
 corporis sui deformitati copias suas et diuitias opponit.
 Ita secum ratiocinatur homo ferus et immanis.“

v. 51. Imitatur Homerum Odyss. IX. 219. 223. 233. etc.
 Warton quoque laudat Euripidem Cyclop. v. 382. 385.

Καί τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον
ἔδεν.

Ἦμι μοι, ὅτ' ἔκ' ἔτεκέν μ' αἰ μάτῃς βράγχι
ἔχοντα,

55 Ὡς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χεῖρα τεύς ἐφί-
λασα,

Αἰ μὴ τὸ σῶμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
Ἦ μάκων' ἀπαλάν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' εχοί-
σαν.

Ἄλλὰ

v. 53. Valckenaer, pro καὶ ex codd. Florent. reposue-
rat in priore ed. καί, iure per unum oculum, quo nihil
mihi carius, et laudarat Theocrit. Eid. XXIII. 73. Καί
γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλας ὕσων. sed in al-
tera ed. codicum fide καὶ retinuit.

v. 53. Formula haec ardentissimum innuit amorem
tam in sacris quam profanis litteris usurpata. Catull. III.
5. quem plus illa suis oculis amabat. Oppian. Hal. I. 703.
τέκνα — φάεος γλυκερώτερον καὶ βίότοιο, ad quem locum
Rittershus. permulta collegit exempla. Warton vero
haud inique monet: posse hic adludere Cyclopa ad oculi
sui combustionem, ab Ulyssae faciendam, quam praedi-
xerat ipsi Telephus, et quam ipse memorat Eid. VI. 22.
vt sensus sit: A te Galatea pati possem illud, quod mihi
in fati est; vt etiam mihi comburatur oculus, quem
tanti facio; immo animam quoque a te comburi pate-
rer. „A sui igitur mentione videtur hanc facere trans-
itionem.

v. 56. λῆς, vide indicem. Imitatur Virgil. II. Eclog.
45. E cod. Toletano αἶμα μὴ σῶμα λῆς malit Valckenaer.

v. 57. πλαταγώνια. Schol. τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησί,
καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τῆς πλάσσειν, (vel vt Warton in
emendatt. Schol. vult πλατάσσειν e Stephani thes. Gr. III.
col. 356. a.) ὅ ἐσι φοφεῖν· τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀν-
τίχειρα καὶ τὸν λεχανὸν δάκτυλον· τύπτεισι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ
καὶ ἔτω σημειῶνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὡσπερ
καὶ ἀπὸ τῆς τῆς πλαταγώνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρασεδείη.
conf. Virgil. Ecl. II. 45.

Ἄλλὰ τὰ μὲν Φέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χει-
μῶνι

Ὡς ἔκ' ἂν τοι ταῦτα Φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυ-
νάθην.

Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μα-
θεῦμαι, 60

Αἶκα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' αἰδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν
ὑμμιν.

Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἔξενθοῖσα λάθοιο
(Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπεν-
θεῖν.

Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα, καὶ γάλ'
ἀμέλγειν, 65

Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἄμάτης ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὴν Φίλον εἶπεν ὑπὲρ
μεῦ,

H 3

Καὶ

ibid. Warton laudat, Valcken. probat et Brunck rece-
pit lectionem Vaticanæ noni, — πλαταγῶνι ἔχοισαν ἐρυ-
θρά; et in iis, quæ noster Siculus adiecit de papaueri-
bus *rubra crepitacula habentibus*, natiuam inesse gratiam,
erudite monet Warton; in versu quoque 59. mira inest
naturalis pulcritudo et simplicitas. v. 60. dedit Brunck
ἐν τὴν (pro τοι) — ἐδυνάθην.

v. 61. ξένος, *hospes*, nempe, qui me natâre doceat.
Nimirum non norant, nec curarunt propter agrorum
suorum fertilitatem, vsum nauium, et commercium
cum aliis gentibus. *Homier. Odyss. IX. 125.* plura vide
apud Warton.

v. 62. conf. Virgil. *Ecl. IX. 38.*

v. 64. 65. ἀπενθεῖν, ποιμαίνειν, — ἀμέλγειν scribendum
putat Valekenacr, idemque comparat Virgil. *Ecl. II. 28.*

Καὶ ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρεῦσά' με λεπτόν
ἔόντα.

70 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τῶς πόδας ἀμφοτέ-
ρωσ μεν

σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ· ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμα.

ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπε-
πότασαι;

Ἄλκ' ἐνθῶν ταλάρωσ τε πλέκοις, καὶ θαλῶν
ἀμάσας

ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον
ἔχοις νῆν.

75 Τὰν παρεοῖσαν ἀμελγε. τί τὸν φεύγοντα διά-
κεις;

Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' αἶθλαν.

Πολ.

v. 71. σφύσδειν v. indic. Hesych. σφίζει, πηδᾶ, φλεγ-
μαίνει, καίεται, ἄλλεται, (ita enim legendum cenſeo cum
Ruhnkenio pro vitiosa lect. σέλλεται,) ἢ φλέψ, et emen-
datio Ruhnkenii firmatur Glossis Laurent. ad nostrum
Theocriti locum, σφύζειν. σφύτει, ἐπείγει. Ἡ αἱ φλέβει
ἀλλονται, καὶ σφύγμος, φλεγμόνη, πάλμος, ζέσις, φλέ-
βος, ἢ ἀρτηρίας.

v. 72. conf. Virg. Ecl. II. 69. 70. Warton iam lau-
dat in Addendis Wesseling. ad Herodot. III. p. 276. 43.

v. 73. θαλλόν, Glossae Laurent. ἦγεν κλάδον ἐλάϊας,
Tourp. in Addendis ad h. l. 396. quidquid, ait, herba-
rum vel fruticum viret, θαλλόν vocant Graeci. vide schol.
ad III. 45. Hinc elegans loquutio, θαλλόν προσείειν,
namum pecori ostendere, de quo plena manu viri doctissimi
ad Timaei Lexicon.

v. 75. παρεοῖσαν, nimirum, capram, siue ouem, est
proverbium, quod in argumento pastorali summa adhi-
betur proprietate. confer Callim. Epigr. 33.

v. 76. Virg. Ecl. II. 73.

Πολλὰ συμπαισδεύει με κόρα τὰν νύκτα κέλονται,
 τα,

Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσα, ἐπὶν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω

Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰ κηγών τις φαίνομαι ἦμες.
 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαιεν τὸν ἔρωτα, 80
 Μισίσδων· ῥᾶον δὲ διαγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

v. 77. συμπαισδεύειν, v. indic. et ad Bion. I. 18.

v. 78. κιχλίσδ. v. indic. et sic plurimi scripti libri apud Warton, qui in textu tamen dedit vulgatum κιχλίσδοντι, et apud Dorville in Obsf. Miscell. III. 373.

v. 80. Eleganter Theocriti Polyphemus ἐποίμαιεν τὸν ἔρωτα Μισίσδων, cantillando fallebat amorem suum: hoc vñ ποιμαίνειν alibi non facile reperietur; sed Βεκόλοι sunt ποιμένες· et Βεκολεῖν τὴν λύπην legitur apud Suidam in Voc. Αἰώρη: Βεκόλημα τῆς λύπης in loco scriptoris incerti in Schol. ad Aristoph. Pacem v. 152. qua ratione soleant οἱ ἔρασάι — ἐξαπατᾶν τὴν νόσον amorem fallere, tradit Lucian. in Nigrino I. pag. 45. ψυχαγωγίας καὶ ἀπάτας τῆς πόλεως eleganter iunxit Dion. Chrys. orat. XXXII. pag. 362. A. Valcken. quem etiam vide ad Eurip. Hippolyt. v. 151. pag. 128. Scholiastes explicat ἐδεράπειεν. Facilior est aliorum interpunctio ἐποίμαιεν, τὸν ἔρωτα Μισ. ita vt ἐποιμ. separetur a sequenti voc. τὸν ἔρωτα, atque sic distinxisse et locum bene interpretatus dicitur Gilbertus Wakefield in filua critica siue in auctores sacros profanosque commentario philologico, part. II. 1790. 8. pag. 86. vti didici ex censura illius libri in ephem. litter. Lipsiens. a. 1792. plag. 3. pag. 19.

v. 81. Vltima verba Portus in Lex. Dor. sub μισ. v. (quem consulas,) ita interpretatur: vitam suavius degebat, quam si aurum amatae puellae dedisset, vt ea potiretur; a qua interpretatione parum abest Reiskius, praeter quod ante εἰ inserit ἢ, et ἢ εἰ inter pronuntiantium, vel scandendum in vnam syllabam colliquefcere ait.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Συρακῶσια, ἢ Ἀδωνιάζουσα.

Ἐιδύλλιον ιε. *)

Γόργω, Πραξινοῦ, Γράυς, Ξένος,

[Ἴτερος Ξένος, γύνη Ἀοῖδος]

*) Festiūm hoc Idyllium est plane dramaticum siue μιμητικόν et, ut ex argumento graeco, a Valckenario publicato, illustrato atque emendato, cognoscitur, ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεωμένων τὰ ἴδμια petitum et expressum. Scena vero fingenda est Alexandriae, atque Syracosiae dorica dialecto vtentes, hic colloquuntur mulieres, valde garrulae, non primi ordinis matronae, quae aulam frequentarint, sed de plebe, quae in Aegyptum, Alexandriam, commigrarant, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos et seruos, ancillas certe habuerant. Hae exierant ad spectaculum pompae, qua Adonis ab Arsinoe, vxore Ptolemaei Philadelphi, gestabatur. In Adoniis autem Alexandrinis sollempne fuit, exornare semidei signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane siue a viris gestari, siue a primariis matronis, iisque piis et prae ceteris cultricibus, (saltem hae comitatae fuerint,) ad mare deportari abluendum. Ipso vero sollempnis pompae die, ne aliae mulieres de plebe prorsus essent arcani expertes, summo mane sequentis diei celebrandi, Sicyonia cantrix breue canticum tum a religiosis cultricibus recantandum, iam decantabat, v. 136—144. Theocritus bene vero muliebris linguae intemperantiam, leuitatem et nugacitatem imitando adsequutus est. Gorgo, ut spectaret sollempnitates et Praxinoam ad regis aulam deduceret, ad hanc, in extrema vrbis parte habitantem, venit. Praxinoa varia imperat ante abitum et vtraque de marito suo inepte conqueruntur stolidique nugantur. A v. 44—76. Egressae domo, mirantur hominum turbam et Ptolemaeum celebrant variaque habent fata et colloquia ad aulam adpropinquantes, v. 77—99. In aula ipsa tapetia, super quibus ia-

ΓΟΡΓ. Ἐνδοῖ Πραξινοῖα; ΠΡΑΞ. Γοργοῖ Φίλα,
ὡς χρόνω; ἐνδοῖ. I

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες ὄρη δίφρον, Ἐυ-
νόα, αὐτᾶ'

Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟΡΓ. Ἐχει κάλ-
λιστα. ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓ. Ὡ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς μόλις ὑμῖν
ἔσώθην,

Πραξινοῖα ποιδῶ μὲν ὄχλω, ποιδῶν δὲ τε-
θρίππων. 5

H 5

Παν-

cebat Adonis, huncque ipsum admirantur, et liticulam habent cum hospite quodam. V. 100 — 135. sequitur carmen, quo laudantur Berenices, Arsinoe, Adonis et apparatus lecti. v. 136 — 144. sequitur carmen cantriciis Sicyoniae. V. 145 — 149. Gorgo, de reditu cogitans, cum Praxinoa valedicunt Adonidi. De Sophrone, et illiusque imitatione Theocritea nostroque carmine, quod *Toup* tom. II. edit. Wartoni p. 327. sqq. imprimis *Valcken.* in erudito amploque commentario pag. 188. vsque ad fin. in edit. *Theocriti decem eidyllia*, Lugd. Bat. 1773. 8. illustriff. *Comes de Finkenstein* in *Arethusa*, oder die bukolischen Dichter des Alterthums, tom. I. pag. 19 sqq. 29 sqq. et p. 31 sq. et cl. *Alb. Bayer* in *Commentariis perpetuis* in *Theocriti Charites et Syracusias*, Erlangae 1790. 8. pag. 68 — 143. copiose docteque disputarunt, et ego in mea *Theocriti* editione potiora adtigi, paucas adnotationes hic adspergam, et interpretes ad illos libros ablegabo. In textu autem concinnando sequutus sum *Valckenar.* in edit. *Theocriti, Bionis et Moschi*, Gr. et lat. Lugd. Batau. 1779. 8. De Adonide etc. v. ad Bion. I. Quaedam similes sollempnitates in celebrando abluendoque idolo, *Isuren*, adhuc reperiuntur apud Malabaros, ita vt ad antiquitatem et conuenientiam cultus illius religioni suspicione ducamur: in multis quidem differunt: at hoc in pluribus aliis sacris id euenire scimus. Plura v. de illo apud Malabaros festo in *Neuen Hannöuerischen Magazin*, a. 1791. nr. 72. p. 1137. sqq.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι
ἄνδρες.

Ἄ δ' ὁδὸς ἄτροτος· τὸ δ' ἑκαστέρω ἐμὶ
ἀποικίς.

ΠΡ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔσχατα γὰς
ἔλαβ' ἐνθῶν,

Ἴλεόν, ἐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
10 Ἀλλάλαις, πότε ἔριν φθονερόν κακὸν αἰὲν
ὅμοιος.

ΓΟΡ. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δεί-
νωνα τοιαῦτα,

Τῷ μικκῷ παρεόντος· ὄρη, γύναξ, ὡς πο-
θορῆ τὸ.

ΠΡ. Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ἔ-
λέγω ἀπφῶν.

ΓΟΡ.

7. ἄτροτος. schol. πολλή, et Hesych. ἄτροτον. ἀπονον, ἀκο-
πον, ἀπλησον, siue vt Tourp. in Emendatt. in Suidam et He-
sych. tom. III. pag. 348. ed. Oxon. 1790. 8. scribendum
censet, ἀπλητον f. ἀπλετον. Est igitur *via longa et molesta*,
quae euntem defatigat. — Pro ἑκαστέρω, (quia sit vo-
cab. incognitum et barbarum), ἐμὶ Valck. coniecit, et
Brunek. rescripsit ἑκαστέρω ἀμμιν, atque Hesych. ἑκαστέρω,
πορρώτέρω.

8. 9. Sens. *Hanc aediculam*, (proprie serpentis lati-
bulum, f. volatabrum, cubile, in quod spiris se contra-
ctis et conuolutis abdebant serpentes, quod proprie de-
notat τὸ Ἴλεόν), a tuis aedibus remotum non hominis ha-
bitaculum iste demens, fatuus (ὁ πάραρος) emit vel conduxit,
quum huc mecum in extremum orbis terrarum (vel potius
urbis Alexandriae extremam partem,) venisset. vide im-
pudentiam et intemperantiam mulieris dicacis, quae ta-
men v. 17. maritum nominat hominem trium et decem
cubitorum!

10. ποτ' ἔριν scil. βαίνει, semper mecum rixatur.

13. ἀπφῶς dorice, pater. v. Gregor. Corinth. de dia-

ΓΟΡ. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότνια
νιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡ. Ἀπφῦς μὰν τήνος πρῶαν, (λέγομες δὲ
πρῶαν θῆν 15

Πάντα,) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκαναῖς ἀγο-
ράσδων,

Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαι-
δεκάπαχυς.

ΓΟΡ. Χῶμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυ-
ρίω, Διοκλείδας·

Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραῖαν ἀποτίλ-
ματα πηρᾶν.

Πέντε

lectis pag. 148. ed. Koen. vbi et seqq. paginis complura ex hoc Theocriti idyllio tractantur a Grammatico, et a Koenio eum grammaticae tum criticae explicantur: quod breuitatis causa hic semel adnotabo.

14. τὰν Πότνιαν h. e. Proserpinam, per quam et per Cererem iurare solebant mulieres.

18. φθόρος grauiter pro φθορεὺς, pecuniam perdit, neque scit ea recte vti, n. ex sententia superbae stolidaeque mulierculae, quae ornatum muliebrem in diei pompam postularit.

19. Valcken. malit ἑπταδράχμω, (ab ἑπτάδραχμον) κυνάδας — πέντε πόκωτ' ἔλ. ἔχθες, pro nummo, cuius valore drachmae septem aequarent quisquiliās, quales canibus proiiciebant, siue tantum digna vellera, quibus mox abiiciendis, manus abstergerent, quinque vellera, ouibus vetulis mutilisque vi auulsa, atque adeo lacerata, meras sordes, veluti abiiciendas, emit. Nam λαμβάνειν significat h. l. emere. — Pro πηρᾶν maluit Toup et reposuit Brunck πυγᾶν, — et Toup. in nota ad emendat. in Suid. et Hes. vol. II. pag. 340. omnino legendum censuit πυγῶν.

20 Πέντε πό'ως ἔλαβ' ἐχθρὸς, ἅπαν' ῥύπον,
ἔργον ἐπ' ἔργω.

21 Ἄλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα
λαζεῦ.

Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνεῖω Πτολεμαίω,
Θασόμενα τὸν Ἄδωνιν· ἀκῶω χρῆμα κα-
λόν τι

Κοσμῆν τὰν βασιλίссαν. ΠΡ. Ἐν ὀλβίω ὀλ-
βια πάντα.

25 Ὡν εἶδες, χ' ὣν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῶ μὴ
ιδόντι.

ΓΟΡ. Ἐρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡ. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνό-
θρουπτε,

Θὲς πάλιν· αἰ γαλέαι μαλακῶς χρῆσονται
καθεύδεν·

Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότε-
ρον δεῖ.

30 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πελῦ,
ἀπλησε,

Ἐγχει ὕδωρ· δύσανε, τί μεν τὸ χιτώνιον
ἄρδεις;

Παῦ-

24. ἐν ὀλβίω, (dor. pro ὀλβίω,) in opulenti scil. aedibus.

26. ἔρπειν (alii ἐρπην) ὥρα abeundi tempus fuerit. de vi
voc. ἔρπειν praeter Valcken. et Warton. v. Ernesti ad
Call. H. in lauacr. Pall. v. 3.

27. αἶρε τὸ νᾶμα, adfer aquam. Sed Koen ad Gregor.
Cor. pag. 149. interpretatur, stamen e medio remoue, ne
scil. secundum versum seq. feles lanae molli incubent:
sed versus 30. sq. obstare mihi videntur isti expositioni:
et Valcken. ad v. 79. animaduertit, νᾶμα in hoc carmine
et alibi apud Theocritum denotare undam.

Παῦσαι· ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμα.
μα.

Ἄ κλάξ τās μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδε
φέρ' αὐτάν.

ΓΟ. Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμ-
περόναμα

Τῆτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι
ἀφ' ἰσῶ; 35

ΠΡ. Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ κα-
θαρῶ μνάν

Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν πο-
τέθηκα.

ΓΟ. Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. ΠΡ. Πᾶ
ποκ' ἔλειπες

Τῶμ-

34 — 37. Gorgo: *Vestis illa elegans valde facit ad cor-
pus tuum, atque adeo te decet: dic mihi, quanti detexta
tibi constitit? (wie hoch ist es dir vom Stuhl gekommen?
ipsa vero vestem confecerit, nisi ipsa telam quoque texue-
rit: (hinc v. 37. τοῖς ἔργοις,) erat enim ipsa opifex, et
forsan lanam tantummodo et cetera ad opus necessaria
coemerat: quanti igitur confecta vestis constiterit Pra-
xinoae, quaerit Gorgo: adde Hemsterhus. ad Aristoph.
Plutum 380. pag. 111.) Praxin. Noli id mihi in memo-
riam reuocare: pluris constat, quam II. minis, s. insumse
plus duabus minis argenti puri puti; (ἢ h. l. per pleo-
nasmum ponitur); immo vero in isto opere perficiendo (in
istis negotiis,) paene periclitata sum vitam, (ich habe bey
dieser Arbeit auch mein Leben daran gesetzt).*

38. πᾶ ποκ' ἔλειπες τῶμπεχόνον; φέρε μοι καὶ τ. θολ.]
Hanc Eldickii coniecturam admisit Valck. in altera edi-
tione in textum post varia pericula ab ipso antea et ab
aliis facta. Vulgat. quod haud malum praebet sensum,
Ναί· καλὸν ἔειπας· Τῶμπ. φ. μοι, καὶ etc. — τὸ ἀπέ-
χονον id, quod hodie vulgo vocatur mantile. — θολία a

- Τῶμπέχονον; Φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν
κατὰ κόσμον
- 40 Ἀμφίθεσ' ἐκ ἀξῶ τὸ, τέκνον' μορμῶ, δά-
κνει ἵππος.
- Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις' χωλὸν δ' εἰδεῖ τὸ γε-
νέσθαι.
- Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λα-
βοῖσα,
- Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπό-
κλαξον.
- Ἦ θεοὶ, ὅσσοι ὄχλος' πῶς καὶ πόκα τῆτο
περάσσει
- 45 Χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ
ἄμετροι.
- Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαίε, πεποίηται κα-
λὰ ἔργα.
- Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν, οὐδεὶς κα-
κοεργὸς

Δαλεί-

Polluce VII. 147. explicatur πλέγμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ
σκιάδις ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες, et apud Eustath. in Od. X.
p. 795, 31. θηλικῶς πῖλος εἰς ὄξυ ἀπολήγων· οἱ δὲ σκιάδιον,
et Hesychius θολία· πέτασος εἰς ὄξυ συνηγμένος, σκιάδιον.
Cum Longopetraeo Valck. reddit non parasol; Brunck
vero, quoniam θολία capiti imponitur, comparat cum
eo, quod gallice dicitur une caleche: Voss. in interpreta-
tione idyllii german. in Musenalmanach a. 1782. das Son-
nenhütchen.

44. Noua incipit quasi scena et poeta inducit mulie-
res venientes ad ipsum spectaculum ante regis aulam et
de turba hominum ipsoque spectaculo colloquentes. —
χρῆ h. l. licet.

46. Ptolemaeus Lagides et Berenice a filio, Ptolemaeo
Philadelpho, in deos fuerunt transcripti,

Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Ἀἴγυπτισί.
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες
ἔπαισδον,

Ἄλλοις ὀμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες
ἔρειοί. 50

Ἄδισα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολε-
μισαὶ

Ἴπποι τῷ βασιλῆος ἄνεγ φίλε, μή με πα-
τήσης.

Ὅρθος ἀνέσα ὁ πύρρος ἰδ' ὡς ἄγριος κυνό-
ταρσής

Εὐνόα, εἰ Φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρεφος μέ-
νει ἐνδοῖ. 55

ΙΟ. Θάρσει, Πραξινοῖα καὶ δὴ γεγενήμεθ',
ὄπισθεν

Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Καὐτὰ συναγεί-
ρομα ἤδη.

Ἴππον

49. ἐξ ἀπατ. etc. homines fraudulentī, ex dolis conflati, (metaphora sumta a ferro aliisque metallis; quae crebris ictibus contundere, κροτεῖν et συγκροτεῖν, et conflare solent homines) adeoque ad prava facinora furtaque exercitati, ἔπαισδον h. l. furati sunt.

55. Valcken. probat Hemsterhusii emendationem ὠνά-
μην, aut potius, quod Brunck. in ed. 2. reposuit, ὠνή-
μην. tum ἐνδοῖ pro vulgato ἐνδον scripsit.

57. τοὶ poetice pro ἐκεῖνοι, ex antiquo loquendi genere, Homero usitato, et a reliquis poetis servato. Sic nosfrates in vulgari sermone frequenter articulum der, die, das pro pronomine tum demonstratiuo tum etiam relatiuo usurpant. — ἐς χώραν, in suum quisque locum, ordinem, recesserunt.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιςα δε-
δοίκω

Ἐκ παιδὸς. σπεύδωμε· ὅσος ὄχλος ἄμμιν
ἐπιρρέει;

60 ΓΟ. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; ΓΡΑΥΕ. Ἐγὼν,
ὦ τέκνα. ΓΟ. Παρενθεῖν

Εὐμαρές; ΓΡ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦν-
θον Ἀχαιοί.

Καλλιςα παίδων, πείρηθ' ἴν' πάντα τελεῖται·

70 ΓΟ. Χρησμῶς αἰ προσβῦτις ἀπόχετο θεσπί-
ξασα.

ΠΡ. Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς
ἀγάγεθ' Ἥραν.

65 ΓΟ. Θαῖσα, Πραξινοῖα, περὶ τὰς θύρας ὅσος
ὄμιλος.

ΠΡ. Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι
λάβε καὶ τὴν,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ; μὴ τὴν
πλανηθῆς.

Πᾶσα μ' εἰσένθωμε· ἀπρίξ' ἔχει, Εὐνόα,
αἰμῶν.

ᾠ μοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἦδη

70 Ἔσχισα, Γοργοῖ. ποτῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ ἄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέ-
χονόν μεν.

ΞΕΝ. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος·

ᾠ θε-

69. τὸ θερίστριον. vestis erat, quod aestatis tempore su-
mebatur, e. vocabulum, Valckenario suspicante, ab
Alexandrinis praesertim vsurpatum.

Ὠθεῦνθ' ὡσπερ ὕες. ΞΕΝ. θάρσει, γύ-
 ναι· ἐν καλῷ εἶμές.

ΠΡ. Κεῖς ὄρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν
 καλῷ εἶης,

Ἄμμε περιεῖλων· χρησῶ κ' οἰκτίρμονος
 ἀνδρός. 75

Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν' ἄγ', ὧ δειλὰ τὴν
 βιάζει.

Κάλλισ' ἐνδοῖ πάσαι, ὃ τὰν νυὸν εἶπ' ἀπο-
 κλάξας.

ΓΟ. Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρά-
 τον ἄθρησον

Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάμα-
 τα φασεῖς.

ΠΡ.

73. ὡσπερ ὕες] Hoc prouerbium, quamquam haud
 elegans nec venustum, garrulae foeminae eique de plebe,
 quae prouerbiis lubenter uti solet, aptum est et commo-
 dum nec ideo aliquid mutandum, praecipue codicibus
 haud dissentientibus. Mores enim colloquentium Theo-
 critus optime obseruauit et imitatus est in hoc poemate.

75. περιεῖλων h. l. nos conseruans. Hesych. περιεῖλο-
 λει — σκέπει, φυλάττει.

76. φλίβεται, (aeolice pro vulgato φλίβεται,) ex Eu-
 stathio et cod. vatic. rescripserunt Valck. et Brunck.

79. θεῶν νήματα φασεῖς, dearum manibus ducta esse
 stamina dixeris malit Valcken. et recepit Brunck in ed.
 renouata. alii aliter coniecerunt. Nouam vero scenam
 aperit poeta. Mulieres in aulam regis tandem et diffi-
 culter per turbam intrantes, et versantes in ea, primum
 textilia, dein ipsum Adonidem admirantur et propter
 nugacitatem cum hospite habent liticulam lepidam. conf.
 cl. Manso ad Bionis idyll. 1. pag. 179. sq. de adparatu
 festiuo.

80 ΠΡ. Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν
ἔριθοι;

Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβέα γράμματ' ἔγραψαν;

Ὡς ἔτυμ' ἐσάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδνεῦντι.

Ἐμφυχ', ἐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὦνθρωπος.

85 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἔσλον ἀπὸ κροτάφων κα-
ταβάλλων,

Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φι-
λεῖται.

ἘΤΕΡ. ΞΕΝ. Παύσασθ', ὧ δύσανοι, ἀνά-
νυτα κωτίλλοισα

Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισα
ἅπαντα.

ΓΟ. Μᾶ, πόθεν ὦνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κω-
τίλλα εἰμές·

Πασά-

81. *Quales pictores adcuratas istas pinxerunt picturas, siue opera picta. notanda est h. l. vis vocc. τῶν, γράμμα et γράφειν de pictura.*

87. 88. *vana, irrita, nullum exitum et fructum habitura scil. verba garrunt ut turtures. conf. supra ad Anacr. IX. 37. et Tourp. in Emendatt. in Suid. et Hesych. vol. II. pag. 312. — ἐκκναισεῦντι me enecabunt. Hesych. κνώσας, (aut, ut Tourp. in Emendatt. mem. vol. III. p. 347. scribere iubet, κναῖσας,) ὀλέσας, λυπῆσας. Valcken. in priorē edit. pag. 381. maluit ἐκκνυσδέντι, (a κνώω, inde de κνώζω, et hinc κνυζάω 1) vado, 2) corrumpo, deformat, foedo,) omnia deformat et corrumpunt πλατειάσδοισα, (a πλατειάζειν, dor. πλατειάσδεν,) ore suo patulo garrulente,*

Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσ-
σεις;

90

Ὡς εἰδῆς καὶ τῆτο, Κορίνθια εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βεῖλλεροφῶν· Πελοποννασιῶσι λα-
λεῦμες·

Δωρίςδεν δ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡ. Μὴ Φυῆ, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἔνος· ἔκ ἀλέγω, μή μοι κενεᾶν ἀπο-
μάξῃς.

95

ΓΟ. Σίγα, Πραξινοῶ· μέλει τὸν Ἄδωνιν
αἰεῖδεν

Ἄ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις αἰοῖδος,
Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίσευσε·

I 2

Φθρυγ-

h. e. dorico more loquentes. Idem tamen in altera ed.
maluit ἐκναίοντι.

90. Si nos tibi s. emtione, siue alia ratione acquisueris,
h. e. possides, impera nobis, ἀπύομαι. v. infra ad Callim.
H. in Cer. 69. et 128. — tum Συρακοσίαις σ' ἐπίτασσαν;
coniecit Valck. et recepit Brunck in ed. II.

95. Quot capita fere interpretum, tot paene sensus
in hoc versu siue legendo siue interpretando. v. Valcken.
et reliquos ad h. l. alii retinent κενεᾶν, at varie interpre-
tantur; alii malint Κορίαν puluerem etc. sensus quidem loci
hic esse videtur: Hospes sustulerit manum ad puniendam
atque coercendam Praxinoes intemperantiam et dicaci-
tem: quo facto haec illi resistens dixit: ne oriatur, o
Proserpina, qui nobis imperet, praeter unum, n. mari-
tum: tunc conuersa ad hospitem, et prouerbio quodam
vsa pergit: non curo te; vide, (quod saepe ante μὴ sub-
intelligendum est,) ne rem vanam suscipias, nobis impe-
rando, quae non in tua, sed in mariti sui potestate.

98. Sensus huius quoque versus torsit interpretes, et
in varias distraxit sententias, quas enumeratas atque sub
examen vocatas videbis apud Valckenar. et reliquos in-
terpretes. Mihi quidem hic sensus esse videtur. Car-

Φθεγγεῖται τι (σάφ' οὔδα) καλόν· διαθρύ-
πτεται ἤδη.

100 ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ. Δέσποινα, ἃ Γολγῶς τε καὶ
Ἰθάλιον ἐφίλασας,

Ἄπει-

men fuerit ἰάλεμον h. e. ieiunum, frigidum, Σπέρχης in-
scriptum, et in honorem Sperchidis, Spartani illius co-
gniti, (v. Herodot. VII. cap. 134. sqq.) compositum, siue
carmen a recentiore quodam ignotoque, at ieiuno ver-
sificatore, cui nomen quoque Sperchidos fuerit, in mor-
tem Adonidos aut per aliam sollempnem occasionem fa-
cto, quod, licet frigidum, saltem a Theocrito, qui il-
lud frigidum et ieiunum (ἰάλεμον) habuit, spretum Ale-
xandriae tamen in certamen venit, quod vero cantrix
Argia sonorae vocis elegancia et vi adeo animauit, ut
etiam in illo certamine primas tulerit. Quare Gorgo,
quae illam canentem antea iam audiuerat, iure sperat,
cantricem illam, iam prodeuntem et praeludii vocis in-
cipientem voce aeque molli et iucunda auditu decantatu-
ram esse Adonidem. Ingeniosa quoque est interpretatio
cl. Bayeri p. 130. sqq. Sperchin quemdam, ignotum
poetam, anno superiore carmen lugubre, (ἰάλεμον) in
Adonidos mortem cantasse; sed a poetria Argiua canen-
do fuisse superatum. Atqui quoniam Gorgo, non Theo-
critus iudicat, magnum probabilitatis speciem habet illa
interpretatio. Quidquid est, Σπέρχην τὸν ἰάλ. ἤρσεισε,
idem est ac τὸν ἰάλεμον Σπέρχιδος ἤρσεισε, atque forsan
vero poeta duplicem significatum subdidit voc. ἰάλεμενον,
vicit carmen lugubre et frigidum Sperchidos; ut Ennii vi-
cit olympia.

99. διαθρύπτεται h. l. vocis mollis praeludiis, in qui-
bus quasi lasciuuit, ad canendum se componit, et cantile-
nam Adonideam incipere parat. θρύπτω enim dicitur a
sono rerum, quae cum vi quadam comminuuntur. v.
I. Van. a Leinsep Etymologicum L. Gr. ab Euerh. Schei-
dio editum Traiecti ad Rh. pag. 348. qui alias verbi
significationes translatas persequitur, et Ruhnken atque
Hemsterhus. ad Timaei Lexic. Platon. pag. 45. sqq.
edit. II.

Ἄπεινόν τ' Ἔρκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφρο-
δίτα,

Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον
Ἔρκα,

Βάρδισα μακάρων, Ἔρκα Φίλα, ἀλλὰ πο-
σειναί

Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισα. 105
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνα-
τᾶς,

Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,

Ἀμβροσίαν ἐς σῆθος ἀποσάξασα γυναικός·

Τὴν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε, καὶ πολύναε,

Ἄ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκνῖα, 110

Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κείτα, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέ-
ροντι,

Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν
ταλαρίοις

I 3

Ἄρ-

103. 104. *Horae fuerunt quoque ministrae solis et retrices anni temporum.* Vocantur *μαλακαίποδες* a venustate pedum, qui, quoniam illae nudis pedibus ex opinionis superstitione et artificum poetarumque fictione incedebant, conspecti laudabantur: *βάρδισα*, quoniam Adonidis reditus ex Acheronte Veneri *tardus* videbatur et cum insigni desiderio expectabatur; alias propter temporis velocitatem et veluti fugam ab *Ouid. Met. II. 118.* recte dicuntur *veloces*; *Φίλα μακάρων* h. e. *deorum*, quia Gratiarum aliorumque deorum fingebantur comites et ministrae, (v. infra ad *Mosehum II. 160.*) denique *ποσειναί exoptatae*, quoniam hominibus semper adferunt aliquid iucundi.

113. *De hortis Adonidis v. Valcken. ad h. l. Wytten-*

Ἄργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβατρα
 115 Εἶδατά θ' ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω
 πονέονται,

Ἄνθεα μίσγοισα λευκῶ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω
 Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν
 ὑγρῶ ἐλαίῳ,

Πάντ' αὐτῶ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τὰδε πά-
 ρεσι.

Χλωρὰ δὲ σκιάδες, μαλακῶ βρίθοισα
 ἀνήθω,

120 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται
 Ἐρωτες,

Ἵοιον ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων

Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπὸ
 ὄζω.

Ω

bach ad Plutarch. de S. N. V. pag. 79. et quae notavi ad
 Juliani Caesares pag. 155. sq. atque *Christ. Gottl. Schwarz*
 disp. de lapsu primorum humani generis parentum a pa-
 ganis adumbrato, Altdorf 1730. §. 11. pag. 17. sq.

115. Πλαθάνω Brunck. et Valck. e codd. pro vulgato
 πλαθάνη. Valcken. ex Gregor. Πλάθανον λέγασιν εἶδος ἀγ-
 γεία τινός, ἐν ᾧ σκευάζουσι τὰ πίπανα. et Hesych. πλαθάνον·
 Κύκλον, ἐφ' ᾧ πλάσσειν siue πλάττειν (sic enim pro vul-
 gato πλάσσειν scribendum est cum *Tourio* in Emendatt.
 in Suid. et Hesych. vol. III. pag. 347.) ἄρτες καὶ πλακύν-
 ται. atque εἶδατα in h. v. sunt πέμματα, bellaria, ge-
 backenes.

118. Intelligendae sunt placentae, Adonidis imagini
 adpositae, a pistricibus dulciariis sic artificiose et fictae,
 ut animalium quorumvis figuras exprimerent. — ἔρπετα
 dorice dicuntur, quacuis animantia, quae pedibus ince-
 dunt. v. Valcken.

ᾠ ἐβένος, ᾠ χρυσοῦ, ᾠ ἐκ ἰλευκῶ ἐλέ-
φαντος

Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέρον-
τες.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι
ὑπνω 125

Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβό-
σκων.

Ἐσρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυσ
Ἄδωνις,

Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα
πυρρόα. 130

Ἦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω
ἄνδρα.

Ἄωθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἀθρόω ἐξω
οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·
λύσσασα δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον
ἀνεῖσα,

I 4

Στή-

123. ᾠ ἐβένω, ᾠ χρυσῶ malit legere Valcken.

125—129. Valckenar. hos versus ita corrigendos et distinguendos censuit, eumque sequutus est Br. in altera ed. Πορφύρεοι δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὑπνω, Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων,) Ἐσρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ῥοδόπαχυσ Ἄδωνις. supra purpureis tapetibus, (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius,) stratus est leaeus; alius Adonidi formoso: Illum quidem Venus tenet; hunc vero laeum roseus occupat Adonis. Milesius et Samius sunt Milesii mercatores, Alexandriae lanam suam praestantem illo dicendi modo celebrantes.

135 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυράς ἀρξώμεθ'
αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κείσ'
Ἀχέροντα,

Ἀμιθέων (ὡς φαντί) μονώτατος· ἔτ' Ἀγα-
μέμνων

Τῆσ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος
ἦρας,

Οὐθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι
παίδων,

140 Οὐ Πατροκλῆς, ἔ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἔπα-
νελθῶν,

Οὐθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευ-
καλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαί τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πε-
λασγοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυ-
μήσαις.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὅκ' ἀφίκη, φί-
λος ἤξεις.

145ΓΟ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἀθήλεια
Ὀλβία ὅσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυ-
φωνεῖ.

Ὡρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χώνησ' ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτέν-
θης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας
ἀφικνεῦ.

IDYLL. XVIII.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ *)

FAVORVM FVR.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε με-
λίσσα, I

Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ
χέρ' ἐφύσση·

Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾶ δ'
Ἄφροδίτα

Δείξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅτι γε
τυτθὸν 5

Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τράνυατα
ποιεῖ.

I 5

Xc̄

*) Hoc argumentum est in edit. Reiskii: „Cupido dum mel furatur, et aluere diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam paruae bestiolae conqueritur. Quae et ipsum paruulum esse respondet, et tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos haec imago, quod voluptati dolor et calamitas plerumque comes est: sicut dictum est,

Dulcia sic tristi semper sunt mixta dolore,

Tinãa voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait: — *Nocet emta dolore voluptas.*“ War-
ton vero haec pag. 228. tom. II. adscripsit. „Notissimum est, inter Anacreontica reperiri carmen eiusdem argumenti, carm. XXXX. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, dubitari posse putauerim. Recensetur a Stobaeo tamquam Theocriti, cap. 63.“ Valckenario videtur esse Bionis. conf. notam ad *Anacr.* carm. 40.

Χά μάτηρ γελάσασα· Τὺ δ' ἔχ' ἴσον ἔσσι με-
 λίσσαις;
 Χῶς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα
 ποιεῖς.

[ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ] *)

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ
 IDYLLION XXX.

Ἔις Νεκρὸν Ἄδωνιν

In mortuum Adonidem.

Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη,

Ως

v. 7. ἴσον, ex Aldina utraque, Salamandr. Farreana, Brubach. reuocauit, scil. χρῆμα, vel ἐπιτήδευμα, σόφισμα, vel tale quid, aut accipitur aduerbialiter pro ἐν ἴσῳ καὶ ὁμοίῳ λόγῳ. dat idem quoque Stobaeus Gesneri pag. 361. primus Henr. Steph. dedit ἴσος. Reiske. ἴσος quoque Wart. qui vltimos duo versus ita corrigit et refert: ΤΙ Δ'; ἐκ ἴσος ἔσσι ΜΕΛΙΣΣΑΙ; Κ' ἌΝ τυτθὸς μὲν ἔης etc. Valck. suspicatur ΤΙ Δ'; ἐκ ἴσον ἔσσι μελίσσαις;

v. 8. χῶ Stephan. et dedit Warton in textu. Reiske, forte, ait, καὶ, et annon — aut χ' ὥς, et o quam paruis tu quidem es. χῶς· τυτθὸς μὲν ἔών· dedit Brunck. quae quidem lectio mihi placeret. conf. Valckenar. ad Hippolyt. v. 530. p. 225.

*) Baxterus et Faber suis Anacreontis editionibus hoc adiecerunt odarium: et Faber statim ab initio: „Olim, ait, in pompis deorum leaenae, apri, aliaeque id genus ferae, quae domestico vsu mansuefactae fuerant, ducebantur: idque eo fiebat, vt praesentior vis numinis ostenderetur. Ex ea autem consuetudine petitum est huius idyllii argumentum.“ Valckenar. adiunxit hoc ἀδήλας cuiusdam poemationis suae prioris edit. sel. pag. 166. et in altera pleniore Theocr. Bion. et Mo-

Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη
 Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
 Ὡχρὰν τε τὰν παρειὰν,
 Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν 5
 Ἔταξε τῶς Ἐρωτας.
 Ὅι δ' ἐυθέως, ποτανοὶ
 Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
 Δῆσαν τε κατέδησαν. 10
 Χῶ μὲν, βρόχω κατὰψας,
 Ἔσυρεν ἀιχμάλωτον·
 Ὅ δ', ἐξόπισθ' ἐλάυνων,
 Ἐτυπτε τοῖσι τόξοις·
 Ὅ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς· 15
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
 Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
 Πάντων κάκιζε θηρῶν,
 Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
 Σὺ μὲ τὸν ἀνδρ' ἔτυψας· 20
 Ὅ θῆρ δ' ἔλεξεν ᾧδε·
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,

Ἄυτάν

schī, pag. 288. sqq. Sed non esse Theocriti cum metri ratio, tum in primis ipsa carminis indoles ex mente Wartoni demonstrat.

v. 4. ὦχρὰν. vid. indic.

v. 5. conf. Klotz Ueber den Nutzen und Gebrauch alter geschnittener Steine pag. 200.

v. 22—27. Hic obseruari debet mos iurandi. Euripid. in Medea. v. 734—755. Aegisth. iurantem facit per terram, Solem et omnes deos, vt Menelam Homerus II. γ. 276. sqq. Chariton. t. I. p. 42. ὄμοσον θαλάσσαν, ad quem locum vid. Doruill. T. II. p. 243. Tibull. III. el.

25 Ἄυτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μὲς τὰ δεσμά,
 30 Καὶ τώσδε τὼς κυναγῶς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Ὅυκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἄλλ' ὡς ἀγαλμ' εἰσεῖδον,
 30 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν,
 Ἐμαινόμαν Φιλᾶσαι,
 Καὶ μευ κατεσίναζε.

Τῆς 88

VI. 47. 48. *Horat. II. Epist. I. 16. de Augusto, Iurandasque tuum per nomen ponimus aras. Sueton. Caes. c. 85. Romanos, memorat, ad aram siue columnam Caesaris iurare diu solitos fuisse: ut alia omittam testimonia et ritus. conf. Guys litterarische Reise etc. vol. II. ep. 22. Pro diuersitate temporis, loci, hominum, vitaeque generis diuersa fuerunt iurairanda. Quare/h. l. decorum moresque poetae obseruabis.*

v. 31. *Desiderio tam osculandi nimium flagraram, et furore quodam abreptus fueram. Μαίνεσθαι enim Graeci dicunt, de singulari cupiditate, amore, et immensa rei uehementia; vide Callim. H. in Cerer. 30. ibique Spanh. hinc etiam de flammis apud Tryphiod. v. 223. et Horat. III. Carm. 3. 55. debacchantur ignes, obseruante Alberti ad Hesych. quem confer. t. II. p. 525. 14; tum de homine, amore, uino, (uti saepius apud Anacreontem,) alioque animi adfectu agitato. Thom. Mag. p. 594. Μαίνομαι τὸ τὸν νῦν βεβλαμμένον ἔχω καὶ μὴ καθεσηκότα. καὶ μανία τὸ πάθος. μαίνομαι καὶ τὸ ἐνδυσίω. --- Sic saeuire apud Latinos, e. g. de eo, qui praeter modum irascitur apud Terent. Andr. V, 2. 27. ubi v. Westerh. cf. Homer. Iliad. III. 160. Ab Anacreonte LI. 2. ars caelatoris, quemis admiratur, vocatur μαγεῖσα τέχνη, diuina, egregia ars.*

v. 32. *Omnes libri, quos Reiskius se fatetur uidisse, et praeter hos Stephan. in minore sua editione, et Winton. atque Valcken. in poster. edit. consentiunt in vul-*

Τύττς λαβῆσα, Κύπρι,
 Τύττς κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γάρ φέρω περισσῶς;) 35
 Ἐρωτικῶς ὀδόντας.
 Ἐὶ δ' ἔχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταύτ' ἐμῶ τα χείλη.

Τὸν

gari lectione καὶ μὲν κατασίναιζε, und das ist mein Unglück. Nec equidem video, cur ab hac discedam, quae morem simplicem atque agrestem exprimit, praecipue si Fabri emendationem ὅ μὲν κατασίναιζε probaueris: aut ego leui permutatione lego: κατασίναιζε. Aper confitetur, se, praeter voluntatem, nimio flagrantem amore dentibus laessisse Adonida: Semet igitur ipsum tamquam piaculum tradit Veneri iratae et dicit: Tu igitur me pari modo laede: sume de me supplicium; sume hos dentes - - καὶ varios habere significatus, vt atque apud Latinos, neminem praeterit. Κατασίναιζε autem, quod verbum forte hoc loco formam induit imitativorum, vti Grammatici dicere solent, verto, rursus, aequae, pari modo etc. laede. Hesychius habet κατασίναισαι, καταβλάπτειν. Neque vero aliquid definitio. Stephanus negat, cum vulgari lectione versum stare: at enim genus Anaerconticum quam saepe migrat aut migrare aliis videtur leges metricas! Profert ille quidem lectionem in cod. a Salmas. et Aurato repertam καὶ με σίναζε κραντήρ, sed ipse addit: de qua iudicent alii. Atqui Valck. in edit. prior. coniecturam Martini V. L. IV. 16, καὶ μὲν ἔσινε κραντήρ, receperat, et in nota ad ed. II. probavit. Reiskii coniecturam etiam Brunck rescripsit καὶ (pro καὶ εἶ) μὲν κατασυγιάζευ, Reiske quoque in notis suspicabatur κατασυγιάζα, interpretatus, et si mihi irata es, et, „κατασυγιάζου τινος idem esse, ait, atque συγιάζου κατά τινος, h. e. συγνον, tristem, iracundum, asperum, ferocem, et acerbis fieri erga aliquem, exasperari animo. „At vero cur dubitaret aper, quum Venerem videret iratam? Scaligeri lect. καὶ μὲν κατασίναιζε h. e. ἐφύβριζε μοι reddiderunt Baxter ac Fischer.

Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 40 Ἐιπέν τε τοῖς Ἔρωσι,
 Τὰ δεσμά οἱ πιλῦσα.
 Ἐκ τῷ δ' ἐπηκολέθει,
 Κὰς ὕλαν ἐκ ἔβαινε.
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθῶν
 45 Ἐκαίε τὼς Ἔρωτας.

ΒΙΩ.

v. 39. Ante hunc versum Valcken. inserit e cod. Vaticanum versum,

Τί γὰρ Φιλεῖν ἐτόλμων;

v. 40. εἶπεν. h. e. mandavit, iussit: de qua significatione vide *Ducker.* ad Thucyd. libr. VII. pag. 462. Sic Matth. III. 3. vbi v. *Wolf.* in cur. philol. et critic.

v. 43. *Stephan. Winterton. Valckenar.* al. ἔβαινε; alii ἔβαινεν. De vsu ν ἐφελκυστικῶν qui plura scire cupit, eum ablego ad *Dorville* ad Charit. p. 156. in vann. crit. p. 70. et 328. adde *Ernesti* ad Homer. Iliad. α', 2. γ', 388. et multis aliis locis, *Hemsterhus.* ad Aristoph. Plut. pag. 72. *Fischer.* ad Aeschin. pag. 60. Schol. ad Aristoph. Nub. 741. *Stephan.* legendum censet: καὶ εἰς ὕλαν aut ἐς δ' ὕλαν. *Reiskius* tamen observat, in eiusmodi verbis ἐρχεσθαι, μολεῖν, βάλειν, ἵέναι, τρέχειν, saepe omitti praepositiones, εἰς, πρὸς, ἀνά, διά. Sic paullo ante πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. vers. 8. pro πᾶσαν διαδραμόντες, aut εἰς. vel ἀνὰ πᾶσαν. vid. eundem ad Idyll. 13, 66. at *Valcken.* dedit καὶ ὕλαν, quod in cod. Vatic. erat καὶ σύλαν.

v. 45. *Stephan.* observat primum, a quodam duo postremos versus, in quodam vetere codice non repertos fuisse. Deinde legere mavult ἐκαίε. *Suorum* amorum miseras deplorabat: aut si ἐκαίε vera esset lectio, ἔρωτας (quod *Valck.* in ed. II. retinuit,) interpretatur τὰς ἐρωτικὰς ὀδόντας. *Reiskius* iudicium *Dorvillii* (ad Charit. p. 431.) quod hoc de loco tulit, et qui τὰς ἐρωτικὰς legere, ac de dentibus infeliciter amantibus accipere cum aliis mavult, iam excitat, et ἐρωτικὰς etiam reposuit *Valcken.* in priore edit. Atqui haec lectio mihi quidem vniice placet; nam per quod quis peccat, per idem punitur et

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ *)

Ἐπιτάφιος **) Ἀδωνίδος ***).

Ἐιδύλλιον α΄.

Bionis Smyrnaei Epitaphium Adonidis

IDYLLIUM I.

Ἄιδζω τὸν Ἀδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις. 1
ᾠλετο

idem. at tunc πῦρ de ara Veneri in luco forte quodam aut alicubi dicata, vbi ignis lucebat, intelligo: quasi aper dentes tamquam sacrificium et piaculum in aram, vbi ignis ardebat, proiecisset, quo suum expiaret delictum. Sic ignis apud Latinos etiam pro: *ara exstruendis ignibus lucens*. Ouid. I. e Ponto, ep. II. v. 133. Tibull. II. 2. 1. ibique Broukhus. Virgil. II. Georg. 528. Vulgatam tamen ante Brunck. Reiske tuitus est, construendo: πρὸς τὰς ἑρωτάς προσελθῶν ἔκαιεν αὐτὰς τῷ ἑαυτῆ πυρί: denique ablegat lectores ad Bayle Dictionar. v. Adonis. nota C. de hoc loco. Faber legit ὀδόντας; vt et Longopetr. ad Bion. I. Sed id frigidum mihi videtur; nam ἑρῶντες sunt ἑρωτικοὶ ὀδόντες.

*) Subiungimus e Bione, Smyrna orto, et Moscho, Syracusano, aequalibus, (vixerunt vero secundum quosdam A. M. 3807. ante Chr. N. 177.) Idyllia, quae licet naturae simplicitatem non aequè venuste expresserint ac Theocritus, et plus artis et nitoris adtulerint, laudem tamen plausumque et antiquioris et recentioris aetatis iure tulerunt, vid. Ramler in Einleitung in die schönen Wissenschaften Part. II. pag. 350. sq. vbi duo idyllia, et Bionis I. quidem integrum, Moschi autem II. magnam partem pulcre interpretatus est. Bionis idyllion I. varii vario modo imitari studuerunt: in his quidam in *Unterhaltungen* (Hamburg. 1767.) tom. III. part. VI. p. 476. In hoc Bionis Idyllio imitationem naturae etiam in sono et coniungendis litteris sentimus, quam nulla versio exprimere potest. Ego vero in superiore edit.

"Ὠλετο καλὸς Ἀδωνίς, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
Μηκέ-

dederam typothetae editionem Bionis et Moschi, quam Io. Ad. Schier Lipsiae a. MDCCLII. paravit, in idylliis his typis describendis: contuleram praeter ea David. Whitfordum in editione: *Musaei, et Bionis, etc. quae exstant omnia etc.* inscripta, Londin. 1659. *Wintertonii poetas minores graecos; Bionis et Moschi Idyllia* ex recensione Nicolai Schwebelii, Venetiis 1746. *Stephani princip. poet. heroici carm. eiusque edit. minor. Theocriti aliorumque poetarum.* 1697. *Vrsini Carmina novem illustr. feminar. etc.* Postea *Brunck* in *Analectis* atque *Valckenaeer.* (cuius recensio in hac editione sequutus sum,) cum Theocrito edidit *Bionis et Moschi carmina bucolica*, Lugd. B. et Campis, 1779. 8. Ego ipse Bionis et Moschi quae supersunt, edidi cum notis Heskini integris et meis aliorumque selectis, Erlangae 1780. min. 8. atque iam adtuli varias codd. lectiones ac. V.V.DD. coniecturas et emendationes. Denique I. C. F. Manso edidit gr. cum versione metrica germanica atque egregio commentario Bionis et Moschi idyllia, Gothae 1784. 8. ubi pag. 177. sqq. de hoc Adonidos festo eiusque origine et de argumento nostri carminis comparati cum Theocriteis Adoniaz. crudite agit, atque in prolegomenis de utroque poeta abunde disserit. Quare in hac editione, quae addenda videantur, ea brevitatis studio omittam. conf. *Ovid. Metam. X. fab. 12.* et cl. *Bergsträssers Real-Wörterbuch* tom. I. sub vv. *Adonia*, et *Adonis*.

**) ἐπιτάφιος scil. λόγος, vel potius h. l. ὠδή. Orationes enim et laudationes funebres, nec non carmina funebria in honorem defunctorum apud Graecos et Romanos frequenter instituebantur. v. Schwebel.

***) *Adonis* Cynirae, regis Assyriorum, (vid. v. 24. et Schol. ad Theocr. I. 109.) vel, ut alii tradunt, Cypri regis atque Myrrhae ex incesto coitu filius, quum eximia sua pulcritudine ipsam quoque Venerem in sui abriperet amorem, icu tandem a prugno inter venandum interiit; atque alii Apollinem; alii Martem; alii Musas; alii Dianam interitus causam Adonidi fuisse tradiderunt. Propter luctum Veneris, non in Graecia solum, sed

Μηκέτι πορφύρεοις ἐνὶ Φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε
 Ἐγρεο δειλαῖα, κυανοσόλε, καὶ πλατάγησον
 Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς
 Ἄδωνις.

5

Ἀιάζω τὸν Ἄδωνιν ἐπαιάζειν Ἐρωτες.
 Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
 Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ

Λεπ-

Macedonia quoque, Phoenicia, vnde originem traxere, Aegypto, Cypro aliisque in regionibus, festa, quae a nomine istius Ἀδωνία dicebantur, in eius honorem, maxima cum moeroris tristitiaeque significatione, a mulieribus fuerunt celebrata. Arsione soror et vxor Ptolemaei Philadelphi, (Schol. ad Theocriti XVI. 128.) sumtuose celebrare consuevit Adonia. Schol. ad Theocriti XV. 23. 111. Eius historiam atque allegoriam vide apud Theocrit. III. 48. ibique Schol. XV. 86. ibique Schol. Bannier dans les Memoires de Litterature et B. L. tom. III. pag. 98. sqq. et Valckenar. qui Bannierium corrigit, in Annotatt. ad Theocriti Adoniaz. pag. 192. sq.

v. 3. In luctu omnes pretiosas vestes, atque adeo purpureas, quae in summo fuerunt pretio et rerum secundarum signum, cum aliis ornamentis veteres deposuerunt: pullus vero moerorem indicabat. Φαρ. vide indicem.

v. 4. Atrum colorem et planctum pectoris iam antiquitus habebant signa moeroris et tristitiae. Hom. II. σ v. 312. Euripid. Alcest. v. 425. ibique Barnes. id Troad. v. 623. et 789. vt multa alia exempla, re vtpote nota, omittam. Nicolai in tractat. de Graecorum luctu (Marburg. 1696. in 12.) et Kirchmann. de funerib. Rom. II. c. 11, 12. de hoc argumento sat copiose egerunt.

v. 6. Versus hi, qui ex interuallis subinde solebant iterari, a Grammaticis παρεμβεβλημένοι, siue intercalares dicebantur.

v. 7. vid. Theocrit. in idyllio Anacreont. v. 19, 20.

v. 8. Pro λευκῷ Io. Heskin. coniicit λύγρω, sed inge-

K

Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δὲ οἱ μέλαν εἴβεται
αἷμα

10 Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα
ναρκῆ,

Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῃ
Θνάσκει καὶ τὸ Φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις
ἀφήσει.

Κύπριδι μὲν τὸ Φίλαμα καὶ ἔζώντος ἀρέσκει·
Ἄλλ' ἔκ οἶδεν Ἀδωνίς, ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφί-
λασεν.

15 Ἀιάζω τὸν Ἀδωνίῃ· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
Ἄγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἀδωνίς·
Μεῖζον δ' ἂν Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρῦσαντο,
Καὶ

nio Bionis lusus ille verborum est conuenientior. *Manso*
tamen defendit Heskini coniecturam.

v. 10. Loco vulgati *ναρκεῖ* habet Aldus *ναρκῆ*, et rece-
pit Valck. confer *Foesii Oeconom. Hippocrat.* p. 424.
notam ad vers. 27. et cl. *Chr. Fr. Matthaei* lectiones
Mosquenses, vol. II. p. 82.

v. 11. v. supra ad Mimnerm. I. vers. 9. et ad Anacr.
28. v. 22. et od. 29. v. 18.

v. 14. *Vrsinus* e cod. *Mst.* et *Stephan.* in margine ha-
bent *οἶδεν*, pro vulgato *εἶδεν*. et vtrique adsentio propter
potestatem perfecti: non sensit, nec adhuc sentit; atque
recepit Valck. deinde interpret bene reddidit, *sensit*.
Nam *εἶδεῖν* et *ὄρεῖν*, etc. vt apud Latinos *videre*, de quo-
libet sensu adhiberi, notum est. vid. *Wesseling.* ad He-
rodot. p. 155. n. 96. *Krebs.* obs. in N. T. p. 412. Ver-
baque sensuum infinitis in locis permutari solere, *Dra-*
kenb. ad *Sil. Ital.* VI. 179. docet.

v. 17. conf. *Theocrit.* Id. XI. 15. *Idyll.* XX. 17. *Vir-*
gil. Aen. IV. 1.

v. 18. *παῖδα*. Cuius nominatiuus primitus scribi de-

Καὶ νύμφαι ἰκλαίσιον Ὀρειάδες· αἶ δ' Ἀφρο-
δίτα,

Λυσαμένα πλοκαμίδας, ἀνά δρυμῶς ἀλάληται 20
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἶ δὲ βιά-

τοὶ νιν
ἔρχομένην κείροντι, καὶ ἱερὸν αἶμα δρέπονται.

K 2

Ὁξὺ

buit παῖδς, (postea eliso σ, scribebatur παῖς,) potuit etiam παῖσδ pronounciari, vnde adcusat. παῖδα, olim παῖσδα, et inde παῖσδειν ludere, Mosch. I, 11. quoniam pueri ludere solent, et συμπάισδεν, supra apud Theocrit. IX. 77. vide Valckenar. ad Theocr. Adoniaz, p. 349. φίλει, in interpretatione latina redditur canis, sine sensu: verte eius (Adonidos) canes. φίλος enim pro quocumque pronomine substantiuo et adiectiuo a Graecis adhiberi, iam obseruauimus. v. Indicem.

v. 20. Aldus legit ἀνά δρυμῶς (pro vulgato δρυμῶς) ἀλάληται, ac Br. et Valck. receperunt. Passae et neglectae comae luctum indicabant. Ouid. Metam. X. v. 722. raveriterque capillos Rupit.

v. 21. νήπλεκτος, Xylander interpretatur ἀπλεκτος. ἢ γὰρ νη σέρησιν ἐν τῇ συνδέσει ἐμφαίνει. sed hanc grammaticorum opinionem conuellit cl. Ruhnkem in epist. crit. I. pag. 58. ed. I. qui de voc. Νηλιτῆς ita disputat: Νηλιτῆς est ipsum ἀλίτης vel ἀλείτης, mutato secundum Ionismum α in η, et praefixo ν. vt in νήδυμις, νητρεκῆς etc. Itaque non vitimur h. l. Grammaticorum νη ἐπιτατικῶν vel σιρητικῶν. - - Hanc deriuandi viam quum Grammatici quidam ignorarent, non mirum est, eos in vocis vi explicanda vehementer dissentire etc. — ἀσάνδαλος. v. Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 125.

v. 22. δρέπονται. audax est sententia: In Unterhaltungen p. 482. vertitur hic versus: Und Dornen ritzen sie, und trinken frech der Göttin Blut. At enim vnde sumfit interpres frech? et in trinken, quanta est hoc loco audacia verbi et sententiae, quae τῶν ritzen minime respondet: De spinis Bion suauius dixerat δρέπονται, decerpunt, h. e. guttatim sumunt et sorbillant. Hesych. δρέ-

Ὄξυ δὲ κωκύσσα δι' ἄγνεα μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσύριον βοῶσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
 25 Ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν ἄιμα παρ' ὀμφαλὸν ἦω-
 ρεῖτο,
 Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσεται· οἱ δ' ὑπομαζοὶ
 χιόνεοι τοπάροισιν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

πειν, τραγᾶν, et δρέπεται, τραγᾶ. vid. etiam Paw ad Anacreont. od. 56. pag. 234. Sil. Ital. VI. 293. hasta bibit e serpente cruorem: ad quem loc. v. Drakenb. qui hanc audaciam felicem pluribus illustrat exemplis. at in maiore vulnere bibere, ornate dictum erit: minus vero apte de vulnere rubis, in summa fuga et volatu quasi facta, Pro vulgato τειρ. legit Dorville ad Char. pag. 361. e codd. et Valck. rescripsit κείροντι secant; vt Ouid. l. Met. 503. Virg. X. ecl. 51. Vulgatam tamen lectionem etiam possis tueri. Deam, hominibus multo leuiorem, incedentem fingamus necesse est, quae non grauiter incedit, sed sublimis quasi fertur, φορεῖται, schwebt, (v. 23.) in quam et δρεπονται et τειροντι et optime quadrare videntur. Comp. cel. Heyne in Antiquarischen Aufsätzen, I. p. 147.

v. 24. Ἀσσυρ — πόσιν. En πάθος, et sonum, vel in ipsa compositione vocabulorum, et poetico βοῶσα lugubrem!

v. 25. conf. Ouid. Metam. III. v. 120-125. ἦωρεῖτο (ab ἀνωρέομαι attollor) Xylander explicat ὄρημα, ἀνεπήδα, cum impetu erupit, profiluit, de insolentia animi quoque vsurpatur. v. Wesseling. ad Herodot. p. 665.

v. 27. vide, quae supra adnotauimus ad Anac. 29. v. 28. et niueum cutis candorem inter praecipuas corporis dotes, iam olim habitum fuisse, obseruat Schwebel ad h. l. Pari modo Bion. Id. VII. vers. 16. in Achille laudat, quod virgineum laborem tenuit χερὶ λευκᾶ manu niuea, et vers. 18. de eodem dicit τόσον ἄνθος χιονέαις πορφύρε παρειῆς, idemque flos niueis erubuit in genis, qui locus nostro similis est, et a Statio Achill. I. v. 161. (a cl. Schier p. 65. iam laudato) niueo natat ignis in ore Purpureus etc. expressus est. De πορφύροντο vide not. nostram ad Anacreont. XXVIII. v. 11.

"Αι, αἰ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Ὄλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις 30
 Κάτθανε δ' αἰ μορφαὶ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδας,
 αἰ, αἰ.

Ὄρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρυῖες, αἰ τὸν
 Ἄδωνιν.

Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τὰς Ἀφρο-
 δίτας,

Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὄρεσι δακρύνοντι,
 Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· αἰ δὲ Κυθήρη 35
 Πάντας ἀνὰ κναμῶς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν
 αἰεῖδει.

"Αι, αἰ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπόλετο καλὸς
 Ἄδωνις·

Ἄχῳ δ' ἀντεβόασεν, ἀπολετο καλὸς Ἄδωνις.

K 3

Κύπρι-

v. 28. Αἰ, Αἰ. Hae voces fuerunt luctui mulierum in Adoniis propriae, quas inter musicos cantus saltationesque iterabant. et repetitio, αἰ, doloris vim indicat, vti v. 16. ἄγγριον.

v. 32—35. Audax sententia et nobilis! quam Schwebel locis e *Moschi* epitaph. Bion. v. 3. et 29. et in Oarystii v. 57. illustrat. *Sil. Ital.* VI. 284. *Subitoque et lucus et antra et resonare silvis Ulularunt flebile ripae.* *Virg. Aen.* VII. 759. *Valer. Flacc. Argon.* III. 584. sqq. conf. quae ad *Anacreont.* pag. 53. scripsimus. et *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* II. 417. eumd. ad *Sil. Ital.* V. 542. atque idem *Drakenb.* ad *Sil.* VI. 145. docet exemplis poetarum, mari et terrae tribui moestitiam, tristitiam luctumque. Dea luget et lacrimatur: Omnes igitur, et tota natura, resque rationis expertes, apud poetas vero sensus capaces, colla-
 crimantur.

v. 38. Hinc *Echo*, cuius descriptionem apud *Ouid.* *Metam.* III. fab. 5. reperimus, ab *Horat.* I. *od.* 12. v. 3.

Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς δὲ ἐκλαυσεν ἄν; "Αι,
αἰ.

40 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος,
Ὡς ἴδε Φοίνιον αἶμα μαραιομένῳ περι μῆρῳ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, μείνον Ἀδωνι,
Δύσποτμε μείνον Ἀδωνι, πανύσατον ὡς σε κί-
χείω,

Ὡς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
45 Ἐγρεο τυτθὸν Ἀδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φί-
λασον.

Τοσσῆτόν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα.
Ἀχρῖς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν σῶμα, κείς ἐμὸν
ἦπαρ

Πνεῦμα τεὸν ρεῦσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον
ἀμέλξω,

Εξ
vobatur iocosa imago; et Virgil. Georg. III. 50. Vbi con-
causa, ait, pulsū Saxa sonant, vocisque offensa resultat
imago: ad quem locum vide cl. Heyne. adde Lucret. III.
575. II. 28. Virgil. Georg. III. 223. Nemes. ecl. I. v.
73. sq.

v. 39. ἐκλαυσεν — quis non deplorare solet? Haec enim
vis est et potestas aoristi primi: vel potius propter par-
ticulam ἄν, quis non deplorasset. vide ad Callim. H. in
Cerer. v. 27.

v. 42. κινυρ. v. indicem. παχ. ἀμπετ. v. Valckenav. ad
Theocr. Adon. v. 17. p. 309.

v. 45. conf. Theocrit. XIII. 40.

v. 47. ψυχῆς. v. indicem et Schwebel. ad h. l. Poeti-
ces studiosi opiniones veterum hic teneant. Illi enim
aliis corporis humani partibus alios quoque adfectus
tribuerunt: e. g. fronti pudorem; lieni risum, naribus
iram, et hepatis amorem et cupiditates. Anacr. III. 27.
28. Theocr. XI. 16. adde Schneiders Anmerk. über den
Anakreon. p. 298. 303.

v. 48. Adludit poeta ad ultimum illud osculum, mo-

Ἐκ δὲ πῖω τὸν ἔρωτα· Φίλαμα δὲ τῆτο Φυ-
λάξω,

Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σὺ με δύσμορε
Φεύγεις. 50

Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέ-
ροντα,

Καὶ συγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· αἱ δὲ τάλαινα
Ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ ἔδύναμά σε διώκειν.

Λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσι
γὰρ αὐτὰ

K 4

Πολ.

rienti cuius carissimo dari solitum. Osculum hoc, quod
ἕσπετον Graeci dixerunt, inter praecipua morientibus offi-
cia praestanda numerabatur: et veteres cum extremo ami-
ci sui spiritu animam etiam se haurire et excipere crede-
bant. *Virgil.* Aen. III. v. 684. Praeter ea veteres crede-
bant, animas osculo amatorio in aliud corpus transfundi.
vide *Moll.* ad Longi Pastor. p. 15. et de dulci hoc amo-
ris commercio et osculis, quibus animam fugebant, con-
sules *Burmman* ad Anthol. veter. lat. III. ep. 219. v. 15.

v. 51. ἔρχεαι. *Pierfonio* in Verisimil. I. cap. 4. pag.
53. hic locus suspectus est, quoniam ἔρχομαι de iis, qui
descendunt ad inferos, bene dici possit; de mortuis vero,
quorum quemquam redire negant, verbum hoc nimis
languidum sit, nec huic loco satis aptum. Substituit
igitur, (et *Brunck* recepit,) οἴχεαι, abis, discedis, et
laudat praeter alios *Berglerum* ad *Alciph.* I. ep. 38. ubi
docet hic, οἴχομαι de mortuis eleganter dici.

v. 52. βασιλῆα h. e. *Plutonem*, cuius imaginem descri-
bit *Statius* Thebaid. 8. v. 21. v. *Schweb.* Ceterum hic lo-
cus fulcit coniecturam *Heinsii*, qui apud *Hesych.* tom. II.
pag. 1282. n. 27. loco ἄγρον bene emendat ἄγριον. Ita
enim olim legebatur: συγνὸν, ἄγρον (in *Bione* vero con-
iunguntur συγνὸν καὶ ἄγριον) ὤμὸν, χαλεπὸν.

v. 54. vide ad *Anacreont.* VIII. 27.

55 Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ
καταρρέει.

Ἐμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρετον
άνην,

Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καὶ σὲ
Φοβεῦμαι.

Θνάσκεῖς, ὦ τριπόδατε; πόδος δέ μοι, ὡς
ὄναρ, ἔπτη.

Χίγη

v. 55. καταρρέειν proprie de fluminibus, deinde de sanguine Hom. II. δ. 149. de famelico, (Callim. H. in Cerer. v. 19.) in cuius ventrem omnes cibi frustra defluebant *velut in fundum maris*, ἐς βυθὸν δια θαλάσσης — κατέρχεται ἕδωτα πάντα. De somno, inter Sapphus fragm. n. LVI. Ἀεθυσσομένων δὲ φύλλων κῶμα καταρρέει, *Concussis vero foliis somnus prorepat*. Tum de multitudine hominum congregata et concione celebrata, vt Latinorum *confluunt*: laudat iam Schwebel. Aristoph. Acharn. v. 26. ἀθροὶ καταρρέοντες, vide etiam vsum h. v. metaphoricum supra vers. 48. Bion IV. 6. προρέοντι (dor. pro προρέσει) *missae confluunt*. Theocr. I. 5. καταρρέει ἅ χίμαρος *defluet ad capella*, vbi v. not. id. II. 89. XV. 59. ibique not. Compara quoque elegantem locum apud Aelian. H. V. XIII. c. 32. et Catull. III. 14. *tenebrae Orci, quae omnia bella deuoratis*.

v. 56. Ἐμὶ — άνην. Brunck.

v. 57. Φοβεῦμαι, (pro quo vocabulo dorico Vrsinus male dedit Φοβῆμαι,) *et te timeo*, iratae et tristi Veneri bene conuenire et oratio grauior ac Veneris irae tristitiaeque aptior esse videtur. Secus tamen videtur Koppiers, qui in *Observatis philologicis*, Lugduni Bat. 1771. cap. VI. pag. 77. deae minus congruum id esse arbitratus, legere malit, Φοβεῖται, et dedit Brunck, quia, quum illuc abiisset suus Adonis, habituram illam semper secum Proserpinam, indignata Venus dixisset v. 54. λάμβανε. — Nunc, *deploro*, inquit, *Adonim, qui mihi perijt, et tuas nunc leges reueretur*. Dissentit vero Valcken.

v. 58. ὄναρ. vide Apollon. Argon. III. 285. *Moschum*

Χίρη δ' αὖ Κυθήρεια· κενὸν δ' ἀνὰ δώματ'
ἔρωτες.

Σοὶ δ' ἄμα κενὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὸν κυ-
ναγεῖς; 60

Καλὸς ἐὼν τοσσόντον ἔμηναι θηροῖ παλαίειν;

Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζσων Ἐρώτες.

Ἄι, αἶ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπώλετο καλὸς
Ἄδωνις.

Δάκρυον αὖ Παφίη τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Ἄιμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χροῖνι γίγνεται
ἄνθη. 65

Ἄιμα ῥόδον τίπτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν Ἄνε-
μώναν.

Κ 5

Ἄιά-

in Oaryst. v. 8. et nostram obseru. ad Mimner. I. vers. 4. — *τριπόδατε*, vide *Valckenar.* ad Theocr. Adoniaz. p. 378. pro πόδος *Valckenar.* apud *Koppier* loc. mem. et in editione sua legere iubet πόσις, atque rescripsit *Brunck.* πόσις δ' εἶναι ὡς etc. sed πόδος grauius dictum videtur: atque interpretor πόδος rem amatam ac desideratam, h. e. Adonida ipsum; aut etiam, amor, n. noster mutuus, morte Adonidos, desit, abiit cito instar somnii.

v. 60. Cingulum Veneris describit *Hom.* Iliad. XIII, 214. conf. indic. in voc. κενος.

v. 61. *ἔμηναι insaniisti* (a μᾶνομαι.) Haec lectio nobilior est, quam *Aldina*, *Vrsini*, *Brunckii* et quam *Stephanus* quoque habet in margine, *ἔμεινας*, et *Xylandri* interpretatio. conf. not. ad v. 46. *Valck.* tamen malit, *τί γὰρ τολμηρὸν κυναγέ*, καλὸς ε. τ. μέμηναι θ. παλαίειν;

v. 64. *Τόσσον χέει*, *Valck.* sed *Winterton*, *Whitford*, *Heinsius*, quem sequitur *Schier*, legunt *τόσσον ἐκχέει*. *Stephanus*, *Vrsinus*, *Schwebelius* habent *ἐγχέει*, in qua lectione haud ignobilis est imago, quasi Venus corpori Adonidis adstans tantam lacrimarum, in illud stillantium, copiam effudisset, quantum sanguinis fuderat Adonis.

v. 66. vid. Schol. supra ad Theocrit. XI. 57. *Vulcan.*

Ἰαίζω τὸν Ἄδωνιν ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρο, Κύπρι
 Ἔς' ἀγαθαῖς σιβάς, ἔσιν Ἀδώνιδι φυλλὰς
 ἑτοίμα.

7^ο Λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τότε νεκρὸς
 Ἄδωνις.

Καὶ νέκυσ ὧν καλὸς ἔσι, καλὸς νέκυσ, οἷα κα
 θεύδων.

Κάτθεο νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρσιν, οἷς ἐνίαυεν,
 τοῖς

et Schwebel. ad h. l. Prior ex Plinio XXI. 23. obseruat, quamquam non pro certo definire audeat, Anemones florem numquam se aperire, nisi vento spirante, atque inde nomen accepisse, (v. Ouid. Metam. V. 738. sq.) et contradicit interpretibus, qui vertunt, *papauer*, quos et adfinitas nominis cum Argemone, et florum inter se similitudo fefellerit. Idem, Anemones, ait, cuiusdam, (varia enim sunt eius genera,) flos in dilutiore purpura rubet: quod quidem cum colore puniceo, lacrimis diluto optime conuenit. (Est *ἀνεμ. coronaria* Linn. v. Schol. et not. ad Theocrit. V. 92.) Posterior cum Longopetraeo memorat, alios aliter sentire auctores. Quum Adonidem suum Venus ab Acheronte reuocare haud potuisset, cruorem saltem ipsius nectare odorato conspersum, in eiusdem coloris florem, cui nomen esset Anemone, mutasse. v. (Lochner) in libro: *Papauer* ex omni antiquitate erutum. Norib. 1713. 4. p. 118. sqq. Aliam rosae originem describit *Anacreon* od. LIII. 30. sqq.

v. 69. Adludit poeta ad Adonia, in quibus Veneri atque Adonidi duo lecti sternebantur. *Theocrit. Idyll. XV. 125. Schwebel. vid. indic.*

v. 70. ἔχει malit Valck, τὸ σὸν τότε — quantus contentus litterarum et moeroris in iteratione perpetua vocalis O in quinque vocabulis, et quam egregie exprimit luctum et doloris vehementiam bis repetitus Articulus. De τὸ σὸν pauca adnotauit *Valcken.* ad Herodot. pag. 687. n. 52.

Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνά νύκτα τὸν ἱερόν ὕπνον
ἐμόχθει,

Παγχρύσω κλινητῆρι· πόθει καὶ συγνὸν Ἄδωνιν.

Βάλλε δ' ἐνὶ σεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν
αὐτῷ, 75

Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμα-
ράνθη.

Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύ-
ρτοισιν·

Ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὺν μύρον ὦλετ'
Ἄδωνις.

Κέκλιται ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἴμασι πορφυρέοισιν.
Ἄμ-

v. 73. ὕπν. ἐμοχ. est rara, et forsan suspecta loquutio. Adonidis voluptates castissimis verbis designat poeta: — ἱερόν ὕπνον interpreteris ὕπνον μετὰ ἱεράς.

v. 74. Quum Adoniam in aurea culcitra depones, etiam miserum Adonim ama, secus sentit Valcken. Ouid. de Rem. Amor. II. v. 727. Hic fuit, hic iacuit, thalamo requievimus illo, Hic mihi lasciva gaudia nocte dedit. Aurum amavit Venus, eique sacrum fuit: hinc culcitram fuisse auream, finxit, aut alios imitatus cecinit Bion.

v. 75. Mortuos coronare solebant veteres. Longopetr. laudat Euripid. in Phoeniss. v. 1626, et in Hercule furente v. 525. atque ex Clement. Alexand. Strom. libr. III. c. 8. hanc causam adfert, quoniam corona symbolum est tranquillitatis imperturbatae.

v. 78. Myrtus Veneri sacra habebatur. Ouid. de arte amandi III. v. 53. et Plutarch. in Marcello p. 310. μύρτον Ἀφροδίτης φυτὸν adpellat. Pulcra et ingeniosa est coniectura Ruhnkenii, ῥαῖνε δέ μιν Συγρίοισιν ἀλείφασι.

v. 78. μύρα — μύρον: lusus verborum: et Longopetracus observavit ex quodam epigrammate: μύρον blanditiarum amatoriarum fuisse vocem. Sed senties et admiraberis lugubrem sonum iterando O litteram.

80 Ἄμφι δέ μιν κλαίοντες ἀνασενάχουσιν Ἐρωτες,
 Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν ἴσως,

Ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὅς δ' ἔυπτερον ἄγε φάρετραν.

Χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὅς δὲ λέβητι
 Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λείπει.

85 Ὅς δ' ὀπίθεν πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.

Ἄυτάν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιιάζουσιν Ἐρωτες,

Ἐσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ Φλιαῖς Ὑμέναιος,

Καὶ

v. 80. sqq. Noua et festiua scena nobilisque pictura. Ipsi amores at alius aliter, declarant suum luctum atque commiserationem. In amicorum autem vita functorum, luctu solebant veteres etiam capitis, quin superciliorum pilos detondere. *Hom. Iliad. φ. v. 141. Sapph. n. 66. pag. 80. vbi Wolfius hunc ritum pluribus illustrat testimoniis: vid. Callim. H. in Dian. v. 126. ibique interpretes, Statium Thebaid. VI. 129. Artemidor. I. c. 27. prodit, antiquitus moris fuisse, in luctu supercilia radere. v. 81. οἰσῶς. conf. Ouid. III. Amor. cl. VIII. v. 7. et Moll. ad Longi Pastor. p. 47.*

v. 84. ὕδωρ, ad abluendum corpus, more veterum, antequam cadaver in lecto ferali poneretur et inungetur. *Hom. II. Σ. 349. 350. Stephan. in margine, quas vero lectiones ex ed. Florent. sumtas esse deprehendi, λέβητι χρυσείω, quod placet mihi, et a Valck. probari multo post animaduerti.*

v. 85. Imitari videtur *Anacr. od. VIII. vbi vide Barnes.*

v. 86. Ἄυτάν minus commodum obtinere locum putat *Lenney. Animad. ad Coluth. pag. 172. et legendum censet: Ἄε, αἰ!* quod recepit Brunck.

v. 87. Hymenaeus, nuptiarum deus, faustis tantum nuptiis interfuit; hinc taedas nuptiales extinxisse, ge-

Καὶ ζέφρος ἐξέπετασσε γαμήλιον· ἐκέτι δὲ
 ὕμνον, ἢ ὕμνον

ὕμνον ἐκέτ' αἰδόμενον μέλος, ἄδετα, αἰ, αἰ

Ἄι, αἰ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἰ Ὑμέναιον. 90

Ἄι χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῷ Κινύραο, Δ

ὦλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν αἰθέρησι λέγοισα

Ἄυτὰ δ' ὄξυ λέγουσι πολὺ πλέον, ἢ τὸ Δι-

ῶνα.

Καὶ Μοῖσα τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίεισιν, Ἄδωνιν,

Καὶ

nialemque coronam capite solutam excussisse dicitur. Apud Graecos sponsa ex paternis aedibus in sponsi domum ducta, aut domum curru vecta (v. Polluc. VII. f. 33. et *Iungerm.* ad eum III. c. 3.) corona, γαμήλιον (vid. indicem) dicta, coronabatur, faces praeferebantur, iuvenes inter musicos tibicinum atque citharoedorum modos saltabant, atque Hymenaeus, nuptiale carmen, ab amicorum consanguineorumque turba, sponsam comitante, decantabatur. *Homer. Iliad. Σ. 492. Musaeus v. 274.*

v. 90. τ. Ἄδων — Ὑμέναιον. quod adinet ad Adonim — quod adinet ad Hymenaeum v. *Wesseling* ad *Herodot. p. 691.* et quae supra ad *Tyrtaeum I. 19.* adnotauimus. Dicere quoque solent τὰ τῆ — τὸ τῆ — quod adinet ad — v. *Dorville* ad *Charit. pag. 92.* Valck. recepit *Hig-tii* coniecturam a *Mansone* autem damnatam, ἢ Ὑμέναιος, Ἄι χαρ. etc. mox v. 92. ἀλληλ. conf. ad *Moschum II. 64.*

v. 93. Dione, mater Veneris *Hom. II. ε, 81. 82.* Schol. ad *Theocrit. VII. 115.* hoc autem loco ipsam esse Venerem, *Xylander* censet.

v. 94. μοῖσαι (dor. pro μῦσαι). omnia vett. exemplaria habent μοῖσαι. *Bonaventura Vulcan.* solus habet Μοῖσαι; quam lectionem adoptarunt *Heskinus* ac reliqui recentiores. *Heskin.* praeterea vers. 95. ingeniose emendans legit et *Brunck* atque *Manso* receperunt, καλὸν (pro veteri lectione καὶ μιν) ἐπαείδει· quo iteratio τῆ Ἄδωνιν grata fiat et pathetica.

95 Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφισιν ἐκ ἐπακῆει,
 Οὐ μὰν, ἐκ ἐθέλει, κῶρα δὲ μιν ἐκ ἀπολύει.
 Λῆγε γόων, Κυθήρεια, τοσήμερον ἴσχεο κωμ-
 μῶν
 Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλα
 δακρῦσαι.

v. 95. ἐπακῆει. Schwebel. in variis lectionibus, Henr. Stephanum ὑπακῆει legere, scribit: is tamen in Princip. poet. praec. et in minore edit. habet ἐπακῆει. atque Valck. malit ἐκ ὑπακῆει, sed vulgatum hoc loco idem est ac ἀκῆει: quippe verba composita eadem saepe habent potestatem et structuram, vti simplicia; et contra. v. supra pag. 5. et *Wesseling* ad Herodot. libr. III. pag. 342. eund. ad libr. VII. pag. 550. etc. adde *Brunck.* ad Aristoph. Nub. 987. (al. 983.) pag. 106.

v. 96. At ille non audit, non sane, neque potest (v. ind. θέλω) audire. Κῶρα, (dor. pro κῶρη) h. e. *Proserpina*; eum enim non dimittit. *Koenii* emendat. ad Gregor. Cor. de dialectis p. 81. ὅκκ' ἐθέλοι rescipit *Brunck.* et probavit *Valck.* nisi vt hic mallet ἐθέλοι.

v. 97. ἴσχεο κωμῶν, desine planctuum. Hanc coniecturam *Barthii*, *Wakkeri* et *Ruhnkenii*, cum *Valckenario* rescipsi. Vulgo κῶμων, quod *Vulcanius* interpretatus erat desine mollium querelarum, (vt canit *Horatius*.) et ego in superiore editione *Anthologiae* vberius explicueram.

Ἐιδύλλιον δ'
IDYLLIVM III.

Τὰ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον εὖ φοβέονται, ¹
Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδῶν αὐτῶ
ἔπονται·

Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραςον ὀπιθεῖ,
Τῆνον ὑπεκφέυγοντι, καὶ εὖ ἐθέλοντι διδά-
σκειν·

Ἦν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονέμενος ἀδὺ μελίσθη, ⁵
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὄδ' ἐπλετο πᾶσιν
ἀληθής.

Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατῶν τινα
μέλπω,
Βαμβάινει μευ γλῶσσα, καὶ, ὡς πάρος, εὖ
ἔτ' αἰεῖει·

Ἦν δ' αὐτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὴν
μελίσθω, ¹⁰
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ σώματος ῥέει ὠδά.

v. 1. ἄγριον. conf. Mosch. I. 11. Theocrit. XIX. 7. 8.

v. 6. προρέοντι. vide ad Bion. I. 55. ad v. 9. conf. Anacr. I. et de voc. βαμβάινει copiose differui in edit. Bionis ac Moschi p. 71. sqq.

v. 10. ὠδά. Sic quoque Stephan. alii ἀυδή, quod voc. placet Heskinio atque Valcken. conf. Hesiod. Theog. 39. 96. Hom. Iliad. α. 249. qui habent ῥέει, (posterior ῥέειν) ἀυδή.

Ἐιδύλλιον ἢ *)

IDYLLIVM VIII.

(in exemplis Schwebelii et Manso VIII. in Valcken.
edit. XVII.)

Ἄμερε Κυπρογένεια διὸς τέκος, ἠδὲ Θαλάσσης,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι, καὶ ἀθανάτοισι χα-
λέπτε;

Τυτθὸν ἔφην· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί
νυ αὐτὰ

Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν ἔρωτα τέκην,

5 Ἄγριον, ἄσοργον, μορφᾷ νόον ἔδεν ὅμοιον;

Ἔς τί δὲ νιν πτανὸν καὶ ἑναβόλον ὠπασας
ἄμμιν

Ὡς μὴ πικρὸν ἔοντα δυνάμεθα τῆνον ἀλύξαι;

*) Exstat hoc fragmentum apud Io. Stobaeum in floril.
c. 64. In Winterton, Whitfordi, Stephani et Brunckii
exemplis deest.

v. 1. Non vna fuit Venus. Cicero de nat. deor. III. c.
23. quatuor Veneres numerat. conf. cum hoc idyll. Mo-
schi Amor fugitiv. siue Idyll. I. conf. Manso p. 268. sqq.

v. 5. 6. Schwebel. componit cum suavi hac ῥησει Apoll.
Argon. III. v. 446. Theocrit. III. v. 15. et Longopetr.
epigramma quoddam graecum excitat: Φεύγειν δὴ τὸν ἔρω-
τα κενὸς πόνος· ἔ γάρ ἀλύξω περὶς ὑπὸ πτηνῶ πυκνὰ διωκόμε-
νος. Fugere Amorem labor irritus: non enim euadam Pe-
des ab alato celeriter insectatus: conferas etiam Anacr. od.
III. et od. XIII.

v. 7. Schwebel excitat illud Longi, pastor. pag. 2.
πάντως γὰρ ἔδεις ἔρωτα ἔφουγεν, ἢ φεύζεται, μέχρις ἂν
κάλλος ἦ, καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν. conf. Moll. ad Longi
Pastor. pag. 47. 76.

ΜΟΣΧΟΤ

Μ Ο Σ Χ Ο Υ

Ἔρως δραπέτης.

Amor fugitiuus.

Ἐιδύλλιον α΄.

Ἄ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν ὑἷα μακρὸν ἐβώ-
σει.

II

Ἐἰ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐσιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἔξει.
Μισθός τοι τὸ Φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγά-
γης νιν,

Ἄου

*) Hoc carmen melitissimum *Politianus* in versus lati-
nos adeo feliciter et egregie transtulisse dicitur, vt nihil
elegantius, nihil suauius fingi et excogitari posset. v.
Longopetraeus in obseruat. ad hunc poetam pag. 403. edit.
Schuebelii, qui illius Francogallicam interpretationem
notasque suae editioni addidit. In Manso. exemplo est
Idyll. VI.

v. 3. γέρας. Hoc indicii praemium, μῆνυτρον: sicuti al-
terum, quod inuentori pro rei amissae restitutione ex-
hibebatur, εὐρετρον dictum est. Morem, quo veteres
rei amissae per licitorem aut viatorem, praeconium fa-
cere solebant, ex *Petronii* satyr. pag. 349. edit. Hadr. et
Apuleii Miles. libr. VI. (qui locus huc adprime quadrat,) docet
Longopetr. in not. ad h. locum. adde, quae adscri-
psi in ed. mea *Bionis* et *Moschi*.

v. 4. Hanc *Moschi* sententiam multi poetae imitati fe-
liciter expresserunt. *Longopetr.* ad h. l. componit Prolo-
gum *Tassi* Amyntae. Ella mi segue Dar promettendo à
chi m' insegna à lei etc. eiusdem *Tassi*, qui in poematio,
amor fugitiuus, Venerem loquentem facit: Ditemi ov'
è il mio figlio? Chi di voi me l'insegna, Vò, che per
guiderdone Da queste labbra prenda Un bacio quanto
posso Condirlo più suaue; Ma chi m'l riconduce Dal vo-

L

5 Ὀυ γυμνὸν τὸ Φίλαμα, τὸ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον
ἐξείς.

Ἔσι δ' ὁ παῖς περίσamos ἐν ἑικοσι πᾶσι μά-
σοις νιν.

Χρῶτα μὲν ἔ λευκός, πυρὶ δ' ἔικελος ὄμματα
δ' αὐτῷ

Δριμύλα καὶ φλογόεντα κακὰ φρένες, αἰδὺ
λάλημα.

Ὀυ

Ionario esiglio, Altro premio n' attenda, Di cui non può maggiore Darli la mia potenza, Se ben in don le desse Tutto 'l regno d'Amore. At quis non sentit, breuitatem Moschi longe suauiolem esse, luxurie et loquacitate Tassi? Plura loca excitat Longopetr, quae quominus describam, angustiae spatii prohibent. Menagium in notis ad Amyntam plura contulisse, idem ille perhibet.

v. 6. ἐν ἑικοσι πᾶσι. Pari modo Callimach. H. in Cere-rem v. 48. ἥσθις μυρία πάντα. Vulcan. Heinsii emendationem παισὶ bene refutabat ad h. l. Longopetraeus, et vulgarem lectionem interpretatur, inter viginti omnino, inter omnes omnino. conf. quoque de usu huius vocabuli πάντες, πάντα Clark ad Hom. Iliad. ἦ. 161. σ', 347. τ', 247. et saepius.

v. 7. Confer Statium I. Silu. 2. 61. sq. — Longopetr. elegans Meleagri epigramma, quod imaginem Amoris aequae suauiter et ingeniose, ac Moschus exprimit, notis suis inseruit, quod lector cum nostro componet. adde Musaeum. v. 40. 41. Anacr. od. 64. Raphael Cupidini eundem dedit colorem. vide Richardson apud Klotz über den Nutzen v. Gebrauch alt. geschnitt. Steine pag. 170.

v. 8. vid. Anacr. 28. 18. et quae ad h. l. supra adnotauimus: Anacr. 29. 12. Theocrito, Id. 23. 12. sunt κάραι δαιμόν βλέπεσσαι, et Herodian. I. c. 7. ὀφθαλμῶν πυρῶδεις βολαίς adpellauit oculos, qui a Moscho ὄμματα vocantur φλογόεντα. conf. Anthol. VII. 16.

Ου γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται, ὡς μέλι,
Φωνά·

Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπεντάς, 10
Ἵουδὲν ἀλαθέων· δόλιον βρέφος, ἀγρία
παίσδει.

Ἐυπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἴταμὸν τὸ
πρόσωπον.

Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ
βάλλει·

Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς αἰδέω βασιλῆα,
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασα. 15
Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ'
ἄλλοις,

L 2

Ἄνέ-

v. 9. Hinc periurium amantium veteribus leue vanumque videbatur. supra *Bion* VII. 5. sq. *Aristaenet.* II. epist. 20. *Tibull.* I. el. 4. v. 17. aliique apud *Schwebelium.*

v. 10. *Stobaeus* legit ἐν δὲ χολᾶ, vnde *Valck.* conicit, ἐν δὲ χολᾶ, νόος etc.

v. 11. *Moschus* forte ante oculos habuit *odam* III. *Anacreontis*; praecipue vers. 29. vbi vide *Barnes.* De *παίσδει* vide ad *Bion.* I. 18.

v. 12. *Caput pulcris cincinnis instructum.*

v. 13. *Μικκύλα.* v. indicem, *μικκος.* In hoc vero idyllio frequenter et suauiter vtitur *Moschus* diminutiuis, vt mox *χερύδρια* *Händgen.*

v. 14. *Pluto* enim amore captus rapuit *Proserpinam.* *κείς* *Vrsin.* *Valck.* κῆς suspicatur *Brunck.*

v. 15. *ἐμπεπυκ.* obtenta est. Eadem significatione, qua *Athenaeus* libr. XI. βωμόν ἀνδρῶσι πάντη πεπύκασα. *Vulcan.*

v. 16. *Stobaeus* et aliquot codd. pro vulgato ὄσον legunt ὡς ὄρνις ἐφ. ἄλλον ἐπ' ἄλλω. et *Valcken.* suspicatur ἄλλον ἐπ' ἄλλω, coll. *Theocr.* I. 36. 37. *Hercules,* quin ferae brutaque ab Amore subacta et domita, in monumentis veterum apud *Montfaucon,* aliosque reperiuntur. *Alatus* autem *Cupido* fingitur propter agilitatem et leui-

Ἄνερας ἦδὴ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.

Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπερτόξω δὲ βέλεμνον.

Τυτθὸν ἐοὶ τὸ βέλεμνον. ἐς αἰθήρα δ' ἄχρη φορεῖται.

20 Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα Φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ

τοῖς πικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλαῖσι κῆμὲ τιτρώσκει.

Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα πολὺ πλεῖον δὲ οἱ αὐτῷ

Βασιὰ λαμπὰς εἴοισα, τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.

Ἦν τύγ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς

Κῆν
tatem amantium. conf. elegantem descriptionem Longi in Pastor. II. p. 33. sq. et Mollii notas pag. 40. sq. 44.

v. 17. Apuleius libr. IV. Metam. de Cupidine: Qui pennis volitans super aethera, cuncta fatigat, Flammaque et ferro singula debilitat: Quem tremunt ipse Iouis, quo numina terrificantur, Fluminaque horrescunt et Stygiae tenebrae. Hunc et alia plura loca contulit Rittershus. ad Oppian. Cyn. 410. de vi et potestate Amoris multa disputans. — Κάθηται, Anacreont. XIII. vers. 17. imitatus videtur Moschus.

v. 19. τυτθὸν, voc. poet. pro communi μικρόν. v. Schol. ad Theocrit. I. 45. Porli Dictionar. doric. sub h. v. de re confer Klotz Ueber den Nutzen und Gebrauch der alten geschn. Steine. pag. 209. 210.

v. 21. Cupidinis tela acuta in amore celebrantur. vide Ouid. Metam. V. 381. Theocr. XXIII. 4. 5. XIX. 8. Valiken. ad Euripid. Hippol. p. 225.

v. 23. Apollinis amores sunt valde celebrati a poetis; nam Ἄλιος est h. l. Phoebus.

v. 24. Ἦν τύγε ἔλῃς τῆνον (dor. pro ἐκεῖνον) tu vero si eum ceperis.

Κῆν ποτ' ἴδης κλαίοντα, Φυλάσσεο, μή σε
 πλανήσῃ 25
 Κῆν γελᾷ, τύ νιν ἔλκε· καί, ἦν ἐθέλῃ σε
 Φιλᾶσαι,
 Φεῦγε· κακὸν τὸ Φίλαμα, τὰ χεῖλεα Φάρμα-
 κον ἐντί.
 Ἦν δὲ λέγῃ, λαβὲ τᾶυτα, χαρίζομαι, ὅσσα
 μοι ὅπλα,
 Μήτι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάν-
 τα βέβαπται.

L 3

Ευρώ-

v. 27. Sic festiue quoque Daphnis de Chloes osculo apud Longum Pastor. I. pag. 17. Ἄρα Φαρμάκων ἐγεύσατο χλόη μέδυσά με φιλεῖν: et p. 26. Ἀλλὰ φιλεῖν μὲν δέδοκα, δάκνει τὸ φίλαμα τὴν καρδίαν, καὶ ὡσπερ τὸ νέον μέλι, μαινέσθαι ποιεῖ. Schwebel. conf. Virg. I. Aen. 691. Chariton. p. 24. tom. I. Τὸ φίλημα, καθάπερ ἰὸς εἰς τὰ σπλάγχνα κατεδύετο; ad quem locum vide Dorville pag. 203. tom. II. qui multis exemplis docet, iaculo vel sagittae et veneno comparari vim amoris, et ea omnia, quae amorem excitant, adspēctum, tactum, osculum: adde Longopet. obseruat. Propert. II. 9. 19. Intactos isto satius tentare veneno. Valeken. probat, quod Is. Vossius e MS. enotauit, τὰ χεῖλεα Φαρμακόνετα.

v. 28. confer Anacreont. od. 14.

v. 29. μή τυ θίγῃς malim cum Valck. et Brunckia. De Cupidinis armis alii quoque poetae ita cecinerunt. Schwebel. excitat Musaeum v. 41. Apollon. Argon. III. vers. 287. Heskin. comparat Horat. libr. II, od. 8. v. 14. et Klotzius ad Tyrtacum pag. 113. Alciph. I. 19. Drakenb. ad Sil. XI. 398. In Anthol. III. 470. Γυμνὸς ἔρως διὰ τᾶτο γελᾷ καὶ μέλιχός ἐστιν, ὃν γὰρ ἔχει τόξον καὶ πυροεντα βέλη. Carmen Meleagri, εἰ μὴ τόξον ἔρως, μηδὲ πτερὰ, μηδὲ Φαρέτραν Μηδὲ πυριβλήτας εἶχε πόθων ἀκίδας, in quo epigrammate Klotzio displicet πυριβλήτας. quare coniecī, forte legendum esse πυριπνέυτας, vt Musaeus v. 88, οἷς ἔς

Ἐυρώπη *).

Ἐιδύλλιον β.

Ἰ Ἐυρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἤκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσαται, ἐγγύθει
 δ' ἠὼς,
 Ὑπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν
 ἐφίζων,

Αυσι-

πυριπνέυς habet. Confer *Kyprke* obs. in N. T. II. p. 303. 304. ad Ephes. VI. 16. *Moll.* ad Longi Pastoral. pag. 47. *Wettstein* ad Matth. III. 11.

*) Theocrito hoc idyllion olim adscribebatur, sed praeter alia testimonia codex manuscriptus Augustanae bibliothecae hoc Moscho tribuit. vid. *Vrsinus* et *Schwebel* ad hunc locum. De oeconomia, virtutibus et vitiis huius idyllii in singulari prolusione egi: adde, quae cl. *Manso* de hoc idyll. disputat.

v. 1. Europa, Agenoris et Telephaesae, vel secundum alios Phoenicis atque Argiopes filia, tanta fuisse dicitur pulcritudine, ut Iupiter ipsius amore corripere-
 retur. conf. *Anacreon.* od. 35. *Palaeophat.* de incredib. c. 16. *Ouid.* II. Metam. fab. 13, ibique longam Burmanni notam, et *Gaus* litterarische Briefe etc. tom. II. pag. 179. 180.

v. 2. λάχος. *Hesych.* μέρος. Nox in quatuor diuisa fuit partes, a Graecis φυλακαίς, a Romanis, *Vigilias*, dictas; conf. *Heins.* ad Sil. Ital. VII. v. 155. Antiquissimis autem temporibus, apud Graecos nox tantum in tres vigilias diuidebatur, (vid. *Besius* et *Heusinger* ad *Cornel. Nep.* XVIII. 9. §. 3.) quarum quaelibet quatuor horas continebat, et secundum hanc diuisionem explicat nostrum locum *Drakenb.* ad Sil. Ital. III. v. 89, quem vide. adde *Schwebel* ad h. l.

v. 3. Conf. *Homer.* Odyss. v. 85. ibique *Clark.* Odyss. ψ, 342. ibique *Clark*, quem nec noster locus fugit, *Orphei* H. in *Somn.* v. 3—6.

Αυσιμελής, πεδάα μαλακῶ κατὰ Φάεα δεσμῶ
 Ἔυτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὄνειρων. 5
 Τῆμος ὑπρωροφίοισιν ἐνκνώσσα δόμοισι

L 4

Φοίνι-

v. 4. πεδάα sine iota subscripto Calliery. (qui illud ubique omisit,) et Valek. πεδάα-κατὰ, est τμήσις pro κα-
 ταπεδά, irretit, ligat. Somnum veteres pingere sole-
 bant alatum, aut cornu tenentem, vnde quietem infun-
 dat; praeter ea papauera ferentem, quibus somnium conciliet. conf. *Silium* Ital. X. v. 352. 353. ibique *Drakenb.*
 qui effigiem Somni ad h. l. aeri incidendam curavit, et auctorem (*Lochner.*) libri: *Papauer ex omni antiquitate erutum etc.* Noribergae 1713. in 4. pag. 155. sqq. in pri-
 mis pag. 170. sq.

v. 5. ἔθνος ὄνειρων. *Orpheus* Argon. v. 1140. et *Homer.*
Odyss. ω v. 11. 14. cecinerunt δῆμος ὄνειρων. vide *Clark*
 ad *Homeri* locum et ad initium illius rhapsodiae, vbi
Homerus, a *Mercurio* somnum immitti, fingit, et *Du*
Port. *Gnomol.* *Hom.* pag. 268, n. d. De Somniis veterum
 v. *Macrob.* in somn. *Scipion.* cap. 3. et *Schwebel.* ad no-
 strum *Moschum.* Antiquiores homines superstitiosi, vti
 etiam hodie plebs, et qui huius sunt conditionis et fari-
 nae, somnia matutina habuerunt rata. *Homer.* *Odyss.* δ.
 v. 840. *Ouid.* *Epist.* XVIII. v. 195. *Homer.* *Odyss.* τ.
 562. ibique *Clark.* *Du Port* *Gnomol.* *Hom.* p. 264.
Broukhus. ad *Tibull.* III. 4. v. 1—7. *Drakenb.* ad *Sil.*
Ital. III. v. 200. vbi nostri quoque loci fecit mentionem,
 et vespertinorum somniorum fidem plerumque suspectam
 fuisse docet. Lege etiam elegantissimam disp. I. cel. I.
L. Schulzii de Somniis. *Halae Saxon.* 1758. p. 3. seq.

v. 6. ὑπρωροφ. [de quo voc. v. indic.] δόμ. Periphra-
 sis est θαλάμης, vti infra v. 22. *Vulcanio* ad h. l. ob-
 seruante: θαλάμος enim a veteribus dicebatur cubile ma-
 riti et uxoris, quae in editiore aedium parte solebat ha-
 bitare. *Apoll. Rhod.* *Argon.* III. 168. ὑπρωροφίον θαλάμης. —
 Cum *Callieryo* *Vrsin.* dedit ἐνὶ κνώσσα. Hic igitur di-
 uisit praepositionem ἐνὶ (h. e. ἐν coniungendam cum δό-
 μοισι aedibus,) a κνώσσα, a verbo κνώσσω cubo, profun-
 de dormio; reliqui dederunt compositum verbum, minus

Φοίνικος Συγάτης, ἔτι παρθένος, Ἑυρωπείη,
 Ὄϊσατ' ἠπείρουσ δοιας περὶ εἰο μάχεσθαι,
 Ἀσιάδ' ἀντιπέστην τε Φυὴν δ' ἔχον δια γυ-
 ναῖκες.

10. Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐώκει
 Ἐνδαπίη, καὶ μάλλον εἴης περιτόχουτο κέρης·
 Φάσκεν

frequens, idem vero denotans, quod verbum simplex,
Hesych. κνώσσειν, ὑπνῶν, καθέυδειν, κοιμᾶσθαι, ἔργχειν.
 vt v. 23.

v. 8. 9. Omnis orbis olim in tres diuisus erat partes,
 (v. *Dionys. περιηγησ.* v. 8. 9. ibique *Eustath.*) immo vero
 Africa atque Europa vel Asia vno interdum nomine ad-
 pellatae. *Isocrat.* in Panegy. cap. 48. ab initio, vbi vide
 notam Mori V. C. τῆς γῆς ἀπάσης, τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ (coe-
 li ambitu) κειμένης, δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν Ἀσίας,
 τῆς δὲ Ἑυρώπης καλεσμένης, κ. τ. λ. adde *Klotzii* *Lection.*
Venusin. pag. 334. et, qui de Asiae notatione, diuisione
 et omni Geographia plene doctēque disputat, *I. G.*
Walther. in *Animaduersion. histor. et critic.* (*Weiffenfels.*
 1748.) pag. 158. sqq. et 170. sqq. Moschus autem, no-
 minata tantum Asia, alterius partis, quae postea ab Eu-
 ropa nomen sortita dicitur, memoriam prudenter reti-
 cuit, et ἀντιπέστην solummodo dixit, ne prolepsin quam-
 dam admitteret. Verterem ideo: videbat duas orbis par-
 tes continentes (h. e. deas illarum orbis partium praefides,
 sub forma mulierum) *Asiam et alteram huic oppositam.*

v. 10. ἄρα hoc loco non otiosum est, qua de re plura
 disputat *Hoogeu.* de partic. I. cap. V. sect. 5. pag. 128.
 at quomodo commode possit explicari, alia erit quaestio.
Hesychius et *Suidas* (vide *Hoogeu.* libr. mem. pag. 131.
 n. 6.) interpretantur quoque δῆ, vt sensus sit: altera
 quoque omnino similis fuit indigenae. Aut metabasin vel
 inuersam argumentandi rationem indicat: Ergo aut nem-
 pe altera similis fuit indigenae; altera vero formam habuit
 peregrinae. v. *Hoogeu.* libr. laud. cap. V. sect. I. in primis
 pag. 113. et ad *Call.* v. 113.

Φάσκεν δ' ὡς μιν ἔτικτε, καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν
αὐτή.

Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῆσι βιαζομένα παλάμησιν,
Ἐἴρουεν ἔκ ἀέκυσσαν· ἐπεὶ Φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχε γέρας ἔμμεναι Ἑυρώπειην. 15

Ἡ δ' ἀπὸ μὲν φρωτῶν λεχέων Φόρε δειμαίνουσα,
Παῖδομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν
ὄνειρον.

Ἐξομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Ἐισέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.

L 5

Ὅψε

v. 12. Ἀτιτάλλειν, dicitur pro ἀτάλλειν, ab ἀταλος:
est secundum Etymolog. M. idem ac τιθῆναι καὶ ἐκτρέφειν
ἐκ νηπίων, enutrire atque educare a pueritia. Schwebel.

v. 15. *Pierſon*. Verisim. libr. II. pag. 232. corrigend-
um cenſet et reſcripſit *Brunck* ἔμμεν οἱ Ἑυρωπέειν.

v. 17. Ὑπαρ-ὄνειρ. differunt haec vocabula, ſi ſibi oppo-
nuntur: prius eſt vera viſio: ὄναρ autem vel ὄνειρον fallax
et obſcura φανταſία. vid. *Hom. Od.* τ'. 517. ibique Schol.

v. 90. *Anthon*. p. 139. et *Valcken*. ad illum pag. 217.

Ὅναρ tamen *Matth.* I. 20. II. 13. coll. 16. et apud *Hero-*
dian. II. cap. 9. et ὄνειρον apud *Herodot.* I. 14. p. 17. lin.
45. ed. *Wefſel*. de ſomnio vero adhibentur. adde *Chion*.
ep. XVII. 4. ibique notam cl. *Coberi* pag. 58. *Kypke*
obſeruatt. ſacr. ad *Matth.* I. 20. *Manſo* comparauit
Apoll. Rhod. III. 633.

v. 18. *Sedebat diu* (ἀκὴν ἔχεν taciturna erat, nota
Graecism. de quo v. ad *Pythagor.* 14. h. e.) taciturna.
Hefych. tom. I. p. 199. Ἀκὴν, ἡſυχίαν, et Ἀκὴν ἐγένοντο
σιωπῆ (quod hemiſtichium *Homero* ſaepius uſitatum vt
II. γ. 95.) ἀντὶ τῆς, ἡſυχοὶ καὶ ἐκπλαγεῖς, ἢ ἀχαυεῖς. vbi
vide interpretes: *Voffius* ibidem deriuat ab ἀκω, vnde
ἀκῆω, et Schol. ad *Homeri* loc. laudat. Ἀκὴ καλεῖται ἢ
ὄξύτης. *Hefych.* pag. 189. ἀκὴ, ἀιχμῆ σιδήρε ἢ ἡſυχία,
vbi vide criticos. adde *Lennerii* *Etymologic.* L. Gr.
p. 92. ſq.

v. 19: πεπταμένοι (a πετάζω, vel πετάννυμαι expando,)

20 Ὅψε δὲ δειμαλήην ἀνενείκατο παίρθενος αὐδὴν

Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπερραίνων προΐηλε;

Ποῖά με σρωτῶν λεχέων ὑπερ ἐν θαλάμοισιν

Ἡδὺ μάλα κνώσσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;

Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἶσιδον ὑπνώσσα;

25 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθοσ' ὡς με καὶ
αὐτῇ

Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε
παῖδα.

Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Ὡς εἶπεσ', ἀνόρσσε. Φίλας δ' ἐπεδίξεθ' ἐταί-
ρας,

Ἠλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, ἐυπατερείας

Τῆσιν

aperti oculi opponuntur oculis somno clausis. vid. Dorville ad Charit. pag. 480. Hindenburg. ad Xen. M. S. p. 65. et Ruhnken ad Xen. M. S. II. 1. 22.

v. 20. Vulgo δὲ μαλ. ἔπειτ'. Lennep. vero III. cap. 9. ad Coluth. coniecit: ὄψε δὲ δειμαλήην ἀνενεικ. — quam coniecturam codice confirmari, ait Dorville ad Charit. p. 480. atque ego cum Valck. et Brunck. iam in edit. mea Bionis et Moschi, (vbi v. not. p. 156.) receperam.

v. 23. κνώσσαν vide ad vers. 6.

v. 26. ἴδε, cum vi, amavit, siue amplexa est. plura scripsi in edit. pag. 180. sq.

vi. 27. conf. Tibull. III. 4. 1. ibique Vulp. Euripid. Hecub. 59 — 99. — Μάκαρες proprie dii dicuntur. v. infra ad Pindar. Ol. I. 83.

v. 29. Ἠλικες referuntur ad staturae; οἰέτεες ad annorum aequalitatem. Schwebel. οἱ ἐν ἡλικίᾳ sunt adulti. v. Wesseling ad Herodot. p. 755. et Salmas. in praefat. ad Ceбетis tabulam graece, arabice, latine (Lugdun. Batau. 1640. p. 12.) qui etiam ἡλικία, pro magnitudine corporis, ab ἡλίον, tantum, magnum; pro aetate ab ἡλιότητος aetatis iusto subtilius derivat. vide quoque, si vis

ἦσαν αἰεὶ συνάθρυνεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο, 30

Ἡ ὅτε Φαιδρύνοιτο χροῖα προχοαῖσιν Ἀναύρω,

Ἡ ὅπότ' ἐκ λειμῶνος εὐπνοα λείρια κέρσοι.

Ταὶ δέ οἱ αἴψα Φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν
ἐκάσῃ

Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον

Ἀγχιάλῃς, ὅστι τ' αἰὲν ὀμιλαδὸν ἠγερέθοντο, 35

Τερπόμενα ῥοδέῃ τε Φυῆ καὶ κύματος ἠχῆ.

Ἀυτὴ δέ χρύσειον τάλαρον φέρειν Ἐυρωπέει,

Θηητόν,

Io. Clericum in siluis philol. pag. 264. L. Bos. in Exercitt. ad N. T. pag. 183. et Wolfii Curas philol. et crit. in N. T. ad Matth. VI. 27. indic. sub v. ἠλικ.

v. 31. Ἀναύρω. Palmerius, Schwebelius aliique pro nomine proprio fluii, in cuius fluentis Europa sese abluere solebat; (sed ille in Phoenicia non fluit;) Heskinus autem pro adpellatiuo habet illud vocabulum, quod *flumen*, vel, prima significatione, *torrentem* significat. Sic *Anacreon. od. VII. 4.* et Scholiaft. ad Apoll. Rhod. I. 9. εἰ ἐξ ἑταῶν συνισάμενοι ποταμοὶ ἔτω (ἀναυροὶ) καλεῖνται, ad quem locum vid. *Hoelzlin.* confer *Schneiders Anmerkung.* über den Anacreon. pag. 288. sqq. *Vibium Sequester.* p. 5. et *Oberlini* not. p. 73.

v. 32. κέρσοι v. indic. κέρσω.

v. 36. — ἠχῆ *Valckenar.* in animadu. ad Ammon. pag. 204. et in edit. poetæ legere maluit ac recepit Brunck. καὶ κύματος ἀγῆ, quoniam puellas non vndarum sonitu delectatas fuisse suspicatur, sed litore fluctifrago, quo primulos pedes tingere amabant, vt Apollon. Rhod. I. v. 554. πολλῆ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῆ Τέγγε πόδας. Equidem dubito propter illam suspensionem et Apollonii locum sententiae doctissimi *Valckenarii* subscribere. Apud *Theocrit. I. 17.* et *Moschum V. 12. 13.* aquarum murmura atque susurrations, tamquam iucundissimum aurium delinimentum celebrantur: vide etiam *Drakenb.* ad Sil. Ital. III. 24. et nostram ad *Anacr.* (pag. 14.) obseruation. Φυῆ h. e. pulcritudine. *Vulcan.* enim ad h. l. obseruat, de ex-

Θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστου,
 Ὀν Λιβύη πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγασίας
 40 Ἡῖεν· ἢ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεσση,
 Ἡ τέ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφω δ' Ἐυρωπείῃ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον
 Ἐν τῷ δαίδαλα ποῖλ' ἀτετεύχαστο μαρμαίροντα,
 45 Ἐν μὲν ἔην χρυσαῖο τετυγμένη Ἴναχίς Ἰῶ
 Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' αἰλμυρὰ βαῖνε κέ-
 λευθα,

Nηχο-

terna figura vsurpatum hoc vocabulum innuere, formam
 (vt v. 45.) aut pulcritudinem: ad animum autem si refer-
 tur, significare indolem. conf. Klotzium ad Tyrt. p. 72.
 v. 39. In hac calathi descriptione, per se venusta pul-
 craque, at h. l. inutili, Moschus imitatus fuisse Schme-
 belio videtur poculi delineationem scuti apud Hom. Il. ε.
 479 sceptri, Il. β. 101. sq. qui etiam genealogiam quasi
 doni cuiusdam, vt hic Moschus, saepe dedit: e. gr. Odyll.
 δ. v. 125. Iliad. π. v. 143. etc. quae loca et plura si di-
 ligenter contulerimus, videbimus, quid Moschus ab
 aliis sumserit mutuum, et quid noui ex ingenii vberta-
 te protulerit. Sed inde videmus quoque mores antiquis-
 simorum hominum, et donorum insignium rationem.

v. 51. Casaubon. in lectionibus Theocriteis cap. vi.
 multum sudat in emendando atque interpretando hoc ver-
 su. Sed Valck. haud opus esse id videtur, qui tantum
 malit: Ἦγε οἱ etc. quae ipsi sanguine erat iuncta, quod pla-
 cet. v. quoque Manso.

v. 44. Ἴναχίς. conf. cel. Heyne Sammlung antiquari-
 scher Aufsätze, part. I. p. 41. et ad Apollodori biblioth.
 pag. 238. sq.

v. 46. Φοιτ. iam explicui in edit. p. 186. Dein, αἰλμυρὰ
 κέλευθα est periphrasis maris, ab aquae marinae salugie-
 ne. vide vers. 117. v. 148. et Hom. Od. I. v. 27. e. v.
 100. γ. v. 71. etc. κέλευθα autem non solum dicuntur
 viae terra marique, sed etiam de vento, aere, die e

Νηχομένη κέλη· κνανή δ' ἐτέτυκτο Θάλασσα.
 Δοιοὶ δ' ἔασαν ὑψὲς ἐπ' ὄφρυος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες αἰολλήδην, θεῦντο δὲ ποντοπόρον βέν.
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεεῖη⁵⁰
 Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἐπταπόρω παρὰ Νείλω
 Ἐκ βοὸς ἐυκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
 Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλῳ ῥόος· ἢ δ' ἄρα πόρτις,
 Χαλκεῖη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεὺς.
 Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ σεφάνην ταλάροιο ⁵⁵
 Ἐρμείης ἠσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτετάνυσο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὄφθαλμοῖσι.

Τοιοῦ

nocte; vid. *Bogan*. de usu huius vocabuli vario in Homero Hebraizante pag. 332. add. *Coluth.* 309. ibique *Lenner*. animadu. p. 85. et p. 166.

v. 48. ὄφρυος. conf. not. ad *Anacr.* XXII. 3. *Kypke* obs. sacr. tom. I. p. 226. et *Wesseling*. ad *Herodot.* pag. 240.

v. 51. Pro vulgata falsaque lectione ἐνωαλ. Aldus habet ἐνωαλ ληίσην δι' ἐπτ. π. Ex vestigiis huius lectionis meliorem, quam cum *Brunck.* et *Valcken.* recepi, lectionem effinxit *Pierſon.* in *Verisim.* pag. 51. πόρτιος Ἰναχίης. Quemadmodum vero *Callisto* *Lycaonis* filia in vrsam conuersa *λυκαονίη ἄρκτος* adpellatur *Callim.* H. in *Ion.* 41. ita *Io.* *Inachi* proles, iuuencae formam induta, vocatur, *Ἰναχίη βῆς, πόρτις, δαμάλη.* quod ille probavit vberius. cf. *Valer. Flacci Argon.* IV. 345. sqq.

Νείλω. Fluvius Aegypti celebris a septem ostiorum numero ἐπταπόρος dictus, *Mela* I. c. 9. *Moschus* hunc v. 53. vocat ἀργύρεον h. e. perlucidum. v. *Oppian.* *Halienn.* I. v. 23. ἀργύρεοι ποταμοί, ad quem loc. vid. *Rittershus.* idem *Oppian.* *Κυν.* II. v. 143. Nilum vocat ἱερὸν ῥέον, quod pro numine olim fuit habitus.

v. 55. vid. indicem sub v. σεφάνη.

v. 57. *Mercurius Argum,* Ius custodem, iussu *Iouis* interfecerat.

Τοιοῦ δὲ Φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
 Ὀρνίς ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεῖ χροῖ
 60 Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεὶ τέ τις ὠκύαλος νῆυς,
 Χρυσέϊς ταλάροιο περίσκεπε χεῖλεα ταρσοῖς.
 Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Ἑυρωπέης.
 Ἄι δ', ἐπεὶ ἔν λειμώνας ἐσήλυθον ἀνθε-
 μέντας,

Ἄλλα, ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἀνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
 65 Τῶν ἢ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἢ δ' ὑάκινθον,
 Ἡ δ' ἴον, ἢ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραξε
 Λειμώνων ἐαροτρεφέων πίπτεσκε πέτηλα.
 Ἄι δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκος θυόεσσαν ἐδείξην
 Δρέπτου

v. 58. In pavonem mutatum fuisse Argum, etiam *Martialis* XIII. epigr. 85. canit: paullo aliter refert *Ovidius* *Metam.* I. v. 722. confer, si vis, proluiones meas III. et V. de *Oculo*.

v. 60. de usu τάρσος v. *Wesseling.* ad *Herodot.* p. 84. n. 42. et *Gronou.* ad eundem in ed. *Wesseling.* pag. 81. atque *Hesych.* sub v. ταρσοῖς, ibique interpretes.

v. 61. χεῖλος proprie de labio: metaphoricè de extremitate rerum, ut poculi, navis etc. vsurpatur. v. *Schweibel* ad h. l. nostramque observationem ad v. 48. et *Klotz* ad *Tyrtaeum* pag. 55. *Dorville* in *vann. critica* p. 379. quem conferas, ex optimo cod. restituit χρυσεία, quod reddidit *Valck.* qui tamen suspicatur χρυσεῖα, unde vulgatum χρυσοῖς natum est.

v. 65. confer *Ouid.* *Trist.* III. 12. v. 5. sqq. *Claudian.* de raptu II. 118. *Horat.* III. 27. *Ouid.* *Metam.* V. fab. 6.

v. 67. πίπτεσκε. edd. *Aldin.* et *Florent.* habent θαλάσσεσκε, quod paene restituisse se *Moscho,* ait *Valcken.* sed vulgatum praestat.

v. 68. conf. *Hom.* *Iliad.* ε. v. 348. et *Salmasius* in exercit. *Plinian.* p. 1062. ex *Philone* in compositione *Philonii* excitat Ξανθὴν μὲν τρίχα βάλλε μυριπνός ἠιδέοιο, Ου

Δρέπτον ἐριδμαίνεσσι· ἀτὰρ μέση ἔσση ἄνασσα,
Ἀγλαίην πυρρῶ ῥόδῳ χεῖρεσσι λέγεσσι, 70

ἽΟία περ ἐν χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.

Οὐ μὲν δηρὸν ἐμείλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,

οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἀχραντὸν ἔρυσθα.

Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέ-
βλητο

Θυμὸν, ἀνώϊστοισιν ὑποδμηθεῖς βελέεσσι 75

Κύπριδος, ἣ μὲν δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσει.

Δῆ

κίθροις Ἑρμείαις λάμπεται ἐν βοτάναις. *crocum* intelligit:
vide etiam indicem in κροκός et ξανθός. De ἐδείρη (ion.
pro ἐδείρα) coma, caesaries vide ad Anacr. XXII. 2. De
δρέπτον v. indic. et Schol. ad Theocrit. XI. 27.

v. 70. Horat. II. 3. v. 14. Flores amoenae ferre iube
rosae. Lucret. II. 628. nungunt rosarum floribus. Schwe-
bel suspicatur, poetam adludere ad illam e Gratiis (quae
tres fuerant, Aglaia, Thalia, Euphrosyne,) quae mani-
bus rosam tenere fingebatur. conf. Montfauc. antiquité
expliquée. tom. II. pag. 176. sq. Veneris autem sociae co-
mitesque Gratiae habebantur. Sic ἀγλαίαι sunt formosae
puellae. v. Schrader ad Musaeum pag. 199. qui etiam
cum Gratiis pulcerrimam quamque comparari docet.
De laude rosae cf. Anacr. V. 6. sq. LIII. 4. sq.

v. 72. Οὐ μὲν] Vrsinus habet οὐ μὴν, quod elegan-
tius: verto: neque vero, neque tamen.

v. 73. Mitra seu cingulo virgines nubiles cingebantur,
quam nouus maritus ante congressum genialem soluebat.
v. Schwebel ad h. l. et Schrader. ad Musaeum v. 272. ac
quae Winkelmann in Geschichte der Kunst etc. P. I. p.
197. adnotauit. Ex his explicata infra vers. 160.

v. 74. 75. ἐβέβλητο, supple βελέεσσι e versu seq. vt
Aelian. H. V. l. c. 10. differt autem a βάλλειν, s. βάλλ-
εσθαι τι εἰς θυμὸν, εἰς καρδίαν, de quo dicendi genere
v. Wesseling. ad Herodot. p. 651. et Kypke obs. sacr.
tom. I. pag. 399. qui de eo copiose disserit. Quanta
autem Veneris potentia vel in Deos fuerit, ex Mytho-

Δῆ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἔξαπα-
 τῆσαι,

Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται
 ταῦρος,

80 Ὀυχ ὄιος σαθμοῖς ἐπιφέρβεται, εἰδὲ μὲν ὄιος
 Ὀλκα διατμήσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον
 Ὀυδ' ὄιος ποιμνῆς ἐπιβόσκειται, εἰδὲ μὲν ὄιος,
 Ὀσις ὑποδηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην
 Τῆ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν
 85 Κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρμαρι μετόπω,
 Ὀσσε δ' ὑπογλάυσεσκε δι' ἡμέρον ἀστράπτοντε
 Ἰσα τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνης,
 Ἄντυγος ἡμιτόμος, κεραῆς ἄτε κύκλα σελήνης
 Ἡλυ.

logia notum est, et Schwebel ad Bion. III. 1. docuit, —
 ὡς μιν — ὡς — est similis forma illius *Virgilii* VIII. ecl.
 4. ut vidi, ut perii. conf. *Theocrit.* III. 42. *Bion.* I. 40.

v. 77. Iunonis iusta zelotypia vel ex Homero nota esse
 debet. *Iliad.* α. v. 561. sq. etc. Iupiter occuluit, celavit
 personam dei. v. *Heins.* ad *Sil. Ital.* VI. 307. de hac
 dictione et consuetudine. Compara *Ouid.* *Metam.* II. 852.
 sqq. qui rem et ingenium muliebri melius ornat pingit-
 que. Iupiter a *Valerio Flacco* VIII. 266. (vbi vide *Bur-*
mann.) dicitur *falsus taurus*. Loco γίγνεται, in v. 79.
Vrfinus et *Heskin.* legunt γίνεται. conf. *Hes.* I. od. 2. 41.

v. 81. 85. 86. non leguntur in Aldino exemplo, nec
 primum vers. habet *Vrfinus*, et vers. 82. quod ea,
 quae sequuntur, non bene cohaereant, *Valck.* expun-
 gere malit: at enim *Moschus* subtilitatem et loquacitatem
 amasse videtur. — ad v. 84. compara *Homer.* II. 23. 454.
 Loco vulgati ὑπογλάυσεσκε in v. 86. *Heskin* legendum
 putabat et *Brunck.* rescripsit ὑπογλαύσεσκε, vti iam *Cas-*
saubonus emendarat: *Valck.* duplicavit litteram.

Ἦλυθε δ' εἰς λειμῶνα· καὶ εἰκ' ἐφόβησε Φααν-
θεις

Παρθενικάς· πάσῃσι δ' ἔρωσ γέμετ' ἐγγυς
ἰκέσθαι, 90

Ψᾶυσά θ' ἱμερτοῖο βοῶς, τῆ δ' ἄμβροτος ὀδμή
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκάννυτο λαρόν αὐτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμήμονος Ἐυρω-
πέης,

Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κέρην·
Ἥ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν
ἄφρον 95

Πολλὸν ἀπὸ σωμαίων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε
ταῦρον.

Ἄυτάρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· Φαίης κ' αὐλῆ
Μυγδονίς λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκείν.

Ἦκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν· ἐδέρκετο δ' Ἐυρωπέην
Ἄυχέν' ἐπισρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον. 100

Ἡ

v. 88. De voc. ἄντυξ v. supra ad *Dionysii* H. in So-
lem v. 7. de origine fabulae vide quae scripsi in ed. Mo-
schi p. 165. sq. et p. 176. sq.

v. 91. Schol. ad Homer *Iliad.* μ'. 397. ait, Croceum
fuisse hunc Iouis odorem, quem ex ore spiravit. v.
Schwebel.

v. 97. conf. *Dorville* van. crit. pag. 388.

v. 98. Tibiae Phrygiae aut Berecynthiae, (Mygdonia
enim Phrygiae maioris fuit pars,) erant curuae et graui-
orem iucundumque auditu edebant sonum, veteribusque
celebratae, *Ouid.* *Fastor.* III. 181. ibique interpr. et
Schwebel. ad nostrum locum. Valck. malit ἄν (iungendum
cum Φαίης) ἠπύοντος.

v. 100. conf. *Ouid.* *Metam.* II. fab. 13. Nunc latus in
fuluis etc.

M

Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι,
 Δεῦθ' ἐτάραυ φίλια καὶ ὀμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ
 τῷδε
 Ἐζόμενα ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ αἰπάσαις,
 Νῶτον

v. 101. βαθυπλοκαμ. vertitur valde capillatis: at forsan melius interpretari licet de virginibus, quae crines apte collegerunt, et vinxerunt, vti adhuc puellae rusticorum facere solent. Βαθὺς proprie profundus; sed ad multas res latius et tropice transfertur. Sic βαθύζωναι γυναῖκες Hom. Il. i, 590. sunt virgines alte cinctae, aut, vt Winkelmann Geschichte der Kunst etc. P. I. pag. 197. reddidit, Hochaufgeschürzt, quem vide; et βαθύκολποι Hom. Il. σ' v. 339. Theocrit. XV. 55. veste sinuosa indutae, Anacr. V. 14. κέρη βαθύκολπος, vbi vide Baxter. Homer. Il. δ. 383. Ἄσωπος βαθύσχοινος, Asopus iuncosus. Suidas tom. I. pag. 410. (quem locum debeo Klotzio ad Tyrt. pag. 74. vbi de significatione βαθὺς vberius egit) βαθύσχοινον. ὑψηλὰς σχοίνους φέροντας· βαθεῖα ποῖα, densa, spissa herba. Aelian. V. H. XIII. 1. vbi v. Perizon. p. 841. βαθὺς enim Graeci dicunt de magnitudine, altitudine, praestantia, prudentia, diuitiis etc. vti Klotzius loc. mem. et Hemsterh. ac Stoeber. ad Thom. Mag. pag. 138. docuerant. Hinc Herodot. L. III. pag. 324. ἤθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρηίκας mores liberaliores, quam Thracum; ad quem locum vide Wesseling et Valckenar. conf. Kypke obs. sacr. pag. 256. tom. II. Dorville ad Charit. pag. 54. Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 114. Καρπζου. obs. philol. in Palaephatum, Lipsiae 1773. pag. 115. Cel. tamen Karpzius olim in litteris ad me datis vulgarem versionem ita defendit: Capilli promissi virginibus erant honori: quare comam non solum insigniter aluerunt; sed etiam crimem adposititium emerunt, vt eo pulciores viderentur, si bene comatae essent. Igitur h. l. virgines non tam crinibus contortis et crispatis ornatae laudantur, quam quae valde capillatae essent. vers. 101. prolongare se videtur, quemadmodum capillus virginum, quae maxima elegantia est. v. infra Callimach. v. 36.

Νῶτον ὑποσορέσας, ἀναδέξεται, οἰά τε νῆϋς.
 Πρῆϋς ὄδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, εἰδέ τι ταύροις 105
 Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δὲ οἱ ἦϋτε Φωτὸς
 Ἄσιμος ἀμφιδέει, μένης δ' ἐπιθεύεται ἀυδῆς.
 Ὡς Φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
 Ἄι δ' ἄλλα μέλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο
 ταύρος,
 Ἦν θέλεν, ἀρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον
 ἴκανε. 110

Ἦ δὲ μεταστροφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἐταῖρας,
 Χείρας ὄρεγνυμένη· τὰ δ' ἐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 Ἀκτάων δ' ἐπιβαὶς πρόσσω θέεν, ἦϋτε δελφίς.

M 2

Nηρέϊ-

v. 104. Hunc locum expressit *Achilles Tatius*, *Ἐρωτικ.* pag. 8. Ἦ δὲ δίκην ἐπεκάλειτο τῷ ταύρῳ πλεῖστος νῆϋς, ὡσπερ ἰσὶ τῷ πέπλῳ χρωμένη. *Schwebel.*

v. 105. *Ouid. Metam.* l. c. *Nullae in fronte minae etc.*

v. 107. ἀμφιδέει proprie circumcurrit, h. e. versatur, est. Oculi sunt indices animi: in iis igitur animus quasi versari intelligitur. Ita explicari mihi videtur illud vocabulum: atque Graeci et Latini deligere solent pro verbo substantiuo aliud, quod vel numerosius est, vel rem ac sententiam curatius definit atque signat.

v. 109. μέλεσκον. cum *Vulcanio* vertere malo *cunclabantur*, detrectabant et tergiuersabantur: *Manso* vertit *uolebant*. idem recepit *Vossii* et *Brunckii* coniecturam, a *Valck.* probatam ἀνεπήλατο, pro vulgato, quod hic non conuenit, ἀνεπίλνατο.

v. 113. ἐπιβαὶς scil. τῆς θαλάσσης aut τῆ θαλάσση. Ab littore (fugiens, procurrens et) mare ingressus, longe, cito cucurrit: (vide ad *Pythagor.* v. 25.) Sic de naue dicitur ἐπιβαίνειν scil. εἰς νῆυν. vide *Bos.* de ellipsis. pag. 104. ed. *Leisneri.* de vsu autem et constructione huius verbi lege *Dorville* ad *Chariton.* p. 172. et 746. *Kypke* obs. sacr. pag. 126. tom. II. et positum esse videtur pro *καταβαὶς*, uti apud *Musaeum* v. 74. ubi conferas notaui *Schraderi* pag. 195. qui nec nostrum omisit locum.

Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἀλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι,
 115 Κητείοις νώτοισιν ἐφήμενα ἐσιχόωντο.

Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδεπος ὑπεῖρ ἀλός Ἐννοσίγαιος
 Κῦμα κατιθύων, ἀλίης ἤγειτο κελύθῃς

Ἄυτο-

v. 114. Nereides, (de cuius vocabuli varia scriptura vide *Dorville ad Chariton.* pag. 180.) marinae deae, curus marinorum deorum, Neptuni, Tritonis aliorumque sequi solebant. conf. *Heskiní* not. In *Montfaucon.* antiq. expliq. tom. II. tab. 19. et 20. plura schemata sunt, quae Iouem sub tauri forma Europam rapientem expriment: praecipue alterum tabul. 20. nr. 2. illustrat, quae Moschus vers. 110. cecinit; taurus cum Europa mare tamquam solidam glaciem calcit: Puellae Europae comites, ad oram maris stantes tali tamque singulari attonitae spectaculo, gestu manuumque motu stuporem ingentem significant: alterum autem pulcre refert et fere exprimit, quae Moschus v. 114. sq. canit: alter nimirum Cupido Europam coronat: alter adnatate videtur: Nereis equo marino infidet: duo Tritones cornices agunt; vt *Montfaucon.* pag. 51. descripsit, qui etiam ex *Luciani* dialogo marino Zephyri et Noti, (Dialog. XV. pag. 326. tom. I.) in quo haec eadem narratur historiola, ea excerpit, quae sequuntur; „Iupiter citato cursu in mare ferens ipsam sese immisit et natauit. Illa vero hac re admodum attonita, laeua quidem cornu tenebat, vt ne delaberetur, altera vero peplum vento iactatum continebat. Mare statim tranquillum fuit. Cupidines iuxta volantes, accensasque ferentes faces, hymenaeum canebant. Nereides delphinum tergis infidentes, obequitabant adplaudendo; Tritones circum nympnam choreas agebant.“ vide etiam *Begeri* thesaur. Brandenburg. vol. I. pag. 198. *Klotz* über den Nutzen und Gebrauch der alten geschnittenen Steine pag. 182. sqq. *Iul. Car. Schlatter* diff. epist. Gemma antiqua sistens Europae raptum imagine prorsus singulari (n. hirci) adumbratum. Hamburgi 1734. 4.

v. 117. ἤγειτο. vide supra ad *Theocr.* XI. 27. de voc. κελύθος vide ad vers. 46.

Ἄυτοκασίγνητῶ τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντιο βαθυρρόος ἐνναετῆρες,
 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες. 125
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρας δολιχὸν κέρασ, ἐν χειρὶ δ' ἄλλη
 Ἔειρε πορφυρέας κόλπας πτύχας ὄφρα μὴ ῶν
 Δεῦν ἐφελκομένην πολιῆς ἀλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
 Κολπῶσθι δ' ὄμοισι πέπλος βαθὺς Ἑυρωπαϊῆς, 125
 Ἴσιον οἰά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κέρην.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπο πατρίδος ἦεν ἀνευθευ,
 Φάινετο δ' ἔτ' ἀκτῆτις ἀλίρροθος, ἔτ' ὄρος αἰπύ,
 Ἄλλ' αἴῃ μὲν ὑπερθευ, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπεί-
 ρων,

Ἄμφι ἐπαπτῆνασα, τοίην ἀνευείκατο Φωνῆν, 130

Πῆ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς
 δὲ κέλευθον

Ἄργαλέοισι πόδεσσι διέρχεται, εἰδὲ θάλασσαν

M 3

Δει-

v. 118. Neptunus, qui v. 116. ἐννοσίγαιος, terrae quassator, Erderschütterer, dicitur, fuit ἀυτοκασίγνητος γενίμανος frater Iouis. v. Hom. II. XV. 187. sq.

v. 122. confer Ouid. Metam. II. fab. 13. v. 874.

v. 123. Magna est lectionis varietas, quam in edit. Bionis ac Moschi ad h. l. notavi. Vulgo ὄφρα κεν — δεῦνι — quod Auratus, adprobante Casaubono, mutavit in ὄφρα μὴ — et Brunck recepit. Probavit id Valck. qui praeterea maluit δεῦν, et sic cum Mansone rescripsi. ῶν est h. l. vestimenti ora.

v. 125. De Pepli figura lege Winkelmann Geschichte der Kunst des Alterthums tom. I. pag. 200. adde vero indicem et M. Herrmann Henr. Pagendarm disp. de peplo veterum. Witteberg. 1702. — βαθὺς v. ad v. 101. —

v. 128. ἀλίρροθος Valck. et Brunck pro vulgari lect. ἀλίρροος. — v. 129. compara Horat. III. od. 27. 31.

Δειμάινεις; γηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
 Ὠκυάλοισ, ταῦροι δ' ἀλίην τρομέσιν ἀταρπόν.
 135 Ποῖόν σοι ποτὸν ἦδύ; τίς ἐξ ἀλὸς ἔσσειτ' ἔδωδή;
 Ἡ γὰρ τίς ἐσσι θεός; τί θεοῖς ἀπεικίότα ῥέζεις;
 Ὅυθ' ἄλαιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, ἔτε τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ σείχσσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ
 πόντον

Ἄβροχος αἴσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἔρετμά.
 140 Ἡ τάχα καὶ, γλαυκῆς ὑπερ ἠέρος ὑψὸς ἀερ-
 θεῖς,

Ἰκελὸς αἰψηροῖσι πετήσεα οἰωνοῖσιν.

Οἱ μοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἢ γὰρ τε
 δῶμα

Πατρὸς ἀποπρολιπῆσα, καὶ ἐσπομένη βοῖ τῶδε,
 Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.

145 Ἀλλὰ σύ μοι, μεδέων πολιῆς ἀλὸς, Ἐννοσίγαιε
 Ἰλαὸς ἀντιάσειας· ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
 Τὸνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
 Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέ-
 λευθα.

Ὡς φάτο. Τὴν δ' ὠδε προσεφώνεεν εὐρυκέ-
 ρως βῆς,

150 Θάρσει παρθενικῆ, μὴ δείδιδι πόντιον οἶδμα.
 Ἄυτός τοι Ζεὺς εἰμί, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
 Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμά γε φανήμενα, ὅ, ττ'
 ἐθέλοιμι.

Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσην ἄλα μετρήσασθαι
 Ταῦρον

v. 136. Schwebelio ad hunc locum Ouid. Metam. loco
 mem. v. 846 respexisse videtur.

v. 153. Σὸς πόθος h. l. amor tui me impulit.

Ταῦρον ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη.
 "Ἡ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σεῖο 155
 "Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτὰς Φιτύσεα ὕιας,
 "Οἱ σκηπτῆχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
 "Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο, τάπερ φάτο· φαί-
 νετο μὲν δὴ

Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἐτέρην ἀνελάζετο μορ-
 Φήν·

Ἄυσε δὲ οἱ μίτρην, καὶ οἱ λέχος ἐντυνον "Ὠρα. 160
 "Ἡ δὲ πάρος κέρη, Ζηνὸς γένητ' ἀντίκα νύμφη,
 Καὶ Κρονίδη τέκνα τίκτε, καὶ ἀντίκα γίνετο
 μήτηρ.

M 4

MOSCHI

v. 154. Τάυρω ἐειδομ. more Homericō malit Valcken.
 — confer Hym. Callimachi in Iou. v. 6. sq. Creta, hodie
 Candia, est insula in mari mediterraneo.

v. 155. Heskin habet ὅπη, ubi nuptiae tuae erunt:
 Verecunde dictum est. — Φιτύσεα pro vulgato μάλα
 φύσσεα e cod. Vindob. receperunt Brunck, Valck. et
 Manso.

v. 156. Iouis filii ex Europa fuerunt Minos, Sarpe-
 don et Rhadamanthus.

v. 157. Loco vulgati ἅπασιν Aldus et cod. Vindob.
 tum Br. et Valck. ἅπαντες habent.

v. 160. Soluitque ei Zonam: est loquutio honesta et
 verecunda, hac in re vsitata et propria, et nuptias fa-
 ctas indicat. confer longam obseru. Schwaderi ad Mu-
 saeum pag. 340. sqq. Morate apteque dein cecinit poeta,
 deo Horas parasse lectum, de quibus v. libri docti au-
 ctorem, über die Horen und Grazien, Hindenburg spe-
 cim. animadu. ad Musaeum p. 8. sq. Valcken. ad Theo-
 crit. XV. 105. cel. Heyne in antiquarischen Aufsätzen I.
 pag. 9. not. Horae enim saepe Ioui aliisque diis addeban-
 tur. Apud Statium Theb. III. 410. sunt comites et mi-
 nistræ solis.

v. 161. Κόρη et παρθένος ab auctoribus συνουόμεως vsur-

MOSCHI IDYLL. III.

Ἐπιτάφιος Βίονος Βακόλῃς Ἐρωτικῆς.

Ἐιδύλλιον γ' *).

1 Αἰλινά μοι σοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ

pari, docet Schwebel. ex Moschi Oaryste v. 64. 65. παρ-
θένος ἐνδῶ βέβηκα· γυνή δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ, Ἀλλὰ γυνή μή-
της, τεκέων τροφός, ἐκέτι κώρα. *Virgo huc veni, mu-
lier domum redibo, Immo mulier mater, liberorum nutrix,
non amplius virgo.* Sic contra virgo adulta etiam γυνή
dicitur. vid. Heins. exercit. sacr. ad Gal. IV. v. 4. pag.
423. ed. Cantabrig. Νύμφη et sponsa et coniux apud Grae-
cos intelligitur. Valckenaer ultimam versum indignum
huius poematis conditore esse censet.

*) Adieci hoc Idyllium: quod prior pars est Bionis
Idyllii in Adonida imitatio, quamquam saepe frigida,
nimis diluta, nec rei et personae adprime apta; poste-
rior autem pars eo pluribus splendet virtutibus poeticis.
Quia autem hoc idyllium vberius est explicitum et va-
riae lectiones fere omnes, saltem potiores iam enotatae
sunt a Valckenario, ab Heskinio et a me atque a cl. Man-
sone in edd. Bionis et Moschi, paucas hic subiicere licebit
adnotationes. Verba orationis repetita sunt ex editione
atque recensione Valckenarii pag. 353. sqq. qui illud idyll.
iam egregiis suis additamentis ad *Vrsini* Virgilium col-
latione scriptorum graecorum illustratum, Leovard. 1747.
pag. 76. sqq. inseruerat et multa, praecipue in reuocan-
da forma dorica, immutauerat: plura autem in edit. sua
bucolicorum praestitit. Praeter ea notandum est, id
carmen quondam, at perperam, tributum fuisse Theo-
crito: atque ex illo *Eudocia* in violario pag. 408. vbi
historiam de Hyacintho enarrat, verss. 6. et 7. sub *Theo-
criti* nomine citat; quae in v. 7. habet quoque λάμβανε,
pro quo substituit Valck. βέμβαλε, dissentiente Mansone,
atque hic propter τὸ, πλέον haud male defendit anti-
quam et communem lectionem λάμβανε. De *Hyacintho*

Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.

Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.

Ἄνθεα νῦν συγνοῖσιν ἀποπνεύοιτε κορύμβοις.

Νῦν ῥόδα Φοινίσσεσθε τὰ πένθημα, νῦν ἀνε-
μῶνα·

5

Νῦν ὑάκινθε λάλει τά σὰ γράμματα, καὶ
πλέον αἶ' αἶ'

Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε με-
λικτάς.

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Ἄδονες, αἶ' πυκινοῖσιν ὀδυρόμενα ποτὶ Φύλλοις,

Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τὰς Ἄρε-
δοίσας,

10

Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ

Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς αἰοιδά.

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασι αἶλινα κύκνοι,

M 5

Καὶ

cuiusque fabula v. quoque *Theocr.* X. 28. *Ouid.* *Metam.*
X. fab. V. *Salmas.* in *Exercitt.* *Plinian.* pag. 860. ed.
Vltraiect. *Apollod.* *bibl.* I. 3, 3. III. 10. 3. et not. *cel.*
Heynii p. 35. et 691. eundem in *Antiquarisch.* *Auffätzen*
part. I. pag. 96. sqq.

4. *Corymbi* sunt *hederæ* *racemii*, in orbem circumacti,
atque acinis et baccis, qui fructus *hederæ*, quas *vuas*
vocant, *graues*, *Blumenhäupter*. Plura de illis adtuli in
editione *Bionis* et *Moschi* pag. 228.

14. *Strymonii* *cygni* sunt *Thracii*, qui, quasi patria
sua, *Thracia*, relicta, *Siculas* *undas* inhabitare fingun-
tur. S. Vos lugete mortem *Bionis* carmine quale vos
quondam in vestris oris (*χέλαι*) *fluminum* *litoribus* ce-

15 Καὶ γοεροῖς σομάτεσσι μελίσδετε πένθειμον
ὠδάν,

Οἴαν ὑμετέροισ ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ἀείδεν.
Εἶπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις
Βισονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθειος, ἀρχετε
Μοῖσᾶ.

20 Κεῖνος δ' ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος ἐκέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ἄδει·
Ἄλλ' ἀπαρὰ πλαστῆϊ μέλος λάθαιον ἀείδει.
Ὠρεα δ' ἐσὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ
ταύροις
Πλασδόμεναί, γοάοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι νέ-
μεσθαι.

25 Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθειος, ἀρχετε
Μοῖσᾶ.

Σεῖο, Βίων, ἐκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλ-
λων,

Καὶ
cinistis. Redite rursus ad patrias sedes, dicite puellis
Oeagriis, (ab Oeagro, Orphei patre) h. e. Musis, et
Nymphis Bistonis h. e. Thressis, mortuum esse Doricum
Orphea, h. e. Bionem, qui dorica dialecto usus, inter
Bucolicos poetas tantum eminuit, quantum Orpheus,
qui vi lyrae et cantus sui omnia commouit, et in sui rapuit
admirationem, reliquis quondam praestitit poetis. Hac
interpretatione, quam Manso V. cl. ornauit, admissa,
non opus est coniectura Valckenarii Σρυμονίοις et versum
Moschi qui versum sextum decimum olim sequutus sit,
nobis periisse; nec necessarium est, ut versum XVI. cum
Heskinio spurium esse iudicemus, nec cum Brunckio
tamquam adulterinum prorsus omittamus.

24. Compara Virgil. V. Ecl. 24. sqq. et senties, a Mo-
scho superari Virgilium simplicitate et pulcritudine
naturali.

Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρί-
ποι·

Καὶ Πᾶνες σωναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἶ τε καὶ
ῥῆλαν

Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἄχῳ δ' ἐν πέτρῃσιν ὠδύρεται, ὅττι σιωπῆς, 30

Κῆκ' ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέ-
θρῳ

Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ'
ἐμαρᾶνθη.

Μάλων ἐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, ἔ μέλι
σίμβλων·

Κάτθανε δ' ἐν καρῶ, λυπεύμενον· ἐκέτι γὰρ
δεῖ,

Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσ-
θαι. 35

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἀρχετε
Μοῖσᾶ.

Οὐτόσον εἰναλίαισι παρ' ἄοσι μύρατο δελφίν,

Οὐδὲ τόσον ποκ' αἴεισεν ἐνίσκλοπέλοισιν ἀηδῶν,

Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὄρεα μακρὰ χελιδῶν,

Ἄλκυόνος δ' ἔ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ. 40

Ἄρ-

29. Καὶ ὕδ. δάκρ. γεντο et lacrimae vexsae sunt in undas, siue, vt Laur. Gambarà reddidit, in liquidos latices. Forte Moschus loco ὕδατα scripsit νάματα?

35. μέλιτος τῷ σῶ, melle tuo, h. e. ornatè, tua orationis suauitate. v. infra ad Leonidae carmen de voc. τρυγᾶσαι decerpere, colligere v. not. in edit. B. et Moschi ad h. l.

[Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσᾶ.]

Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδεν,
Οὐ τόσον ἀώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἄδης,
Ἰπτάμενος περισᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
45 Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσᾶ.

Ἄδονίδες, πᾶσά τε χελιδόνες, ἄς ποκ' ἔτερπεν,
Ἄς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμενα ποτὶ
πρέμνοις,

Ἄντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκνον· αἳ δ' ὑποφώνειν
50 Ὀρνιθες. λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσᾶ.

Τίς ποτὶ σᾶ σύριγγι μελίξετα, ὧ τριπόδατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖσόμεα; τίς θρα-
σὺς ἔτως;

Ἐισέτι γὰρ πνεῖει τὰ σὰ χεῖλεα, καὶ τὸ σὸν
ἄσθημα.

55 Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσι τεὰς ἔτι βόσκειτ' αἰοιδάς.

Πανί

41. Hunc versum, vt otiosum Brunck et Manso omiserunt et vncis inclusit Valcken. sequentem quoque versum tamquam adulterinum expunxit Manso. — De *Ceyce* v. *Apollod.* I. bibl. 7, 4. II. 7, 7. et not. cel. Heynii pag. 101. et 474. — De *Memnonis* auibus v. *Ouid. Metam.* XIII. 576—622.

50. ἡμεῖς] Veterem lectionem ὕμεῖς retinuit et defendit Manso.

55. Cum Brunckio et Mans. dedi τεὰς ἔτι βόσκειτο, (pro ἐπιβόσκειται) αἰοιδάς, tuos adhuc depascitur cantus, quod

Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κακείνος
ἔρεισάμην

Τὸ σῶμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε Σικελικῆ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσάμην.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποκ'
ἔτερπες

Ἐσομένην περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης. 60
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μέλισσο· τὸν μὲν
ἔφευγεν

Ἄκαλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλ-
μας.

Καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι
Ἔσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

Ἄρχετε Σικελικῆ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσάμην. 65

Πάντα τοι, ὦ βότα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ
Μοισᾶν,

Παρθενικᾶν ἐρόεντὰ φιλάματα, χεῖλεα παί-
δων·

Καὶ συγγοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίεισιν Ἔρωτες.

Ἀκύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,
τῷ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε. 70

Τῆστο τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον
ἄλγος,

Τῆστο,

est bucolicum, et significat, Echo in arundinibus reddis
et seruat adhuc tuos cantus.

56. μέλισμα proprie cantus, h. l. per audaciorē tro-
pum, fistula.

Τῆτο, Μέλη, νέον ἄλγος ἀπόλετο πρᾶν τοι

Ἔομῆρος,

Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν σῶμα, καὶ σὲ λέ-

γοντι

Μύρεσθαι καλὸν ὕια πολυκλαύσοισι ῥεέθροισι,
75 Πᾶσαν δ' ἐπλησας Φωνᾶς ἄλλα; νῦν πάλιν
ἄλλον

Ἰία δακρύεις, καινῶ δ' ἐπὶ πένθει τάκη
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι ὃς μὲν ἔπιπε
Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρε-
ΐσας.

Χῶ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν αἴεισε θυγάτρα,
80 Καὶ Θέτιδος μέγαν ὕια, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέ-
λαον

Κεῖνος δ' ἐπολέμωσ, ἐδάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελλε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ αἰδῶν ἐνόμει,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελλε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε Φιλάματα, καὶ τὸν
Ἔρωτα

85 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδί-
ταν.

Ἄρχετε Σικελικῶν τῶ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄσσα
πάντα

Ἄσκρα μὲν γοᾷει σε πολὺ πλεόν Ἡσιόδοιο
Πίνδαρον, ἐποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἔλαι·
Οὐ

89. Ἔλαι oppidi nomen in Boecotia, haud procul The-
bis, quod Pindaro fuerit natale. v. interpret. vulgo ἔλαι
σῆλαι.

Οὐτόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἔραυνά' 90
 Οὐδὲ τόσον τὸν αἰοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.

Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ
 Σαπφῆς

Ἐισέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.
 Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει σόμα, Βωκο-
 λιασαί

Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος. 95
 Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμης κλέος, ἐν δὲ Κύ-
 δασιν,

Ὅ πρὶν μειδιῶντι σὺν ὄμματι Φαιδρὸς ἴδεσθαι,
 Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἐν τε πο-
 λίταις

Τριοπίδαις ποταμῶ Ἰθρηεῖ παρ' Ἀλεντι Φι-
 λητᾶς.

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. ἀντάρ ἐγὼ τοι 100
 Ἀύσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ἧ ξένος ὠδᾶς
 Βωκολικᾶς, ἅλλ', ἂν τ' ἐδιδάξασεῖο μαθητᾶς,
 Κλαρονόμος, Μῶσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γε-
 ραίρων

Ἄλλοις μὲν τεὸν ἔλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες
 αἰοιδάν.

Ἄρχε-

91. Alii libri scripti et editi praebent Κήϊον, quo de-
 signatur Simonides; alii, (quod genuinam esse videtur
 Valckenario,) Τήϊον, ut intelligatur Anacreon.

94. καπυρὸν — σόμα os clare sonans, h. e. facundum,
 eloquens. v. Theocrit. VII. 37. ibique notam et ad Theocr.
 II. 85. Porti lex. Doric. v. καπυρός, quod voc. poetice
 pro καταπυρός, positum proprie significat igneum. —
 De v. 98. et 99. v. Manso in Prolegom. de vita Bionis et
 Moschi pag. XLV. sqq. De Triop. v. ad Callim. H. in Ce-
 ter. v. 31.

105 Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Ἄι, αἶ, τὰ μαλάχαι μὲν ἐπὶν κατὰ κᾶπον
ὄλωνται,

Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινά, τό, τ' εὐθαλὲς ἔλον
ἀνήθον,

Ἵσπερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι

Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ
ἄνδρες,

110 Ὅππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ
κοίλα

Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον
ὑπνον,

Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγαῖ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾶ,

Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.

Τῷ δ' ἐγὼ εἰ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος εἰ καλὸν
ἄδει.

115 Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν σῶμα, Φάρ-
μακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσι ποτέδραμε, καὶ ἐγλυ-
κάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσῶτον ἀνάμερος, ἢ κεράτων
τοί,

Ἡ

118. 119. Manso retinuit et defendit veterem lectio-
nem, a Brunckio et Valckenario e libris mutatam: Τίς—
ἀνάμερος ἢ κεράτων τοί, Ἡ δοῦναί καλέω τὸ Φάρμακον; ἐ-
φυγεν ὕδαν, atque ὕδαν interpretatur Musam, vertitque
locum: *Welcher Gefühllose both dir den Becher (n. venena-*

Ἡ δοῦνα λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν
ὠδάν.

Ἄρχετε Σικελικῶν τῷ πένθειος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

120

Ἄλλὰ δῖνα κίχρε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει
τῷδε

Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομα. εἰ δυνάμαν δέ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβάς ποτὶ τάρταρον, ὡς ποκ'
Ὀδυσσεὺς,

Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κῆγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον
ἦλθον

Πλαστέος, ὡς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλαστῆϊ μελίσ-
δεις,

125

Ὡς ἂν ἀκρσαίμαν τὶ μελίσδεα· ἀλλ' ἐπὶ Κώρα
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδευ.

Σικελικὰ κἀκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν

Ἄϊοσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· ἐκ ἀγέραςτος

Ἔσσειτ' ἀμολπά. χ' ὡς Ὀρφεὶ πρόσθεν ἔδωκεν 130

Ἄδέα Φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,

Καὶ σὲ Βίων πέμφει τοῖς ὄρεσιν. εἰ δέ τι κῆγὼν

Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλαστῆϊ καὶ τὸς ἀει-
δον.

tum s. venenum,) oder befahl, ihn Dir zu mischen? Ge-
sang und Musen hafste der Unmensch. Valcken. vero ἔκφυ-
γεν ὠδάν vertit, caruit omni sensu elegantiae musicae.

129. De insigni lectionis varietate v. notam in ed.
mea B. et M. ac Valcken. pro αἰοσι rescripsit Manso
Brunckii emendationem Ἀγκεσι, at tum cum Brunckio
etiam scribendum est Αἰτναίαισιν. Ruhnkenii coniectura
ἐν ἐννάϊοισιν ἔπαιξεν Ἀγκεσι, quod Enna congruit Proserpi-
nae, admodum probabilis est.

N

ΚΑΛΛΙ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΕΙΣ

Δ Η Μ Η Τ Ρ Α

ΤΜΝΟΣ *)

HYMNVS IN CEREREM

*) *Callimachus*, qui A. M. 3737. et ante Christum natum 247. floruit, Cyrene, vrbe in Africa, ortus, *Battiades* vocatur a *Batto*, Cyrenarum conditore. v. *Burm.* ad *Ouid.* I. Amor. 15. interpretes ad *Petron.* τ. 135. *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in *Apoll.* 65. In Museo Alexandrino, quo plures eruditi homines sumtibus regis Aegyptiaci alebantur, vixit, et regi *Ptolemaeo Philadelpho*, eiusque successori, *Ptolemaeo Evergetae* iucundus fuit. Multa scripsisse dicitur: sed ad nostra tempora peruenerunt VI. Hymni in tot deos deasque; LXXIII. epigrammata, et multa fragmenta. Iudicium de eo iam tulit *Ouid.* I. Amor. el. 15. vers. 13. 14.

Battiades semper toto cantabitur orbe:

Quamuis ingenio non valet: arte valet.

Atque *Io. Georg Zierlein* in disputatione de ingenio *Callimachi*, sub praesidio *Klotzii*, Halae Saxon. 1770. ventilata, ostendere studet, mediocre fuisse ingenium *Callimachi*, boni alias grammatici, magis venustum, quam magnum. Suas tamen habet virtutes, eiusque reliquiae formulis typographicis saepius descriptae sunt. Princeps editio est Florentina, litteris capitalibus cura *Lasca-rii*, sine mentione loci et anni, et nouissima cura *Christoph. Frid. Loesneri*, sine notis, Lipsiae 1774. in 8. Locupletissima autem et optima est: *Callimachi hymni, epigrammata et fragmenta cum notis integris H. Stephani, B. Vulcanii, Annae Fabri, Th. Graeuii, R. Bentleii*, quibus accedunt *Ezech. Spanhemii* commentarius, et notae nunc primum editae *Tiberii Hemsterhusii* et *Davidis Ruhnkenii*; textum ad MSS. fidem recensuit, latine vertit, atque notas suas adiecit *Io. Augustus Ernesti.* tom. I. II. Lugduni Batav. MDCCCLXI. in 8. Secundum hanc edi-

τῷ καλάθῳ κατιόντος ἐπιφθέγγασθε γυναί-
 κες

N 2

Δάια-

tionem hunc hymnum in Cererem formulis typographi-
 cis describendum curauimus. Animaduersiones interpre-
 tum et eruditissimi *Ernesti* ac luculentus Spanhemii com-
 mentarius otium nobis fecerunt. Ablegamus igitur le-
 ctiores ad illos fontes, vbi sitim extinguere adfatim pos-
 sunt. Spicilegium tamen collegit post *Ernesti* curas *Iac.*
Frider. Heusinger in comment. s. Emendationum Calli-
 machiarum periculo. Guelpherb. 1766. 4. Imitatus
 est *Callimachum* vers. 26. seqq. *Ouidius* *Metamorph.* VII.
 738. sq. et *Scaliger* *Poetices* V. 8. ab *Ouidio* haud paullo
 superatum indicat *Callimachum*; cuius quidem partes
 suscipiens *Ernesti* in prolusione quadam elegantissima,
 (quae etiam reperitur in *Callimachi* editione ab illo cu-
 rata, tom. I. pag. 262. seqq.) effecit, *Callimachum* ne hac
 quidem parte imitatori suo primas cedere cogi. *Erne-*
stinam editionem contulimus cum *Florentina* a *Bandinio*
Florent. 1763. in 8. publicata, qui ex editione *Lascaris*,
 litteris vncialibus *Florent.* adornata, varias lectiones de-
 cerptas suae addidit: cetera autem parum meriti et ho-
 noris hac sua praepropera editione adeptus videtur.
 Hunc *Callimachi* Hymnum et *Ouidianam* imitationem
 interpretatus est et in linguam teutonicam transfudit *Gold-*
hagen in *Griechische und Römische Anthologie* in deut-
 schen Uebersetzungen mit Anmerkungen erläutert —
 tom. I. pag. 283. *Brandenburg* 1767. in 8. et *Ernestinam*
 prolusionem germanice adiunxit. *Reiskius* in *Animadu-*
ersionibus ad Graecos auctores, vol. V. *Lipsiae* 1766. no-
 strum quoque Hymnum illustrauit: cuius obseruationes,
 quoniam breues sunt, interdum inseremus.

v. I. τῷ καλάθῳ. Perperam confundunt viri docti
κωνηφόρος et *κισοφόρος*, item *κισσοφορεῖν*, quod est virorum,
 ac *κισοφορεῖν*, quod est mulierum. vid. *Toup.* add. *Theo-*
crit. edit. *Warton.* p. 405. adde *Toup.* emend. in *Suid.*
 et *Hesych.* tom. II. pag. 203. sq. et *Opusc.* mea varii ar-
 gum. p. 493. sq. In calathis siue canistris portabantur
 flores et spicae a nobilibus virginibus, in cistis vero a

Δάματες μέγα χαίρε, πολύτροφε, πάλυμε-
διμνε.

Τὸν

mulieribus sacra mystica. Vehabantur virgines canephorae curru, quarto Eleusiniorum die, qui incedebat valde tarde, trahentibus bobus: habebatque non rotas radiatas, quemadmodum alii, sed tympana, axi cohaerentia, et cantho ferreo iuncta. Post hunc feminae incedebant cistas mysticas baiulantes: erantque illae fasciis purpureis redimitae; dum humi spectare debebant profani, non e tectis aliisque locis editis: nec spuendum tum fuit: et circa vesperam id factum, ut pluribus docet Meursius in Eleusiniis sacris cap. 25. quem vide. *Th. Graev.* Spanhemio hic calathi processus videtur non ad Cereris Eleusinia, ut a Meursio factum, sed ad eiusdem deae, diuersa ab iis, Thesmophoria omnino referri, ut id tum aliunde, tum maxime v. 20. et 22. huius hymni clarius patere videtur illi; sed dissentiente Ernesti ad v. 6.

ibid. κατιόντος non est, descendente, sed redeunte post annuam absentiam et adueniente in urbem et templum suum, velut e peregrinatione aut e coelo. Est idem, quod Theocritus XV. in fine de Adonide usurpat ἀφικνεύσθαι. Sic in fragmentis Callimacheis pag. 448. n. 18. ἥλιος καταβαίνων est sol oriens. nam redit, cum oritur, ex peregrinatione velut et absentia ad terras, quas quotidie de nouo inuisere solet; id, quod adparet ex opposito ἐπι δε δυσμαῖς ὄντος, occidente sole. *Reiske.*

ibid. ἐπιφθέγγασθε. Sacrum a solis feminis, viris omnibus exclusis, procurabatur. Iubentur igitur hic in genere mulieres, sicut infra v. 119. tam virgines, quam mulieres, sollempnem huius Cerealis calathi processum comitantes, solitis eundem seu potius deam ipsam, in cuius ille honorem deferebatur, adclamationibus, (hinc ἐπιφθέγγασθαι, adclamate,) prosequi. vide Spanhem. et *Virgil. Georg. I. 346.*

v. 2. πολύτροφε, πάλυμεδ. Consueta sunt epitheta Cereris, quae eadem est cum Tellure, quoniam tellus multos profert fructus frugesque, et τροφή, nutritioni omnium rerum praest. Modium igitur in capite gestat

Τὸν κάλαθον κατιόντα (χαμαὶ θασεῖσθε βέ-
βαλοι)

Μηδ' ἀπὸ τῷ τέγεος, μηδ' ὑπόθεν αὐγάσ-
σοσθε,

Μὴ παῖς, μηδὲ γυναῖ, μηδ' ἄκατεχεύατο χαι-
ταν,

N 3

Μηδ' 5

Ceres. confer librum: *Parauer ex omni antiquitate eru-
tum*, Noribergae 1713. in 4. in primis pag. 42. sq. ibi-
que effigies aeri incisas. pag. 36. disputatur de voc. Δη-
μήτης. nam *Δαμάτερ* est dorice. — De voc. βέβαλοι vide
indicem.

v. 3. *θασεῖσθε*, dorice a *θάομαι* specto, vt *Theocrit.*
II. 72. XV. 23. conf. de hoc. voc. *Valcken.* ad *Theocriti*
Adoniaz. v. 65. pag. 367. Commodissimum autem vide-
tur *Ernesti*, verba *χαμαὶ θασεῖσθαι βέβαλοι* in parenthesi
accipi. Contra *Reiskius*, „dele, inquit, signa paren-
theseos, humo, de plano, spectate redeuntem calathum,
non autem e tectis domuum.“ Vt fere *Spanhem.* expli-
cuit, cui id vel inde factum videtur, quod non alia ef-
fet, vt vel graecum de ea nomen abunde arguit, *Δημή-
της*, siue *Ceres*, nisi *Tellus* omnium mater et nutrix,
quae spectatores proinde *humis*, seu *in terra*, vel in vesti-
bulis aedium stantes aut sedentes flagitaret; non e loco
aliquo sublimi, vt continuo additur, neque, quod alias
in eiusmodi pompis factum, vehiculis seu pilentis aut
equis vectos.

v. 5. *χαιταν*. Cum *Heinsio* *Arist. Sacr.* pag. 920. *Er-
nesti*, *Bandinio* et *Goldhagenio* intellexerim de meretrice.
Scholiast. cod. Reg. adscribit: *μηδ' ἦτις ἀγαμός ἐσι*. *Anna*
Fabri interpretatur, quae comam submitit, et temere *Ze-
phyris* agitandam reliquit, i. e. puella: mulieres enim
capillos non submittebant. *Reiskius* in alias abit partes;
scribo, inquit, *ἄ*, subaudiens *ῶρα*, neque ea diei parte,
(n. vespertina, aut quum cubitum eunt,) qua virgo
quaepiam, aut mulier solet crinem promittere, nodos
eius resoluit, et illum pendere atque fluitare neglectum
sinit. Tempori vespertino opponitur versu proximo *δ*.

Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων σομάτων πτύωμες ἀπα-
501.

"Εσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται'

"Εσπερος, ὅσε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,

Ἄρπαγίμας ὄκ' ἀπυσα μετέσιχεν ἴχνια κώρας.

10 Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρειν ἐς τ' ἐπὶ
δυθμαῖς,

"Ες τ' ἐπὶ τῶς μέλανας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεια
μάλα;

Οὐ πίες, ἔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, εἰδ' ἐλοέσσω.

Τρὶς

matutinum; neque cum sicco despuimus ore. — v. 6. Heusing. in Periculo p. X. corrigit μή ποκ' quia Callim. inspectionem calathi interdicat ne, quando Ceres, vltura curiosos mysteriorum suorum inspectores, populo famem immittat.

v. 7. Sedulo et cupidus e nubibus prospectans observat Hesperus illud tempus, quandonam fit aduenturum, quo calathus ille sit promoturus gradum, in urbem ut importetur. Keiske. Hoc enim sacrum, observante Anna Fabri, ad vesperam incipiebatur, quia scilicet erat peruiligium Veneri, ut Palladi et aliis, qua diis, qua deabus, siue nocturna Cereris sacra. Quare circa vesperam prodire primum solita est huius deae pompa; in eaque calathi Cerealis gestatio.

v. 8. confer Isocrat. Panegy. cap. 6. ibique cl. Morum.

v. 10, conf. Valcken. praefat. ad Virgilium cum Graecis collatum pag. 46. supra, ad Mimmerm. III. 9. δυθμαῖς vid. indicem.

v. 11. μελάνας h. e. Aethiopas. — μάλα nempe ad Oceanum Atlanticum, vbi vulgo feraces illi aureis malis Hesperidum horti a veteribus statuuntur. v. Spanheim. et C. G. Schwarzii disput. de lapsu primorum humani generis parentum a paganis adumbrato. Altorfi 1730.

v. 12. Hunc versum pro spurio eiicit Ruhnken. epist. crit. II. pag. 37. adsciente Ernesti, cui etiam vers. 15.

Τρεῖς μὲν δὴ διέβησ' Ἀχελώϊον ἀργυροδίαν,
 Τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασσας ἕκασον,
 [Τρεῖς δ' ἐπὶ καλλιῆς νῆσος δράμες ὄμφαλον
 Ἐνναν]

15

Τρεῖς δ' ἐπὶ καλλιῆ [χόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσασα
 Φρητὶ]

Αὔσαλέα, ἀποτόστε· καὶ δ' Φάγες, εἰδ' ἐλοέσσω.
 Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Διοῖ.
 Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἐαδότα τέθμια δῶκε·

N 4

Κάλ-

spurius posterior pars v. 16. supplementum a recentiori manu esse videntur. καλλιχ. puteus fuit in Attica celeberrimus. Enna autem in media insula Sicilia sita putabatur: hinc ὄμφαλος, umbilicus dicitur.

v. 12. Secundum Spanhemium hinc tertia etiam Thesmothoriorum dies, Pyanepsionis nempe decima sexta ieiunio a mulieribus iis operantibus translata, eademque νησεῖα inde dicta. Abstemia erant tam apud Graecos, quam apud Romanos haec Cereris sacra: Feminae autem illis sacris operantes a vino abstinere debebant, cum quia in casto esse debebant, tum maxime, quod oblatam in aedibus Hippothoontis vini potionem moesta adhuc ob filiae raptum recusasse fertur eadem Ceres.

v. 13. Achelous fluvius fuit Aetoliae, qui ab Acarnania separat, et prae aliis fluviis celebris.

v. 14. ἀενν. ita fluvii a perenni fluxu apud Graecos poetas dicti sunt, mox simplici σ, Lascaris dedit ἐπέρασσας.

v. 18. ἤγαγε. Correxi ἄγαγε ex H. in L. P. v. 5. 81. et sic semper Pindarus. Μὴ μὴ elegans repetitio, in qua tamen librarii offenderunt, ut Vossianus, qui dedit μὴ δὴ. v. Douville ad Charit. p. 200. Ernesti. In sacris autem Cereris omnis luctus omniaque mali ominis verba abesse debebant. v. Spanheim.

v. 19. τέθμια. Hesych. νόμοις, leges. Hinc Ceres Θεσμοφόρος, legisera, dicitur, quod post inventum a Cerere frumentum discreti primum fuerunt agri, indeque iura legesque enatae sunt, quibus suum cuique tribueretur; et Romae in aede Cereris aeri incisae leges

30 Κάλλιον, ὡς καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα
πράτα

Ἄσαχύν ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἤκε πατῆσαι,
Ἄνικα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχ-
ναν.

Κάλλιον, ὡς (ἵνα καὶ τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
[Θήκατο βσπεῖνα Τριόπεω γόνον οἰκτρὸν] ἰδέσ-
θαι.

Οὐπω

positae erant. v. Spanhemium, qui item comparat Hebraeorum festum messis, et de auctoritate diuinitateque primorum legislatorum agit, et *Fabricii* B. Gr. vol. II. p. 32. ibique *Richteri* notam.

v. 20. Haec altera, immo praecipua quaedam causa instituti huius apud Graecos et quidem Atticos sacri. Hinc Cereri, inuentrici et auctori messis, frugum primitiae seu spicarum sacro manipulo (δράγματι) et spicera festa statis messis temporibus offerri olim consueuerant. Immo enata est primum sacrorum eiusmodi conuentuum ac festiuitatum origo. vide *Spanhem.* qui praeter ea ritus Aegyptiorum et Hebraeorum comparat.

v. 21. Trituram intelligit, quae bobus et iumentis peragitur, et non solum apud Graecos, sed etiam apud Hebraeos, Syros, Arabes et Aegyptios olim in usu fuit.

v. 22. confer *Quid.* III. *Trist.* 8. 1. ibique a me notata. *Valer. Flacc.* I. *Argonaut.* 67. et *Spanhem.* ad nostrum locum. Legislator fuit apud Athenienses antiquissimus, et Thesmophoria seu sacra in honorem Cereris Legiferae qui institueret, primus fuit. adde libell. de Papauere ad vers. 2. laudatum pag. 106. et 107. *Fabricii* *Bibl. gr.* vol. II. p. 22. ibique *Richteri* notam.

v. 23. Egrege inserit poeta sententiam, qua quidem et fabulam illuminat quasi, et docet.

v. 24. Hunc versum exfulare iubet *Ernesti.* Θήκατο φει, v. indicem *τιθένας. Βσπεῖνα* ingenti, dira fame. *Hesych.* tom. I. pag. 752. *Βσπεῖναν, μέγαν λιμὸν,* et *Suid.* tom. I. pag. 448. *Βσπεῖνα, ἡ μεγάλη πείνα.* Nam *Bs* in compositis auget significationem. Sic *Βσπυς* explicatur

Οὐπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον, 25
 Τὴν δ' αὐτᾶ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
 Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διὰ κεν μόλις ἦνθεν
 οἴσός.

Ἐν πίτυς, ἐν μεγάλας πτελέας ἔσαν, ἐν δὲ καὶ
 ὄχνας,

N 5

Ἄν

ab Hesychio νέος μέγας, et Anthon. Differ. p. 109. Βέπαις, ὁ μέγας παῖς. v. 103. vocatur βέβρωσις. Locus classicus est apud Varron. de R. R. II. cap. 5. p. 89. ed. Stephani. addé Schol. atque Hemsterhus. ad Aristophan. Plutum v. 874.

v. 25. Docet Cl. Salmaſius in notis ad inscription. Herodis Attici pag. 28. τὰν κνιδίαν pro τὰν κνίδειν poni, — nec Cnidios in Thessaliam, verum Thessalos relicta vrbe Dotio in insulam Cnidum profectos duce Triopa, ibique condidisse urbem Triopion. Dotium, urbem Thessaliae, vocat sacrum propter lucum Cereri ibi ab antiquis, quos Pelasgos dicit noster fuisse, positum. ἱρὸν pro ἱερὸν sacrum, ionice.

v. 26. f. ἢ δ' αὐτᾶ aut τηναί τᾶ, id est, ἐκεῖ αὐτῇ, ibi ei, Cereri puta. Reiske. Τὴν alienum quoque videtur Ernesti, quoniam in toto loco de Cerere in tertia persona loquitur. Enimuero, nisi Reiskii coniectura valde probabilis amplectenda videtur, forte τὴν dorice pro σοι more consueto παρέλκει: αὐτᾶ dorice pro αὐτῇ illi Cereri, vel illo loco, ἐν αὐτῇ χώρᾳ. — ἄλσ. ἐποιησ. vide indicem et confer Lucan. III. 393. sqq.

v. 27. ἀμφιλαφ. vide indicem. — κεν' poetice pro ἄν, quare aor. 2. διῆνθεν, (nam διὰ-ἦνθεν per tmefin discreta, sunt coniungenda, vt mox ἐν-εσαν) reddi debet per imperfectum coniunctiui, penetraret, perueniret. v. Hoogeu. de particul. tom. I. pag. 79. n. 7. sic supra Anacr. VIII. 19. κἢν ἀφῆ με, etiam si me dimitteres. Bion I. 39. ἄν cum aor. primo coniunctum, ἐκλαυσεν ἄν, reddendum est, deplorasset. vide Hoogeu. loc. mem. n. 6. add. Aeschini's dial. I. nr. 12.

v. 28. Coaceruatione arborum multifariarum eodem

Ἐν δὲ καλά γλυκύμαλα. τὸ δ', ὡς ἄλεκτρι-
νον, ὕδωρ

30 Ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθνε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρω
"Ὅσον Ἐλευσίनि, Τριόπῳ δ' ὅσον, ὀκκόσον" Ἐννα.
Ἄλλ.

in loco poetae veteres utuntur, et in his Virgilius quoque, quam Scaliger recte notavit. Est enim prodigiosa et aliena ab omni verisimilitudine, praesertim in loco spontaneo, manibus hominum non instituto. Sed vitium hoc est illis commune, de quo questus etiam est I. M. Gesnerus ad Orphei Argonaut. vers. 909. ubi exemplum huius luxuriei est tam portentosum, ut, quaecumque eius supersunt alia, omnia longe superet. Reiske. In lucis, qui inviolabiles habebantur, et diis quoque consecrabantur maiorum gentium, arborum densitatem et obscuritatem observatam, diversaque arborum genera, item fontes et amnes fuisse, et nos Callimachi locus testatur, et Eschenbach. de consecratis gentilium lucis §. 4--9. (quae disputat. est inter eius diss. academias Norib. 1705. pag. 133. sqq.) vberius docet. adde indicem.

v. 29. γλυκύμ. quae alias de fructu, hic de arboribus ipsis dicuntur. vide Spanhem. qui antea quoque de ὀχναῖς piris agrestibus translatis, iisque bonos tum ferentibus fructus late disputat. — ἄλεκτρινον ὕδωρ, eleāvina, h. e. pellucida, limpidissima aqua. Schol. ἄλεκτρινον, διωγῆς, παρὰ τὸ ἤλεκτρον. (Bernstein vulgo.)

v. 30. ἀμαρᾶν dor. pro ἀμαρῶν, e scatebris. Schol. ad h. l. εἰσὶ δὲ αἱ ὑδρορροαί. Hesych. tom. I. pag. 262. in hortis aquae fluxum nominari dicit, quod simul et aequaliter et sedate fluit, ἀμάρη, ἢ ἐν τοῖς κήποις ὑδρορροαὶ παρὰ ἅμα καὶ τὸ ἴσως καὶ ὁμαλῶς ρεῖν. — ἐπεμαίνετο vide supra ad Theocrit. XXX. 31. — ἐπεμ. χώρω est ex Homero ducta loquendi ratio Il. Z. 160. χώρος de tali loco est et apud Xenophont. Expedit. Cyr. V. p. 378. Ernesti. Certa enim quaedam loca prae aliis a numinibus mirifice esse dilecta, monet et probat Spanhem.

v. 31. Τριόπῳ. Ab Herodoto aliisque vocatur Τριόπιον, conf. cl. Heyne ad Apollodori biblioth. pag. 102. supra,

Ἄλλ' ὄκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἀχθετο δαίμων,

Τετάρκις αἰ χείρων Ἐρυσίχθονος ἀψατοβωλά.
Σένατ' ἔχων Τεράποντας εἴκοσι, πάντας ἐν
ἀκμᾷ,

Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, (ὅλαν πόλιν ἀκροί
ἄρα,) 35

Ἀμφοτέρων πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὀπλίσσας.
Ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλ-
σος.

Ἦς

Moschi Idyll. III. 99. Erat autem Cariae seu Cnidorum in Caria, idemque Coe adiacens promontorium et vrbs a *Triopa*, huius Eryfichthonis patre condita; sed eo demum tempore, quum, post famem filii diram, coloniam in Cariam deduxisset, et illam urbem a se conditam, de suo adpellasset nomine. Nondum vero exstitit illa vrbs, quum in peninsulam Cariam Pelasgi traicerent. Callimachus igitur h. l. *πρόληψιν* siue *προχρονισμόν* admisit. vide Graevium et Spanhem.

v. 32. Triopidis, i. e. Eryfichthonis, Triopae filio, totique illi familiae. — *δέξιος*, *dexter*, h. e. bonus, dicitur Genius siue deus, quia dii bonorum habebantur largitores. Quando contra dii irasci dicantur, docet Spanhem.

v. 33. malit Ernesti *τετάρκι δὴ ibi tum*.

v. 35. Possit *ἔειν* subaudiri, neque multum contendam, si quis hoc velit, et in vulgata *ἀκροί* acquiescat, ego vero malim sublatis signis parentheses, *ἀκροίος*, Dorice pro *ἀκροίος*, vt apud Theocrit. Idyll. 10. *τὸς Φακὸς ἔψην* pro *τὸς Φακὸς*: praesertim cum etiam libri, Vossianus atque Ambrosianus, hoc dent, tametsi accentu prauo. *Reiske*. — *ἀνδρογιγ.* Ita poetae homines illos fabulosos, qui in deos furere ausi sunt, humanam staturam superasse, fingere solent. confer *Euripidis Phoeniss.* 1037. 1137.

v. 36. *πελέκως*, *securis*, vna parte acuta: *ἀξίνη*, *bipennis*, vtraque parte acuta.

Ἦς δέ τις αἰγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦ-
ρον·

Τῷ δ' ἐπι ταῖ νύμφαι ἵποτι τῶνδ' ἰόντων ἐψιόωντο.
40 Ἄπράτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλ-
λαις.

Ἦσθετο Δαμάτῃ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα
κόπτει;

Αὐτίκα Νικίππα, (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔσασαν,) ἔείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
45 Στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε
κλαῖδα.

Φᾶ

v. 38. ἦς pro ἦν, vt saepe apud Theocritum, Annae Fabri Ovidius *quercum* rectius posuisse videtur. Ἰαγειρος, (quod est vocabulum Creticum,) fuit populus nigra, quae in maiorem altitudinem, quam alba populus, exsurgebat. Celsis autem arboribus vulgo confiti erant facii veterum luci. v. Spanhem.

v. 39. τῶνδ' ἰόντων.] pro τὸ ἐνδ' ἰόντων *meridiem*.

v. 42. κόπτειν, seu ἐκκόπτειν *succidere*, funditus excidere, religiosas id genus arbores, semper vetitum fuit.

v. 44. ἔσασαν nempe Dotium eiusque ciues; imitatus est Homerum Il. Z. 300. *Publica sacerdos* constituta dicitur, et quod collatio sacerdotiorum propter sacrorum religionem inter praecipuas rei publicae et administrationis curas fuit semper et vbique ferme habita, et quod sacra Cereris a probatis lectisque feminis publice fiebant. Plura vide apud Spanhem. Spiceae autem coronae et papauer fuerunt attributa Cereri. Sacerdos vero tamquam aedis sacrae custos clauem ab humeris pendulam gestat. confer *Schwarzii* disp. de Diis clauigeris. Altdorf. 1744. et *Valcken.* ad Theocriti Adonias. pag. 334. 335.

γέντο est ab antiquo verbo γέννομαι, vel γένομαι. Hesychius γέννε, Κύπριοι, λαβέ. *Ernesti*.

v. 45. vide librum: Papauer ex omni antiquitate erutum, pag. 36. 37. inprimis pag. 39.

Φᾶ δὲ παραψήχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα Φῶτα,
 Τέκνον, ὅτις τὰ Θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κέπ-
 τεις,

Τέκνον ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεσε τοκεῦσι,
 Πάυεο, καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μή τι χα-
 λεφθῆ

Πότνια Δαμάτῃ, τὰς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις. 50
 Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας, χαλεπώτερον, ἢ κεν-
 ναγὸν

Ὄρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
 Ὄμο-

v. 46. Παραψήχοισα, *perpulcens*. Hanc lectionem rece-
 pit *Ernesti* in textum pro vulgato παραψύχοισα, *consolans*
 quod alienum esset ab hoc loco, et ablegat ad *Arnaldi*
Anim. pag. 80. 81. in primis *Pierfonium* in *Verisim.* pag.
 132. qui de confusione ψύχειν et ψήχειν egit. *Reiskius*
 tamen hanc lectionem vitiosam, et temere introduciam
 dicit, seruari debuisse veterem probam παραψύχοισα,
 quam quoque *Bandinius* rescripsit. vid. etiam *Reiskium*
 ad *Theocrit.* 13. 54.

v. 47 — 50. ἀνειμ. - ἐλίνυσον - πελυθ. vide indicem sub
 hh. vocc. ἐλίνυσον, num simplici, an duplici v. scribatur,
 disputat *Ernesti*. adde *Brunck.* *Analect.* III. p. 240. Sed
 utrumque nugari ait *Toup.* in *Emend.* ad *Suid.* et *Hes.*
 vol. I. p. 57. sq. not. adde eundem vol. II. p. 8. sq. et
 quae notavi ad *Theocr.* X. 51. ἱερὸν scil. ἄλλος.

v. 52. In *Molossidos* tractu, vbi mons ille *Tmarus*
 vel *Tomarus* est, ferocissimos leones gigni, ex *Aristo-*
tele *Plinio*que obseruat *Spanheim*. Ad vultum vero *Erys*.
 atrocem ita pingendum, vt sensui quasi subiici possit, or-
 nate comparat vultum illius *leacnae*, et ad picturam quasi
 absoluendam, addit, illius vultum esse truculentissimum,
 adspectu terribilem. v. *Theocrit.* XXII. 21. *Horat.* I. Od.
 23. 9. 10. *Atqui non ego te, tigris vt aspera Gaetuliusue*
leo, frangere persequor. — *Claudian.* in *Rufinum* I. 225.
 sqq. vbi vide *Barth*.

ᾠμοτόκος, (τὰς Φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον
ὄμμα,)

Χάζευ, ἔφα' μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῖ
παξῶ.

55 Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ σεγανὸν δόμον, ᾧ ἐνὶ δαί-
τας

Αἰὲν ἐμοῖς ἐτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἀξῶ.

Εἶπεν

Effera praetumido quatibat corda furore.

Quae sic Gaetuli iaculo percussa leaena,

Aut Hyrcana premens raptorem bellua Parthum,

Aut serpens calcata furit?

Τὸν δ' ἄρα verte propter vim voc. ἄρα, ille vero his audi-
tis. v. ad vers. 113. Denique nota differentiam: ὑποβλέ-
πειν est linnis oculis adspicere, v. Salmas. Exercitt. Plinian.
pag. 231. F. edit. Ultraiect. Dorville ad Chariton. pag.
506. Ἀντιβλέπειν et προσβλέπειν dicitur is, qui oculos
vultumque alicuius perferre potest. vide Theocrit. V. 37.
Mosch. IV. 50. ibique not. Spanhem. ad Iuliani Caesar.
pag. 51. edit. Heusingeri. Ἐπιβλέπειν est, oculis benignis
respicere. Luc. I. 48. Iacob. II. 3. confer Elsneri Obs.
sacras tom. I. pag. 220, 1. Ἀποβλέπειν est aliquem cum in-
signi admiratione adspicere. Xenoph. Mem. Socr. IV. 2,
2. vbi v. Hindenburg et Fischer in indice ad Theophr.
h. v.

v. 54. παξῶ, (libri male πάξω,) dorice pro πήξω, a
πήγνυμι, figo. vide Maittaire de dialectis pag. 219. Do-
res enim vltimam futuri flectunt.

v. 55. θασεῖ hoc recte mutasse dicitur Stephanus in
θασει dorice pro θήσει, et A. Fabri ac doctiss. Ernesti
laudant emendationem Stephani; sed Lascaris iam in
editione Florentina legerat θασει, vt Bandinius in varie-
tate lectionum adnotauit. adde Koen ad Gregor. Corinth.
de dialectis pag. 100. sq. Δόμος h. l. non est domus, quae
iam tecta erat, sed triclinium, quod subiecta descriptio
docet. Eryfichton volebat lacunar struere in triclinio,
seu coenaculum laqueatum (hinc σεγανόν, n. densum) effi-

Εἶπεν ὁ παῖς. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο
Φωνάν.

Δαμάτῃς δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ'
ἅ θεῦς·

Ἰθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δὲ οἱ ἄψατ'
ὀλύμπω.

Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνήτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον, 60

Ἐξαπίνας ἀπόρρασαν, ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.

Ἄ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαίᾳ γὰρ ἔποντο

Δεσπο-

eere, in quo coenaculi praecipuus ornatus. Sic *Theocrit.* XVII. v. 17. infra v. 64. est eodem sensu. vide Ernesti notam. Theffali autem, qualis fuit Erysichton, valde edaces sunt vituperati. v. Spanhem.

v. 57. Libri tribuuntur a poetis Ioui, Parcisi, aliisque diis, quibus cura rerum humanarum, in utramque partem. Similiter ergo Nemese siue Adraesteae libri tribuuntur. v. *Ernesti*. Quin ipsa S. S. eiusmodi loca suppeditare potest.

v. 59. Virgil. III. Aen. de fama (notante *Vulcanio*,) *Parua metu primo, mox se attollit in auras. Ingressiturque solo, et caput inter nubila condit.* confer quae scripsi ad *Anthol. lat. poet.* Lucret. I. 64. et *Klotzii* epistolas *Hom.* pag. 195. sq.

v. 60. ἡμιθνήτες edidit Aldus, quod esset ab ἡμιθνήξ. Et saepe Doris Σ in Ξ mutant, vt κλαξ pro κλαίς. *Heusing.* in *Periculo* p. X.

v. 61. χαλκὸν, aes, non, ferrum dicit poeta, quoniam antiquissimis temporibus, vti ex Homero constat, aes frequentius fuit ferro, et hoc contra carius ac praestantius. vide *Riccii* Dissertatt. *Homeric.* tom. I. diff. XVI. pag. 157. sqq.

v. 62. ἄλλως non refertur, iudice Ernesti, ad famulos, et versus proxime superiores, sed ad sequentia po-

Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα,) βαρὺν δ' ἀπαμείψατ'
ἀνακτα,

Ναὶ ναί, τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἐνὶ δαῖ-
τας

65 Ποιησεῖς· θαμινὰ γὰρ ἐς ὕπερον εἰλαπίναι τοι.
Ἄ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεύχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπὸν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λι-
μὸν,

Αἰθωνα, κρατερόν· μεγάλα δ' ἐσρέυγετο νῆσσω.
Σχέτ-

tius, et ad βαρὺν ἀνακτα, at cel. *Kapp* melius censet, id voc. omnino referri debere ad famulos, quos impune dimisit Ceres. ἔασσαν, quam lectionem etiam *Lascaris* habuit, *Stephanus* bene mutavit in ἔασεν. v. *Ernesti*.

v. 63. χεῖρ hic loci est opus seruis ab hero imperatum, et ab herili manu demonstratum, ad quod agendum herus seruos suos manu adductos adponit et adfigit quasi *Reiske*. Hoc sensu etiam *manus* apud Latinos reperitur. Sic fere apud *Valer. Flacc.* III. *Argon.* 336. vide etiam *Spanhem*. Facilius forte suppleas ὄντες, quia sub manu h. c. potestate domini erant, ut *Steph.* iam verterat. Meam interpretationem probavit cel. *Kappius*, et laudavit *Matthae.* VIII. 9.

v. 64. Apud Homerum hoc conuiciandi genus haud infrequens est, et deae quoque se mutuo laceffunt, ut *Iuno Dianam* *Iliad.* φ. 481. *Iris Mineruam* *Iliad.* θ. v. 423. ἀνοτάτη κύον impudentissima canis. Sed enim difficile est, de dignitate verborum recte iudicare, praesertim ex interpretationibus latinis. v. *Riccium* in dissertatione *Homerica* X. et XI. et *Klotzium* de verecundia *Virgilii* pag. 270. (in *Opusculis* varii argumenti.) Et rudiori aetati condonandi sunt illi flosculi, quos tamen homines, qui elegantiores videri velint, haud spernere, vel nostra aetas docet.

v. 68. Αἰθωνα, ardentem, diram. v. *Spanheim.* et *Ernesti*; interpretes ad *Alian.* V. H. I. 27. *Reines.* var. lect. III. 2. pag. 370. et ἐσρέυγετο tabescere coepit, est ver-

σχέτλιος ὅσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἡμερος
αὐτίς.

Ἐκατι δαῖτα πένοντο, δωδέκα δ' ὄϊνον ἄφυσ-
σον. 70

Τόσσα Διώνυσον γὰρ, ἃ καὶ Δάματρα χαλέ-
πτει.

Καὶ γὰρ τᾶ Δάματρι συναργίσθη Διόνυσος.
Οὔτε

bum Homericum ex Il. O' 512. Od. μ'. 381. v. *Ernesti*
ad Callim. et *Valcken.* ad Ammon. animaduers. p. 130.
Sequebatur enim βελεμῖα siue indefinens cibi adpeten-
tia, indeque orta est imbecillitas viriumque prostratio et
tabes. confer v. 93. ibique Spanhem.

v. 69. ἡμερος bene habet. Subauditur αὐτόν. *Theo-*
crit. 16. 65. hoc versu Stephani interpunctio seruari de-
bebat. *Reiske.* Stephan. nimirum interpunxit post σχέτ-
λιος. Sed quia tunc ἡμερον foret corrigendum, nam ἔχεν
refertur ad σχέτλιος, et sequi adeo debet aduersarius,
deinde quia editiones veteres non interpungunt post
σχέτλιος, *Ernesti* has sequutus est. inde nota *Reiskii*
intelligi debet. Atqui si signum exclamandi post σχέτ-
λιος poneretur, grauior forsitan erit oratio, et sententiae
Reiskii subscriberem. πάσαιτο est a πάσσομαι, edo: πάσ-
σω vero est possideo. vide *Ernesti* ad h. l. et ad versum
128.

v. 71. 72. *Ernesti* ad h. l. et *Ruhnken* in epist. critica
II. pag. 38. alterutrum versum spurium esse, propter
frigidam tautologiam, quae inesset, iudicarunt. *Reiske*
tamen „vers. 71. qui nunc est, ait, post 72. est collo-
candus, vt inuerso ordine sequantur ad hunc modum
Ἐκατι δαῖτα — καὶ γὰρ τᾶ Δ. — τόσσα Δ, γ. — Οὔτε
μιν — Potest tamen vulgaris ordo versuum seruari. si
καὶ γὰρ reddimus, ideoque etiam nunc. — verbum χαλέπ-
τειν significat h. l. in furorem agere, iram alicuius atque
indignationem ciere, commouere.“ Ego vero tolerarem
hanc tautologiam in pedestri quadam oratione, aut in
fabulis et narrationibus; sed in hymno mihi frigida esse

Οὐτέ μιν εἰς ἐράνως ἔτε ξυνδείπνια πέμπον
 Αἰδόμενοι γονέες· προχανὰ δ' ἐυρίσκετο πάσα.
 75 Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα
 Ὀρμενίδαυ καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτηρ.
 Οὐκ ἐνδοῖ. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κρανῶνα βέβηκε,
 Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. ἦνθε Πολυξῶ,
 Μάτηρ Ἀκτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδί)
 80 Ἀμφότερον, Τριόπαν τε καὶ νεία, κικλήσκουσα.
 Τὰν δὲ γυναῖ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέουσα,
 Νεῖταί τοι Τριόπας· Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κά-
 προς

Πίν.

videtur, et Ernestio adfentiri malo. Bacchum vero Ce-
 reris πάρεδρον, adfessorem nominat Pindar. Isthm. od. 7.
 plura vide apud Spanhem.

v. 73. Reiskius mauult ἔτ' ἐς ξυνδείπνια.

v. 75. 76. Iton, vrbs Theffaliae, vbi Minerua, inde
 Itonia Ἰτωνίς et Ἰτωνιάς dicta, colebatur, et Ormenidac
 erant Theffali, in eodem, quo Mineruae Itonicae fanum,
 tractu, nempe inter Pheras et Larissiam. Itonis autem
 haec dea etiam in vrbe Boeotiae Coronea culta fuit, non
 a loco, sed ab Itono sacerdote, Amphyctionis filio, ita
 adpellata. vid. Spanhem. ad h. l. et ad H. in Pallad. v. 61.
 vbi de hoc Itoniae Mineruae cultu et agonibus apud
 Boeotos celebratis egit. ὧν, Ernesti refinxit pro ἐν, quia
 sic semper scribunt Dores poetae.

v. 77. ἐνδοῖ doricè pro ἐνδον, non est intus, non domi
 est: de quo vocabulo vide Valcken. ad Theocriti Ado-
 niaz. p. 363. χθιζὸς pro χθις, v. Lannep. ad Coluthum
 v. 371. Κραν. vrbs Theffaliae.

v. 82. νεῖται veniet ad nuptias, parat sese, vt iis in-
 terfit, iam iter illuc ingreditur. v. H. in Dian. v. 148.
 Reiske. Schol. ἐρχεται. Graeci, nec non Latini, tem-
 pore praesenti pro futuro vtuntur, vt Anna Fabri iam
 bene monuit. Sic Xenoph. Cyrop. VIII. 7, 2 et 17. confer
 Sanctii Mineruam I. 14. 4. ibique Perizon. Aristophanis

Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὃ δ' ἐννέα Φάεα κεῖται.
Δειλαία, Φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψέυσας, μᾶ-
τερ;

Δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἄλλοτρίοις Ἐρυσίχ-
θων. 85

Ἄγετό τις νύμφαν; Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυ-
ψεν,

Ἥ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὀθρυῖ ποίμνι ἀριθ-
μεῖ.

Ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναςαῖς

Ἦσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστήρ

Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἶα θα-
λάσσας

90

O 2

Ἄλε-

Plutum 70. ibique Kuster, *Viger. de idiotismis Gr. L.* V. 3. pag. 216. ibique Hoogen. infra ad Pindar. 179. *Burges's* ad Dawesii miscell. critica pag. 514. 516. Denique, ut Ernesti monet, ἤλασε, (ab ἐλάυνω,) *percussit*, verbum proprium in hac re esse, ostendit Homeri locus *Odyss. τ'. 393.* Οὐλήν, τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῶ ὀδόντι.

v. 83. Πίνδον] Stephan. quem Spanhem. sequitur, malit Πίνδς. Ernesti autem dorice Πίνδω. De *εὐαγκ.* vide indicem.

v. 85. ἄλλότρια h. l. sunt causationes a re praesente et a veritate rei alienae; breuibus, mendaces. Sententia est, perhibebatur Erysicthon in rebus versari, a quibus quam plurimum aberat. *Reiske.*

v. 87. Ἴππων v. indic. *Othrys* est mons Thessaliae. confer Spanhem.

v. 88. ἤπειτα est h. l. *interim* aut *nihilo mirus tamen.* *Reiske.*

v. 89. Ἐξάλλεσθαι significat *vehementem cupiditatem ventriculi improbi.* Sic enim κακὰ interpretantur Latini de fame. *Iuuen. Sat. VI. 318. Saltante libidine.* v. Ernesti et Spanhem. πάντα, confer supra *Mosch. l. 6.* ibique notam.

Ἄλεμάτως ἀχάρισα κατέρχρεεν ἔιδατα πάντα,
 Ὡς δὲ Μίμαντι χιῶν, ὡς ἀελίῳ ἐνὶ πλαγγῶν,
 Καὶ τῶτων ἔτι μείζον ἐτάκετο μέσφ' ἐπὶ
 νευράς
 Δειλαίῳ ἴνες τε καὶ ὀσέα μῶνον ἔλιφθεν.
 95 Κλαίε μὲν αἰ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔσενον αἰ δὴ
 ἀδελφαί,
 Χῶ μασὸς, τὸν ἔπινε, καὶ αἰ δέκα, πολλαίκι,
 δῶλαι.

Καί

v. 91. Ἄλεμάτως dorice pro ἠλεμάτως: quod Hesych. interpretatur ματαίως, ἀχάρισα; eleganter vsurpatur. Reiske „cibi ingrati sunt, ait, aut quorum perceptionem nulla voluptas comitatur, aut nulla sequitur ad nutritionem corporis utilitas, cuius causa tu iis gratiam debeas, aut, qui operae pretium non referant pasto, nullo commodo sumtus in se factos luant“ κατέρχ. v. supra p. 152.

v. 92. πλαγγῶν, male πλαγκῶν. vide indicem. Mimas est mons in minore Asia.

v. 94. Quum νευραὶ et ἴνες nihil admodum differant, Valckenar. corrigit, Δειλαίῳ ἴνός τε κ. ο. Sed ἴνες vix esse a peccante librario, censet Ernesti, et cod. MS. Vossianus habet μέσφ' ἐνὶ πλευραῖς, quod Ernesti non displicet, si aut ἐπὶ fiat ex ἐνὶ, aut πλευραῖς pro πλευραῖς. Reiskius contra νεύροις in dativo coniicit, et, „sententia est, inquit, carnes omnes defluebant et contabescabant, sola relinquebantur ossa, cum tendinibus musculorum, (quae sunt νεῦρα) et aridis villis quibusdam, qui ἴνες. ἐπὶ h. l. significat una cum, praeter, si nempe tendines etiam in numerum veniunt.“ confer Foessi oeconom. Hippocr. v. ἴνες pag. 282. et explicantur villi et fibrae fila quaedam oblonga, gracilia, alta, solida, valida, omnis generis corporis partibus inserta. adde Erotiani exposit. voc. Hippocrat. ibique Eustach. p. 186. sq. ed. Franzii. Iuvenal. XV. 100. Sil. Ital. II. 466.

v. 96. Πολλάκι est διὰ μέγα, vt Grammatici Graeci

Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας
ἔβαλλε,

Τοῖα τὸν οὐκ αἶοντα Ποσειδάωνα καλισρέων·
Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεῖ τρίτον· εἶπερ ἐγὼ
μὲν

Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος. αὐτὰρ
ἐμεῖο 100

Τῷτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἶθε γὰρ
αὐτὸν

Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χεῖρες ἐκτερέϊξαν·
Νῦν δὲ κακὰ βέβρωσις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθ-
ηται.

O 3

H

loquuntur, referturque ad ἔσενε, quod interpunctione
indicaui. Sed Valckenarius hunc versum spurium iu-
dicat. Est sane durum *μασὸς ἐκλαίε*. Sed nutricis com-
moda est mentio, ut videbunt omnes, qui poetas co-
gnouerunt. Et vsitatum est nutrices tali modo exprime-
re Epigr. LIII. *ὄγαθὸν γάλα. bona nutrix. Ernesti*. Sed
contra interpunctionem viri post fata quoque venerabi-
lis Reiskius haec monuit: „duo postrema commata dele.
Nam *πολλάκι δέκα* sunt decuriae ancillarum saepius atque
saepius numerando iteratae. h. e. centenae, vel et mil-
lenae, ut H. in Dianam 33. 34. *τρὶς δέκα ter tenae*, erant
triginta, et fragm. 120. pag. 488. *ἑξάκι δὸς* sexies duo
duodecim, et H. in L. P. 23. *δὶς ἑξήκοντα* bis sexaginta,
centum viginti, et innumera talia alias.“ Quam acu-
tam interpretationem lubenter admitterem, si vnus locus
aptus esset datus, Graecos primum ita loquutos esse;
deinde *πολλάκι* hoc sensu postpositum.

v. 98. *τὸν ἐκ αἶοντα*. Sic Horat. I. od. 2. *minus au-
dientem carmina Vestam*.

v. 103. *βέβρω*. idem est, quod v. 66. scripsit. vide in-
dicem. — *καθῆται*, Ouid. III. Trist. 9. 18. *Pallor in ore
sedet*. Fortius et melius dicitur *fames in oculis sedisse*:
et ex more veterum ac philosophia populari *sedes famis*

Ἡ οἱ ἀπόσασον χαλεπὴν νόσον, ἢ μιν αὐτὸς
 105 Βόσκει λαβῶν. αἰμαὶ γὰρ ἀπειρήκασαν τράπεζαι.
 Χῆραι μὲν μάνδρα, κενεαὶ δέ μοι αὐλίες ἤδη
 Τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπηρηνήσαντο μάγειροι.
 Ἄλλα καὶ ἔρῃας μεγαλαῖν ὑπέλυσαν ἀμαξῶν,
 Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑσία ἔτρεφε μάτις,
 110 Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον,
 Καὶ τὰν αἰλῆρον, τὰν ἔτρεφε Θηρία μικρά.
 Μέσφ' ὅτε μὲν Τριόπας δόμοις ἐνὶ χρήματα
 κείτο,
 Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσαντο.
 Ἄλλ'

in oculis quaeritur. vide supra ad Bion. I. 47. — οἱ ἀπό-
 σασον, ab illo discedere fac, h. e. depelle. aor. enim in
 imperatiuo h. l. vti saepius, vim habet praesentis. vide
Vigerum de idiotismis etc. V. 3. 12. pag. 219.

v. 105. βόσκει λαβ. Cum Spanhemio propter verba,
 quae consequuntur, malim interpretari: *ei alimenta*
suppedita.

v. 109. Nota bouem in honorem Vestae communis
 urbis, vt Graeci subinde de ea loquuntur, seu Patrimae
 et domesticae. Atque hoc loco Cererem haud incommo-
 de posse intelligi, conicit ad h. l. Spanhem. qui de Ve-
 sta Graecorum et de sacrificiis illi oblatis copiose agit.
Lessingii Laocoon. pag. 255.

v. 110. ἵππον. Victorum in Circensibus equorum no-
 mina, relata subinde in inscriptionibus antiquis; iidem
 coronati fuerunt in sacris Graeciae agonibus.

v. 111. τὰν-μικρά. Breuis haec pictura, hoc πάρεργον
 miram suauitatem et pretium adfert poesi. conf. *Schnei-
 deri* Anmerk. uber den Anakreon p. 104-109. Quod
 h. l. est αἰλῆρον, non αἰόλουρον, *Daves.* in Misc. crit. p.
 258. sq. putat, hunc hymnum, quem valde spernit, esse
 spurium. sed v. *Ernesti* ad h. l. *Dorwill.* ad Chariton. p.
 275. *Pierfon* ad Moerini p. 36. sq.

v. 113. ἄρ'. Hic obserues potestatem particulae huius

Ἄλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
 Καὶ τόθ' ὁ τῷ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι κατῆσο, ¹¹⁵
 Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτὸς.
 Δάματ' εἰ μὴ τῆνος ἐμὴν φίλος, ὅς τοι ἀπεχ-
 θῆς,

Εἴη, μὴδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
 Εἶπατε παρθενικῶν, καὶ ἐπιφθέγγασθε τε-
 κῆσαι,

O 4

Δά-

ab Hoogeu. in tract. de particulis tom. I. p. 107. sqq. yber-
 rime demonstratam. Respondet hoc loco τῷ μέσφα,
 dum, quoad: ἄρα vero inter alios, quos habet quam plu-
 rimos significatus, designat quoque effectum, quum di-
 citur, aliquid consequutum esse, v. Hoogeu. pag. 117.
 n. 2. aut quum de relatione temporis sermo est, ibidem
 pag. 115. Interpretaris igitur Μέσφα-ἄρα, quamdiu-
 tandiu. So lange als - da wusten nur allein. Latet igitur
 aliquatenus prima significatio, qua intelligitur similitudo
 ad argumentationis genus; et descendit ab ἄρω, orno,
 ἄρω, firmo. vide Hoogeu.

v. 114. βαθὺν h. l. significat, abundantem, lautam,
 diuitem v. Spanhem. et nos iam hoc verbum supra ad
 Mosch. II. 101. explicuimus. ἀναζηράναις est euacuare;
 Schol. exponit ζῆμον ἐπόισιν. v. Theocrit. L. 57. et Hem-
 sterh. ad Aristophan. Plut. p. 288. b.

v. 116. confer Hom. Od. ῥ'. 222. ibique Eustath. ἐκ-
 βολα λ. δ. νεκρῶναις coenae sordēs. vide Spanh. et
 Ernesti.

v. 118. Piaculare olim apud Graecos habitum fuit, sub
 eodem tecto agere cum quopiam homicidii, aut alterius
 grauioris criminis reo, qui pollutus censebatur, aut
 cum eo cibum capere aut sacris interesse. v. Psalm. 139.
 21, 22. Demosthen. de corona c. 38. p. 546. edit. a me
 curatae, Altenb. 1769. et Spanhem.

v. 119. τεκῆσαι (aor. 2. part. act. a τέκω) parientes,
 vel potius, in eo versantes, vt parerent. Aor. enim 2.
 ea vis saepius est, vt actum, conatum, voluntatem etc.

120 Δαματερ μέγα χαίρε, πολύτροφε, πολυμέ-
διμνε.

Χ' ὡς αἶ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι
ἄγοντι

Τέσσαρες ὡς αἰμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα
Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῖμα φέ-
ροισα,

Ἐξεῖ, καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυ-
λαξεῖ.

125 Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πα-
τεῦμες,

Ὡς

inuoluat. Xenoph. Memor. Socr. I. 3. 4. εἰ τις αὐτὸν ἔπει-
θεν, si quis suadere voluisset. vide cl. Hindenburgii Anim-
aduers. ad Xenoph. M. S. pag. 26. Isocratis Paneg. cap.
31. ibique elegantissimum Morum, pag. 78. κρατῆντες
αὐτῆς, obtinere volentes, id agentes, vt in fide teneremus.
v. 121. ὡς αἶ. Lascaris apud Bandin. edidit ἕσσα: de
publicato ὡς, vbi primum est pro ἕτος Valcken. ad Eu-
ripid. Phoen. p. 315. egit, adnotante Ernesti. Albi igi-
tur equi, iique quadrigarii calathum in hac pompa Ce-
reali ducebant; ἄγοντι, dorice pro ἄγασσι. Conf. Span-
hem. ad h. et seqq. versus. Quia vero quatuor anni
tempora moderatur Ceres, et quatuor illis temporibus,
nempe tempore arandi et vertendi terram; tum sationis,
tum messis; tum denique post comportatas fruges et cir-
ca finem quoque hiemis inuocari solita fuit, illi quatuor
albi equi ad fertilitatem et felicitatem temporis indican-
dam quatuor anni tempora designant.

v. 122. confer vers. 139. Omnium regina dicitur ab
Euripide Phoeniss. vers. 691. quia Tellus fuit.

v. 123. φυλαξεῖ. de Dorismo accentus in vltima syl-
laba vide supra ad vers. 54. Maittaire de dialectis de h.
l. pag. 220.

v. 125. Notabilis hic Callimachi locus de feminis fa-
eris operantibus aut pompae Cerealis comitibus: quod

Ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἔχομεν
αἰεὶ.

Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
Ὡς ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.

Μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέ-

τως

O 5

Tās-

eae essent discalceatae et imprimis sine vittis, quum in festo Cereris omne luctus signum abesset, nec feminas deceret, pedem ostendere. Sed sermo est de iis, qui adclamationibus eam Cererem prosequabantur. vide Spanhem. hoc de ritu valde copiosum, et *Sagittarium* disp. de Nudipedalibus vett. cap. II. in Syntagm. primo dissert. philologicarum, Rotterod. 1699. Discalceatus etiam dicitur ἀσάνδαλος, (vt supra Bion. I. 21.) ἀνυπόδητος, ἀπέδιλος, ἀνήλιπος, siue ἀνάλιπος apud Theocrit. III. 56. — ἀνέμπυξ, ὅ, ἡ est, vittam non habens. Ἄμπυκα de proprio apud Lydos capitis ornamento adpellatum, notat Hesych. in λυδίῳ νόμῳ.

v. 127. vide ad vers. 1. et, si vis, Opuscula mea varii argumenti p. 493. 494. *auro plena*, h. e. *αυρεα*. Nam vanni aut cistae, λίκνα, canistrae ex auro factae erant.

v. 128. πασαιμ. correxit Ernesti pro vulgari lectione πασαιμεσθα. Est enim a πάομαι, possideo, quod in aoristo, quia primam syllabam habet productam, non duplicat σ. vide etiam Valckenar. animadu. ad Ammon. pag. 187. 188. eumd. ad Theocriti Adoniazus. v. 90. p. 383. et supra ad v. 69. et ad Solon. eleg. v. 7.

v. 129. 130. In Graecorum, aut Asiaticis graecae originis urbibus, non Athenis solum, olim erant erecta Prytanea, quae vulgo in urbium penetralibus, seu in media earum parte sita fuerunt. Hinc in Prytaneis quoque fuerunt Vestae simulacra, statusque ibidem eius cultus. Vestae tamen eiusdem, quam primam dearum vocat Pindarus, primus erat in urbibus graecis aut asiaticis cultus. Ceres autem eadem est cum Tellure seu ἐσίῳ. Alias ἀτέλεσοι dicuntur οἱ ἀμύητοι, non initiati. His la-

130 Τὰςδε τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρῃς
ὁμαρτεῖν,

Ἄτι.

tius explanatis a Spanhemio, hic sensus planus, ex interpretatione illius insigniter probabili, eruitur: Mandat vates, ut his sacris nondum initiatae per aetatem virgines seu ἀτέλειες, usque ad urbis Prytanaeum, in media urbis parte seu eius penetrali situm, dumtaxat procederent: reliquae autem, uti mox dicitur, feminae iam initiatae, praevio Vestae, primae deorum, in eodem Prytaneo cultu, longius praeceuntem, de quo hic agitur, deae calathum seu Cerealem hanc pompam et ad fanum eius usque comitentur, ubi sollemnia illius sacra stans ritibus continuo obeant. Versum 130. Spanhemius duplici modo construit: *Vel*, τὰς δὲ προσομαρτεῖν τὰν θεῶν ἄχρῃς τελεσφορίας, illas vero (initiatas nempe, easque, ut mox sequitur, infra aut supra sexagenarias) teneri deam prosequi, usque dum sacrum illud peregerint, v. 134. et Spanhemius ποτὶ ὁμαρτεῖν coniungit, pro προσομαρτεῖν; licet in fine melius coniunxerit, ἄχρῃς ποτὶ (dorice pro πρὸς) usque ad. — *Vel* construit τὰς δὲ ὁμαρτεῖν τελεσφορίας ἄχρῃς ποτὶ τὰν θεῶν, has autem, nempe initiatas, comitari sacrum Cereris sollemne, usque ad deam, seu deae aedem. Reliqua vide apud eundem Spanhem. et Ernesti, qui malit interpungi post ἀτέλειες, et postea legi τὰς δὲ τελεσφορίας, a τελεσφορεύς, uti iam partim viderat Spanhem. Dein Ernesti quoque ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρῃς, explicat, ad ipsum Cereris templum, et laudat Dorville ad Chariton. pag. 401. Reiske locum hunc difficilem ita explicat: „Post Πρυτανήϊα punctum est collocandum: donec erunt huius urbis (Argivae puta) curiae. Tribui sua cuique curia propria fuit. Deinde nova orditur sententia. Τὰς ἀτέλειες τὰςδε τελεσφορίας (scil. ἐυχομεθα) ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρῃς ὁμαρτεῖν, rogamus, ut nobis haec des, ut, quae feminae huius sacri fuerunt expertes, altero anno post perueniant, usque ad aram, quae quidem intra sexagesimum aetatis annum adhuc subsistant.“ Cel. Kapp olim ita explicuerat vv. 129. et 130. Hic locus forte ita explicandus: *Usque ad urbis prytaneum sequimini (ὁμαρτεῖν insinit. pro imperatiuo) vos, quae nondum initiatae*

Ἄϊτινες ἐξήκοντα κατώτερα· αἶ δὲ βαρεῖα,
 Χ' ἄτις Ἐλειθυία τείνει χέρρα, χ' ἄτις ἐν
 ἄλγει,
 Ὡς ἄλις, ὡς αὐτῶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δῆω
 Δωσεί πάντ' ἐπίμεσα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἴκωντας.
 Χαῖρε

estis mysteriis; vos vero, quae iam iis (mysteriis) imbutae
 estis (loco τελεσφορίας legerim τελεσφόρας vel τελεσφόρας)
 sequimini usque ad ipsum templum Cereis, nempe quaecum-
 que annis sexaginta minores estis; quod vero ad prouectio-
 nes adinet -- sufficit, si istae sequantur, quoad genua pa-
 tiantur etc. Haecenus Vir doctissim. sed Heusinger in
 Periculo etc. pag. X. reiecit Stephani et aliorum conie-
 cturas, et maluit τὰς δὲ τελεσφορίας seruare, idque pro
 τὰς δὲ τὰς τελεσφορίας accipere, ut αἶ τελεσφορίας initiatae
 dicantur, quemadmodum Graeci τοὺς δήμους, τοὺς καίσαρος,
 τοὺς τῆς πόλεως, τὰς αὐτῶν et similia dicunt. Potuisse,
 addit, etiam Callimachum, ne Doride quidem inuita,
 scribere Τὰς δὲ τελεσφορίας.

v. 131. Apud Graecos in plurimis publicis muneribus
 discrimen vulgo illius aetatis muliebris factum est,
 earum nempe mulierum, quae LX. annis maiores aut mi-
 nores forent.

v. 132. χέρρα. Partui proxima Lucinam, quae Ἐλει-
 θυία, et Εἰλείθυια vocatur, ut ei sit propitia, inuocat,
 seu ad eam, quod supplices solent, manus tendit. —
 ἄλγει quae primis demum partus doloribus premitur.
 v. Spanhem. et Westerhou. ad Terentii Andr. III. 1.
 vers. 15.

v. 133. — ὡς ἄλις. subaudi τὰυτας ἐυχόμεθα vel τὰυ-
 τὰς χρὴ ὁμαρτεῖν πρὸς τὸν τῆς θεᾶς ναὸν, ὡσεὶ ἄλις εἶναι, καὶ
 ὡς αὐτῶν ἐκείνης δύναται τὸ γόνυ ἐξικνεῖσθαι. Reiske, ut,
 quantum illarum, (αὐτῶν, dor. pro αὐτῶν) genua apta
 sint; h. e. quantum vires illarum sustineant, patiantur.
 De Δῆω v. indicem.

v. 134. ἴκωντας. Ceres omnia illis cumulate dabit,
 non secus ac si ad templum vsque se comitatae essent. De
 χαῖρε v. 135. v. quae notavi ad Theocrit. IX. 28.

135 Χαίρε θεά, καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἐν θ' ὁμονίᾳ,
 "Ἐν τ' εὐηπελίᾳ· Φέρε δ' ἀγρόθι νόσιμα πάντα.
 Φέρβε βόας, Φέρε μᾶλα· Φέρε σάχυν, οἷσε
 Θερισμόν·

Φέρβε καὶ εἰράναν, ἴν', ὅς ἄροσε, κεῖνος ἀμασεῖ.
 "Ἰλαδί μοι τρίλλιζε μέγα κρείσσα θεάων.

v. 136. Bandinius etiam habet *εὐημερία*: vti praeter alios Spanhemius, qui in voc. illo tranquillum ac prosperum vrbis et ciuium statum intelligit, et vberius interpretatur. At enim Ernesti e codd. MSS. et edit. Ald. reduxit lectionem, *εὐηπελία*, et sic iam Lascaris *εὐηπελία* exhibuit. De *εὐηπελία* vide interpretes ad *Hesych.* sub h. voc.

v. 137. *μᾶλα* capit *Ernesti* de fructibus arboreis, et restituit *Φέρε*, ac prouocat de voc. *μᾶλα* pro *φρούδibus*, *arboribus*, ad *Arnaldi* Animad. p. 84. et *Grasuii* lecti. *Hesiod.* cap. 3. pag. 16. *Reiske* haec adnotauit. „*Φέρε* an *Φέρβε μᾶλα* legatur, ciceum non interesse ad metrum existimo; sed ad sententiam interest. *Φέρε μῆλα* est, *fer roma*, seu largire magnam copiam fructuum in hortis et vineis prouenientium. *Φέρβε μῆλα* autem est, *largire vberem prouentum pecoris ouilli et caprilli.*“ *Μᾶλα* dor. pro *μῆλα*. *Φέρβω* autem est, *pasco*, *alo*.

v. 138. *ἀμασεῖ*, ab *ἀμάω*, *meto*, vel potius *colligo*. v. *Dorville* ad *Charit.* p. 366. sq. et ad *Theocr.* XI. 73. notata. *Lascaris* et alii *ἀμάσσει*. Sed prior lectio verior est, iudice *Ernestio*. *ἴνα* enim habet futurum, vt *ὄπας*, in primis cum sermo est, vt hoc loco de re futura, diciturque, *ἐκβατικῶς*, de euentu, non consilio. De circumflexu in vltima syllaba vide ad vers. 54. *εἰραν*. vide *Spanh.* ad h. l. *Tibull.* III. 10. 67, ibique *Brouckh.*

v. 139. *κρείσσα*. *Ernesti* scribendum censet *κρείσεισα*, vt est apud *Pindar.* *Pyth.* VIII. 30. conf. v. 122. *regina dearum*, h. e. e numero dearum, vel dea multipotens. — *Ἰλαδί* ab *Ἰλάω* siue *Ἰλημι*, *sis propitia*: formula precandi haec frequens est. vide *Spanhem.* adde *Theocrit.* *Adoniaz.* v. 143. ibique *Valcken.* pag. 414. et *Scholias.* qui, *Ἰλαδί*, ait, *ἀντι τῆ Ἰλάθῃτι, κατὰ ἀποκοπὴν, δορικῶς.*

ΠΙΔΑΡΟΥ *)

ΟΛΥΜΠΙΑ **)

ΕΙΔΟΣ α

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΚΕΛΗΤΙ ***)

εργοφῆ α κώλων ιζ.

HIERONI SYRACVSANO EQVO

CELETE VICTORI Ode I.

*) De *Pindaro*, Thebis nato anno I. Olympiados LXV. ante Christum 519. v. *Fabric. Bibl. Graec. vol. II. pag. 57. sqq. cl. Schneider in Versuch über Pindars Leben und Schriften. Argentor. 1774. 8. Quintilianus Institt. Orat. X. cap. I. mirifice eum laudat et commendat: no- uem, inquit, Lyricorum longe Pindarus princeps, spi- ritu, magnificentia, sententiis, figuris: beatissimus rerum uerborumque copia et uelut quodam eloquentiae flumine, propter quae Horatius nemini credit eum imitabilem. Ad- de superbum Horatii iudicium de eo libr. III. od. 2. Plura uide in Schmidii Prolegomenis et Biographia clas- sica, tom. I. ex interpretatione Sam. Mursinae, Halae Saxon. 1767. p. 79. sqq. Nos uero sequuti sumus exem- plar editionem cel. *Heynii*, Gottingae 1773. min. 4. col- latis illius Additamentis ad lectionis uarietatem, ibid. 1791. In superiore editione contuleramus quoque *Pin- dari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia una cum Latina omnium versione carmine lyrico per Nicolaum Sudorium. Oxonii e theatro Scheldoniano 1697. in form. max. praeterea Stephani. Pindari Olympia etc. 1560. 12. Cra- tan. Tigur. 1526. 8. Commelinam 1588. 8. Eras. Schmi- dii editiones 1616. 4. Tum Io. Cornelii de Paw notas in Pindari Olympia etc. Traiecti ad Rhen. 1747. in 8. in quibus auctor more suo multa corrigere ausus est. In hac ed. comparauimus quoque *Pindari carmina selecta*, edita a *Frid. Gedike*, Berolini 1786. 8. cuius notas do- ctas consulat magister. Quem laudauit Pindarus Hiero-**

nem, hic fuit Syracusius Rex seu Tyrannus, de quo consulas *Aelian.* libr. IV. c. 15. VIII. cap. I. Laudat Hieronem, quod in Olympiis vicerit. Exordium a comparatis ducit, inde personam laudat a iustitia, loco, musica, equo Pherenico, quo vicerat; de Pelope et Tantalos vera narrare vult taxatis fabulis, de diis enim honeste sentiendum admonet. Comprecatione concludit, ut Deus Hieronem in dignitate, et poetam in studio carminis Lyrici conferuet: ut verbis *Benedicti Aretii in Commentariis absolutissimis in Pindari Olympia etc.* (1587.) p. 20. utamur. De hac oda, quam typis exscribi fecimus, et de Pindaro conf. *Batteux et Ramler* in *Einleitung in die schönen Wissenschaften* vol. III. pag. 35. sq.

***) Ex Schmidii Prolegomenis pauca excerpere liceat in gratiam eorum, qui raram illius editionem ad manus non habent. Quatuor praecipui et maxime sollemnes Graeciae ludi fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Isthmii. (v. ad *Fabr. B. Gr. II.* pag. 61. sqq. notata.) Olympii in honorem Iouis; Pythii vero, Apollinis; Nemei, initio Archemori, postea Iouis; Isthmii, Palaemonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraeterici, seu quarto quoque anno elapso; posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno praeterito fuerunt celebrati. Olympici victores, olea, vel ut alii volunt, oleastro: Pythici, lauro: Nemei, apio: Isthmici, pinu coronabantur. Olympiorum originem explicat *Pausan.* libr. V. cap. 7. 8. 9 pag. 391. sqq. edit. *Kuhnii.* Ab Hercule Idaeo in honorem Iouis Olympii, unde locum Olympiam nominarat, primum fuerunt instituti. Pelops, victo Oenomao, rege Pisae, et ducta Hippodamia eius filia, omnium, qui ante se fuissent, maxime memorabiles ludos Ioui Olympio fecit. Iphitus ludos in Olympia per quadringentos prope annos intermissos renouavit, monente Apolline, ordinavit, nundinas indixit, et Graecia seditionibus ac pestilentia prope deleta, ludorum causa inducias instituit. Conueniebat autem ad celebritatem Olympicam omnis Graecia una et exterarum nationes ex Aegypto, Lybia, Sicilia etc. quae tamen ad deliberationes de rebus Graeciae non admittebantur; sed tantum ad certamina: et quidem quarto quoque anno exacto, in plenilunio eius mensis, cuius noui-

Iunium proxime ad Solstitium aestiuum adcedebat, quem ἐκατόμβαιῶνα Athenienses nominarunt, ad Olympiam, oppidum Elidis, ad Alpheum fluuium, non procul a Pila. (conf. *Dodwell* de veteribus Graecorum Romanorumque Cyclis diss. III.) Habebantur ibi comitia et deliberationes de rebus ad totius Graeciae commodum spectantibus, itidem de anni forma et intercalationis ratione agebatur et ad vulgus referebatur. Simul spectacula exhibebantur, certamina instituebantur varii generis et victoribus (Ὀλυμπιονίκαις) tribuebantur praemia, n. coronae ex Oleastro, quod Hercules Idaeus, auctor horum certaminum, oleastrum ex Hyperboreis in Graeciam intulisse fertur. Atque ad posticum templi Olympici versus dextram, κότινον siue Oleastrum fuisse, quem ἐλάειον καλλισέφανον adpellarunt, ex quo Hercules primus coronatus est, et reliquis etiam victoribus coronas decerpere sollemne fuit, eumque religiose custoditum fuisse *Plin.* XVI. cap. 44. testatur. Victores autem, quamquam praeter coronam ex oleastro nihil secum reportarunt domum, summa tamen apud suos, quin in tota Graecia floruerent dignitate et honoribus, et alia habuerunt commoda. Eorum nomina in Olympico Gymnasio conscripta fuerunt. Victorum proclamatio fiebat per praekonem: atque ciuitates non solum de ciuibus victoribus gloriati sunt, sed multos quoque corruperunt multa pecunia, ut victores, patria sua quasi abnegata, alius cuiusdam ciuitatis se ciues profiterentur: at hi non semper impune abierunt. Iudices, ἀθλοθέται, videbant caute, ne dolo maliciaque aliorum decepti, praemia iniuste distribuerent, et aequi sedebant prouidebantque, ne vlla fraus iniuriaue auctoritatem et dignitatem horum ludorum imminueret.

***) Hiero Dinomenis f. equo celete, (κέλητι, i. e. ut *Schmidius* ait, *Sellaris*, quem *Suetonius* in *Caesare* vocat *Desultorium*: alii *Doffuarium*, qui curui nulli iungitur, *Ein ungesattelt Reitpferd*, a κέλλειν, quod est τρέχειν,) victor Ol. LXXIII. a vetere Grammatico et *Schmidio* traditur: perperam vero inquit cel. *Heyne*, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. *Syracusanus* certe adscribi non potuit ante Ol. LXXIII. i. qua *Gelon* frater *Syracusas* occupauit, *Gelae* domina-

- 1 ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδαρ' ὁ δὲ
 Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
 ἄτε διαπρέπει νυ-
 κτί, μεγάνορος ἔξοχα πλέτου·
 5 Ἐἰ δ' αἴεθλα γαρύεν
 Ἐλδεαί, φίλον ἦτορ,
 Μηκέθ' αἰλίς σκόπει
 Ἄλλο θαλπνότερον
 Ἐν ἀμέρᾳ φαιινὸν ἄστρον,
 10 Ἐρήμας δὲ αἰθέρος·
 Μήδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
 Φέρτερον ἀνδάσομεν·
 Ὄθεν ὁ πολύφατος

Ἕμνος

fione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. LXXV. victo-
 ria haec Olympiaca reportata esse. cf. Schol. ad vers. 35.

v. 1. Aqua est optima, h. e. inter quatuor elementa
 primum locum occupat, quod reliqua ex aqua oriuntur.
 Ex physica veterum explicandus est locus. Reliquis er-
 go ludis praestat quoque pari modo Olympicus.

v. 2. χρυσός. Construe: ὁ δὲ χρυσός διαπρέπει μέγαν,
 ἔξοχα πλέτε, ἄτε πῦρ αἰθόμενον διαπρέπει νυκτί. vti Scho-
 liaftes iam docuit. Μεγάνορος autem varie explicant Scho-
 liaftae; al. τῆ μεγάλως δυναμένη al. rectius ab effectu, quo-
 niam diuitiae reddunt homines magnanimos, superbos,
 arrogantes, quod auget fortunam hominum, et facit, vt
 altiores fumant spiritus, ποιῶντος μείζονα φρονεῖν, τῶν κα-
 δημόνων. *Damm* in Versuch einer profaischen Ueberse-
 tzung der griechischen Lieder des Pindar. (Berol. 1770.
 8.) reddidit, *Mann-erhebenden*.

v. 10. ἐρήμας, ionice et attice femininum pro mascu-
 lino ἐρήμα. Aetherem vocat *desertum* n. ab omnibus stel-
 lis, quas sol obscurat, et quae interdium conspici non
 possunt. Sens. vt sol interdium omnia astra luce et splen-
 dore superat: ita quoque Olympicum certamen reliqua.

ἄμφοσ ἀμφιβάλλεται
 Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν 15
 Κρόνος παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἰκομένους
 Μιάκαιραν Ἰέρωνος ἐσίαν
 Ἀντισροφῆ ἀ, κάλων ἰξ.
 Θεμισεῖον ὃς ἀμφέπει
 Σκάπτου ἐν πολυμάλῳ
 Σικελία, δρέπων μὲν 20
 Κορυθαὶς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν
 Ἄγλαίζεται δὲ καὶ
 Μουσικᾶς ἐν αὔτῳ,
 Οἷα παίζομεν Φίλαν
 Ἄνδρες ἀμφὶ Θαμᾶ 25
 Τράπεζαν. Ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
 πὸ Φόρμιγγα πασσάλου

Κάμ-

v. 14. ἀμφιβάλλεται, h. l. exornatur. Schol. κοσμεῖται, ἢ περιγράφεται καὶ περιλαμβάνεται. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σεφᾶνων. sed v. Heugni additamenta p. 1. sq.

v. 15. σοφοὶ nominantur poetae, vti apud Latinos docti. v. Schol. ad Pind. Isthm. v. 36. Orpheum habuerunt σεφώτατον teste Athenaeo lib. XIII. pag. 632. C. μητίεσσι Steph.

v. 16. ἰκόμενοι quidam MSS. codd. et praestat; tunc ἀυδάσομεν ἰκόμενοι ἐς ἀφνεὰν — ἐσίαν iungenda sunt, reliquis in medio interiectis.

v. 18. ἀμφέπει. Schol. περιέπει, διοισὶ θεραπεύει.

v. 23. ἀγλ. Mss. ἐν αὔτῳ Schol. explicat πεπαίδευται τὴν μουσικὴν, et mss. ἐν αὔτῳ reddit ἐν ταῖς ᾠδαῖς. Ornatur, h. e. celebratur, cantibus.

v. 26. δωρίαν Φόρμιγγα, Doricam citharam fume, h. e. meditare carmen doricum, tale, opinor, quale Pindarus iam fecerat, aut ad quem modum citharam adaptare solebant poetae illi. v. 164.

- Λάμβαν', εἰ τι τοι Πίσας τε
 Καὶ Φερενίκου χάρις
 30 Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
 ταις ἔθηκε Φροντίσιν·
 Ὅτε παρ' Ἀλφειῶ σῦτο, δέμας
 Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην
 Ἐπωδὸς α'. κώλων γ'.
 35 Συρακόσιον, ἵπποχάρμαν
 Βασιλῆα. λάμπει
 Δέ οἱ κλέος παρ' ἐνάνορι Λυδῷ
 Πέλοπος ἀποικία· τοῦ μεγασθενῆς
 Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
 40 Ἐπεὶ νῦν καθάρου λέβητος ἔξελεν
 Κλωθῶ, ἐλέφαντι Φαίδιμον

Ωμον

v. 29. *Φερενίκας*, quod nomen fuit equi victoris: ἢ Πισα, (h. l. pro Olympia.) vrbs Elidis, prope Elidem et Olympiam, in Peloponneso. *χάρις* h. l. *gloria*.

v. 32. Ἀλφειῶς, poet. pro: Ἀλφειῶς, fluvius Elidis, oriens in Arcadia, ex confluentia plurium fontium.

v. 37. ἐνάνορι — apud generosam Lydi Pelopis coloniam: i. e. in Peloponneso, in qua Pelopis filii, ex Elide eiecti, passim fuerunt dispersi, quum antea diceretur Pelasgia. Pelopem Pindarus facit Lydium: a qua sententia alii discedunt, vide Schol. Coloniam vero in has terras non deduxit ipse Pelops, sed cum aliis huc traductus fuit.

v. 39. Ποσειδᾶν dor. rectius Ald. et MSS. vulgo Ποσειδῶν.

v. 41. Clotho inter Parcas colum fatalem gestat et adplicat, et quasi vitae principium habet. Apte igitur nominatur, quod Pelopi initium vitae post elixationem reddidit.

ᾠμον κεκαδμένον.

Ἡ θαύματα πολλὰ,

καὶ πῆ τι καὶ βροτῶν φρένας,

ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον 45

Δεδαυδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις

Ἐξαπατῶντι μῦθοι.

σροφή β'. κόλων ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τέυ-

χει τὰ μέλιχα θνατοῖς,

Ἐπιφέρεισα τιμὰν, 50

καὶ ἄπισον ἐμήσατο πισῶν

Ἐμμεναὶ τὸ πολλὰκίς.

Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι

Μάρτυρες σοφώτατοι.

Ἐσι δ' ἀνδρὶ φάμεν 55

Ἐοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-

λά· μείων γὰρ αἰτία.

P 2

Ἔτι

v. 43. Omnes libri ante Schmidium θαῦμα τὰ πολλὰ, quod probat Heyne V. C. in edit. et ita iungendum censet: ἢ (κατὰ) τὰ πολλὰ (h. e. ἐπὶ τὸ πλεῖστον σαερε) θαῦμα (h. e. τὸ θαυμάσιον) καὶ μῦθοι, δεδαυδαλμένοι (varie et artificiose exornatae, ab artifice Daedalo origine significatus sumta) ψεύδεσι ποικίλοις ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον ἔξαπατῶντι (dor. 3. plur. ind. prael. ab ἔξαπατάω) πού τι καὶ φρένας βροτῶν. sed in additamentis recipit θαύματα πολλὰ. De lectione atque interpr. huius loci v. Voss. ad versionem Blackwell über Homers Leben und Schriften p. 181. sq. adde not. Gedickii.

v. 44. φρένα Steph.

v. 52. pro ἔμμεναὶ τὸ πολλ. emendat Gedicke ἔμμεναί τι π. et probat Heyne in Add.

v. 57. μείων apud Pindarum pro ὀλίγη, et hoc pro ἰνδεμία, ita in nullam incurrit reprehensionem —

- Ἔτιέ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
 α προτέρων, φθέγγομαι.
 60 Ὅπότε ἐκάλεσε Πα-
 τῆρ τὸν ἐυνομώτατον
 Ἔς ἔρανον, Φίλαν τε Σίπυλον,
 Ἄμοιβαῖα Θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
 Τότε Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσσει,
 ἀντιτροφή β'. κώλων ιζ'.
- 65 Δαμέντα φρένας ἡμέρω,
 Χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις
 Ἔπατον εὐρυτίμῃ
 Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσσει·
 Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
 70 Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
 Ζηνὶ τῶντ' ἐπὶ χρέος.
 Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
 λες, εἰδὲ ματρὶ πολλὰ μαϊώ-
 μενοι φῶτες ἀγαγον·
 75 Ἐννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
 κα φθονερῶν γειτόνων,
 Ἔδατος ὅτι τε πν-

v. 58. ἀντία προτέρων dicam de te alia ratione, quam me superiores poetae, qui te mortuum finxerunt: Schol. ἐναντία τοῖς τῶν προτέρων δόξαις ἐγκωμιάσω· ἀντί τῶ ἐναντία καὶ ἕτερα, οἷς εἶπον οἱ πρότεροι ποιηταί, δοξάσω σε καὶ ἐγώ.

v. 62. Sipylus est vrbs et mons Lydiae.

v. 64. ἀγλαοτρίαιναν, tridente inclitum, est epitheton Neptuni, a τρίαῖνα tridens, quod est insigne Neptuni.

v. 66. ἵπποις cum cingulo aureo, vid. ind. et Schmid.

v. 73. ματρὶ, (dor. pro μητέρι) matri Euryanassaee.

v. 77. τὲ (pro σὲ) legere iubet Gedicke.

οὐ ζέουσιν ἀμφ' ἀκμάν
 Μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 Τραπέζαισι τ' ἀμφιδεύτατα κρεῶν
 Σέθεν διεδάσαντο, καὶ Φάγον.
 ἐπαδός β'. κώλων γ'.
 Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
 Μακάρων τιν' εἰπεῖν.

P 3

Ἄφί-

80

v. 78. ζέουσιν ἀμφ' ἀκμάν.] Schol. qui habet ἐπ' expli-
 cat: ἀντὶ τῆς εἰς ἕδωρ ἀκμάνως ζέον, εἰς θερμόν. — μοχ τά-
 μων (pro ἔκτρον, a τέμνω) n. ministri Tantali,

v. 80. ἀμφιδεύτατα Schmid. interpretatur vel minu-
 tissimas particulas, a δεύτερος a primo remotissimus, po-
 strems, ideoque minutissimus; vel cruentata, irrigata,
 a δένω. et duplicem hanc interpretationem iam habuit qui-
 dam Schol. At Athenaeus libr. XIII. p. 637. C. legit
 ἀμφὶ δεύτερα, (et sic quoque dederunt libri quidam,
 tam manu, quam typis exscripti,) i. e. circa secundas men-
 sas, seu conuiuii exitum: quae explicatio editoribus
 Oxoniensibus verisimilior videtur: quia in secundis men-
 sis adponuntur magnificentissima; inter quae Tantalus
 filium habuit. Raw vero p. 5. hanc lectionem atque in-
 terpretationem reiicit et legendum putat: Τραπέζαισι τ'
 ἀμφὶ δεῦτα τὰ κρέων Σέθεν διεδάσαντο καὶ Φάγον, et τὰ κρέα
 σέθεν δεῦτα sunt illi membra tua lebeti immersa. Cel.
 Heyne τραπέζαις ἀμφὶ iungere malit, vt distributas car-
 nes circa mensas innuat. δεύτερα κρέων extremae partes ac-
 cipi possunt, quum humerus tantum consumtus fuerit.
 Atque vnus ex schol. explicat: ἔφαγον δεύτερα ὄντα τῶ
 σώματι. ταῖσι μετὰ τὸ σῶμα μέλη δεύτερα φαγεῖν ἔθνησαν,
 χεῖρας, πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν.

v. 83. μακάρων, epitheton est deorum, qui beatissimi
 censebantur, frequentissimum. v. Theocr. XV. 104. Hinc
 Hesych. μάκαρες - ἄγιοι. De reliquo h. voc. vsu confer
 Sallier et Oudendorp. ad Thom. Magistr. p. 646.

85 Ἀφίσαμα. Ἀκέρδεια λέλογχεν
 Θαμινὰ κακαγόρας. Ἐὶ δὲ δὴ τιν' ἀν-
 δρα θνατὸν Ὀλύμπῃ σκοποὶ ἐτίμα-
 σαν, ἦν Τάνταλος ἶστος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
 πέψαυ μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
 νάσθη. κόρω δὲ ἔλεν
 90 Ἄταν ὑπεροπλω-
 τάτων· πατήρ ὑπερκρέμα-
 σε καρτερόν αὐτῷ λίθον·
 Τὸν αἰεὶ μενοιῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
 Ἐυφροῦ

v. 84. Ἀκέρδεια, v. indic. et voc. λέλογχε: et λέλογχε fine v. ἐφελκ. Steph.

v. 86. ὄλ. σκοποὶ speculatores, f. custodes coeli h. e. coelites: loquutio, quae etiam in S. S. reperitur.

v. 87. καταπέψαυ. v. vers. 133. indic. et Hom. II. ἄ.

v. 81. vbi Schol. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν γαστρὶ πλείονι χρόνῳ κατεχομένων σιτίων διὰ τὴν πέψιν τὴν ἐν αὐτῇ γινομένην. vide Drakenb. ad Sil. II. II. 327. eundem et Barth. ad Sil. VII. 403. XIV. 103. I. Frid. Gron. diatr. Stat. cap. 14. pag. 79. sq. De ὄλβος et ὄλβιος v. interpretes ad Thom. Mag. pag. 646.

v. 88. κόρω saturitate, et bene interpretatur Schol. τῇ ὑβρεί καὶ τῇ ἀλαζονίᾳ, Uebermuth, continuat metaphoram, quum ante dixisset καταπέψαυ.

v. 90. et 91. recepi faciliorem lectionem, quam cel. Heyne in Additament. proposuit pro vulgata ὑπεροπλον, Τάν οἱ etc. adde eundem ad Apollodori bibl. p. 143.

v. 93. τὸν (dor. pro ὄν) μενοιῶν, (a μενοιῶν impetu animi incitatus cupio, Schol. κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχων. al. ἐπιθυμῶν,) κεφαλᾶς βαλεῖν. al. Schol. explicat, cupiebat omnibus viribus a capite suo ἀπολιρὶ ἀπώσασθαι, sed hoc non significat: et melius est ante κεφ. supplere νιν αὐτὸν κατὰ, aut potius scribere κεφαλᾶν β. Sens. Tantalum semper expectasse lapidis lapsum, et metuisse, ne lapis delapsus caput percuteret et occideret. v. Heyne in Addit.

Ἐυφροσύνας ἀλάτῃ·

εὐφροφῆ γ. κώλων ιζ'.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον

Τῆτον, ἐμπεδόμοχθον

Μετὰ τριῶν τέταρτον

Πόνον· Ἀθανάτων ὅτι κλέψας

Ἀλίκεσσι συμπόταις

Νέκταρ ἀμβροσίαν τε

Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον

Θέσσαν· εἰ δὲ θεὸν

Ἄνῆρ τις ἔλπετά τι λασέ-

μεν ἔρδων, ἀμαρτάνει.

Τένεκα προῆκαν υἷον

Ἀθάνατοί οἱ πάλιν

Μετὰ τὸ ταχύποτμον·

Αὐθις ἀνέρων ἔθνος.

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε Φυάν

P 4

Λάχ-

v. 95. ἀπάλαμον infelicem, auxilio carentem. Schol. δεινόν· πρὸς ὃν ἐκ ἑστὶ παραμυθήσασθαι. περὶ ἧς εἰδὲς δύναται ἀντὶ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν.

v. 96. ἐμπεδορα. constanter aerumnosum, h. e. continuum: μετὰ τρ. τεταρτ. quartum post tertium, h. e. sine vlla intermissione: ita facilius interpretatur cl. Heyne. Scholiast. aliique ex mythologia explicationis subsidia petunt, arbitantes, poetam respexisse ad tres punitionis socios.

v. 102. θεσσαν dor. pro ἔθεσαν. vide ad Mimn. I. 7.

v. 103. 104. λασέμεν (sic e codd. Schmidius sed ante eum Steph. et rel. λαθέμεν, dor. pro λαθεῖν,) ἔρδων clam facere. v. ad Pythag. 59.

v. 109. conf. Klotz ad Tyrtaeum p. 24. 25.

- 110 Λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρρεθον,
Ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον
ἀντισροφῆ γ'. κώλων ιζ'.
Πισάτα παρὰ πατρὸς ἔν-
δοξον Ἴπποδάμειαν
Σχεθέμεν. Ἄγχι δ' ἔλθων
- 115 Πολιάς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνα,
Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν. ὃ δ' αὐτῶ
Πάρ' ποσὶ σχεδὸν Φάνη.
Τῶ μὲν εἶπε Φίλι-
- 120 α δῶρα Κυπρίαις, ἄγ', εἴ τι,
Ποσειδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος
Οἰνομάς χάλκεον.
Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-

των

v. 110. *Virgil. VIII. Aen. 160. Tum mihi prima ge-
nas vestibat flore iuuenta.*

v. 111. Paratae erant nuptiae, vel quod suo ipsius pe-
riculo parare potuit voluitque, aut ipsi a fato, aut cui-
libet, qui de Hippodamia, Oenomai, regis Pisae, filia
cum Oenomaio quadrigis certare ausus fuerit, nec cele-
ritatem et crudelitatem regis metuerit, paratae fuerunt.
conf. Hygin. fab. 83.

v. 116. Ἄπυεν, *inclamabat Schol. ἐφώνει, προσεκαλεῖ-
το, τετέστιν, ἤνευτο τῶ Ποσειδῶνι ὁ Πέλοψ. Neptunum
autem vocat βαρύκτυπον grauiustrepum, ἀπὸ τῆς κτύπεως τῆς
θαλάσσης.*

v. 117. melius ὃ δ' αὐτῶ etc.

v. 119. sqq. construe εἰ (τὰ) Φίλια δ. κ. (κατὰ) τι
τέλλεται (h. e. γίνεται) ἐς χάριν, (h. e. χαρίεντα), δῶρα
κυπρ. h. e. fructus venereus.

των πόρευσον ἀρμάτων 125

Ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον,
Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἀνδρας ὀλέσας
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον,
ἐπαδὸς γ' κώλων ἰγ'.

Θυγατρός. Ὁ μέγας δὲ κίνδυ- 130
νος ἀναλκιν ἔφω-

τα λαμβάνει. Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἔψοι μάταν, ἀπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἔτοσι
Ἄθλος γ' ὑποκείσεται· τὸ δὲ 135

Πραῖξιν Φίλαν δίδοι.

Ὡς ἐννεπεν· ἔδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσ-
σι. Τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς,

Ἐδωκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῖ- 140
σιν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

P 5

εὐροφή

v. 127. ὀλέσας dor. alii rectius. Heyne V. Cl. iam laudavit Gregor. de dialect. pag. 94. ed. Koen.

v. 133. ἔψοι. vide ad vers. 87. Schol. ἔψοι, ἀντὶ τῆ ἔψοιτο. ἔ γάρ ἔψοι τις τὸ γῆρας, ἀλλ' ἔψεται ὑπ' αὐτῆ.

v. 134. καλῶν v. ad Pythag. 37.

v. 138. ἐφάψατ' ab ἄπτω, vnde ἐφάπτω, iniungo: ἐφάψατο est igitur peruenit. Sens. voti compos factus est, et Neptunus adnuvit eius precibus.

v. 139. ἀγάλλων. ornans, Schol. κοσμῶν καὶ ἀυξων. v. Hemsterhaus. ad Thom. Mag. h. v. et Ruhnken ad Timacii lexic. Platon. p. 4. sq.

v. 141. ἐν πτεροῖσι cum alis, Pelopis autem equi erant alati. v. Gedicke ἀκαμ. v. ad Homer. H. in Sol. v. 7.

τροφή δ' κώλων ἰσ'.
 Ἐλεν δ' Οἰνομάε βίαν,
 Παρθένον τε σύνευνον.
 Τέκε δὲ λαγέτας ἔξ
 145 Ἄρεταῖσι μεμαλότας υἷς.
 Νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
 Ἄγλααῖσι μέμικται,
 Ἄλφεε πόρω κλιθεῖς,
 Τύμβον ἀμφίπολον

ἔχων

v. 142. ἔλεν. vide ad *Pythag.* 25. *Superavit*, vicit
Oenomaum, (*Oenomai robur*, vt *Herculis labor*, apud
Horat. periphraſis, apud *Poetas* haud infrequens, eſſe
 poteſt: neque tamen arbitror, βίαν otioſum eſſe; ſed ad
 robur *Oenomai*, quo equorum celeritate uſus ſuperio-
 res certantes conſequutus haſta tranſfixit valida, referri
 deberi,) et accepit, virginem coniugem. Fraude autem
Myrtili, qui auriga fuit *Oenomai*, ipſe amauit *Hippo-*
damiam, et a *Pelope* muneribus et promiſſione corru-
 ptus eſt, victus eſt *Oenomaus*. vide *Schmid.* ad h. l. et
Hygin. fab. 83

v. 144. Τίπτειν, proprie de feminis; hoc vero loco
 de *Pelope* dicitur. ἢ τέκε *Stephan.* *Cratand.* al.

v. 145. ἀρ. μεμ. virtutum alumnos. v. *Heyne* in ad-
 ditam.

v. 146. αἵμακουρίαις, iuſtis, inferiis. Secundum *Schol.*
 eſt vox *Boeotica*: *Boeotes* enim αἵμακουρίαις vocant τῶν
 τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα; idem bene obſeruat vv. 146-150.
 periphraſin eſſe poeticam, pro: mortuus eſt. Alii deri-
 uant ab αἷμα et κόρος ſatietas, alii a κῆρος adoleſcens, vt
 obſeruat *Schmidius*; ſolebant enim quotannis *ephebi* ad
Pelopi ſepulcrum flagellis caedi, et *Pelopi* tamquam li-
 bationem ſuum profundere ſanguinem. *Gedicke* malit deri-
 uare ab πορῶ, quod captiuorum ſanguinem et detoſos capil-
 los ſuos iniicerent in rogam. adde *Damm* nouum *lexicon*
graec. etc. pag. 1214. ſq. mox ante πόρω ſupple πορῶ.

v. 149. Τύμβον, tumulum. Nonnulli autem, vt

Ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
 ρὰ βαμῶ. Τὸ δὲ κλέος
 Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ο-
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
 τὰς ποδῶν ἐρίζεται,

150

Ἄκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι,
 Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
 Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,
 ἀντιπροφῆ δ' κάλων ἰζ'.
 Ἀέθλων γ' ἔνεκεν. Τὸ δ' ἀ-

155

εἰ

Schol. notat, volunt non sepulcrum, sed fanum Pelopis intelligi, cui ex institutione Herculis pronepotis, ante Iouem sacra facere Elei sunt soliti. v. Pausan. V. 13. De πόρω et κλειθεῖς vide indicem. μέμικται est h. l. ἐν-
 συγγάνει.

ἀμφίπολον undique ambitum, vel quia circuiiri posset, undiquaque liberum; vel quia cursores ad tumulum Pelopis currebant; vel etiam propter frequentiam hominum in Olympiis congregatorum, siue certatorum siue spectatorum; (vide Schol. et Schmid.) unde aram vocat πολυξενωτάτην valde hospitalem, (vt Horatii voc. hospitalis vtar,) hoc est, quae a multis hominibus frequentatur.

v. 152. δέδορκε, pertinet ad medio-passiua, vt Küster de verbis mediis pag. 156. dicit, (cf. eundem libr. pag. 256.) et hoc loco significat passiuè in praesenti βλέπεται, conspicitur, lucet igitur e longinquo. aliter legunt et interpungunt schol. sed v. Heyne in Additam.

v. 153. ἐν δρόμοις, inter certamina Olympica, quippe quae in vicinis locis habebantur. cursus certamen primum fuit. ἀκμαί repete ἐρίζονται, et Schol. interpretatur: τὸ ἀκμάθον, αἱ ἀκμαί, αἱ ἰσχύες, ἀντὶ τῶ, ἔνθα καὶ δρόμοι, καὶ παλαί, καὶ παγκράτια, καὶ πυγμαί. Τῶτο γὰρ ἐστὶ, τὸ θρασύπονοι ἀκμαί ἰσχύος.

v. 158. μελιτόεσσαν εὐδίαν mellitam serenitatem, h. e.

- 160 εἰ παράμερον ἔσλον,
 Ὑπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶ. Ἐμὲ δὲ σεφανῶσαι
 Κεῖνον ἱππικῶ νόμῳ
 Ἄιοληίδι μολπαῖ
 165 Χρή. Πέποιθα δὲ ξένον
 Μὴ τιν' ἀμφότερα

Κα.

reliquum vitae est iucundissimum, aut ἀντὶ τῆς ἡδαιῶν ἀνδρα-
 παυσιν: al. Schol. ἐν εὐδία διαίγει, ἡδόμενος ταῖς νίκαις. Sic
 εὐδία, serenitatem substantiue quoque explicat Heyne
 Pyth. V. 12. et sic est ap. Anacreont. XV. 11. ὡς οὖν ἐν
 εὐδίᾳ ἐστὶ, vbi Fischer accipit de valetudine, quod ibi op-
 ponitur νῆσφι, Apum vero et mellis comparatio fre-
 quens est apud scriptores vtriusque linguae. vide infra
 epigram.

v. 160. 161. παράμερον (dor. pro παρήμερον) quotidiana-
 num ἔσλον (dor. pro ἔσθλον) bonum. Illud bonum, quia
 per reliquum vitae, singulis diebus iucundissime viuit
 victor, ob honorem et dignitatem victoriae, perpetuum,
 summum (Ὑπατον) bonum est mortalibus, et ille dies,
 quo coronatur victor, est honorificentissimus. Critici
 autem veteres vario modo interpretati sunt hos versus,
 ἔρχεται, vt venit Latinorum, pro est, haud infrequens est.

v. 162. sq. ἐμὲ — κεῖνον — χρή] κεῖνος est Hiero, ad
 cuius laudes redit poeta. ἱππικῶ νόμῳ. cantu in equitem vi-
 ctorem, aut e lege certaminis, quatenus victor cantum me-
 retur: malim tamen prius.

164. Ἄιοληίδι μολπαῖ aeolico cantu, h. e. modo aeolio
 musico, ad quem lyram adaptarit. conf. vers. 26. vete-
 rem enim dialectum aeolicam eandem fuisse, quae anti-
 quitus esset dorica, ex Strabone obseruat Schmid.

v. 166. 167. Confido, me neminem, eorum saltem
 (γε), qui nunc sunt, celebrare posse alium, qui et vir-
 tute scientiaque, non minus quam potentia plus valeat,
 quam Hiero. ante ἀμφότερα supple κατὰ, et ad ἔδρον sup-
 ple μάλλον. Loco καλῶν τε malim καλ. γε scribere cum
 Heynio V. C. in Additam.

Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.

170

Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μῆδετα,
Ἐχων τῆτο κῆδος, Ἰέρων,
Μερίμναισιν. Εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,

175

Ἐτι γλυκύτεραν κεν ἔλπομαι
ἐπαδὸς δ' κῶλων ἰγ'.
Σὺν ἄρματι θεῶ κλείξειν,

Ἐπί

v. 170. πτυχαῖς strophis hymnorum. al. ex Schol. pe-
riphrasis hymni esse iudicat, iureque, si poesin lyricam
consideres: alius putat, poetam respicere ad diuisionem
huius carminis in στροφῶν, ἀντιστροφῶν et ἐπαδῶν.

v. 174. Tuis prospicit curis, h. e. faciet, vt victo-
riam reportes. μερίμνα enim, vt cura Latinorum, pro
eo, cuius curam habemus, quod cupimus, animoque
versamus, poni solet. Potest tamen, iudice Heynio,
quod μῆδετα cum aduulfatiuo iungi solet, ita coniungi,
θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μῆδετα (αὐτῶν). Verba
ἠ-λίποι alii referunt ad Pindarum, si deus, aut musa,
aut vita, (varia enim et diuersa est veterum interpreta-
tio), me cito non destiterit: alii, quibuscum facit Ge-
dicke, atque Heyne, substituendo σὲ ὁ θεός, ad Hiero-
nem: nisi te deus cito destituet; quadrigis vinces, quod
etiam factum est. γλυκύτερον vnus e Scholiastis, et ma-
lit Heyne.

v. 176. κλείξειν, vel potius dorice, vt Rittershus.
correxit κλειξέην, pro κλεισεῖν, a κλείω, celebrō. σὺν ἄρμα-
τι θεῶ, scil. νικήσαντα, celeri curru vincentem. Heyne malit
iungere; εὐρῶν ὁδὸν λόγων ἐπικ. σὺν ἄρματι per victoriam
quadrigarum nactus materiam carminum. λόγος sunt laudes,
carmina, ἐπικαρ. iter adiuuans, h. e. expedita, facilis.

Ἐπίκροτον εὐρῶν
 Ὀδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἑλθῶν
 Κρόνιον. Ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-
 180 τᾶτον βέλως ἀλκᾶ τρέφει. Ἐπ' ἄλλοι-
 σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τό δ' ἔσχατον κορυ-
 Φοῦται βασιλεῦσι. Μηκέτι
 Πάπταινε πόρσιον.
 Εἴη σέ τε τοῦτον

v. 178. εὐδείελον-κρόνιον scil. λόφον aut ὄρος, h. e. Olympiam: Nam Cronius, mons et promontorium Elidis prope Olympiam. Cronius dicebatur mons, quoniam Saturnus ibi cum Ioue de imperio coeli colluctatus dicitur. Εὐδείελον dicit, vel Soli expositum versus occisum, vel magis poetice, *excelsum*.

v. 179. Μὲν ὦν, (dor. pro ἔν) fiduciam h. l. innuit, atque adiuuat, et τρέφει positum videtur pro futuro, quia rem futuram, tamquam praesentem et certissimam intuetur menteque sagaci et diuiniore praevidet: quae ratio scribendi auctoribus utriusque linguae familiaris est. Verte: *michi quidem, certe omnino*, (conf. Hoogen. de particul. pag. 684.) *Musa alet*. conf. *Cortium* ad Sall. B. Iug. XIII. 2. LXXXVII. 4. etc. *Schrader*. ad Musaeum pag. 49. 50. supra ad Callim. H. in Cerer. 82.

v. 180. *Validissimum robore telum nutrit Musa* (μοῖσα, dor. pro μῆσα) valde audacter dictum: h. e. *Musa vim poeticam*, (quam poeta noster cum *telis* comparare solet,) atque ingenium alet mihi et servabit solertissimum.

v. 181. ἔσχατον, *ultimum*, h. l. *supremum*: alii aliis rebus clari sunt et florent: in summa autem felicitate constituti sunt reges. Nimis adulatur!

v. 183. πόρσιον poet. pro πωρρότερον *longius*, *ulterius*. Πάπταινε, Schol. περιβλεπε καὶ ζήτει. Hanc felicitatem, regis dignitatem consequutus, noli ulterius spectare.

v. 184. τᾶτον] hic locus salebrosus videtur, namque siue τᾶτον referas ad χρόνον, siue interpreteris σέ (ὄντα) τᾶτον, h. e. τοῦτον, et χρόν. absolute pro *diu* sumas, fa-

Ὑψὲ χρόνον πατεῖν, ἐμέ 185
 Τε τοσσάδε νικαφόροις
 Ὅμιλεῖν, πρόφαντον σοφία κατ' Ἑλ-
 λανας ἔόντα παντᾶ.

ΣΑΠΦΟΥΣ ΑΙΣΜΑ

Ἔις Ἀφροδίτην.

SAPPHVS ODE

IN VENEREM *)

cile offendes. an scriptum fuit? τῆτ' Ὑψ, tu autem reliquum vitae hac, quam consequutus es, altitudine, summa dignitate et felicitate, fruaris. — Τοσσάδε iunge eum ὁμιλεῖν, eo usque, ad illud usque tempus, h. e. aequae diu.

v. 186. σοφία (Steph. al σοφίαν) sapientia, h. e. arte atque ingenio poetico. παντᾶ, dorice pro πάντα, vti etiam quidam libri habent. vide Koen. ad Gregor. Corinth. pag. 95. Schmidius comparat illud Horat. I. 1. fin. Quod si me lyricis vatibus inseris, sublimi feriam sidera vertice.

*) De aetate Sapphus dissentiunt scriptores tam veteres quam recentiores. Eam tamen circa Olympiad. 42. floruisse, consentiunt. Vixisse illam sub Alyatte, rege Lydiorum et Croesi patre, testatur Athenaeus; Olympiade 44. Eusebius; Olympiade 42. Suidas. vide Io. Christiani Wolfii vitam Sapphus Lesbiae, pag. III. et IV. cui probabile admodum videtur, eam natam fuisse Olymp. 36. vel 37. alii aliter. de qua re et de poetria ipsa satis disputatum est in Fabricii B. Gr. vol. II. pag. 137. sqq. Patria Sapphus fuit Mitylene, seu Mytilene, hodie Metelin. vulgo dicta, vrbs clarissimae insulae nobilis et amoenae Lesbi, ab Aeolibus habitatae, et insulis Asiae ad occidentalem oram adnumeratae. Forma eius, facies et statura ita describuntur ab antiquis, vt ne inter

formofas, neque inter deformes feminas numerari poffit. confer *Ouid. Heroid. epift. XV. 31. vbi canens inducitur*:

Si mihi difficilis formam natura negauit;

Ingenio formae damna rependo meae.

Sum breuis; at nomen, quod terras impleat omnes,

Est mihi: mensuram nominis ipfa fero.

Candida fi non fum, placuit Cepheia Perfeo

Andromede, patriae fufca colore fuae. ---

At, me cum legeres, etiam formofa videbar:

Vnam iurabas usque decere loqui.

Cantabam, memini; (meminerunt omnia amantes)

Oscula cantanti tu mihi rapta dabas.

Vide quoque praeclaram ingenii laudem! Ingenium certe fuit splendidum, et suauitas, qua poemata condire solebat, ab omnibus omnis aevi eruditis hominibus celebrata fuit: metri Sapphici inuentrix dicitur, et memoria eius non solum in carminibus, quorum tamen minima pars ad nostram peruenit aetatem, sed etiam ab aliis tam in scriptis, quam in gemmis nummisque conseruata et posteritati tradita fuit. Plura vide de illa, quae alias decima musa dicebatur, praeter *I. A. Fabricium Biblioth. gr. l. cit. apud Wolfium in vita supra memorata*: atque Wolfio illi debemus locupletissimam editionem, ad quam, notis abunde instructam atque oneratam, critices studiosum ablego: est vero inscripta: *Sapphus poe'triae Lesbiae, fragmenta et elogia, quotquot in auctoribus antiquis graecis et latinis reperiuntur, cum virorum doctorum notis integris, cura et studio Io. Christiani Wolfii, in Gymnasio Hamburgensi Professoris publici, qui vitam Sapphonis et indices adiecit, Hamburgi 1733. in 4.* Cum Anacreonte saepius editae atque explicitae sunt II. odae. In hac editione sequutus sum recensionem Brunckii, in *Analectis vet. poetar. graecor. vol. I. p. 54. sq.* Qui nubem variarum lectionum et coniecturarum videre cupit, is adeat Anacreontem ed. Fischeri atque Wolfii ed. mem. Brunck potissimum sequutus est *Vossium*, qui in notis ad Catullum p. 113. odam hanc dedit emendatam. adde *Dionys. Halic. de compos. verborum, vol. V. p. 173. sqq. ibique interpr. ed. Reiske.* Contuleram olim praeter ea Carmina nouem illustrium feminarum et Lyricorum ex bibliotheca *Fuluii Vrsini* Antwerp. 1568.

Ποικιλόθρον', ἀθανάτ' Αφροδίτα,
 Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί τυ,
 Μῆ μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
 Πότνια, Σῦμον.

Ἄλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἰ ποκα κατέρωτα

Τὰς ἐμᾶς ἀυδᾶς αἰόισα πολλῶ

Ἐκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα

Χρῦσεον ἤλθες

"Αρμ'

v. 1. ποικιλόθρ. Baxter. interpretatur, *πίδο*, scilicet *ωνυ*. Faber autem intelligit Venerem *præpotentem*, quæ multos ubique gentium thronos habet, cuius numen et coelum et maria et Plutonis regna peruadit: aut etiam *floridam et varia veste utentem*: Hesychius enim *θρόνα* inquit, *ἀνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα*, quæ interpretatio posterior mihi quidem placet; nam Venus ipsa est natura, præsertim veris, quæ flores vestiunt agros et omnia reuirescunt: vide, quæ ad Lucret. I. 1. in Anthol. lat. poet. scripsi.

v. 5. τυῖδ' (æolice, i. e. ἐνταῦθα) Vrsinus e codice Farnes. et Vossius, alique ita legunt pro τῆδ' et *Maittaire de dialect.* pag. 289. (vbi has quoque odas reperies,) dedit τυῖδ'.

αἰποκα, æolicum hoc vocab. reposuit Vossius, probante Baxtero, pro αἰποτε. κατέρωτα, quod est æolicum pro καὶ ἐτέρωθε, Vossius legit, Brunck reuocauit et Paw ad Hephæst. p. 139. probauit. Sed Baxter antiquam lectionem, κατ' ἐρώτα retinet. *Tanaquil. Faber* graue vitium in metro, quod κατ' hoc loco longum esse deberet, censens, ita interpungit et emendat:

Ἄλλὰ τῆδ' ἔλθ', αἰποτε, καδδ' ἐρώτα

Τὰς ἐμᾶς ἀυδᾶς αἰ, ἄς σὺ πολλακ'

ἔκλυες.

Sed huc veni, si quando alias; et per amorem audi meam vocem, quam tu ante hac exaudisti. αἰ pro αἰς audi. Mihi vero placet, vt Baxterus scripsit, nisi forte, vt pro κατ' legas καδδ' poetice pro κατὰ δε.

Q

- Ἄρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἄγον
 10 Ὠκέες εὐρεῖοι περὶ γᾶς μελαίνας,
 Πύκνα δινῶντες πτέρ', ἀπ' ὠραν' αἰθέ-
 ρος διὰ μέσσω.
 Ἄϊψ' αἰὲν ἐξίκοντο· τύ δ', ὦ μάκαιρα,
 Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
 15 Ἦρε', ὅτ τι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅτ τι
 Δήτυ κάλημμι.

Κοτ

v. 9. Aldus edidit σ' ἄγων, quod Baxter mutauit in τ' ἄγον.

v. 10-12. *Vrsinus* laudauit *Athenaeum* VIII. pag. 391. ed. Lugdun. vbi de passeribus multa scitu digna proferuntur, Venerisque currum ideo ab illis trahi, prodit *Athenaeus*, quoniam et ad Venerem promta est haec auis et fecunda: ac *Wolfius* memorat, cur passerem Veneri sint sacri, copiose exponere *Eustathium* ad Il. β. pag. 171. ed. Basil. adde *Klotz* über den Nutzen vnd Gebrauch alter geschnittener Steine etc. pag. 202.

In Aldi Rhetoricis aliisque editis decimus et sequens versus valde vitiose sunt exscripti: πτέρνας pro πτέρυγας, (vt Baxter aliique dederunt,) alii exhibuerunt περιγας, quod *Vossius* audacter mutauit in περὶ γᾶς μελαίνας: qui etiam corruptam Aldi lectionem ὠρανῶ θέρος δ' ἔμενεν πο bene mutauit in ἀπ' ὠραν' αἰθέρος etc. vulg. etiam δινεῦνται.

v. 14. μειδ. *Homero* pluribus locis dicitur φιλομειδής *Odyss.* 9', 362. ad quem locum *Clark*, *Quid.* epist. XVI. 83. Dulce Venus visit, excitauit, ad nostrumque Sapphus locum *Horatius* I. od. 2. v. 33. respexisse videtur *Vrsino*.

v. 15. Ἦρε' pro ἦρεο, et hoc ionice pro ἦρε, interrogabas. Deinde variant editores et codices. *Vrsinus* et *Portus* habent χ' ὅττι δεῦρο καλοῖμι. Aldus ὅττι δι' ἦντε κάλημμι, quod mutauit Baxter in ὅττι δ' ἦν τε κάλημμι. *Vossius* legit ὅττι δὴντε κάλλημμι. *Aug. Matthiae* in *Obss. criticis* Gotting. 1789. 12. pag. 12. malit τινὸς κάλημμι, vt versu 5.

Κὸτ τι γ' ἐμῶ μάλις' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλα θυμῶ, τίνα δ' αὐτε πείδημι
μι σαγηνέσσαν Φιλότατα, τίς σ', ὦ

Q 2

Σαπφοῖ,

v. 18. Μαινόλα, (Aldus ediderat καινόλα,) insano, furioso, vti Wolfius docet, idemque, epitheton Bacchi esse hoc vocabulum, probat testimoniis Plutarchi de ira cohibenda, tom. II. Opp. pag. 463. B. et Eustathii ad Iliad. Z. pag. 484. edit. Basil.

v. 19. Priusquam usum voc. σαγην. ostendimus, de varietate lectionis pauca disputamus: Faber legendum censet, πείθω, suasionem impello, non πειθῶ: deinde σαγηνέσσαν ἄν (hoc est ἀνά) φιλότητα: et ita locum interpretatur: „Rogitabas, quid potissimum animo meo furenti fieri vellem: quem adolescentem in amorem suasionibus meis inducerem, aut reti amatorio captarem; addens hoc quoque, quis te iniuria afficit, quis tibi molestus est, mea Sappho? „Vossius legit, πείδημι σαγηνέσσαν Φιλότητα, Cuius, o Sappho, iterum capta amore teneris? ut apud Phaedr. IV. 4. 4. formosam et oculis venantem viros. Baxter defendit αὐτε πειθῶ καί, et Theocriti, ait, Ἴνυξ dicitur interpreti graeco ad Idyll. II. Pharmaceutr. v. 17. Τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικὴν τίνα πειθῶ natura sua habere quamdam amatoriam suadam. Non solum haec ὑποτύπωσις amantium, eorum animi motuum, sed etiam translatus vocabuli σαγ. usus creat lectori voluptatem: σαγίνη enim, sagena, verriculum, euerriculum, rete est piscatorium, ab euerrenda aqua sic adpellatum. Hinc σαγηνεῖν, vnde σαγηνέειν, est sagena venari, aut pisces capere. Quemadmodum igitur pisces sagena et retibus piscatoriis pisces venantur et capiunt: sic etiam amatores suis verborum illecebris et philtris eos capiunt, vel capere conantur, quorum amore flagrant: vti Portus iam pulcre obseruauit. Pari modo Xenophon mem. Socr. I. 2. §. 24, Ἀλκιβιάδης — ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν θηρώμενος, ad quem loc. vide Ernesti. Idem Xenoph. ib. II. cap. 17. pag. 89. sq. θηρᾶσθαι de comparandis amicis suauiter dicit, vbi vide Ernesti. σαγηνέειν autem non solum de piscibus et illecebris amantium; sed audacius quoque de

- 20 Σαπφοῖ, ἀδικῆς;
 Καὶ γὰρ αἰ φέυγει, ταχέως διώξει·
 Ἄι δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
 Ἄι δὲ μὴ Φιλῆ, ταχέως Φιλάσει,
 ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις.
- 25 Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπαῖν δὲ λῦσον.
 Ἐκ μεριμνᾶν ὅσσα δέ μοι τελέσσα
 Θύμος ἰμέρῳρει, τέλεσον, τὸ δ' αὐτὰ
 Σύμμαχος ἔσσο.

Ἄισμα

capiendis et venandis hominibus, de occupandis et evertendis urbibus: vide indicem, *Wolfium* ad *Sapph. Valckenar.* ad *Herodot.* III. pag. 273. *Wesseling* et *Gronov.* ad eund. libr. VI. pag. 451.

Φιλότατα, τίς τ' ᾧ reposuit *Baxterus* pro lectione minus Aeolica Φιλότητα τίς σ' ᾧ.

v. 21. *Anna Fabri* existimat, haec esse mere historica, atque oden scriptam esse, postquam *Phaon*, ad vitandas *Sapphus* illecebras, se ex insula *Lesbo* in *Siciliam* deportauerat.

v. 24. In vulgatis editum est κ' ὅττε κελύεις, *Vrsinus* habet κ' ὅττι. In libris autem scriptis reperit *Vossius* ἢ κ' ἐθέλλοις, quod verbum tantum mutauit in ἐθέλλοις, et *Brunck* recepit. *Baxter* sequutus vestigia codicis *Aldini*, κ' ὅν κ' ἐθέλλοις rescripsit κ' ὅν κ' ἐθέλλοις.

v. 28. Ceterum *Dionys. Halicarn.* in libr. laudato p. 179. ed. *Reiske*, ex latina interpretatione. „Huius orationis, inquit, venustas et gratia ex contextu verborum et compositionis leuitate proficiscitur. Nam verba sibi inuicem adponuntur, et necessitudine quadam ac naturali coniunctione litterarum contexta implicantur. Mutis siquidem et semiuocalibus vocales per totam fere oden, quae praeponi soleant aut postponi, coaptantur. Sunt autem semiuocalium cum semiuocalibus vocaliumque inter se concursus, qui sonos perturbent, prorsus paucissimi. - - Iure facta est haec oratio inprimis et pulcre fluens et mollis; siquidem verborum structura sonum non red-

Ἔπος εἰς Κόρνυ.

SAPPHVS CARMEN II *)

AD MVLIEREM ADAMATAM.

dit inquietum etc.^a Quantum igitur pretii et suauitatis in quacumque alia interpretatione huius carminis perit! Pari modo a suauissima structura et litterarum sono vinculoque mire laudatur initium Orationis Demosthenicae de Corona. Nos vero, qui mollem illam dulcemque litterarum graecarum pronuntiationem non habemus, illam venustatem vix adsequi et sentire possumus. Iam si hominem graecum, in Graecia natum et educatum, hodiernum audimus graece loquentem, ab Attico et vetere pronunciandi modo forsitan multo desciscentem, in coniungendis, pronunciandis et emolliendis litteris et vocibus dulcedinem quamdam sentiemus, et mobilem organorum quamdam leuitatem cognoscemus, ita vt nos illis barbare et inficete loqui videamur.

*) *Longinus regi Ὀψης*, Sect. X. de venerationibus, artificio, et naturali pulcritudine arteque soni in coniungendis litteris acutum tulit iudicium, quod *Wolfius* in *Sapphus poetriae Lesbos fragmentis etc.* (Hamburgi 1733.) pag. 38. seq. cum variorum notis describi fecit. In eadem *Wolfii* editione p. 16. fqq. hoc carmen tot variorum observationibus illustratum onustum est, vt delectus esset haud facilis. Quare breuiiores erimus, et lectores ad illam notarum nubem ablegamus: vbi etiam *Catulli* (carm. LI.) interpretationem vel potius imitationem, *Ille mihi par esse Deo videtur etc.* et gallicam interpretationem *Boilauii Despraei* inuenies. *Pearce* ad *Longin.* comparauit *Lucret.* libr. III. v. 153. *Virgil.* *Aen.* III. 68. fqq. *Toup.* in ed. II. *Longini* de sublim. p. 42. sq. multa mutauit, et in notis p. 299. fqq. explicuit, *Oxon.* 1778. m. 8. In *Gruteri* *Lampad.* tom. II. tom. III. et V. a variis explicatum est carmen nostrum mellitissimum: conf. quoque *I. H. Schurzfleisch* in *Longino* ad fidem codicum a *Tollio* omissorum recensito. *Witteb.* 1711. in 4.

- I Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 Ἔμμεν ὠνήρ, ὅσις ἐναντίος τοι
 Ἰθάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνοί-
 σαις ὑπακίει,
 5 Καὶ γελοῖσας ἡμερόεν, τό μοι μᾶν
 Καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπτόρασεν·
 Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με φωνᾶς
 Ὅυδὲν ἔτ' εἶκει.

Ἄλλὰ

v. 1. For Vossianam emendationem pro μοῖ, reicit Schurzfleisch loc. mem. μοῖ κείνος Vrsin. μοι κῆνος Brunck et Toup. Felices a veteribus non diis tantum pares, sed etiam ipsi dii praedicabantur. Euripides in Hecuba v. 354. Electra apud Sophoclem v. 150. et Wolf. in not. pag. 230. feliciter amantes diis se aequare dicit, et ablegat ad Zinzlerling promuls. critic. Iuuenil. cap. 40. pag. 117. conf. Schrader ad Musaeum pag. 151. sq.

v. 2. ὠνήρ, aeolice pro ὁ ἀνήρ, primus edidit Vossius; at tamen, quod aeolismus tonum retrahit, densoque caret spiritu, Schurzfleisch mauult ὠνήρ.

v. 3-5. ἰθάνει, Toup. — ἀδὺ φων. Sic Catullus: dulce ridentem. Horat. l. od. 22. v. 23. dulce ridentem Lalagen amabo; dulce loquentem. Lucret. l. v. 36. Tollius laudat Musaeum v. 65. Aristaenetum libr. I. ep. I. pag. 6. qui vocem suauissimam et risum venustum coniungit: Alciphron. l. ep. 38. pag. 178. vbi vide Bergler. Ceterum in lectione γέλοισ. seu, vt Vrsinus aliique habent, γελώσας valde variant litigantque critici apud Wolfium. γελάσας ἡμερόεν Toup. sic quoque Brunck, nisi vt δ' omitteret.

v. 6. Καρδίαν. conf. Musaeum v. 96. 97. ibique interpret. pag. 33. et forte noster Sapphus locus fulcit coniecturam Francii, qui in Musaeo Κραδίην coniecit.

v. 7. Summa est lectionis et suspicionum diuersitas in h. l. Ego retinui Br. lectionem, quam etiam dedit Toup. nisi vt lectionem εἶκει aeol. pro ἦκει damnaret, et in textu scriberet εἶθ' ἶκει, in notis aeolicam formam εἶτ' ἶκει praeferreret: vti quoque Brunck in not. p. 8. tom. III.

Ἄλλ' ἀκαμμέν γλῶσσο' ἐάγη, ἂν δὲ λεπτόν
 Ἄντίκα χρω̄ πῦρ ὑποδεδρόμακεν, 10
 Ὀππ' ἀτεσσιν δ' ἔδεν ὄρημι. βομβεῦσ'
 ἐν δ' ἀκοαί μοι.

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
 Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας

Q 4

Ἐμμί.

v. 9. γλῶσσα ἔαγε Brunck. γλῶσσο' ἐάγη cum Manutio et Vrsino dedit Toup. et adtulit Lucret. imitationem *infringi linguam*. *Liuius* I. 25. certantibus Curiatiis et Horatiis, neutro, inquit, inclinata spe, *torpebat vox spiritusque*. *Statius* ad Catull. excitat Bion. III. v. 8. καμμέν — ἐάγη est pro μὲν κατεάγη, Baxter et alii ἔαγ', quod medium Ionicum praeteritum est pro κατῆγε a κατάρνυμι, si vera haec est lectio, de qua magna lis inter codices et criticos. λεπτόνδ' Brunck cum Pearcio, qui e codicibus legendum censet: Ἄλλ' ἀκάν (pro κατῆν) μὲν γλῶσσο' ἔαγε, (se fregit) λεπτόν δ' etc. de ἔαγε vide indicem.

v. 10. v. quae supra scripsimus ad *Anacreont.* XXVIII. 20. βομβεῦν vsurpatur de tinnitu aurium. *Aristaenet.* II. ep. 13. vid. Wolf. pag. 230. et Schol. ad *Aristoph.* Plutum 538.

v. 11. Sic dedit Vrsinus. et recepit Toup. i. e. ἐμβομβεῦσι μοι. Brunck suam, quam dederat in textu, lectionem, in notis ipse damnauit.

v. 13. χέεται. Similes fere perturbationes exprimit *Simaetha* apud *Theocr.* Idyll. II. v. 103. 106. et *Lucret.* VI. v. 1181. *Tollio* et *Longopetraeo* obseruantibus. conf. *Doruillii* ad *Charit.* p. 380. 381. longam obseruationem. *Nemes.* Ecl. II. 41. ibique *Titium* et supra ad *Anacr.* XXIX. 18.

v. 14. πᾶσαν ἀγρεῖ fere in editionibus omnibus, [sic e. g. in Vrsini fragm.] praeter primam, quae habet Ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας ἔμμι, quomodo et in codd. vet. Aeolicum ἀγρεῖ pro ἀγρεῖ probant *Vossius* et *Barnefius*: [atque reddiderunt Brunck ac Toup.] verum ἀγρεῖ pro ἀγρεῖ mauult *Tollius*, quod Aeolum mos erat duplicare consonantes. *Hudson.*

15 Ἐμμί' τεθνάκην δ' ὀλίγα' πιδέυσην
 Φαίνομαι ἄπυσσ.

Ἄλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα

ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ *)

Ἐἰς Σαπφῶ

C A R M E N.

1 Σαπφῶ τοι κένθεις, χθρῶν Ἀιολὶ, τὴν μετὰ
 μυσᾶν

ἀθανάταν θνατᾶν μῦσαν ἀειδομένην·

Ἄν Κύπρις καὶ Ἔρωσ σὺναμι' ἔτρεφον, ἧς μετὰ
 Πειθῶ

ἔπλεκ' ἀείζων Πιερίδων ἕφρονον,

Ἐλ.

v. 15. Loco vulgati δέοισα variant codices, qui habent πιδέυσην, vel potius ἐπιδέυσην aeolice pro ἐπιδέυσσα ἄν, quod recepit Brunck πιδεῦσα dedit Τουρ.) πιδέυνη, πιδέικην. etc. Sensus: a moriendo parum absore, videor.

v. 16. Postremi versus iniuria temporis perierunt.

*) Addideram in superiore ed. hoc et sequens carmen ex *Anthologia graeca* a *Constantino Cephalo* condita, atque Lipsiae 1754. a *Io. Iacobo Reiskio* edita, doctisque illustrata commentariis. Superius exstat ibi pag. 70. et in *Brunck.* analectis tom. II. p. 25. n. 70. cuius lectiones in hac ed. recepi. *Antipater* autem *Sidonius*, aequalis *Meleagro*, vixit circa *Olymp*, 170. id, quod *Reiskius* pag. 185. vberius probat. idem pag. 117. notas quasdam addit criticas. *Wolfus* in *Fragm. gr.* pag. 160. dedit atque illustravit hoc epigramma.

Ἐλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος ἦ τριέλικτον 5
 Μοῖρα δινεῦσαι νῆμα κατ' ἠλακάτας,
 πῶς ἐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἡμᾶρ αἰοιδῶ
 ἄφθιτα μησαμένα δῶρ' Ἐλικωνιάσι;

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ *)

Ἐἰς Σαπφῶ

C A R M E N.

Οὐ γὰρ σοί γε ὀλίγον ἐπὶ κλέος ἄπασε Μοῖρα †
 ἡματι, τῷ πρώτῳ Φῶς ἴδες ἀελίς,
 Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ κλῆσιν ἐνεΐμαμεν ἄφθιτον
 εἶμεν,
 οὐν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισμάραγος
 Μέλψεα ἐν πάντεσσι αἰοιδίμος ἀμερίοισιν, 5
 εἰδὲ κλυτᾶς Φάμας ἔσσεα ἠπεδανά.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ **)

Μὴ ζῆτει δέλτοις ἐν ἐμαῖς Πρίαμον παρὰ βω-
 μοῖς, †
 Q 5 Μηδὲ

*) Reperitur hoc carmen apud Reiskium pag. 143. idem ille pag. 191. docet, Antiphilum, qui etiam Byzantius dicitur, sub imperatoribus Nerone et Domitiano vixisse, et pag. 226. de lectione κλῆσιν ἐνεΐμαμεν, quam reposuit, pauca disputat. Wolfius, qui idem carmen in Fragmentis Sapphus etc. pag. 166. dedit, κῦδος ἐν ἀμῶν exhibuit, et carmen ibi incipit, οὐκ ἄρα.

**) Duo Stratonis, de quo Reiskius et Klotzius in libris mox memorandis fusius scripserunt, Epigrammata

Μηδὲ τὰ Μηδείης πένθεα καὶ Νιόβης
Μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀνδόνας ἐν πε-
τάλοισιν.

Ταῦτα γὰρ οἱ πρότεροι πάντα χύδην ἔγρα-
φον.

5 Ἄλλ' ἰλαραῖς χαρίτεσσι μεμιγμένον ἠδὺν ἔρωτα
Καὶ Βρόμιον· τούτοις δ' ὄφρ' ἔκ' ἔπρεπον.

Τοῦ αὐτοῦ. *)

Ἐίδον ἐγὼ τινὰ παῖδα ἐπανθοπλοκῶντα Κό-
ρυμβον

Ἄν.

subijciam. *Reiskius* dedit prius in *Notitia poetarum Anthologiae suae* subiuncta, pag. 262. ubi de aetate Strattonis agit, et v. 1. melius legit δέλτοισιν ἐμαῖς, epigramma vero ita vertit: *Meis in libris ne quaeras velim Priamum aris aduolutum, neque Medae Niobesue lugubres casus, neque Ityn in thalamis, neque Philomelas inter frondes arborum. Maiores haec ad taedium usque ubere pertractarunt copia. Sed hilaribus iunctum Gratias iucundum Amorem et Bacchum hic quaere. Illos autem supercilium et tetricus vultus haud decet.* *Klotzius* dedit in *Strattonis aliorumque veterum poetarum graecorum Epigrammat. et.* Altenb. 1764. pag. 47. et in praefatione de Stratone disseruit. *Ruhnkeuius* ad *Iulium Rufinian.* pag. 260. additum *Rutilio Lupo* Lugd. Batau. 1768. scite comparauit cum alio epigrammate *Anthol. Latin. Burmann. III.* 192. pag. 632. In *Analect. Brunckii* est tom. II. nr. 2. pag. 359.

*) vide *Klotz.* pag. 48. *Observatt. Miscell. Belg. vol. III.* pag. 369. et *Schneideri* *Periculum criticum in Anthologiam Constantini Cephalae cum editam tum ineditam.* Lipsiae 1772. pag. 32. sq. ubi et notas quasdam adpersit criticas, et minus elegantem *Wartoni,* (qui il-

Ἄντιπαρερχόμενος τὰ σεφανεπλόκια
 Ὀυδ' ἄτρωτα παρῆλθον· ἐπισὰς δ' ἦσυχος
 αὐτῶ,

Φημί· πόσον πωλεῖς τὸν σὸν ἐμοὶ σεφανον;
 Μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθραίνετο, καὶ κατα-
 κύψας

Φησί· μακρὰν χώρει, μή σε πατήρ ἐσίδη.
 Ὀνουμα προφάσει σεφάνους, καὶ οἴκαδ' ἀπελ-
 θῶν

Ἐσεφάνωσα θεὸς, κείνον ἐπευξάμενος.

Τοῦ αὐτοῦ, *)

Νῦν ἔαρ εἶ, μετέπειτα θέρος, καῖπειτα τί
 μέλλεις

Κύριε βελεῦσα· καὶ καλάμη γὰρ ἔση.

lud quoque edidit in commentario ad Theocrit. vol. II. pag. 48.) versionem typis repetendam curavit. In Brunckii Anal. II. p. 360. n. 7. legitur.

*) vide Klotz pag. 50. et Schneider. in Periculo critico etc. pag. 37. alia comparavit atque explicuit similia epigrammata.

EX MELEAGRI RELIQVHS

CARMEN I. *)

1 Μῆσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγκαρπον
αἰδόν;

Ἡ τίς ὁ καὶ τεύξας ὕμνοθétαν σέφανον;
Ἄνυσε μὲν Μιλέαγρος· ἀριζάλῳ δὲ Διοκλεῖ
Μναμόσυνον, ταύταν ἐξέπóνησε χάριν.

5 Ποῖα μὲν ἐμπλέξας Ἄνύτης κρίνα, ποῖα δὲ
Μυρῶς

Λείρια, καὶ Σαπφῶς βαιὰ μὲν ἀλλὰ ῥόδα.

Νάαρ-

*) Primus edidit hoc carmen *Franc. Vauassor* gr. et lat. in libro de epigrammate cap. 16. et ex eo *I. Alb. Fabricius* in *Bibl. gr. libr. III. cap. 28. pag. 683.* cum annotationibus, qui praeter ea de poetis, in hoc carmine laudatis, diligenter agit: id quod etiam fecit *Reiske* in *Notitia poetarum Anthologica.* addita *Anthologiae gr. a Constantino Cephalà conditae, Lipsiae 1754. 8.* qui otium mihi fecerunt. Reperi autem hoc carmen eo consilio, ut iunioribus historia quaedam poetarum graecorum, quorum mentionem fecit Meleager, per hanc occasionem simul explicaretur. Adde *Historiam poeseos graecae breuioris ab Anacreonte vsque ad Meleagrum ex Anthologia gr. adumbratam. etc.* scripsit *Car. Gottlob Sonntag.* Lipsiae 1785. 8. Contextum recepi ex edit. inscripta: *Meleagri reliquias. Lectionis varietatem, versionem metricam et commentarium perpetuum adiecit I. C. F. Manso,* Ienae 1789. m. 8. pag. 1. sq. adde commentar. p. 91. sqq. *Brunck.* in *Anal. veterum poetarum graecorum tom. I. pag. 1. et 31.* et ex *Brunckii* recensione *Meinecke* in *Meleagri reliquiis (Μελεάγρου τὰ σωζόμενα c* recensione *Brunckii, cum commentario, Lipsiae 1788. 8.)* idem et sequens carmen reddiderunt.

Νάρκισσόν τε τορῶν Μελανιππίδος ἔγκυρον
ὑμνων,

Καὶ νέον οἰνάνθησ κλῆμα Σιμωνίδεω
Σὺν δ' ἀναμιξέ πλέξας μυρόπνευ εὐάνθεμον
ἴριν.

Νοσσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρωσ· Δ 10
Τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἠδύπνοιο Ῥιανῆ,
Καὶ γλυκὺν Ἠρίνης παρθενόχρωτα κρόκον,
Ἄλκαίς τε λάληθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκιν-
θον,

Καὶ Σαμίς δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον·
Ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλερῆς κισσοῖο κορύμβου, 15
Μνασάλκῃς τε κόμας ὀξύπορος πίτυος.

Βλαισήν τε πλατάνισον ἀπέθρισε Παμφίλῃς,
ὑγροῖς
Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος,
Τύμνω τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερὸν τε σί-
συμβρον

Νικίῃς, Εὐφῆμῃς τ' ἀμμότροφον πάραλον· 20
Ἐν δ' ἄρα Δαμάγητου, ἴον μέλαν, ἠδύ τε μύρτου
Καλλιμάχῃς, συφελῆ μεσὸν αἰεὶ μέλιτος,
Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος, ἰδ' ἐν Μίσσαισιν ἄμεινον
Ὅσ Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην.

Τῆσι δ' ἅμ' Ἠγήσιππον ἐνέπλεκε, μαινάδα
βότρυν, 25

Πέρσῃς τ' εὐώδη σχίνον ἀμυσάμενος,
Σὺν δ' ἅμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων
Διοτίμῃς

Καὶ

v. 23. ἄμεινον] ἄμωμον coniecit censor eruditus in
ephem. litter. Gottling. a. 1789. nr. 88.

Καὶ ῥοίης ἀνθεῖ πρώτα Μενεκράτεος,
 Σμυρναίης τε κλάδης Νικαινέτης, ἠδὲ Φαέννης
 30 Τέρμινθον, βρωτὴν τ' ἀχράδα. Σιμμίω.
 Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωρήτοιο σέλινά
 Βαιὰ διακνίζων ἀνθεα Παρθένης,
 Δείψανά δ' εὐκαρπεῦντα μελισάκτων ἀπὸ
 Μισσῶν,

Ξανθὸς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω σάψυας.
 35 Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρεΐοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέ-
 λισμα

Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγξας εὐσπορον ἀνθέμιον.
 Ἐν δὲ καὶ ἐκ Φορβῆς σκολιότριχος ἀνθος ἀκαν-
 θὲς

Ἀρχιλόχῃ, μικρὰς σράγγας ἀπ' ὠκεανθῆ.
 Τῆς δ' ἄμ' Ἀλεξάνδροιο νέσας ὄρπηκας ἐλαίης,
 40 Ἡδὲ Πόλυκλείτης πορφυρέην κύανον.
 Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἦκε, Πολύστρατον, ἀνθος
 αἰοιδῶν,

Φοίνισσάν τε νέαν κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου.
 Ναὶ μὴν καὶ Συρίην σαχυότριχα θήκατο νάρδον,
 Ὑμνοθέταν, Ἑρμῆ δῶρον ἀειδόμενον.
 45 Ἐν δὲ Ποσειδίππὸν τε καὶ Ἡδύλον, ἄγρι' ἀρσ-
 ρης,

Σικελίδεά τ' ἀνέμοις ἀνθεα Φυόμενα.
 50 Ναὶ μὴν καὶ χρυσεῖον αἰεὶ θεῖοιο Πλάτωνος
 Κλωῖνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθε λαμπρό-
 μενον.

Ἄσρων τ' ἴδριν Ἄρατον ὁμῶς βάλεν ἔρανομάκευς
 50 Φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἔλικας,

Λωτόν τ' εὐχαίτην Χαιρήμονος ἐν Φλογὶ μίξας
 Φαίδιμος, Ἀνταγόρας τ' εὐτροφον ὄμμα βοῶς,
 Τόν τε Φιλάκρητον Θεοδωρίδew νεοθαλῆ
 Ἐρπυλλιον, κύανων τ' ἄνθεα Φανίew,
 Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλαὶ νεόγραφα· τοῖς δ' ἅμα
 Μίσσης 55

Καὶ σφετέρης ἔτι πρὶ πρώϊα λευκῶϊα.
 Ἄλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἐστὶ δὲ μύ-
 σαις
 Κοινὸς δὲ τῶν Μισσέων ἠδυεπὴς σέφανος.

EIVSDEM CARMEN II.

Eis τὸ Ἔαρ Εἰδυλλιον *).

Χείματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος δίχομένοιο, 1
 Πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἶαρος ὄρη.
 Γαῖα δὲ κυανέη χλοερῆν ἐσέψατο ποίην,
 Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετήλοισι.
 Ὅι δὲ ἀπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτῃ δρόσον Ἦσς 5
 Δειμῶνες γελώωσιν ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
 Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
 Καὶ

*) Hoc idyllion, quod quidem elegans est et amoenum, sed abundat quoque ingratis repetitionibus et imaginibus coaceruatis nec omnino exornatis, praeter Brunck. et Manson. seorsim edidit gr. et lat, cum adnotationibus vberrioribus, Albert. Christ. Meinecke, Gottingae 1788. mai. 8. Koerppen illi locum dedit in Griechische Blumenlese, part. III. p. 206. sqq. Germanice vertit Gedicke in Leipz. Musen - Almanach. 1781.

Καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
 Ἦδη δὲ πλώσσει ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται
 10 Πνοιῇ ἀπημάντω Ζεφύρος λίνα κολπώσαντες.
 Ἦδη δ' εὐάζσει Φερεσαφύλω Διονύσω
 Ἄνθει βοτρύοντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσῶ.
 Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
 Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλω ἐφήμενα ἐργάζονται
 15 Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρῦτα κάλλιπα κηρῶ.
 Πάντη δ' ὀρνίθων γενεῇ λιγύφωνον αἰεΐδει
 Ἀλκυόνες περὶ κῦμα χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
 Κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμῶ, καὶ ὑπ' ἄλλοις
 αἰηδῶν.

Ἐὶ δὲ φυτῶν χαίρει κόμμα, καὶ γαῖα τέθειλε,
 20 Συρίζει δὲ νομεύς, καὶ τέρπεται εὐκόμα μῆλα,
 Καὶ ναῦται πλώσσει, Διώνυσος δὲ χορεύει,
 Καὶ μέλπει πετεηνά, καὶ ὠδίνεσι μέλισσαι,
 Πῶς ἔχρη καὶ αἰοιδὸν ἐν εἴαρι καλὸν αἰεῖσαι;

EIVSDEM CARMEN LXXXIII.

1 Κηρύσσω τὸν ἔρωτα, τὸν ἄγχιον. ἄρτι γὰρ ἄρτι
 Ὄρθρινὸς ἐκ κοίτας ὄχετ' ἀποπτάμενος.
 Ἔσι δ' ὁ παις γλυκύδακρυς, αἰίλαλος, ὠκύς,
 ἀθαμβῆς,

1. Confer supra *Bion*. *Idyll*. VIII. et *Mofchi* *Idyll*. I. 7. sqq.

2. ὄχετ' ἀποπταμι.] v. ad *Theocrit*. I. 112. II. 7. et supra in hac *Anthologia* ad *Theocrit*. XI. 112. *celerrime auolauit*. Grotius vertit: modo namque reliquit, *Expandens alas, sole oriente torum*.

Σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, Φαρετροφόρος.

Πατρὸς δ' ἔκέτ' ἔχω φράζειν τίνος ἔτε γὰρ

Ἄιθῆρ, 5

Οὐ χθῶν φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, ἢ Πέλαγος.

Πάντη γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἔσοράτε

Μὴ πρὸ νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθῃσι λῖνα.

Καίτοι κείνος, ἴδ'ε, περὶ Φωλεόν. ἢ με λέληθας

Τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος. 10

EIVSDEM CARMEN LXXXV.

Πωλείδω, καὶ ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύ-
δων.

Πωλείδω. τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τῆτο τρέφειν;

Καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον ἄκρα δ'
ὄνυξι

Κνείζει· καὶ κλαῖον πολλαῖ μεταξὺ γελᾷ.

Πρὸς

4. σιμὰ γελῶν, naribus diducis, i. e. subdole et va-
ste, ridens.

5. Amor est ἀπάτωρ. v. Theocr. XIII. 2. et h. l. noua
ratione fingitur adeo immanis, vt nec aether nec tellus
nec mare ipsum eum, omnibus inuisum, agnoscat filium.

9. Καίτοι — Φωλ.] semper ad insidias promptus, vertit
Grotius. Φωλεὼς proprie de lustris, ex quo ferae rapaces
exeunt praedatum. — Oculi sunt sedes et indices amoris.
v. Musaeum. 94.

1. Comp. Moschi Id. I. et Anacr. carm. X.

3. Simae nares libidinis, atque alae leuitatis indicium.

5 Πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεσον, αἰίλαλον, ὄξυ δε-
δορκὸς,

"Αγριον, ἔδ' αὐτῇ μητρὶ Φίλῃ τιθασόν·
Πάντα τέρας. τόιγαρ πεπράσεται. εἴ τις ἀπό-
πλυσ

"Εμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
Καίτοι λίσσεται, ἰδὲ, δεδακρυμένος. ἔτι σε πωλῶ,
10 Θάρσει· Ζηνοφίλα σύντροφος ὦδε μένε.

IN ANTIPIATRVM *)
MELEAGRI.

1 Ἄσαλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
Ἐς τὴ καλαῖνα σκαπτρόφορος πτέρυγι;
Ποσσὴν ὑφαρπάζων Νίκαις κλάδον ἄκρα δ' ἐπ'
αὐτᾶς.

Βαθ.

7. πάντα τερ. totum, h. e. merum prodigium.

10. Inexpectata grataque est conuersio.

*) Vixit paullo ante Ciceronis aetatem vide Cic. de orator. III. 50. in primis Reiske in notitia poetarum Anthologic. pag. 231. sqq. In ed. Mans. est carm. 124. In Leichii carminibus sepulcralibus est pag. 16. in Reiskii Anthol. gr. pag. 97. sq. Doruille in vanno critica p. 139.

v. 1. ἀλέκτωρ. Gallus, sceptrum sub alis, pedibus palmam gestans, talo adposito, lapidi insculptus erat, quorum signorum sensus his versibus declaratur.

v. 2. καλαῖς est gemma ex viridi pullescens, hinc καλαῖναπτέρυξ est ala, quae colorem gemmae, Calais dicitur, h. e. colorem venetum s. hyacinthi caerulei exhibet. v. Doruille et Manso.

Βαθυμίδος προπεσῶν κέκλιται ἀσράγαλος;
 Ἡρά γε νικάεντα μάχα σκαπτῶχον ἄνακτα 5
 Κρύπτεις; ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀσράγαλος;
 Πρὸς δὲ, τί λιτὸς ὁ τύμβος; ἐπιπρέπει ἀνδρὶ
 πενιχρῶ,

Ὅρνιθος κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεργομένῳ;
 Ὅου δοκέω· σκαπτρὸν γὰρ ἀναίνεται· ἀλλὰ σὺ
 κεύθει

Ἄθλοφόρον, νίκαν ποσσὶν ἀειράμενον. 10
 Ὅου ψάυω καὶ τῆδε· τί γὰρ ταχύς εἰκελος ἀνῆρ
 Ἄσραγάλῳ; νῦν δὴ τ' ὠτρεικὲς ἐφρασάμαν.
 Φοῖνιξ ἔ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δὲ, μεγαυχῆ
 Ματέρα Φοινίκων τὰν πολύπαιδα Τύρον.
 Ὅρνιθ' ὅτι γεγωνὸς ἀνῆρ, καὶ πρὸ περὶ Κύ-
 πριον 15

Πρᾶτος κ' ἦν μέσαις ποικίλος ὕμνοθέτας,
 Σκαπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγῳ· θνάσκειν δὲ
 πεσσόντα

R 2

Οἰ-

v. 11. ἔ ψάυω] *sed ne hac quidem via verum adsequor.* v. Mans.

v. 14. Τύρον. Tyrium dicit Antipatrum, qui Sidonius est, ut Virgilius Sidoniam Didonem, quae Tyria erat. v. Servius ad Virgil. Aeneid. I. v. 617.

v. 15. Amatoria Antipatri carmina coronae suae Philippus Thessalonicensis intexuit.

v. 16. ὕμνοθ.] proprie in choris praecentor, tum quoque pro poeta usurpatur. Sens. verb. ὄρν-ὕμνοθ. Gallus indicat Antipatrum praecelluisse voce sonante, simulque in amore felicissimum, et inter Musas, h. e. Musarum scientes, poetam numerosum. v. Mans.

v. 17. Mercurii caduceus eloquentiae imago a veteribus habebatur. πεσσόντα v. Valer. Maxim. libr. 8. cap. 8

Οἶνοβρεχῆ, προπετῆς ἐννέπει ἀσράγαλος.
 Καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα. τόδ' ὄνομα πέτρος
 αἶδει
 20 Ἀντίπατρον, προγόνων φύντα ἀπ' ἐρισ-
 θενέων.

POETARVM AC POETRIARVM
 EPIGRAMMATA ET POEMATIA
 VARIA.

FRAGMENTVM ARCHILOCHI *)

1 Κήδεα μὲν σονόεντα, Περικλεες· εἰδέ τις αὐτῶν
 Μεμνόμενος, θαλῆς τέρψεται ἔτε πότοις.
 Τοῖσσι γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλόισβοιο θαλάσ-
 σης
 Ἐκλυσεν· οἰδαλέες δ' ἀμφ' ὀδίγη' ἔχομεν

Πνέυ-

v. 18. Οἶνοβρεχῆ. Erat in vetere alea inter iactus infelices, qui χῖος et οἶνος, Latine unio vocabatur, isque symbolum deinde fuit, non eorum modo, qui Chio orti erant; sed etiam hominum, qui nimio potu mortem accelerauerant, et vino quasi immortui erant, quod Leich. eleganti carmine Leonidae in Antholog. libr. III. cap. VI. confirmat.

*) In Brunckii Analect. I. pag. 40. nr. 1. et Koepfen Griech. Blumenlese, part. III. pag. 161. sqq. Archilochus patientiam ad mala toleranda commendat.

3. Τοῖσσι - ἐκλυσεν] pro: τόσον κῦμα κατέκλυσεν ἡμᾶς.

Πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖ-
σιν, 5

ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλησμοσύνην ἔθεσαν
Φάρμακον. Ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν
μὲν ἐς ἡμέας

Ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἔλκος ἀνασένομεν.
Ἐξ αὐτῆς δ' ἐτέρως ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
Τλήτε, γυναικεῖον πένθος ἀπώσαμενοι. 10

FRAGMENTVM ARCHILOCHI *).

Θυμὲ, θυμ' ἀμυχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε, 1
Ἄνεχε, δυσμενῶν δ' ἀλέξεν προσβαλῶν ἐναν-
τίον

Στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατα-
σαθεῖς

Ἀσφαλῶς. Καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
Μηδὲ νικηθεῖς ἐν οἴκῳ καταπεσῶν ὀδύρο. 5

R 3 Ἄλλὰ

*) In Brunckii Anal. I. pag. 42. n. 14. et Koepfen I. c. pag. 158. germanice versum in Herderi zerstreuten Blättern. part. II. pag. 193. Archilochus animum suum adloquitur excitatque, ut neque victoria efferatur neque fuga deprimatur.

1. κηδ. κυκ.] malis mersus:

3. Sens. firmiter sta coram hostibus lancea armatis, nec cede.

Ἄλλ' ἀχαρτοῖσιν τε χαῖρε, καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
 Μὴ λίην γίγνωσκε δ' οἶος ῥυθμὸς ἀνθρώπων
 ἔχει.

BACCHYLIDIS CARMEN
 AD VICTORIAM *)

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκη,
 Πρόφρων Κραναίων ἡμερόεντα χορὸν
 Αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρματι Μοι-
 σῶν
 Κηῖω ἀμφιτίθει Βακχυλίδη σεφάνης.

IN ERINNAM ANTI PATRI *)

Παυροεπὴς Ἑριννα καὶ οὐ πολύμυθος αἰοδαῖς,
 Ἄλλ' ἔλαχεν Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.
 Τοι-

7. ῥυθμὸς *modus syllabarum*, h. l. *vicissitudo*.

*) In *Brunckii Analect.* I. pag. 151. *Koerppen* l. c. p. 194.

2. Κραν. h. e. *Atheniensium*. — ἐν ἀθύρμ. Μοισῶν (*dor. pro Μοισῶν*;) *in certamine Musarum*, h. e. *cantico*.

*) Plura, quae sequuntur, in superiorem *Anthologiae* editionem transtuleram ex collectione, quam paravit *Io. Christian. Wolfius*: *Poetriarum octo Erinnae*, My-

Τοιγάρτοι μνήμης οὐκ ἤμβροτεν, εἰδὲ μελάινης
 Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεται πτέρυγι
 Αἰ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν αἰοιδῶν 5
 Μυριάδες λήθη, ξεῖνε, μαραινόμεθα.
 Λωίτερος κύκνε μικρὸς θρόος, ἢε κολοιῶν
 Κρωγμὸς ἐν εἰαριναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

LEONIDAE TARENTINI *)

Παρθενικὰν νεαιοιδὸν ἐν ὕμνοπόλοισι μελίσσαν 1

R 4

"Ἡριν-

rus, Myrtidis, Corinnae. Telefillae, Praxillae, Nossidis, Anytae Fragmenta et Elogia, graece et latine cum variorum doctorum notis, Hamburgi 1734. 4. de quibus poetriis plura vide in *Reiskii* Notitia poetarum Antholog. et *Olearii* diss. de poëtriis Graecis, a Wolfio editioni Sapphus subnexa. In praesenti, quoad potui, *Brunckii* recensione in *Analectis* sequutus sum, ubi hoc epigr. exstat tom. II. p. 19. nr. 47.

v. 3. ἤμβ. pro ἤμαρτεν. vt *Homer.* II. ε. v. 287. et *χ.* v. 279.

v. 7. Cygnis comparari vates a poetis vtriusque linguae, inter omnes constat: atque auibus saepe comparari poetas, docet *Barthius* ad *Calpurnium* ecl. VI. 1. obseruante *Klotzio* in *Vindiciis Horatii.* (Bremae 1764. pag. 24.) ubi idem testimoniis *Pindari* probat, poetas se cum aquilis audacius componere.

*) In *Brunckii* Anal. II. p. 241. adde *Alb. Christ. Meinecke* in illius edit. *vtriusque Leonidae carmina etc.* Lipsiae 1791. p. 119. sqq.

v. 1. Hac apum comparatione eleganti frequenter vsi sunt veteres. v. supra *Moschum* III. 35. et *Wolf*, ad h. l. *Aristoph.* in *eccles.* v. 965. O ludicrum, inquit, meum

Ἡγωναν, Μισῶν ἀνθεα δρεπτομένην,
Αἶδας εἰς ὑμέναιον ἀνάγκασεν ἢ ῥα τόδ' ἔμ-

Φρων

Ἐπι' ἐτύμως ἀπαῖς βάσκανος ἔσσ' Αἶδα,

ERIN.

aureolum, mea cura, Veneris planta, μέλιττα Μάσης, *Musae apicula*, *Gratiarum alumna*, *facies deliciarum*, „Apes autem, inquit *Spanhem.* in diff. III. de praestantia et vsu numismat. pag. 170. (vol. I. Londin. 1717.) ob multiplicem industriam et mellis praestantiam, sapientiae etiam et dignitatis symbola, plurimi Graecorum Romanorumque numi arguunt.“ et *Klotzius* ad *Tyrtaeum* pag. 79. Solent, ait, antiqui poetae, ubi alicuius rei suauitatem describere volunt, a melle comparationes repetere. Idem vir elegantissimus obseruat pag. 78. Siren symbolum eloquentiae fuisse. vid. etiam *cel. Io. Bened. Carpzou.* de Paradoxo stoico *Aristonis Chii.* sect. II. cap. 2. pag. 274. *Sil. Ital.* II. 217. elegantem apum instituit comparationem, ad quem locum plura pulcra collegit exempla *Drakenborch.* Praeter ea confer *Lucret.* III. 11. *Horat.* IV. od. 7. v. 27. *Spanhem.* ad *Callim. H.* in *Apolin.* v. 66. *Rogan.* in *Hom. Ebraiz.* pag. 13. *Muret.* var. lection. libr. 8. cap. I. pag. 277. Lugd. 1597. *Scalig. Poetic.* libr. V. pag. 706. sq. *Wernsdorf* ad *Himerii orat.* quam edidi *Erlangae* 1785. pag. 144.

v. 4. βάσκανος a βασκαίνω, de quo egit *Lamb. Bos Exercitt.* in *N. T.* pag. 173. βάσκω in genere est dico: in specie, maledico, obtrecto: inde βασκαίνω, calumniator, aduso, hinc βάσκανος antiquitus calumniator, sycophanta: qui calumniae atque obtreccationes oriri solent ex inuidia, βασκαίνειν notat quoque inuidere, et βάσκανος, inuidus, vt h. l. Hinc tertio est fascinare, quia is, qui fascinat, inuidet, aut inuidere videtur. Respexit *Leonidas* ad *carm. Erinnae* III. tom. I. p. 58. v. cl. *Meinecke.*

IX. ERINNAE IN IMAGINEM
VIRGINIS.

Ἐξ ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα λῶσε

Προμάθευ, I

Ἐντὶ καὶ ἄνθρωποι τινὲς ὀμαλοὶ σοφίαν.

Ταύταν γὰρ ἐτύμως τὴν παρθένον ὅσις ἐγρά-

ψεν,

"Αἰεὶ ἀνδρῶν ποτέθην, ἧς κ' Ἀγαθαρχίς

ἔλα.

MYRVS BYZANTIAE a)

DONARIA *) VENERI REPOSITA

Κεῖσαι δὴ χρυσέαν ὑπὸ πασάδα τὴν Ἀφροδίτας I

R 5 Bó-

v. l. *Brodæus* ita exponit: Hoc, Prometheu, tuarum manuum opus est, neque minus viuum, quam quos olim formasti homines. Erinna pictorem quempiam Prometheo comparans eximie commendat. *Iuuen. Satyr. III. v. 132. Lucian. de Prometh. tom. I. Opp. pag. 14.* Καὶ αὐτοὶ γὰρ Ἀθηναῖοι τὴς χυτρείας, καὶ ἱννοποιῆς καὶ πάντας, ἕσπε πηλουργοὶ Προμηθέας ἀπεκάλαν. Duo priores versus a felici audacia profecti, animoque commoto orti sunt subito. Considera poetriam, imaginem sedulo inuentem, et prae admiratione pictorem laudantem.

a) Vid. *Wolf. pag. 34. Brunckii Analecta I. p. 202.*

*) Haec donaria vocabantur ἀναθήματα, de quo vocabulo consulas *Kypke obs. sacr. p. 316. et Wolf. in cur. philol. ad Rom. IX. 3. et ad Gal. I. 8.*

v. l. πασ. v. indic.

Βότρυ, Διονύσος πληθόμενος ἑσάγόνι.
 Ὅυδ' ἔτι τοι μήτηρ ἔρατόν περὶ κλῆμα βαλῆσα
 Φύσει ὑπὲρ κρατὸς νεκτάρεον πέταλον.

NOSSIDIS EPIGRAMMA *)
 IN IMAGINEM MULIERIS

Ἰ Θυμαρέτας μορφάν ὁ πίναξ ἔχει· εὖ γε τὸ
 γαῦρον
 Τεῦξε, τὸ δ' ὠραῖον τᾶς ἀγανοβλεφάρσ·
 Σάινοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλά-
 καινα,
 Δέσποιναν μελάθρων οἰόμενα ποθοῖν.

ANYTAE TEGEATIDIS
 EPIGRAMMATA.
 IN AMYNTOREM **)

Ἰ Αὐδίων ὄυδας ἔχει τὸδ' Ἀμύντορα, παῖδα Φι-
 λίππς,
 Πολλὰ σιδαρείας χερσὶ θιγόντα μάχας.
 Ὅυδὲ

*) Vid. *Wolfium* pag. 84. *Brunckii Anal.* I. p. 195.
 v. 3. σαίνοι. vid. indic.

**) vid. *Wolf.* p. 98. *Brunck.* Anal. I. p. 201.

Οὐδέ μιν ἀλγινόεσσα νόσος δόμον ἄγαγε Νυκ-
 τὸς,
 Ἄλλ' ὄλετ' ἀμφ' ἐτάρων σχῶν κυκλόεσσαν
 ἴτον.

EIVSDEM IN LOCUSTAM *)

Οὐκ ἔτι λίγεια σε κατ' ἀφνεὸν Ἀκίδος οἶκον, ἰ
 Ἀκρί, μελιζομένην ὄψεται ἥελιος.
 Ἦδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένε πεπότησαι,
 Καὶ ὄροσερὰ χρυσέας ἀνθεα Περσεφόνας.

EIVSDEM IN PROARCHVM PRO
PATRIA PVGNANDO OCCVMBENTEM **)

Ἦβα μὲν συ, Πρόαρχε, πεσῶν παίδων, τά
 γε ματρὸς ἰ
 Στή-

v. 3. νυκτὸς noctis h. e. mortis. v. Wolf. ad h. l. et Drakenb. ad Sil. Ital. X. 173.

v. 4. ἀμφ' ἐτάρων] dum defendebat in pugna socios, ut Ajax suo clypeo Teucrum et alios socios defendisse legitur. vide Obsoptacum apud Wolfium.

*) v. Wolfium p. 104.

v. 1. ἀφν. Anthon. f. voc. πλέσιος — Ἀφνειος inquit, ἑ ἀπ' ἐνιαυτῆ τὰν τροφὴν συλλέγων. ἑνος γὰρ ὁ ἐνιαυτός.

v. 4. ὄροσ. Vrsinus legit ὄροσερά, atros, caliginosos.

**) Vid. Wolf. pag. 114. Brunck. l. c. p. 199. et supra ad Tyrtaeum, I.

Στήθεα ἐν ὀνοφερῷ πένθει ἔθε φθίμενος.
 Ἄλλὰ καλόν τοι ὑπερθεν ἔπος τόδε πέτρος
 αἶδει,
 Ὡς ἔθανες πρὸ φίλας μαρνάμενος πατρίδος.

EIVSDEM IN HIRCVM AENEVM *)

Ἰ Θάεο τὸν Βρομίε κεραὸν τράγον, ὡς ἀγερώχως
 Ὅμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γενύων.
 Κυδιῶν ὅτι οὐ θάμ' ἐν οὔρεσιν ἀμφὶ παρήδα
 Βόσρυχον εἰς ῥοθέαν Ναῖς ἔδεκτο χέρα.

EPIGR.

*) v. *Wolf.* pag. 114. *Brunck.* l. c. p. 199.

v. 4. βόσρ. v. indic.

EPIGR. BASSI LOLLII *)

IN GERMANICVM CAESARIS NEPOTEM
NERONIS PATREM

Κλειδοῦχοι **) νεκῶν, πάσας Ἄϊδαο κελεύθους
Φράγνυτε, καὶ σομίαις κλειθροῖς δέχοισθε
πύλας ***).

Αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδας ἐνέπω. Γερμανικὸς
ἄσρων ****),

Οὐκ ἐμός. οὐ χωρεῖ νῆα τόσῃν Ἀχέρων.

INSCRI-

*) Subiungimus quaedam epigrammata ex (Io. Henr. Leichii) *Sepulchralibus carminibus ex Anthologia M. S. Graecorum epigrammatum delectis cum versione latina et notis*, Lips. 1745. in 4. In *Brunckii Anal.* tom. II. p. 162. in *Reiskii Anth. gr.* Cephalae pag. 88. coll. p. 141. sq.

**) Ex diis inferis κλειδοῦχοι seu κληδοῦχοι, Pluto, Aeacus, Cabiri, Hecate, alii fuere. vid. *Schwanz* disp. de diis clauigeris etc.

***) *Aeschines* Socratic. in *Axiocho* fecit. 19. ed. *Fischeri*. Τὰ πρόπυλα τῆς εἰς Πλάτωνος οὐδ' σιδηροῖς κλειθροῖς καὶ κλεισὶν ὠχυρωται.

****) Sollemnis veterum adlatio, qua praeclaros homines inter astra referebant, eos in lactea via collocantes. *Manil.* *Astronom.* libr. I. v. 756. conf. *Klotz* ad *Tyrt.* pag. 212. et supra ad *Sapph.* II. 1. — οὐκ ἐμός, non meus factus est, non ad me, sed ad astra, pertinet. Tantam, quanta ille vehitur, nauim haud capit Acherou.

INSCRIPTIO SEPULCRALIS
NICAENAE EXSTANS PROPE LACVM IN
OBELISCO *)

- 1 Αὔχησον Νίκαια, τὸν ἔρανομάκεα τύμβον,
Καὶ τὰν ἀελίῳ γείτονα πυραμίδα.
Ἐ τὸν ἐνὶ ζωῆς βεβοαμένον ἱεροφάντα
Κρύπτει, ἀμετρήτῳ σήματι κρυπτόμενον.
5 Ἐσὶ Σακέρδατος τόσον ἡρίον, ἐσὶ Σεουήρας
Μνᾶμα τὸδ', ὧ γείτων οὐρανὸς, ἔκ ἀΐδης.

ALIA.

*) v. *Leich.* pag. 4. Hoc et sequens carmen recepit *Reiske* in *Anthol. gr. Cephalae*, pag. 100. sq. coll. not. p. 162. sq. Illustrium et bene meritorum virorum sepulcris imponebantur obelisci, pyramidalem habentes formam; quasi illustres illi homines humanam conditionem superassent. Pyramides enim immortalitatis symbolum erant apud Aegyptios.

v. 1. Αὔχησον *Reiske*. οὐραν. v. *Musaeum* v. 187. Splendida hac sepultura ornati: πλέσια κεκλημένοι dicuntur. *Anthol. libr. III. cap. 6. 45.*

v. 3. 4. *Reiske* ita dedit — ἱεροφάνταν Βρίθει ἀμετρήτῳ σήματι κρυπτόμενον. — idem v. 6. ὧν γείτ. v. eius notas.

A L I A.

Οὐράνιον τὸ μνᾶμα καὶ αἱ χρυσήλατος ἀκτῖς **I**
 Ἄνδρὸς, ἴσον βίῳ καὶ τάφῳ εὐραμένε,
 Ἄστροις γειτονέοντά· φέρει δ' ὅσον οὐτινα τύμβος
 Ἄνερα, τὸν τελετὰς ἑρανίδος ζάκορον.
 Τὸν πάτραν ἐριπῆσαν ἀπὸ χθονὸς ὑψώσαντα, **5**
 Τὸν φρενὸς ἢ γλάσσης ἀκρα λαχόντα γέρα.
 Ὡς περὶ δηρίσαντο, καὶ αἱ νέκυν ἐν πυρὶ θείσα
 Ἄτθις, χ' αἱ κόλποις ὄσέα δεξαμένα.

THEO-

v. 1. v. *Leich.* pag. 6. *Reiske* p. 101. et 163. sq.

v. 4. τὸν-ζάκ.] initiorum, s. sacrorum, coelestium ministrum.

v. 5. Nicaeam terrae motu quater eversam, Sacerdos restituit: et hoc epigramma ad Tiberii tempora, Leichio iudice, referri debet, quippe quo imperante, ruina urbis illius nobilissimae fuit longe maxima atque atrocissima, quod ea clarissimae minoris Asiae urbes perculsae, imperatoris tamen beneficio et liberalitate breui sunt instauratae. *Sueton. Tiber. cap. 48.*

ὑψωσ. Urbes feminarum habitu manus et quasi supplices voces Imperatoribus tendentes passim in antiquis numis occurrunt: nec minori laudi ducebatur collapsam urbem restituere, quam nouam condere.

8. Ἄτθις-δεξ.] *Et Attica, quae mortuum rogo imposuit, et quae sinu ossa suscepit, h. e. Nicaea, de eo quasi contendisse pulcre finguntur.*

THEONIS ALEXANDRI
IN LENAEVUM NAVFRAGVUM *)

Ἰ Ἀλκυόσιν **), Λήναιε, μέλεις ***) τάχα, κω-
Φὰ δὲ μήτηρ
Μύρεθ' †) ὑπὲρ κρυερῆ μυρομένη σὲ τάφῳ.

*) Vide *Leich.* pag. 27. *Reiske* inter carmina sepulcralia in *Anthol. Cephalae* pag. 78. coll. p. 128. sq.

**) Fletu ac dolore consumti passim alcedinibus comparantur. *Iphigenia* apud *Euripidem* vers. 1089. sq. *Homer. Iliad.* 1. v. 558.

***) *Curae est*: rarior forma nec alibi facile obuia videtur *Leichio*. *Nagelio*, in litteris ad me datis legendum videbatur, μέλος, atque interpretandum: *Celeriter carmen (es) halcyonibus* etc. Oppositio vero haec: cito atque inopinato tibi accinant halcyones in mari versantes, (quibus natans occurris,) contra mater tua, (te priuata,) muta facta (dolore) luget.

†) Non admōdum eleganter μύρεσο et μυρομένη, duabus tantum interiectis vocibus, poni videntur *Leichio*; quum, etiamsi vltimum abesset, sensus integer plenusque foret. Sed ita solent interdum epigrammatum scriptores. — vide *Reiskium*, quocum σε, pro δε apud *Leichium*, dedi. adde *Dorvill.* animadu. ad *Charit.* pag. 252.

T A N T V M

INDEX

INDEX I

POETARVM GRAECORVM
IN HAC ANTHOLOGIA EXCERPTORVM.

(Quibus exemplaribus vsi simus, suo quaeque loco indicauimus.)

- Anacreon pag. 1.
 Tyrtaeus pag. 30.
 Callinus pag. 40.
 Solon p. 43.
 Mimnermus pag. 49.
 Hymni ex Homero, Orpheo et Proclo p. 54.
 Dionysii aliorumque hymni et scolia. pag. 81.
 Pythagoras pag. 93.
 Theocritus pag. 107.
 Bion pag. 143.
 Moschus pag. 161.
 Callimachus pag. 194.
 Pindarus pag. 221.
 Sappho, Antipater, Antiphilus, Strato pag. 239.
 Meleager pag. 252.
 Epigrammata et poematia varia pag. 261.

INDEX II

- Accusatiuus* absolutus pro constructione, quod attinet ad, etc.
Tyr. I, 19.
- Adulationis* genus Epigr. I. Bassi Lollii.
- Amozi* tunica tribuitur Anacr. III, 4.
- Anemone*, flos. Bion. I, 66.
- Apum* comparatio Erin. II, 1.
- Apollo* pulcerrimus deorum. Anacr. 29. 43.
- Bacchus* summae pulcritudinis capax Anacr. 29. 33. Adfessor
deus Cereris. Call. H. in Cerer. 71.
- Bibera*, audax eius translatio. Bion. I. 22.
- Cingulum Veneris*. Bion. I. 60. vide etiam *Kesos*.
- Color* niueus Bion. I, 27. purpureo mixtus in laude erat.
Anacr. 28. 22.
- Coma* de arborum foliis Anacr. 22. 3. in fasciculos confecta
Theocr. XI, 10.
- Cronius* mons Pindar. 178.
- Cupidinis* arma Mosch. I, 29.
- Diis* comparantur felices et amantes Sapph. II. 1. tribuuntur
libri Callim. 57. deorum ira Call. H. in Cer. 32.
- Echo*, descriptio Bion. I, 38.
- Epitheta* et adiuncta vnde poetae petant, v. ad Anacr. 28, 12.
Theocr. XI, 21.
- Equi* victores et coronati. Call. H. in Cerer. 110. Pind. 29.
- Feminae* discalceatae sacra facientes. Callim. 125.
- Flos*, de eius usu eleganti vide ad Tyr. I, 29. conf. *Vulpium*
ad Catull. carm. XVII, 14. Barth. ad Gratii Falisei Cyneg.
get. v. 198. et ad Claudian. in Rufin. I, 140, et *avdos*.
- Futurum* consuetudinem inuoluit Anacr. VIII, 31.
- Hercules* inuictus. Tyr. II, 1.
- Horae*. Theocr. XV, 103. Mosch. II, 160.
- Hymenaeus*. Bion. I, 87.
- Infinitiuus* pro imperatiuo Pythag. 13.
- Jurandi* mos antiquus et varius. Theocr. 30, 22.
- Labia* sunt Suadae sedes. Anacr. 28. 24.

Leac-

- Leaenae comparantur, Call. H. in Cer. 52.
 Meleagri carmen emendatur. Mosch. I, 29.
 Mercurii manus graciles Anacr. 29. 21.
 Minerua Itonia ad Call. H. in Cer. 73.
 Mitra. Mosch. II, 73.
 Mortui coronantur. Bion. I, 75.
 Neptunus. Mosch. II, 118. Pind. 39. 64.
 Nereides. Mosch. II, 114.
 Nox in quot Vigiliis fuerit diuisa, vide ad Mosch. II, 2.
 Oculi flammei Mosch. I, 8. sunt sedes pulcritudinis Anacr.
 28. 18. 20.
 Osculum vltimum, moribundo datum. Bion. I, 48.
 Oenomaus. Pindar. 142.
 Orbis antiqui omnis diuisio Mosch. II, 8.
 Passeres Veneris currum trahunt. Sapph. I, 10.
 Peplum Mosch. II, 125.
 Poetae comparantur cygnis et auibus. Epigr. Leonidae II. par-
 tibus corporis aliis alios tribuunt affectus Bion. I, 27. Hu-
 mana audacter transferunt ad res inanimas An. 22. 3. Vn-
 de epitheta et adiuncta sumunt? Anacr. 28. 12. Theocr.
 XI, 21.
 Praesens pro futuro Call. H. in Cerer. 82. ad Pind. 179.
 Rosa eleganter comparatur. Anacr. 28, 22, 29, 18.
 Somniorum interpretatio Mosch. II, 5.
 Somno comparantur res fragiles Mimn. I, 4.
 Sponsa domum ducta Bion. I, 87.
 Supercilium audacter transfertur. Anacr. 22. 3. Mosch. II, 48.
 Thessali edaces homines Call. H. in Cerer. 55.
 Venus. Sapphus ode in hanc. pag. 241.
 Verba composita idem saepe significant ac simplicia, Anacr.
 4. 3. Bion. I. 95: Verbum vnum refertur ad duas propo-
 sitiones. Pythag. 25.
 Verecundiae exemplum. Tyrt. I, 25.
 Versus spurii vnde orti? Pyth. v. 39. 44. et 47.
 Vrbes quomodo in nummis signatae occurrunt? Epigr. se-
 pulcr. V.

INDEX GRAECITATIS

auctior adiectus

a

Io. Fried. Degen.

A.

A dor. pro ἄ, quae. Call. H. in Cer. 5.

Ἀγαθος, fortis, strenuus. Tyrtae. I, 2. vid. Periz. ad Ael. V.H. VII. et Klotz ad Tyrtaei locum. Exemplis a Klotzio adductis addi possunt e Xenoph. Mem. I. c. 7. §. 7. στρατηγος αγαθος. Palaeph. 29. 4. qui coniungit καλος και αγαθος; et αγαθος is dicitur, in quo est αρετη i. e. scientia et facultas alicuius rei. v. Fischer in ind. ad Aesch. f. h. v. Apud Isocr. Paneg. c. 3. τα αγαθα sunt beneficia. — Propria huius voc. vis in splendore quodam munditiei et puritatis quaerenda videtur; deinde illud de omni probo et bono adhibetur, ita tamen, vt maxime internam alicuius rei bonitatem significet, et a καλος differat, quod potissimum ad externam bonitatis speciem refertur. Copiosius de h. v. agit Lennep in praestantissimo opere saepius laudando: *Etymologicum Ling. Gr.* inscripto Trai. ad Rhen. 1790. 8. p. 15. 199.

Ἀγανακτεω, indignor, aegre fero. Pyth. 18.

Ἀγαυος aeol. et poet. per Epenthesein τὰ υ, inclutus, illustris.

Pyth. 2. Hes. αγαυοι. λαμπροι, φωτινοι, ενδοξοι, επιφανεις.

Ἄγε dor. pro ἠγε ab ἄγνω, frango Bion. I, 83. vid. εαγε.

Ἄγεομαι dor. pro ἠγεομαι, dico, habeo. Th. XI. 11.

Ἀγροδομαι poet. pro ἀγειρομαι, congregor. Mosch. II, 35. 118.

Ἀγκυλομητης, s. ὄ. Epith. Saturni, versutus, schlau, verschlagen. Hom. H. in V. 22. 42. Hes. ἀγκυλομητης. ὁ δυναμενος περι των ἀγκυλων και σκωλιων εν βουλευσασθαι.

Ἀγλαϊος, formosus. Mosch. II, 70. vbi v. not.

Ἀγλαος, splendidus, decorus. Tyrtae. I, 9. 28.

Ἀγρευω, Aeoles adhibuerunt pro αἰρω, prehendo, capio, fassen, ergreifen. Sapph. II, 14.

Ἄγριος, atrox. Bion I, 16. 52. vid. not. siluestris. An. VIII, 24. ἀγριον τι, wildes Futter.

Ἀγχιμ-

- Αγκιαλος, *z. ὁ, ἡ. maritimus, littoralis.* Mosch. II, 35. Hes. expl. *εγγυς θαλασσης.* Pollux L. VIII. segm. 18. *αγκιαλος, ποιητων.*
 Αγκιστα, *proxime,* ab *αγκιστος, ὁ, ἡ. proximus.* Pyth. 4. Est proprie neutrum plurale, quod constat a graecis tam ligatae quam solutae orationis scriptoribus, quos Romanorum imitantur poetae, pro aduerbio saepissime adhiberi.
 Αδαμων, *ονος, ὁ, ἡ. inscius, imperitus.* Pyth. 37.
 Ἄδε poet. pro ἡδε, *a. 2. a. ab ἄδεω, placeo.* Hom. H. in V. 18. saepius.
 Ἄδην, *valde, ad satietatem usque.* Call. H. in Cer. 56.
 Ἀδμητης παρθενος Hom. H. in V. 82. 133. *virgo intacta, keusche, unberührte Jungfrau.* Hinc *δαμασθαι γυναικα, rem habere cum femina,* proprie *domare mulierculam.* Significat enim voc. *δαμων* mores adhuc rudes et incultas antiquissimorum hominum, qui amoris libidine correpti inermem et infirmam feminam non blanditiis tractabant, sed vi et impetu amplectebantur. cf. et Köppen in der griechischen Blumenl. P. I. p. 39.
 Ἄδυσ, *εια, v. dor. pro ἡδυσ, dulcis* Mosch. II, 8. Theoc. XI. 3.
 Ἀεθλον, *το. certamen.* Pind. 5. proprie est *praenium certaminis,* id. 159. cf. *Lennep. Etym. p. 54. sq.*
 Αειδω, poet. pro *αιδω, canto; ακειδημενον μελος, cantilena.* Bion I. 89.
 Ἀελιος poet. pro *ἡλιος.* Sol. Call. H. in C. 92.
 Ἀελλοπος, *οδος. ὁ, ἡ. veloces, procellae similes, habens pedes, sturmschnellfüßig.* Hom. H. in V. 218.
 Ἀελπος, *z. ὁ, ἡ. non sperandus.* Pyth. 53.
 Ἀενας, *ὁ, ἡ. semper fluens, perennis.* Pyth. 28.
 Ἀεζιφυτος, *z. ὁ, ἡ. plantas augens, die Pflanzenvermehrerin.* Mel. II, 5. De aurora rorem per noctem destillante eoque plantas pratorum quasi nutriente et augente.
 Ἀθλος, *ὁ. certamen.* An. I, 7. Pind. 135.
 Ἀθρω, *video, cerno.* Th. XI, 24. An. XI, 3. vocab. poet.
 Ἀθρυπτος, *ὁ, ἡ. non effeminatus, non delicatus.* Pyth. 35.
 Ἀι dor. pro *ει, si.* Th. XI, 50. Sapph. I, 5. vid. Porti f. h. v. *αιδε. dor. pro ειδε, utinam.* Call. H. in C. 101.
 Ἀιγιρας, *populus nigra.* Call. H. in C. 38. vbi v. n.
 Ἀιγιοχος, *z. ὁ, ἡ. Aegidem habens, gestans, der Aegisbeschirmte aut vt Bürger e. g. Il. γ, 425. vertit, der Schrecklichbeschildete.* Hom. H. II, 8. saepius. Mosch. II, 15. Iouis epitheton, Homero familiare. vid. Clark ad Hom. II. α.

202. Historiam Aegidis docte et diligenter tractauit *Faci-
cius* Prof. Coburg. in libro peculiari inscripto: Ueber die
Aegis, eine antiquarische Abhandlung. Erlang. 1773. 8.
- Αιγλην*, *fulgens*. neutr. pro adu. Hom. H. I, 11.
- Αικα* dor. pro *ειμεν*, *siquidem*. Theocr. XI, 61.
- Αιλινα*. Bion. III, 1. 14. haud dubie, vt *τα πενθιμα* v. 5. neutr.
plur. poet. pro adu. i. e. *lugubriter*, *cum luctu*, *traurig*,
kläglich.
- Αιλουρος*, ἡ. *felis*. Call. H. in C. 111. vbi vid. *Ernesti*.
- Αινοδρυπτος*, ὁ, ἡ. *perdite delicatus*, *valde mollis*. Th. XV,
27. *du weichliches Weibsbild*.
- Αιολοδικτος*, & ὁ, ἡ. *variis coloribus splendens*, *coloribus va-
riegatus*, *Farbenstralender*, vel vt Tobler, *Farbenbestraler*.
De Sole. Orph. VII, 12. Hes. *αιολος· ποικιλος· η ευκινητος·
απο τω αιολειν, ὁ εστι κινειν*. Sed hanc posteriorem significa-
tionem in hoc epitheto Soli tributo nolim accipere. Ce-
terum cf. quoque *Lennep*. Etymol. p. 76.
- Αιολοπωλος*, & ὁ, ἡ. *velociter equitans*; *Köppen*: *ein schneller*,
kundiger Reiter. Hom. H. in V. 138.
- Αιπυς*, *εια*, v. *altus*, *excelsus*. Sol. 21.
- Αισιμος*, *benignus*, *bonus*, *decens*. Mosch. II, 107.
- Αισσω*, *cum impetu feror*, *festino*, *eilen*, Mosch. II, 139. Hom.
H. in V. 292.
- Αισχυρος*, α, ον. *Min*. II, 6. ad corpus refertur, vt et *τυρπις*
apud Latinos: das Alter entsetzet die Schönheit des Mannes.
- Αισχυνομαι*, *med. reuereor*, *puudet me*. Pyth. 12. *αισχυρα*, *pu-
defacio*, *infamo*, *schänden*. Tyr. I, 9.
- Αιω*, *audio*. Call. H. in C. 97. Sapph. I, 6. *αιωισα* dor. pro *αισω*.
- Αιωρεω*, *sursum tollo*. Bion. I, 25. vbi v. not.
- Ακανθης*, εος. ὁ, ἡ. i. q. *ακανθωδης*, *spinis circumdatus*, *stacheln-
umgeben*. Mel. I, 38. Egregie de spinosis quasi i. e. morda-
cibus Archilochi carminibus.
- Ακεντητος*, & ὁ, ἡ. *Calcaribus non adactus*, *ungespornt*. Pind.
33. Schol. *ετως ὤρμησεν, ὡς μη δεισθαι κεντρον και μαστιγις*,
vt nec stimulo nec flagello opus esset.
- Ακερδεια*, *noxia*, *calamitas*, *proprie damnum*, *Verlust des Ge-
winstes*. Pind. 84. Schol. *εστιν ἡ κακηγορια, και ἡ βλαβη, ἡ
τας κακηγορας περιεχει*.
- Ακη* vid. ad Mosch. II, 18.
- Ακοιμητος*, & ὁ, ἡ. *insomnis*, *ewigwachend*. Mosch. II, 57.
- Ακολως* dor. pro *ακολες*, ab *ακολες*, (quia quasi abiiciendo
sper-

spernitur, a κολω. cf. *Hemsterhus. ad Lennep. Etym. p. 95.*)
frustum panis, parua bucella, *Brosame*. Call. H. in Cer. 116.
vbi v. Spanh. et Hef. f. h. v.

Ακορεστος, ὁ, ἢ. *inexplebilis, insatiabilis*. Bion I, 57.

Ακραντος, ἰ. q. *ακρααντος, irritus*. Pind. 137.

Ακροπολος, ἂ. ὁ, ἢ. *altum verticem habens, hochgegriffelt*. Hom.
H. in V. 54.

Ακρος, α, ον. An. 29, 5. *τα εἰς ακρον pro κατὰ τα μερη εἰς ακρον*
vel εν ακρω οντα, in extrema parte. Redde illum locum
a v. 3. *Salbenglanz giebt seinen Haaren, In dem Grunde (τα*
μεν ενδοθεν) braunes Dunkel, An dem Ende Sonnenschimmer.

Ακτιν, ἰνος. ἢ. *radius Solis*. Hom. H. I, 10. *omnino lux*. Dion.
H. 12.

Αλαλημαι alii perf. pass. ab *αλαομαι*, Tyr. I, 12. alii et forte
melius, dicunt esse praesens ab *αλημαι*, reduplicatis ini-
tialibus litteris, *vagor*, Bion I, 20. forma *αλαομαι* Sol. 43.

Αλγος, εος, το. *dolor, αλγεα εχειν*, calamitates, mala, dolores
habere. Pyth. 17.

Αλειφαρ, τος. *unguentum*. Bion. I, 77.

Αλευω, vito. Mosch. II, 77.

Αλευω, vito, fugio. Call. H. in C. 23.

Άλιος dor. pro ἡλιος, sol. Pind. 7. Mosch. I, 23.

Αλις, es *αλιν* poet. pro εν Ηλιδα. Pind. 126. Orph. XVIII, 18.

Αλιτρος, ἂ. ὁ. *sceleratus*. Sol. 27.

Αλκιμος, ὁ. *fortis*. Tyr. I, 24.

Αλλα, age. Tyr. I, 15. vbi v. not. Th. XI, 41. alii *igitur*,
itaque: sed negat illam significationem Krebs in Obs. ad N.
T. p. 208. quem vide et Hoogen. de partt. Tom. I, vbi ab
initio et originem et vsum varium huius partic. subtilius
persequitur.

Αλλα συ, tu *verbo*. Pyth. 63.

Αλσος, *lucus*. Call. H. in C. 26. vbi vid. Spanh. qui praeter
ea *αλσος* a Graecis dici de omni loco diis consecrato, (cf.
et *τεμενος*) etiam si arboribus seu plantis parum confito,
auctoritate veterum probat.

Αλισκω, fut. ξω. *fugio, entrinnen*. Bion. VIII, 7. Hef. *αλν-*
ξαι· εκκλινας, εκφυγειν.

Αμαν, *metere*. Th. XI, 73.

Αμαρ, τος. το. dor. pro ημαρ, *dies*. voc. poet. Th. XI, 69.

Αμαρτας, αδος. ἢ. *peccatum*. Pyth. 7.

μειβαμαι se. απεισι, *respondere*. Call. H. in C. 81. cf. Schweb.
ad L. Bos de Ellips. p. 120.

- Ἀμειβω, muto. An. I, 5. Iüngst wandelt' ich die Saiten.
 Ἀμελγω, mulgeo. Th. XI, 35. Sch. adh. l. ἴστυον, ὅτι το ἀμελω
 γω κοινον, ὁ καὶ βδέλλω, το ἐκπιεζω.
 Ἀμελεια, incuria. ἀμελειαν εχειν ὑγμειης, valetudinem negligere,
 Pyth. 32.
 Ἄμερα dor. ἡμερα. dies. Pind. 9.
 Ἄμερος dor. pro ἡμερος, mitis, mansuetus. Bion VIII, 1.
 Ἄμετερος dor. pro ἡμετερος, noster. Pyth. 47.
 Ἀμμε vel ἄμε dor. pro με. Th. XI, 42. vid. Maillaire de
 Dial. p. 193. et Koen ad Greg. p. 110. sq.
 Ἀμμιν dor. pro ἡμιν. Th. XV, 26.
 Ἀμπαυσις pro ἀναπαυσις, requies. Mim. III, 2.
 Ἀμπεταζω poet. pro ἀναπεταζω, explico, expando. Bion I, 42.
 Ἀμπλεκω poet. pro ἀναπλεκω (vid. Maillaire de Dial. p. 331.)
 implicare, redimire, sich gürtlen. Dion. H. 12. ἀμπλεκων (sc.
 σαυτον κατα) ακτ. πολ. Dich gürtend mit webendem Stra-
 le ziehst du über die ganze Erde des Lichtes bereicherndes
 Nez. Notum enim est, maxime luce et calore solis fruges
 fructusque prouenire. Hoc sic egregie expressit poeta.
 Ἀμπνοα, ας. ἡ. poet. et dor. pro ἀναπνοη. Ariph. 10. respira-
 tio. ἀμπν. πον. κεφανται, ist irgend eine Erholung, Er-
 quickung nach der Arbeit. πεφ. enim ibi positum pro ἴστυ,
 γμειται. cf. Cludius ad h. l.
 Ἀμυμιων, ὄνος, ὁ, ἡ. inculpatus, unbescholten, unberührt. Mosch.
 II, 95.
 Ἀμφαφω, circum trahō, sanft streicheln. Mosch. II, 93.
 Ἀμφιβαλλομαι. vid. ad Pind. 14, et cf. Gedicke nott. ad fel.
 Pind. carm. pag. 168. et ad interpretat. theod. p. 10.,
 qui a sententia interpretum discedit.
 Ἀμφιδαιμωνων, de diis. Pind. 56.
 Ἀμφικαλυπτω, circumtego, umioölken, bedecken, überdecken.
 Hom. H. in V. 244. 245.
 Ἀμφιλαφης, (quasi ἀμφιλαβης, qui vtraque manu prehendi
 potest,) densus, umbrosus. Call. H. in C. 27. vbi v. Spanh.
 et hunc ad H. in Apoll. 42. Hef. explicat πολυ διαφιλης,
 καὶ μεγα πανταχοδεν πληρες, κατασκιον. Adde Periz. ad Ael.
 V. H. II. 14. fin.
 Ἀμφιπεριφθινω, corrumpor, pereor. Hom. H. in V. 272.
 Ἀρωμητος, ε. ὁ, ἡ. λειμων αμ. Mel. I, 31. pratum non vitupe-
 randum, i. e. pratum amoenissimis dulcissimisque omnibus
 generis floribus vestitum, eine herrliche Aue. Verss. 31. 32.
 anim-

- animaduertente iam cl. Manso ibi pro simpl. *επιπλεκε βασις*
ανθεα σελινε, διακνιζομενα εκ λειμ. αμωμ.
- Ανα dor.* pro *συν, cum.* Pind. 66.
- Αναθημα,* donarium Deo sacratum. Myr. I.
- Αναιδω,* accendo. Orph. XVIII, 4. Reddiderim illum versum:
 Der du bey strömenden Güssen (intell. *εν* vel *προς*) die flam-
 menden Blitze entzündest.
- Αναμερος immitis.* dor. Mosch. I, 10.
- Αναπτωιω,* perterreo, aufschrecken, erschrecken. Mosch. II, 23.
- Αναυρος,* fluuius. Anacr. 19, 3. Mosch. II, 31. vbi vid. not. et
 Hef. sub h. v. ibique interpretes.
- Ανειμενα,* proprie de animalibus sacratis deo, et propter ea in
 libertatem dimissis; tum, quaecunque diis consecrata sunt.
 Call. H. in C. 47. ibique Spanh. et Ernesti. est perf. part.
 pass. ab *ανημι,* remitto.
- Ανελευθρος,* illiberalis, fordidus. Pyth. 38.
- Ανεμωνη* vid. ad Bion I, 66.
- Ανενεικατο* 3. pers. sing. a. i. med. poet. et ion. pro *ανηνεγκατο*
 ab *αναθερω* vel potius *ανενεγκω* emitto. Mosch. II, 20.
- Ανεραστος,* inamabilis. Bion IV, 3.
- Ανετος,* s. *ο, η.* liber, solutus imperio, *frei.* Dion. H. 19. De
 cantu siderum. Suauis idea sublimem astrorum conditio-
 nem significans.
- Ανεχοιμαν dor.* pro *ανεχοιμην* ab *ανεχομαι,* sustineo. Th. XI, 52.
- Ανηθον,* s. *το.* anethum, *Till, Fenchel.* Bion. III, 107. Th. XV,
 119. *Voss* hos versus sic egregie interpretatus est: Grüne
 Lauben, umhängt von zitternden Kolben des Dilles, baute
 man hier; es flattern die Liebesgötter darüber, wie im
 laubichten Baume die iungen Nachtigallen flattern von
 Zweig auf Zweig die schwachen Fittige prüfend.
- Ανηπω,* persono. Mosch. II, 98.
- Ανηρ.* Hoc vocabulum Graeci eleganter aliis substantiuis fac-
 pius addere solent, horum notiois augendae caussa, quam
 elegantiam Germani vocab. suo *Mann* interdum perquam
 feliciter exprimere possunt. Nihil, quod sciam, obseruarunt
 de hoc vsu *Hoogeveen* et *Vigerius.* Callistr. Sc. 12. Bene
 imitatus est elegantiam illam *Cludius* vertens: sie erschlu-
 gen den *Mann* Hipparch, Athens Tyrannen. Deinde quo-
 que, vti *vir* Latinorum non simpl. *virum,* sed interdum
alacrem et fortem pugnatores significat. Sic occurrit Tyrt. I,
 18. II, 3. Et Germani suum voc. *der Mann* sic vsurpant.

- Interdum etiam simpl. pro bellatore. Tyrt. II, 14. 16. 18.
- Αυθός.** De eleganti huius voc. vsu et metaphora vid. ad Tyrt. I, 28. et *Degenii* notam ad Bacchyl. in ed. Anacr. Altenb. 1787. p. 279. Hoc vocabulum a Salmasio in exercitt. Plinianis variis locis explicatur, eiusque vsus translatus atque audax ostenditur. Docet igitur pag. 1082. *αυθός* poni pro quouis in suo genere praestanti et perfecto p. 1078; pro quolibet maxime lucescente et emicante; p. 1149, pro colore; p. 1204. pro tenuissimo quodam farinae aut pulveris instar; p. 199. *αυθός πυρός*; p. 345. *αυθός* purpurae etc, cf. Tyr. Max. diff. 25. p. 301. *αυθός σωματός* p. 303, *ψυχής αυθός*, ubi vid. Davis. Et Germanorum poetae praestantiores nostrum voc. *Blüte* pro quouis in suo genere optimo et perfecto ponere solent. E. gr. *Ramler* in Carmin. p. m. 296. Hab' ich zu tadellosen Priesterinnen dir Die jüngste *Blüte meines Volks* erkohren.
- Αναίω** vel *αναίω*, *discrucior*. Bion. I, 8. moerore adficit, cruciat. cf. Alciphr. I. ep. 40. ab init. *Tristitiam, dolorem adfero*. Pyth. 29. et 34. ab *αναίω*, moeror, tristitia.
- Ανίγος**, durus, molestus, malus. Tyrt. I, 4. ubi habet significationem *turpitudinis, schändlich*. De vi et potestate huius vocab. propria disputat Valcken. ad Herod. III. p. 251. Hesych. *ανίγον· λυπηρον· μοχθηρον*.
- Ἄνικα**, quando. Call. H. in C. 21. *άνικα πρώτον, ήνικα πρώτων dor. quam primum*. Theocr. XI, 25.
- Ανοήτος**, η, ον. *inconsideratus*. Pyth. 28.
- Αντιπαμαί**, occurro. Mosch. II, 146.
- Αντιζήμιτομος**, ambitus dimidiatus, *die halbgetheilte Scheibe*. Mosch. II, 88.
- Ανώιστος**, &. *inopinatus*. Mosch. II, 75.
- Αοιδίμος**, &. ό, ή. *celeber*. Arist. 18. Struenda ibi oratio sic erit: *τοι γαρ Μουσαι αυξησ. μιν, ός εστι αιιδ. και αιδαν. επι ηργοις.*
- Απαινωμαί**, aufero, decerpo. Mosch. II, 66.
- Απαλαμος** vid. ad Pind. 95.
- Ἄπαλος**, η, ον. *mollis*. Anacr. XXVII, 7. De coma. *amassiae*. Quomodo artifex molles capillos *pingere* possit, docui in *animaduers.* ad ed. Anacreontis Altenburg. 1787. p. 242. sq.
- Απαστος**, *impastus, ieiunus*. Call. H. in C. 6.
- Απεδιλωτος**, *discalceatus*. Call. H. in C. 125. ibique not.
- Απειρηκάντι** dor. pro *απειρηκασι*. 3 pl. perf. act. ab *απειρεν*, deficio, defatigor. Call. H. in C. 105.

Ἀπειριον, ὁ, ἡ. *infinitus*. Pyth. 58.

Ἀπειθειν dor. pro ἀπελθειν, *redire*. Theocr. XI, 64.

Ἀπεχθουμαι vel ἀπεχθανομαι, *infensus sum*. Bion, VIII, 3. Call. H. in C. 117. Demeter, nie sei der mein Freund, und nie der Genosse meines Hauses, welchen du hassdest. Cum quo loco comparandus locus plane similis Horatii. Od. III, 2, 26. sqq. vetabo, qui Cereris sacrum vulgarit arcanae, sub isdem sit trabibus, fragilemue mecum soluat phaselon.

Ἀπεχώ, *impedio*. Anacr. 28, 33. vbi v. not.

Ἀπημαντος, ὁ, ἡ. *innocens*. Mel. II, 10. de Zephyro veris tempore spirante, non procellosus, Egregie πνοη ἀπημ. reddidit Gedicke: *günstiger Hauch*. Cur autem Homerus Zephyrum λαβρον, δυσανη etc. dixerit, docet Wood über das Originalgenie des Homers p. 89. sq. cf. Meinecke ad h. l.

Ἀπηνη, ἡ. *plaustrum, Lastwagen*. Mosch. II, 84.

Ἀπεργω, *prohibeo*. Hom. H. in. V. 47. Daß auch sie fortan der irdischen Liebe genösse.

Ἀποικια, ἄς, ἡ. *proprie colonia*. Pind. 38. i. q. *populus*. Nun stralt sein Ruhm bei des Lydischen Pelops heldenzeugendem Volke.

Ἀπομοργνυμι, *abstergo, wegstreichen*. Mosch. II, 96.

Ἀποξύω, *demo*. Hom. H. in V. 225. wegzunehmen das verderbliche Alter. Ibi v. 226. oratio sic erit struenda: Ἐως δὴ τοι μὲν ἦβη πολ. εχεν τον ναιε (ion. pro εναεε) τροπομενος Ηοε χρυσοῖο. παρὰ ῥοης Ωκεανοιο (vbi perpetuo habitabat Aurora) ἐπι π. γ.

Ἀπορῶ, *discedo*. Call. H. in C. 61.

Ἀρα. vid. ad Call. H. in C. 113. et Mosch. II, 10.

Ἀργαλεος, *molestus*. Tyrt. II, 8. Schol. ad Aristoph. Pl. 1. quem vide, interpretatur, χαλεπον, δυσκολον, δυσχερες.

Ἀργης, ητος. ὁ. *albus*. Orph. 18, 17. *blendend*, vbi tribuitur fulmini corusco cum impetu ruenti et oculorum aciem praestringenti. cf. et Lennep Etymolog. p. 157. Tobler vertit zackicht. Malim potius zückend.

Ἀργυροδινη, *amnis argenteus, h. e. pellucidus*. Call. H. in C. 13. cf. Oppian. Halicut I, 23. ibique Rittershus.

Ἀργυροηλος, ὁ, ἡ. *argenteis clavis distinctus, silberbeschlagen*. Hom. H. in V. 166. Antiquissimi enim Graeci sceptrā, enses, fellas etc. vel aureis vel argenteis clavis ornare solebant. cf. Il. β, 45. γ, 334.

Ἀρετη. Pyth. 5. Arist. 1. Pind. 21. der icles Vorzugs, vel

- etiam, iedes Ruhmes, Blüte pflückt. Ibi bene Schol. *απεν-
 θρομενος κωσων αρετων το τελειον.* Hoc vocabulum non so-
 lum de virtute civili et bellica, sed etiam in genere de
 qualibet cuiusuis rei praestantia, aut, vt Fischer in ind.
 ad Aesch. Dial. f. h. v. scribit, de facultate et scientia cu-
 iusuis rei, quae in aliquo est et esse debet, si velit dignus
 esse et haberi nomine suo, adhibetur: vt apud Aeschin.
 dial. I. §. 1. 2. Quae de voc. *αρετη* ad Aristot. scol. in ed.
 Anacr. Altenb. p. 288. animaduerti, huc transcribere li-
 ceat: Für die *Αρετη* hat der Deutsche keinen Ausdruck,
 mit dem er sich *auf Einmal* alles das denken könnte, was
 sich der Grieche bei seiner *αρετη* dachte. Heldenmuth, Ta-
 pferkeit, Patriotismus, edle Gesinnung und edles Betra-
 gen für alle einzelne Verhältnisse und Verbindungen des
 Lebens, überhaupt Rechtschaffenheit im weitesten Umfan-
 ge pflegten die Griechen in derselben zusammen zu fassen.
 Das deutsche *Edelsinn* ist nur noch ein schwaches Nachbild
 von ihr. — Apud Xenoph. Mem. I, 7, 1. *αλαζονια* opponi-
 tur tantum *αρετη*: apud *Isocr.* Paneg. c. 31. *αρετη των νησων*,
 vbi v. Morus. Adde, si vis, *Klotz.* ad Tyrtacum p. 69. et
Kallium in specimine nou. edit. Theognidis (Gött. 1766.)
 p. 23. et Arist. Eth. L. II. p. 82. ed. Turn. ex Offic. Opor.
 Varios denique huius voc. significatus bene quoque recen-
 sent *Cludius* in der Bibl. der alten Litt. und Kunst P. III.
 p. 36. et *Gedicke* in interpretat. Pindari Theod. p. 10. sq.
- Αρης, εος. ο.* Mars. Tyrt. II. 7.
- Αριδηλος, , ε. ο, η.* praeclarus, conspicuus. Tyrt. II, 7.
- Αριπρεπης, εος. ο, η,* insignis, illustris, *glorreich.* Hom. H. in V.
 103. vbi obseruent studiosi graecismum *δος με εμμενας, fac,*
vt sim, (Lass einen glorreichen Mann unter den Troiern
 mich werden) quem etiam Romani imitantur.
- Αρμα, το. currus.* Anacr. IV, 7. Exemplis incredibilis celerita-
 tis ibi prolatis addi possit *Staedelii*, fortis et egregii poe-
 tae *Memmingensis*, descriptio temporis in *Calend. Musarum*
Vossiano a. 1778. p. 201. *So eilen Winde über Thal
 und Hügel, So eiln Ströme fort in Ocean, So eilen Gottes
 Pfeil, So braust der Zeiten Flügel, So rollt ihr Wagen sei-
 ne Bahn.*
- Αρπαλεως, αυιδε.* Mim. II, 8. Hesyeh. expl. *αρπακτικως, προθυ-
 μως, προσηνωσ.* vid. etiam *Rittersh.* ad *Oppian.* p. 201.
- Αρτι, νυνε.* An. 9, 9. iam primum *Theocr.* XI, 9. De h. v.
 vete-

veteres Grammatici multa dixerunt. Moeris Atticist. p. 68. *αρτι, οί μιν Αττικαι το προ ολιγα· οί δε ελληνας και επι τα νυν λεγουσι.* Sed Attici quoque pro *nunc* vsurpasse docet Schol. ad Arist. nub. p. 188. (quem locum L. Bos ad Th. Magistr. 112. excitat.) *Αρτι τα αρτιως διαφερει παρ' Αττικοις, αρτι μιν γαρ αντι τα νυν, αρτιως δε προ ολιγα.* Hesych. *αρτι προ μικρα, η τοτε, η ευδus, η νυν.* vid. *Ammon. f. h. v. Timaeum* p. 37. et ad hunc *Ruhnken; Graev. ad Lucian. Tom. III. p. 553.*

Αρχη ισοδαιμων. Ariphe. 6. i. e. summa potestas homines diis similes reddens. Oratio ibi sic struenda: *ει ανθρωποις χαρις τις (σστι τα) πλαστα -- της αρχης βωσ. ισοδαιμ. etc.* Wenn der Reichthum Wonne giebt, oder Kinder und Königsherrschaft, welche die Menschen den Göttern gleich macht etc.

Αρχηγος, & ο dux, Lenker. Cl. 2.

Αρχω. Tyr. I, 16. *μη αρχειν φυγης και φοβου,* inseruit periphrasi, et idem est, quod *μη φοβειτε, μη φευγετε,* denkt nicht der schändlichen Flucht noch Furcht!

Ασκαδελος, discalceatus. Bion I, 21. ob luctum et moerorem nudis pedibus incessisse fingitur Venus. Obseruandum praeter ea est, Deam illo ipso tempore, quo Adonis ab apro caedebatur, clamore lugentium somno excussam esse, hinc nondum bene vestitam se potuisse ostendere. Egregie de hac re disput. *Manso* in prooem. ad Bion. Idyll. I. Vid. longam obseruat. *Spanhemii* ad Call. H. in C. 125. de hac consuetudine.

Ασκειν, exercece. Pyth. 13.

Ασπασιος, amanter, libenter. Mosch. II, 27.

Ασπετος, η, ον. multus, immensus. Mim. I, 3. *ασπ. ιδρ.* Ströme des Schweisses. Mosch. II, 124. die unermessliche Tiefe.

Ασπις, ιδος. ή. clypeus. Anacr. II, 10. Tyr. II, 24.

Ασσυριος. Bion. I, 24. vbi v. *Xylander.* Adonis vocatur Assyrius.

Ασταχυς, vos. ο. spica, arista. Call. H. in C. 21.

Αστοργος, & ο, ή. immitis. Bion. VIII, 5.

Αστρον, stella. Mel. I, 49. Pind. 9. proprie est *Gestirn,* ex coagmentatione plurium stellarum collectum. v. Schol.

Ασχετος, intolerabilis, insanabilis, tödtlich. Bion. I, 40.

Ατακτα, att. pro ατακτως, sine ordine. An. 29, 7. *ατ. συνδετι, ungekünstelt aufgebunden.* Constr. *συνδετι ελικας -- και αφει -- χεισθα.*

- Αταλος, s. tener.** Mosch. II, 78.
Αταω, laedo. Bion. VIII, 3.
Ατερ, sine, sonder. Mim. II, 1. Orph. 67, 8. Hesych. *ατερ· χωρις, ανευ, εκτος.*
Ατιμια, quid sit? Tyrt. I, 10.
Ατιταλλω, nutrio, sorgfältig pflegen, et quidem proprie de infantibus nutriendis. Sic Hom. H. in Ven. 115. Deinde significat omnino *sustentare, alere.* ibid. 232. Hes. *ατιταλλω· μετα επιμελειαις τρεφε.* et *ατιταλλων· ετρεφον.*
Αυ, vicissim. Bion I, 45. de vi et potestate huius partic. copiose differit Hoogeu. de Part. I. c. X, sect. 1.
Αυαλεος, α, ον, siccus. Call. H. in C. 6.
Αυγασσησθε dor. et aeol. pro αυγασησθε. 2. plur. fut. med. ab αυγαζομαι, video, adspicio. Call. H. in C. 4. Hes. interpr. *βλεπω.*
Αυδαω, dico. Pind. 12.
Αυδη, propr. humana vox. Er. 2, 4.
Αυδαιρετα κηματα, mala sua sponte accita, Pyth. 54. Mala sunt, quae praeter fatum hominibus accidunt, sua ipsorum culpa arcessita, opposita sunt *δαιμονιαις τυχαις,* a deo fatuae immisissis.
Αυλις, ιδος vel ιος aeol. pro αυλη, septa Oviium, caula. Vid. Maittaire de Dial. p. 267. Call. H. in C. 106. cf. ill. Harlesii Opuscula var. argum. p. 477. vbi de potestate voc. *αυλη* vberius disputatur.
Αυλος, s. ὀ. tibia. Mosch. II, 97.
Αυσταλεα dor pro αυσταλην, sicca. Call. H. in C. 17
Αυταρ voc. poet. ex αυτε et αρα, at. Vim habet aduersatiuam, collectiuam et ratiocinatur ex seqq. Call. H. in C. 100. cf. Hoogeu. de partt. p. 120. sq.
Αυτοκασιγνητη, ης. ἡ. soror germana. Hom. H. I, 5.
Αυτοκασιγνητος, s. ὀ. frater germanus. Mosch. 117.
Αυτος, solus, sponte, Th. XI, 12. *αυται* i. e. *αυτοματα,* vbi v. not. Anacr. 2, 27. ibique not. Et Romani suum ipse, vt factis notum est, pro *sponte* frequenter vsurpant. e. gr. Tibull. I, 3, 45. *ipsae* mella dabant quercus, i. e. *sponte, nullo cogente.* id. II, 6, 14. pes tamen ipse redit i. e. *retro redit.* Virg. Ecl. IV, 21. *ipsae* referent capellae, vbi v. ill. Heyne.
Αυτοσχεδια, ἡ. sc. μαχη, pugna, quae cominus fit. Tyrt. II, 12. cf. Schwebel ad L. Bos de Ellips. gr. p. 189. *αυτοσχεδον, cominus,* Tyrt. II, 29.

- Λυχνῶν, *eros. ὁ. cervix.* Anacr. IV, 5.
 ΑΦαγ, *concinuo, statim* Mosch. II, 109.
 ΑΦθιτος, *incorruptus, immortalis.* Mim. I, 1. vid. not. Pind. 101.
 ΑΦρος, & ὁ. *spiritus.* Mosch. II, 95.
 Αχελωῖος ἢ Αχελως, Call. H. in C. 13. fluvius prae aliis Graecorum celebris pro quavis aqua apud veteres poetas fumitur. v. Spanh. ad h. l.
 Αχετας, & ὁ. dor. pro *υχετης*, proprie *vocalis, argutus, canonicus.* cf. Alberti ad Hesych. qui h. voc. expl. *φωνηεις* et *αχετης. ὁ λαλιστατος.* Dionys. H. 6. est epith. Apollinis et reddendum: *der Sanger.*
 Αχραιτος, & ὁ. ἢ. *impollutus.* Mosch. II, 73. de cingulo nubilis virginis a sponso brevi soluendo, *unberhrt.*
 Αιων, *onos, pro ηῖων, vira, litus.* Mosch. III, 37.
 Αωρι, idem valet ac *ακαιριος, interpestiue.* Th. XI, 40. Thom. Mag. *αωρι, νυκτος αωρια,* vbi vide longam observationem Hemsterh. et adde Ernesti ad Hom. Od. μ, 69.
 Αως, *aos. ss. ἄ dor. pro ἡ ηως, aurora.* Th. XI, 15.
 Αωτος Pind. 22. v. *ανδρος.*

B.

- Βαθυκολπος, & ὁ. ἢ. *sinuosam habens vestem.* Hom. H. in V. 258. Matronae nempe et deae sinuosis vestibus indutae altius, quam ceterae feminae, Zona se cingere solebant, vnde factum est, vt vestes circa pectus multos et magnos haberent sinus. Hinc voc. h. non solum ad mammosum pectus referendum erit. Hes. Βαθυκολπων. *Ἡρωιδων. απο τῶ μεγεθους. κατ βαθυζωνων.*
 Βαθυρροος, & ὁ. ἢ. *profunde fluens, tiefrauschend.* Mosch. II, 119.
 Βαδus et compos. *βαδυπλακαμος* vid. ad Mosch. II, 101. et Call. H. in C. 114.
 Βαδυστεργος, & ὁ. ἢ. vt *βαθυκολπος.* Anacr. V, 14. profundo pectore praeditus. Orph. 16, 3. egregium maris epitheton, quod mihi quidem Tobler bene interpretatus videtur: *weitgebrstet.* Ceterum *βαδυ* in compos. *multum, valde* notare, docet Spanh. ad Call. H. in Apoll. 65. H. in Cer. 114. et Koeler ad Simonid. Carm. de mul. p. 71.
 Βαιος, α, *ov. parvus, exiguus.* Mosch. I, 18. 23. Meleag. I, 6.
 Βαλειν, *adiicere.* Anacr. 29, 21. de colore, *auftragen.* *βαδισσαι τι εις θυμον* vid. ad Mosch. II, 74.

Βαιος.

- Βαμβαινῶ**, titubo lingua, balbutio, *stammeln*. Bion. 4, 9. Etym. Βαμβαινεῖ· τρεμεῖ τοῖς ποσὶ καὶ ὑπο τρομῆ ἤχει τὰς ὀδόντας, et Hesych. βαμβάλλειν· (quod idem est ac βαμβαινεῖν, vid. Lennep Etym. p. 186.) τρεμεῖν· φοβῶν τοῖς χεῖλεσι.
- Βαμβάλλω** Mosch. III, 7. de Hyacintho Bionis letum plorante. Reddi debet: *stammile mit bebenden Blättern*.
- Βαμεις** dor. pro βωμεν, eamus. a. 2. Conj. a βαινῶ.
- Βαρβιτον** et ἡ βαρβιτος. Lyra septichordis eburnea. Anacr. I, 3. cf. not. Fabri et L. Bos animadd. p. 75. 76.
- Βαρυδεπος**, grauisonus, der Lautrauschende, vel der Brausen-erreger. Mosch. II, 116. epith. Neptuni.
- Βαρυσυμος**, ὁ, ἡ. tristis, abiectus animo. Call. H. in C. 81.
- Βαρυκτυπος**, ὁ, ἡ. grauiter strepens. Orph. 16, 4. Neptuni epith. *mächtigrauschend*.
- Βεβαλεις** dor. pro βεβηλος, *profanus*, unheilig. Call. H. in C. 3. Profani ibi sunt, quibus nec templum Cereris, in quod deferebatur Calathus, adire, aut mysticis eiusdem Deae sacris interesse licuit, imo nec eandem eius pompam comitari.
- Βελος**, telum. Pind. 108. Audacter de carmine et ingenio poetico. Bene Gedicke vertit: *Mix besidert die Muse mit Kraft den gewaltigen Pfeil*. Et nos Germani audaciorem hunc tropum interdum vsurpamus, v. gr. *Bürger in Carmine ad Com. Fried. de Stolberg. p. m. 260. Mein Köcher raffelt güldner Pfeile voll*.
- Βιαζομαι** med. me cogo, ἐλευθέρω, ἑλευθέρω. Mosch. II, 13. cf. Schmid de verbis med. ed. Woll. p. 258. 262.
- Βιαομαι**, opprimo, vrgueo. Sol. 41.
- Βιοδαλμιος**, ὁ, ἡ. longaeuus, *langelebend*. Hom. H. in V. 190. Antiquissimis iam temporibus vita longacua fere pro vnioco et summo bono habebatur.
- Βιον διαγειν**, vitam, aetatem transigere. Pyth. 31. βιος apud Theophr. prooem. 2. char. significat *instituta vitae*. Apud Orph. H. 18, 22 et 37, 16. βιος καὶ κτήματα coniunguntur, et βιος indicat *vitam*. Iam dicitur pro *viuentibus*, vti Latinis *vita*, qua de notione copiose agit Klotz ad Tyrt. p. 64. Ἐκπνευειν βιον, *animam expirare*, habet Lycophr. 807.
- Βιοτα**, ας, dor. pro η, ης. Aripher. 3. i. q. βιος vel βιωτος, et significat *vitam*, deinde conditionem et denique vitam ipsam. cf. Cludius in der Bibl. der alten Litt. und Kunst. P. III. p. 51. το λειπ. β, elegant. pro vulg. τον λοιπον βιον.
- Βιωτος**, ὁ, ἡ. vita. Anacr. IV. 8. Procl. H. 4.

Βλαπτω,

- βλαπτω, laedo, noceo. Pyth. 39. Mim. I, 10.
- βλεμμα, το. adspēctus, *Blick des Auges*. An. 28, 18.
- βλεφαρον, το. palpebrae, pellis oculis obducta, et hos tegens: a Cicerone tegumenta oculorum. An. 28, 17. Mosch. II, 3. cf. *Camerarii* Comment. vtriusque linguae. p. 101. sq.
- βλοσυρος, adspēctu terribilis. Call. H. in C. 53. bene de leaena crudipara. vbi v. Spanh. et Oppian. Cyneg. III, 8.
- βουγενης. εος. ὁ, ἡ. Mel. II, 13. *Apis boue genita* dicitur, qui veteres secundum opinionem ex Orientis regionibus delatam e mortuis bouum corporibus examina excludi putabant. Hef. f. voc. βουγενειων ἡ μελισσα βουγενης, ἑτι εκ βοειων οστων γενναται.
- βουβειν, vid. ad Sapph. II, 10.
- βουωσα, poet. praef. part. pro βουωσα, clamitans, clamore requirens, a βουω. Bion I, 24. vid. Maittaire de dialectis p. 313.
- βουτροχος Anyt. 4. proprie muliebris cirrus. Aesch. in Prom. vinct. v. 1043. audacter canit: πυρος αμφηκης βουτροχος, ignis anteps capillitium.
- βεβρωστις, fames dira. Call. H. in C. 103. vbi vid. Spanh. qui ex Schol. Nicandri Ther. p. 28. βεβρωστις proprie nutrimentum, ibi vero angorem et moerorem significare Veteres Critici ad Hom. II. ω, 532. βεβρωστις proprie quidem magnam et molestant famem, nunc autem pro magno angore et moerore poni: alios accipere commiserationem. Oppian. Halieut. II, 207. iu forma adiectiui adhibuit.
- βαλευομαι, mecum delibero, vel consulto. Pyth. 27. cf. *Kiister* de verb. mediis pag. 65. 66.
- βεπεινα, ἡ. Call. H. in C. 24. vbi v. not.
- βωπις, magnis oculis formosa. Hom. H. I, 2. vbi v. not.
- βριθω, abundo i. e. cresco. Orph. 67, 5. *Cludius* illum locum me quidem iudice nimis artificiose transtulerit: *Bringt das Gewerbe (τεχναι) viel Segen*. Malim simplicius reddere: *Künste gedeihen durch dich*. βριθεσθαι translate abundare, etsi oneris notio subest. Procl. H. 5.
- βροτος, & ὁ mortalis. Pyth. 17. βροτοιςι dat. plur. ion. et poet. pro βροτοις. Pyth. 63.
- βρωτος, & ὁ. cibus. Pyth. 67.
- βωλα, ἡ dor. pro βωλη, consilium. Call. H. in Cer. 33.
- βων dor. pro βων, adu. sing. a βωσ, oos. ὁ, ἡ. dor. βωσ, βωσ. Call. H. in C. 109.
- βωστρεω voc. dor. pro βουω, clamio. Mosch. I, 1.

Γ.

- Γαιοχορός, α. ὁ, ἡ. terram tenens i. e. moderans. Epith. Neptuni apud Homerum, notissimum *Erderschütterer*. Orph. 16, 1. Redde eum locum: *Höre mich Erderschütternder, bläulichgelockter Poseidon*. Hes. γαιοχορος ὁ τὴν γῆν συνεχῶν.
- Γαλήνη, tranquillitas animi, serenitas, Heiterkeit. Anacr. 28, 13. Proprie est haud dubie adiect. a γαλήνης et videtur debere subintelligi θαλασσα, hinc proprie tranquillitas maris, qualis sereno et tranquillo tempore esse solet. Copiose de h. v. disserit Lennep ad Phalarid. epist. p. 308. et in Etymolog. Gr. L. p. 206.
- Γαμεῶ, in matrimonium duco. Hom. H. 1, 4. Ex veterum criticorum mente γῆμας dicitur vir, γῆμασθαι mulier. vid. Thom. Mag. p. 191. ibique interpret. et Pollux. On. L. III. p. 288.
- Γαμηλία, in genere significare videntur *festa nuptialia*, et quidquid ad celebrandas nuptias pertineat: hinc στεφάνος γαμηλιον Bion. I, 88. ubi v. not. Pollux enim libr. III. f. 37. dicit, Hymenacum fuisse τοῦ ασμα γαμηλιον — καὶ τὸ αὐτῆμα γαμηλιον. Idem ibid. 42. nuptiarum sacrificia in tribubus adpellari dicit γαμηλια καὶ τὸ ἔργον γαμηλιον εἰσενεγκεν. Hinc γαμηλιον θυεῖν, sacrificare pro felici matrimonio. vid. interpret. ad Poll. pag. 287. Meurs. ad Lycophr. v. 323. p. 70. ed. Potter. Etym. M. f. h. v. Ammon. p. 34. ed. Valck.
- Γαρ in principio orationis vehementioris eleganter ponitur. Tyrt. I, 1. γαρ δὴ, utique. ib. 7. 21. nam profecto. vid. Hoog. de part. p. 138. ed. Schüz. *ia für wahr, ia gewiss*.
- Γαρυεν dor. pro γαρυεν (unde Latinorum garrire) canere. Pind. 5. Schol. φωναν, καταλεγειν, διακρινειν, ὑμναιν.
- Γαστήρ, eros, umbo. vid. ad Tyrt. II, 24.
- Γαστριμαργός, ὁ. heluo, gulosus. Pind. 82.
- Γε quippe aut certe. Tyrt. I, 26. Hanc particulam post ὁ, οἱ, ἐγώ, εκείνος non abundare, sed vim aliquam adferre, monuit Ernesti ad Xenoph. Mem. I, 5, 2. p. 43. Hoogeu. de partt. p. 221.
- Γενεή ορνιθων. Mel. II, 16. Docte et eleganter pro ορνιθες, vi ibid. v. 15. λευκα καλλεα κηρη pro λευκον καὶ καλον κηρον.
- Γενεασδων dor. pro γενειαζων, pubescens. Th. XI, 9. a γενεαιον, mentum, barba. Anacr. 28, 26. Tyrt. I, 23.
- Γερας, το. praemium. Hom. H. in V. 29. Mosch. I, 15.

Γημέ, ion. et poet. aor. τ. a γήμεω, quod vide.

Γλαυκος, *terribilis*. Anacr. 28, 20. vbi v. not. Hes. γλαυκη·
ισχυρα, φοβερα, λευκη· vbi vid. interpret. Proprie est color
caeruleus, subviridis, albo mixtus. cf. et Lennep. Etym.
Gr. L. p. 213. sq.

Γλαυκωπις, *idos*. ἡ. Hom. H. in V. 8. Epitheton Mineruae apud
Homerum notissimum, caesos oculos habens, die hellblauäugige,
aut si forte malis, die stralenäugige Göttin.

Γλυκυκαρπος, *dulces fructus ferens*. Th. XI, 46.

Γλυκυμαλον, *dulce pomum*. Call. H. in C. 29.

Γνωμη ἀριστη, *ratio aequissima*. Pyth. 69.

Γοργος, *terribilis, trux, viuividus, acer*. An. 29, 12. Trotzsig
sey sein schwarzes Auge, doch durch Heiterkeit gemildert.

Γενεατα α γονυ, *genu*. Tyrt. I, 19.

Γραφω, *pingo*. Anacr. 28, 2. cf. Budaei comment. L. Gr. p.
813. ed. Basil. et Polluc. Onom. c. 28. §. 126. Atque signi-
ficatio τξ pingere princeps est et antiquissima, vel etiam,
quam Lennep illi voc. tribuit potestatem auctoritate Hesy-
chii firmatam Etym. L. Gr. p. 217. τξ radere, tief einzeich-
nen. Hinc apud Polluc. p. 776. γραμμην ελκυσαι est lineam
ducere. Hinc περιγραφειν (vbi et Latinorum circumscribere
proprie lineis quibusdam aliquid includere et definire signifi-
cat, vnde deinde notio τξ coercere est nata, e. gr. circum-
scribere Tribunos, Praectorem, Senatam, iram etc.) lineis
extima figurae includere, cuius vsum eleganter illustrat ill.
Heyne ad Epiet. p. 119. Valck. ad Theocr. Adon. p. 373.
seq. Hesych. γραφαι· ξυσαι, χαραζαι, αμυξαι.

Γυλον, s. proprie de eo, quod hiscet, deinde in genere de eo,
quod cauum est. Orph. 18, 16. De regionibus aeris, quas
peruolat fulgur. Tobler vertit: die Gänge.

Γυμνητες, *velites, leuis armaturae milites, Leichtbewafnete, vel,*
vt Köppen reddidit, Unbepanzerte. Tyrt. II, 35. vbi vid.
Klotz et Schwebel ad Onofandri Strateg. p. 70.

Γυμνος et γυμνωφεις. Tyrt. 27. saepe dicitur 1) *is, qui sine ve-*
ste exteriori est. vid. Periz. ad Ael. V. H. VI, 11. Graeu.
Lectt. Hesiod. c. 9. p. 21, 2) *qui sine armis est.* Hesiod.
ασπ. 460. Hom. II, μ, 389. Herod. II, 13, 8. Wesseling
Diff. Herod. p. 99. Sic nudus apud Latinos pro inermis.
vid. Drackenb. ad Sil. Ital. XVI, 47. Similis locus, quem
omisit Klotz ad Tyrt. est apud Xenoph. Mem. I, 6, 2. p.
68. ed. Zeune vbi vid. Ernesti, secundum quem αεγιτων non
ita

ita accipiendum est, quasi nudum corpus velarit pallio, sed quod *interulam* tantum tunicam (*ὑπενδύτην*), non autem *superariam* (*επενδύτην*) habebat.

Γυνὰ dor. pro γυνή. femina. Call. H. in C. 5.

Δ.

Δαιδαλω, exorno. Pind. 120. Schol. κοσμησεν, ποιηλλαν.

Δαιζω, confodio, faucio. Tyrst. II, 17.

Δαιμων. 1. Daemon siue h. l. anima defuncti vid. not. aliis vir praestanti virtute. Pyth. 3. hinc δαίμωνος venerandus apud Hesiod. 9. 655. aliosque. 2. Apud Pyth. 17. est δαίμωνισι (Ion. pro δαίμονιας) τυχαίς, casibus diuinis, sorte diuina. plura apud Glandorff ad Pyth. 62. pag. 173. sqq.

Δαινυμι, conuiuium paro. Call. H. in C. 85. δαιν. γαμον vt δαιτυ, conuiuium nuptiale celebrare, den Hochzeitshmaufs halten. Hom. H. in V. 143.

Δαίς, ιτος. conuiuium. Call. H. in C. 55.

Δακρυοντι, dor. pro δακρυεσι, deplorant. Bion I, 34.

Δαματηρ dor. pro Δημητηρ, Ceres. Call. H. in C. 2. vid. Spanh. ad v. 137. fin.

Δαμεντα, part. a. 2. med. δμαω vel δμαω, domo, supero. Pind. 65.

Δαμοσιος dor. pro δημοσιος, publicus. Call. H. in C. 43.

Δαπανω, sumtus facio, splendide uiuo, schwelgen, vergeuden.

Hes. παμφαγος πάντα δαπανων. Pyth. 32. Apud Xenoph. Apol. 19. p. 108. ed. Bacch est πολυδαπανιος et opponitur ευδαιτω.

Δασας dor. pro δησας, a δειω, ligo. Mosch. I, 24.

Δε pro καί. Anacr. I, 2. vid. L. Bos animadd. p. 75. Obseruent omnino studiosi, hanc particulam a Graecis plerumque ad membra narrationis melius necstenda adhiberi solere. cf. etiam Scheid ad Lennep Etymol. p. 225.

Δε δη. Mosch. I, 20. vti apud Plut. de educat. XI, 8. et indicat, narrationis partem lenissime succedere, vt Gronou. ad Herodot. p. 857. obseruat, qui in notis huius particulae vim saepius inuestigat.

Δεδοξε vid. ad Pind. 152.

Δει, τι σε δεi; An. IV, 11. proprie quid opus est, oportet te ungere cippum i. e. quid iuuat te ungere cippum seu lapidem sepulcralem? Redde: drum was hilfts, den Grabstein salben und umsonst die Erde tranken? Anacr. IX, 11. τι με δεi πετ. quid iuuat me volare? Redd. Denn was sollt' ich zuf Bergen umher und Fluren fliegen? Δει-

Διδί poet. pro δέδι, et hoc pro δέδιε, imperat. perf. med.
δέδια, verbi δέδω, timeo. Mosch. II, 150. Originem signifi-
cationis h. v. exposuit *Lennep* in Etym. p. 225.

Δειλος 1. malus, inutilis, improbus. Pyth. 21. 44, opponitur
εσθλω, bono. 2. Stolidus. Pyth. 28.

Δεμαινω, timeo. Mosch. II, 16. Tyrt. II, 2.

Δενος vid. ad Pyth. 44. cf. et *Heilmann* Opuss. Ienae 1778.
Vol. II. p. 12. qui copiose et subtiliter de varia h. v. vi ac
potestate differit.

Δενδρεον Call. H. in C. 38. et δένδρος, εος, το, arbor. An. 9, 23.
Call. H. in C. 27, 42. Hom. H. in V. 271. *Thom. Mag.*
p. 204. δένδρεσιν — αυ δένδροις, ως Ξενοφων, sed vid. interpr.
ad h. l. et ad *Moerin Atticist.* p. 132. qui in eadem est sen-
tentia; *Gregor. Corinth.* de Dial. p. 24. ibique *Koen.* το
δένδρον, arbor, Anacr. 22, 2.

Δεον, quod decuit s. fieri debuit. Pyth. 42.

Δερκω, δερκομαι, voc. poet. video, ita quidem, vt saepius *acies*
oculorum res quasi findentium simul indicetur. vid. *Scheid* ad
Lennep Etym. p. 230. Eodem modo et Germani suum *blik-*
ken et *anblicken* vsurpare solent. Sic certe *δερκειν* occurrit.
Hom. H. I, 9. Schrecklich blickt sein Aug hervor aus dem
güldenem Helme. Bene iam obseruat ad h. l. *Koeppen*,
ideam dei Solis galca aurea induti ad antiquissima tempora,
vbi poetae et omnino homines deos e regibus et heroibus
suis sibi fingerent, esse referendam. Galeatus quoque fuit
deus Amyclaeus, de quo cf. ill. *Heyne* in den *Antiquar.*
Aufätzen. Vol. I. p. 73. Hes. δερκειν · βλεπειν, ὄραν.

Δευτερος, proxime accedens. Pind. 69.

Δευω, rigo, nässen, benetzen. Mosch. II, 123.

Δη cum καὶ coniungendum et vero, und noch dazu. Th. XI,
6. aliis elegantiae et incrementi gratia additum videtur τῷ
πεφιλαμενον; hanc enim particulam eleganter addi et adie-
ctiuus et verbis obseruat *Ernesti* ad *Xenoph.* Mem. II, 1.
p. 24. pluraque, ait; notauit *Hemsterhusius* ad *Lucian.* I.
p. 387. cf. etiam *Fischer* in ind. ad *Theophr.* Charact. f. h. v.

Δηιος, ion. pro δαίος, bellicosus, ardens. Tyrt. II, 18. δηιος πολ.
das Schlachtengetümmel. ib. 30, δη. ανηρ, der kämpfende
Krieger.

Δηωω, vasto, deleo. Sol. 21. De vento procelloso: der der
Weizentragenden Erde liebliche Saaten verheert. Hes.

V

δηωωσα

- δηώσε· κατενοφεν· εφανευσεν et δηώσωσι· κατακοφωσι· φανεύωσι· καταπολεμηώσωσι.
- Δηω, οος, ες. ἡ. Ceres, poet. pro Δημητηρ. Call. H. in Cer. 18. Eadem est, quae γη, terra et a Latinis quoque *Dia* vocata fuit. Etiam Proserpina ita nominatur, Call. H. in C. 133. vbi v. Spanh.
- Διαβαινω, Tyr. I, 31. de milite, qui gradum componit ad pugnandum et excipiendum altero pede protenso: vt Klotz ex Salmas. ad Solin. pag. 663. docuit. Sens. est: vos igitur bene et firmiter state in vestra statione.
- Διαγεν sc. βιον, viuere. Th. XI, 7. De hac ellipsi vid. L. Bos de ellipsi. gr. L. sub v. βιος p. m. 29. Exprimunt Pyth, 31, iuundissime viues.
- Διαδασω, distribuo. Pind, 81.
- Διαίτα, vitae ratio et institutum: vidus quoque ratio et genus. Pyth. 35. sed τροπον quoque βίης denotat. Plin. II, ep. 17. De vi et potestate forensi v. Hemsterhus. ad Polluc. p. 892. et 951. ac Fischer in ind, ad Theophr. f. h. v. cf. et Lennep Etymol. p. 235.
- Διακείμαι διακείνται, constituti, dispositi sunt. Pyth, 1. At cum aduerbio adcommodat sensum potestati aduerbii, aut si additur praepositio προς τινα, tunc significat adfectum esse erga aliquem. Vid. Steph. Thes. et Reitz. ad Lucian. bis accusatum 17. p. 812. Tom. II, Lexicon Polybian. p. 28. ad edit. Ernest.
- Διακονεω, bibere ministro. Anacr. 4, 6. Proprie dicitur de seruis, qui cibum potumque ministrant, vid. Wettst. ad Matth. 4, 11.
- Διακοπτω, discerno, discerpo. Anacr. 28, 14. zertrenne sie nicht sc. merklich.
- Διατρησσω, dissecō, discindo. Mosch. II, 81.
- Διαχραομαι, vtor. Sed Theocr. XV, 54. de equo perquam feroci et erigendo se mala quaeuis equiti minante, perimere, interficere, vt et Schol. ad h. l. bene interpretatur διαφθειρει κιαβατην. Vofs: der bringt noch den Reiter ums Leben.
- Διαδασκει 2. sing. praef. imperat. dor. pro διδασκη, a διδασκωμαι, disco. Pyth. 30. cf. Küster de verbis mediis.
- Διδου dor. pro διδω, a διδωμι, do. Pind. 136.
- Διδυμος, ο, η. (att. διδυμος, η, ου.) geminus. Anacr. 29, 31.
- Διερχομαι, conficio, vollenden. Hom. H. in V. 277.
- Διιπετης, εος. ο, η. Hom, H. in V. 4, non a πιπτω, sed πετκομαι vel

vel πεταμαι deducendum puto, in aere volans. Nos com-
mode dicere possumus, *himselfliegend*. vti et dicimus: *him-
melwandelnd*. E. gr. Com. de Stolberg: *die himmelwandelnden
Sterne*. Hes. διπετεος· διαπεπετασμενος.

Δικασπολος, & ὁ. ius trahans, vel iustitiam exercens. Mesom.
14. De Nemese, Redde: *Rechtesbeherrscherinn*.

Διευμα, τος, το. circumactio in gyrum, Umschwung. Orph.
18, 10.

Δινηεις, εσσα, εν, vorticosus, geründet. Mosch. II, 55.

Διθυνητες Sapph. I, 11. part. praef. act. poet. et dor. pro διθυνη-
τες, a δινω, vibro. Redd. *Schnell schlugen sie die Fittige, da
sie der schwarzen Erde sich näherten*.

Διονυσιος, ια (ιη) ιον. Bacchicus. An. 29, 33.

Διφρευτης, & ὁ. auriga. Orph. 2, 6.

Διφρος, proprie qui duo fert, cf. Lennep Etymol. p. 239. Hinc
locus in curru, in quo parabates cum auriga sedebat, dein-
de ipse currus certatorius duobus aptus, Pind. 140. deni-
que vt Theocr. XV, 2. sella, der Stuhl. Hes. διφρον. ἄρμα.
καθιστεριον. κραββατον. οχημα.

Διχα i. q. απερ, ανευ, absque, sonder.

Διωκω, de Deo Sole stridulo flagello equos quadriiugos agi-
tante. Orph. 7, 19, et 16, 5. de Neptuno, vbi h. voc. pri-
mam potestatem, nempe *facere, vt aliquid currat*, i. e. *age-
re, pellere* videtur obtinere. Cf. de h. v. d'Arnaud anim-
aduerss. Critt. p. 37. sq. Abresch in Obs. Miscell. Vol. V.
Tom. III. p. 92. sqq. Lennep ad Phalarid. Epist. p. 114.
idemque in Etymolog. p. 240. Reddiderim illum locum:
*Lenker der Rosse, der du das Viergespann mit tönender
Geißel dahiniagst*.

Δολιχος, & longus, ragend. Mosch. II, 122.

Δομος, triclinium. Call. H. in C. 55. vbi v. n.

Δονευω, agito. Bion. IV, 5.

Δεσπος, & ὁ. sonitus. Callin. 14. de emissis et volantibus sagittis.
Equidem verterim *das Saussen. Köppen* v. 14. 15. interpre-
tatur: Oft entfliehet zwar einer der Schlacht, und dem
Sunfen der Pfeile, Kommt nach Hauf, und daheim hascht
ihn das Todesgeschick.

Δερυ, poet. pro δορυ, ατος, hasta. Tyrt. II, 20.

Δραγμα, τος, το. manipulus. Call. H. in C. 20.

Δραπετιδας dor. fugitiuus. Mosch. I, 3.

Δραπτω, poetice videtur positum pro δραπω, decerpo. Mosch.

II, 69. Deest in Thes. Stephan. Sed reperitur quoque in Anytae fragmentis (pag. 96. ed. Wolfii Poetriarum octo fragmenta et elogia Hamb. 1743.) Πορτίαι ἠνεμόνων ὄρετρομεναι σταχυων, Iuuencae bene frondentes carpentes spicas.

Δρεπω, δειτρο. Th. XI, 27. Schol. κυρίως ἐπὶ βοτανῶν καὶ ἐπὶ Φυλλῶν δένδρων. καὶ λέγεται αἰεὶ παθητικῶς — σημαίνει δὲ τὸ τεμνω.

Δριμυλος, aliquantum acer Mosch. I, 8.

Δρυμος, s. ὁ. silua, nemus. Bion I, 20. 68.

Δρυς, os. ἢ. arbor fructifera, alias quercus. Th. XV, 112. Neben ihm stehen anmuthig die reifen Früchte der Bäume, Neben ihm liebliche Gärten, in silbergestochtenen Körben Eingehegt und goldne Gefäße voll syrischer Salbe. Vofs. Proprie hoc voc. vt δένδρον, quodeunque genus arborum indicat. cf. Lennep. Etymolog. p. 245.

Δυσμη, att. pro δυσμή, occasus solis. Call. H. in C. 10. cf. Maillaire de dialectis p. 2. B. Spanheim in Comment. ad h. I. Dorismum esse dicit. Ceterum δυσμῆ βίη de occasu vitae siue senectute quoque dicitur. v. Hesych. sub voc. δυσμῆς βίη, ibique Alberti.

Δύναμις εἰσω δόμον αἰδός Hom. H. in V. 115. antique et docte pro θνησκῆν vel θανέν.

Δυσμενής, eos. ὁ, ἢ. proprie inimicus. Callin. 8. pro ἐχθρός, hostis. Hes. δυσμενής* ἐχθρός, πολεμῖος, ἀντιπαλός.

Δωλη pro δαλη, ἢ. dor. serua. Call. H. in C. 96.

Δωριαζών, ὁ. dorica dialecto utens. An. X, 6,

E

Εἶπε, Sapph. II, 9. vid. Wolf. Cur. philol. p. 215. ad Matth. XII, 20. vbi Soucietus in collect. differt. Criticar. p. 570. ostendere dicitur, id non a verbo εἶπω vel εἶπον, sed αἶσα deriuandum esse; τὸ εἶπω putat ex Atticismo natum, secundum quem τὸ ηἶψο resolui soleat in εἶσα, vt εἶπε dicatur pro ἦπε, et iam cum adu. vid. Wettstein ad Matth. XII, 20.

Ἐάδοτα, grata, accepta. Call. H. in C. 19. part. perf. med. att. pro ἦδοτα. Hes. ἔαδοτα* ἀρεσκοντα, ἀγαθα.

Εἶπω, sino. εἶσις 2. sing. a. i. coni. act. Pyth. 22.

Εγγυδί, προρε. Pyth. 8.

Εγρεο Attice pro εγείρο, hoc ion. pro εγείρω, ab εγρομαι pro εγειρόμαι, excitor. Bion I, 45.

Εγχος, eos. τὸ. hasta Anacr. II, 11.

Εδαητες

Εδαιητε, *nostis*. Tyrst. II, 8. a. 2. ind. pass. a δαιω.

Εδωδη, ἢ. *cibus*. Mosch. II, 135.

Εισατο pro εισατο 3, a. 1. med. *ad simulata fuit*, ab ειδω, *video*.
Call. H. in C. 44.

Εθρη, *frons aut folium*. Mosch. II, 68. cf. ad Anacr. XXII, 3.

Εθελω, *possum* Bion. I, 95. v. Suidas sub h. v. et Hom. II, Φ, 305. Hes. εθελαν· εδυνατη. et θελαν· δυνασθαι, vbi vid. interpret.

Ειβομαι, *destillo*. Bion I, 9.

Ειδας, ατος, το. *cibus, dapes*. Call. H. in C. 91. Th. XV, 115. vbi redd. *Gebackenes*.

Ειδιζεω, *adsuesce*. ion. et poet. pro εδιζε, vel potius proprie pro εδιζεω, 2. sing. imperat, pass. ab εδιζω, *adsuesfacio*. Pyth. 9. 14. 35.

Εικειν λογοις. Pyth. 6.

Ειλαπιναστας, δ. dor. *conuiuator*. Call. H. in Cer. 88.

Ειλαπινη, *epulum*. Call. H. in Cer. 85. cf. Casaub. ad Athen. I, 16.

Ειλον et ειχον. Pyth. 16.

Ειμακρομενον, part. perf. pass. a μακρω, *fatis destinatum, fatale*.
Callin. 12.

Ειμι, εο. ιων part. efficit elegantem graecismum, vid. ad Theocr. XI, 23.

Ειναλιος, α, ον. poet. pro εναλ. *marinus*. Orph. 16, 6. εν. ροιζοι, *marini strepitus*, docte et audacter pro *fluctus maris strepentes*, des Meeres rauschende Wogen.

Εινεκα poet. pro ενεκι, *propter, causa*. Pyth. 7.

Ειπερ εγω - μεν, *si modo equidem*. Call. H. in Cer. 99. το περ limitat tunc conditionale α. v. Hoogeu. de part. sub v. περ.

Ειργομαι, *arceor, abstineo*. Pyth. 23. 67.

Ειρω pro ερω, *traho*. Mosch. II, 14.

Εις pro εν. Hom. H. in V. 59.

Εκ i. e. περ, *propter*. Orph. 67, 3. vbi optime ab inseq. εινεκιω σειο declaratur.

Εκαεργος, ε. δ. ἢ. Sol. 53. Epitheton Apollinis sagittas longe iaculantis, vt alias εκατηβολος, der Fernhintreffer. Hesych. εκαεργος· δ μακροθεν εργαυ ταις βελεσιν et εκαεργον· μακροβολον, τοξοτην.

Εκγεγειωτας, *cognatos*. Pyth. 4. est ad. cuf. plur. part. praet. med. ab εκγαω, verbo poetico.

Εκκεραιζω, *discripio, vasto*. Call. H. in C. 50.

Εκμελετην, *meditari*. Pyth. 45. Hierocl. et Marcil. referunt ad

- ad acumen f. docilitatem, qua percipimus atque meditamur.
- Εκπεποτασαι dor. pro εκπεποτησαι 2. pers. sing. perf. pass. ab εκποταομαι, auolo. Theocr. XI, 72.
- Εκπεταννυμι, extendo, expando; sed Bion I, 88. significat *discindere*, zerreißen.
- Εκπλησσειο ion. pro εκπλησσειο — εο — ε. 2. sing. imper. praef. pass. ab εκπλησσω, perturbō. Pyth. 22. εκπλησσομαι h. l. aliquid cum admiratione accipio et probō. v. n.
- Εκτελεω, perficio. Pyth. 29. 42.
- Εκτος βελεων. Tyr. II, 28. Sens. mihi quidem videtur: *quisque stet clypeo tectus telis hostilibus maxime expositus*. Μηδε enim refer. ad εστατω. Sic etiam *Weisse* et *Conz* h. l. intellexerunt. Et *Koeppen* vertit; *Stehe nicht*, haltend den Schild, fern, wo der Pfeil nicht hinreicht.
- Εκ τωδε dor. pro εκ τωδε, *ex isto tempore*. Theocr. 30. 42. cf. *Valcken.* ad Herodot. p. 476. n. 87.
- Ελαφριζω, alleuo. Mosch. II, 126.
- Ελαφρος, ὁ, ἡ, *agilis, celer*. Tyr. I, 19.
- Ελδεαι ion. pro ελδεσαι — εαι — ελθη, 2. sing. praef. ab ελδομαι, cupio. Pind. 6.
- Ελεγχω, arguo, *commonstro, prodo*. Anacr. 28, 32.
- Ελεφθεν boet. f. aeol. pro ελεφθησαν 3. pl. a. i. pass. *relictū sunt*, a λαπω, linquo. Call. H. in C. 94.
- Εληλαμενη part. perf. pass. ab ελαυνω, abigo.. Mim. II, 6. 2) *vulneratus*. Tyr. II, 20.
- Ελιννω, quiesco, *quietem ago, cesso*. Alii scribunt cum duplici ν, ελιννω. Call. H. in C. 48. vbi vid. *Ernesti* et *Spanheim.* adde *Foessii* *Oecon.* Hippocr. p. 199. Hes. interpr. ελιννωεν σχολαζειν, ληγειν, οκνεειν, αναπαυεσθαι. cf. et *Suid.* Tom. I. p. 715.
- Ελιξ varios habet significatus, vti *Steph. Thes. L. Gr. T. I.* p. 1186. docuit. Anacr. 29, 6. est *inuolutum, cincinnulus*, die *Locke*, et ελικες πλοκαμων idem, ac πλοκαμος ελιξ, licet, *Stephano* non obseruante, esse videtur, nempe *capillus retortus, crispatus*. vid. not. *Fischeri.* Hom. H. in V. 87. ελικες επιγγ. esse videntur *armillae intortae, gewundene Armsprangen*, quales *Venus* gerere solebat. Meleag. I, 50. est ελιξ *clauiculus, surculus*, nec tantum vitis, sed saepius et cuiuscunque arboris. *Redde: ich brach von seiner himmelstrebenden Palme die ersten Reiser*, *Suauiter et docte de Ara-*

to carminis de astris auctore palma illa ad coelum vsque
adfurgens. Surculi illi primi eleganter de carminibus Ara-
ti a Meleagro susceptis haud dubie minoribus et leuiori-
bus; *κρανομακευς* est genit. acol. ab *κρανομακης*.

Ἐλισσω, *voluo*, med. *voluo me*, sich drehen, wälzen. Cleanth.
7. *Cludius* quidem ibi intelligit coelum, quod ex veterum
sententia globi figuram habuerit et vertit: *um die Erde ge-
wölbet*. Sed hoc ex vsu loquendi debebat probari. Mihi qui-
dem poeta ad motum corporum coelestium circum terram
respexisse videtur.

Ἐμβεβαως, perf. part. pro *εμβεβηκως*, ab *εμβαινω*, *veho*. Hom.
H. I, 9.

Ἐμεν pro *εμε* dor. Bion. I, 55. *tu es potentior me*.

Ἐμησατο 3. sing. a. 1. med. a *μηδομαι*, *excogito*, *sollertex quid facio*.

Ἐμιν dor. pro *εμοι*, *mih*. Th. XI, 44.

Ἐμμενας acol. pro *εινας*, *esse*. Sol. 39. Pind. 52.

Ἐμμι dor. pro *εμι*, *sum*. Bion. I, 53. cf. *Maittaire de dial.*
p. 206.

Ἐμπυκαζω, *tego*. Mosch. I, 15.

Ἐνδινεω et *ενδινεω* sc. *εμαυτον*, *in gyrum ago*, *moueo me*, i. e.
omnino moueo me. Theocr. XV, 82.

Ἐνδοι dor. pro *ενδον*, *intus*. Call. H. in C. 77.

Ἐνδομυχος, *intestinalis*, qui intima sua penetrati aedium parte
abditus est. Call. H. in C. 88. vbi v. Spanh. a *μυχος*, s.
penetrabile, quod est a *μεμυχα*, praet. verbi *μυκω*, cuius
stirps *μυω*, *claudo*. cf. *Lenner Etymol.* p. 591.

Ἐνι cum accentu, qui post *ϛ* positus est, *in quo*. Call. H. in
C. 55.

Ἐνιαω, *cubo*, *indormio*. Bion. I, 72.

Ἐνιφερβετας v. *φερβομαι*.

Ἐννεατηρ, *ηρος*, ὄ. *inhabitor*, *incola* Mosch. II, 119.

Ἐννομα, *legitime*. Pyth. 13. *εννομα θεζειν* h. l. *iusta facere mani-
bus*, et *εερα* subintelliges. Hom. Il. α, 140. *εερα θεζας*. v. et-
iam *θεζω*.

Ἐννομος, ὄ, ἦ. *legitimus*, *iustus*. Pyth. 3. supple *δωρα*.

Ἐντι dor. pro *εστι* et *εισι*. Th. XI, 4. 45. etc. Mosch. I, 20.
27. saep.

Ἐντυνω, *instruo*, *adparo*. Mosch. II, 30.

Ἐξανεω, *medelam adhibeo*, *sano*. Pyth. 66.

Ἐξαπαταω, *decipio*, *täuschen*, ita tamen, vt simul *gaudium et
voluptatem inuoluat*. Pind. 47. vbi orationis seriem ven.

Gedicke sic bene disponit: η θαυματα πολλα! και μυθοι, δε-
 δαιδαλμενοι ψευδεις παικιλοις, εξαπατωντι (pro ωσι) φρενας
 βροτων, και τι και υπερ τον αληθη λογον. i. e. Traun! des
 Wunderbaren geschah oft viel! Allein die Sage, aus farbich-
 tem Truge gebildet, täuscht (und reizt) des Sterblichen Sinn
 oft mehr, als die Wahrheit der Kunde.

Εξαπινας dor. et poet. pro εξαπινης, vel eo, quod frequentius
 est, εξαπιφνης, subito. Call. H. in C. 61. cf. Kypke Obs. sacr.
 p. 174.

Εξειμι, egredior. An. 30, 8.

Εξενδοις, εξενδοισσα. Th. XI, 63. dor. pro εξελθοις, εξελθουσα.
 Saepius in hac Anth. forma dor. ενθεν pro ελθεν occurrit.

Εξοχα, niniuum, egregie, eximie. Th. XI, 6. Pind. 4. quem
 posteriorem locum Schol. optime ita interpretatur: ο Χρυσ-
 σος εν απασι τοις κτημασι τε δυνατα πλατα κτω διαλαμπα, ως
 εν νυκτι πευρ κοισομενον.

Εος, εη, εον poet. sumus, α, um. Mosch. II, 11.

Επαιαζω, illacrimor, adlamentor. Bion I, 1. saepius.

Επειδ' pro επειτα, deinde. Pyth. 2.

Επενηνοθεν Hom. H. in V. 62. proprie induxerunt, sie haben
 aufgetragen i. e. vnixerunt, gesalbt. Guietus, quocum etiam
 facit Koeppen in der griechischen Blumenlese P. I. p. 38,
 optime videtur deriuare a forma ανερω, pro ανεω, ex quo
 ortum ανημι et postremo ανιημι.

Επεξειμι, percurro, percensco; επεξειμι est 2. sing. imp. prael.
 Pyth. 43.

Επεικει perf. med. ab επικω, conuenio. Tyrt. I, 27. νε. — επ,
 dem Iünglinge geziemet diefs alles, haec omnia decent iuue-
 nes milites, sc. illud expirare spiritum in puluere, illud
 tenere manibus pudenda cruenta, i. e. illud cadere et iacere
 in prima acie decet iuuenem militem, aetate adhuc floren-
 tem, non senem bellatorem.

Επη, versus. Pyth. inser. more antiquissimorum, qui omnia
 versibus conscribebant, ab επος, verbum, oratio. vid. not.

Επην pro επαυ, quandoquidem. Th. XI, 78.

Επηρατος, s. ο, η επηρι. αμερα Dion. H. 16. amicus dies, plane vt
 illud Horat. III, 6, 43. amicum tempus agens; der liebliche
 Morgen.

Επι cum genit. sub. Call. H. in C. 39. cum casu dandi, propter,
 caussa. Bion I, 81.

Επιδενομαι, indigeo. Mosch. II, 107.

Επι-

- Επιδιζομαι, quaero. Mosch. II, 28.
- Επιδρομος, ὁ, ἢ. *accessu facilis, planus, peruius.* Mosch. II, 133.
- Επιεω, επιεννυμι, induo. Sol. 37. a. 1. pass.
- Επικλωσσει. a. 2. coni. act. ab επικλωσω, fatalia stamina duco.
Callin. 9. Bene Köppen: doch stirbt er nicht eher, als bis
erst die Parzen ihm zuspinnen den Tod.
- Επικωρος, &. *auxiliator, επικωρον ὄδον λογων ευρων, vbi commo-*
dam occasionem siue materiam dicendi inuenero. Pind. 177.
- Επιμαινειν χωρω, *deperire lucum.* Call. H. in C. 30. v. *μαινεσθαι.*
- Επι πασι, *in omnibus rebus.* Pyth. 38.
- Επιπαστος, *insparfus.* Th. XI, 2. vbi v. not.
- Επιπλησσει, *te reprehende, te coargue.* Pyth. 44. ab επιπλησσω.
v. Salmas. praef. ad Epicr. et Simplic. deinde Schier vel
potius Marcilium pag. 369. ad locum Pythagorae.
- Επιταροθας, &. ὁ, ἢ. *de sanitate, auxiliatrix, Helferinn.* Orph.
67, 12. Bene Tobler: Nahe als Helferinn dich, o Göttin,
zu den Geweihten.
- Επλεα ion. et per syncop. pro επλεα. 2. sing. imperf. a πελο-
μαι, *sum.* Mosch. II, 131.
- Εραμαι, amo. Th. XI, 8. Genitiuus ibi iunctus non pendet ab
ερασθαι, sed ab omissio ερωτα, cf. L. Bos Ellips. p. 2. ed.
Schweb.
- Ερανος proprie conuiuium e collatis symbolis, quod nos ad-
pellare solemus *Pickenick*, deinde omnino *conuiuium.* Call.
H. in C. 73. vbi v. Spanh. *epulae.* Pind. 62.
- Ερασιμος (An. 9, 1. habet foem. ion. ερασμιη, alius genus com-
mune est) *amabilis.*
- Εργον, &. το. opus, praelium. Tyrt. II, 7. vbi v. Klotz. τα εργα,
fruges segetes. Sol. 21; *εργα ανθρωπων* Hom. H. in V.
122. i. e. *agri*, vnde et Latini *opus* et *operari* proprie de
iure adhibuerunt, cf. ind. ad Anacr. ed. Erlang. II. sub h.
v. de *mellificio* apis, Meleag. II, 13. vt et *εργαζεσθαι.* Ven.
Gedicke locum illum in linguam vernaculam bene sic transtu-
lit: Sieh, in künstlicher Arbeit die emsige Biene geschäftig;
Sitzend im Stocke bauet sie glänzende Zellen von Wach-
se. vid. *Calendarium Musarum Lipsiense* a. 1781. p. 242.
- Ερεβεννας, η, εν, *obscurus.* Orph. 21, 7. Mutter der finstern
Wolken.
- Ερεδιζω, *irrito*, in sensu bono, siue *garrulo.* An. 22, 5. vbi
v. not.
- Ερειδω, *figo, innitor.* Tyrt. II, 31.

- Ἐρετμον, s. το. remus. Mosch. II, 139.
- Ἐρεθω, tego. Pind. 110.
- Ἐριδμαινω poet. pro εριδαινω, contendo, certo. Mosch. II, 69.
- Ἐριζω, certo, contendo, wetteifern. Pind. 155.
- Ἐρρώσαντο a ῥωννυμι vel ῥωω, cuius medium ῥωεσθαι significat proprie, ruere, irruere, cf. Scheid ad Lennep Etymol. p. 858. Hinc deriuanda Hom. H. in V. 262. significatio τῆς saltare, choreas ducere, quia ut Köppen ad h. l. bene obseruat antiqua et plena locutio, quod patet ex Hesiod. Theog. Vers. 9. fuit ῥωεσθαι γαιαν ποσι, deinde ῥωεσθαι χορον i. e. ἐρῶμενος καὶ συντονως ὀρχεσθαι τῆς χορῆς. Omnino antiquissimis temporibus homines inculti, quod nunc hodie in ruricolis nostris videmus, modestiorem saltandi rationem non noscebant, sed impetuofam, lasciuam vehementioremque tantum amabant. Rudior ille saltandi mos reliquit Graecis το ῥωεσθαι, et Latinis *pulsare, quatere terram*.
- Ἐρυθαινομα, erubescere, erröthen. Bion I, 35. Minus bene tribuit poeta dolori et luctui, quod proprie tantum de pudore dicere poterat. cf. et Manso ad illum locum.
- Ἐρυθμα, rubor. Anacr. 29, 20. vbi v. n.
- Ἐρυμα poet. pro ερινυμα, custodio, conseruo. Mosch. II, 73.
- Ἐς τι (pro εἰς) cur? Bion VIII, 6.
- Ἐσοπτρον, s. το. speculum. Anacr. 11, 3. ex metallo, non ex vitro olim factum. cf. pulcram et elegantem commentat. in dem Gothaischen Hofkalender a. 1782.
- Ἐσσεα, ion. et poet. pro εσεσα - και - εση, eris, ab εἰμι. Pyth. 71.
- Ἐσσι poet. pro εἰς, es. Bion I, 54.
- Ἐστια, domus. Pind. 17.
- Ἐσω pro εἰσω, intus. Anacr. 28, 26. Lessing in Laokoon p. m. 218. εσω (περι τῷ) τρυφ. γεν. bene intelligit de suauis impressione, quae in mento amasiae fuit. Sed tamen durior constructio est. Redd. Lafs des weichen Kinnes Grübchen Und den weissen Marmornacken alle Grazien umschweben.
- Ἐταιρα, An. 28. Maittaire de graec. ling. dial. p. 89. obseruat ex Plutarcho vit. p. 86. Τους Ἀθηναίους λεγῆσι τὰς μὲν πραγμάτων ἀσχερεῖας ὀνομασαι χρηστοῖς καὶ Φιλανθρωποῖς ἐπικελυπτόντας ἀστειῶς ὑποκορίζεσθαι· τὰς μὲν πορνὰς, ἑταῖρας· τὰς δὲ. Φορῆς, συνταξας· Φυλάκας δὲ, τὰς φρενας τῶν πόλεων· οἰκημα δὲ το δεσποτηριον καλεντας.
- Ἐυαγκεια, et pulcer cliuus et conuallis, ab αγκος, att. pro αγγος, quod vallem, oliuum et vas siue poculum denotat. Call. H. in C. 83. vbi vid. Spanhem. et Ernesti. Ἐυαν-

Ευανθεμος, α, ο, η. floridus liebtlichblühend. Pind. 109. Schol. ad eum locum: το της ακμης ανθηραν λεγει. ο δε λογος, ουτως. προς την ανθηραν ελθοντι αυτω ηλικιαν, οτε και αι τριχες αυτε τα γενεον εστεφον μελαινησαι το γενεον, αντι τα, οτε ανθρωδης και τελειος γεγονεν.

Ευδιος, α, ο, η. serenus et serenitatem coeli adferens, Heiterkeitsbringer. Orph. 7, 14. De Sole Tobler. in interpret. theod. eu. et παμφ. vna notione sic expressit: Alles mit heiterem Glanze beströmend.

Ευδια, η, Pindar. 158. vbi v. notam.

Ευηπεια, ας, η. prosperitas, Glück, Wohlseyn. Call. H. in C. 36. Hef. h. v. interpretatur ευθηνια, ευεξια.

Ευκαμπης, ες, ο, η. flexibilis i. e. curuus, geschweift. Mosch. II, 81.

Ευπατερεια, ας, η. claro patre nata, generosa, erlaucht. Mosch. II, 29.

Ευπτερος, ο, η. bene alatus, velox. Bion I, 82. de pharetra Adonidis i. e. ex more orationis inuertendae poetis vtriusque linguae maxime vsitato, pharetra multis alatis sagittis repleta.

Ευρος, latus. Tyrt. II, 24. Metaphora ducta ab aqua huc illic diffuente.

Ευσκοπος, α, ο, η. proprie qui a scopo non aberrat, der das Ziel trifft, deinde sapiens. Hom. H. in V. 263. Sollemne Mercurii epitheton.

Ευφημew, linguis faueo, bona verba dico. Dionys. 1. Verbum petium e sacris, quae cum peragerentur, linguis fauere praecipiebatur, vt ea, verbis mali ominis non obstrepentibus, rite possent peragi. Hef. ευφημει· καλα λαλει et ευφημησαι· βοησαι μετ' ευφημιας. Redde: Heilige Stille rings, o Aether! Und ihr Berge und ihr Auen, Wiederhall, Gesang der Vögel, Erde, Meer und Lüfte schweiget, Phöbus will izt zu uns nahen, Er, der schön gelockte Sänger. cf. et ill. Heyne ad Tibull. II, 2, 2.

Εφισανω. infideo. Mosch. II, 108.

Εχω. αλογιστως εχειν sc. εαυτον, imprudentem esse. Pyth. 14. vbi vid. not. teneo, Tyrt. I, 25. Durius Anacr. 29, 26. coniungitur cum λαλων, ita vt ibi vtrumque positum sit προ λαλειτω, es spreche bey seinem Schweigen, De vario et elegantissimo vsu εχειν et εχουσθαι v. Ruhnken ad Timaeum p. 184. Foesium in Oeconom. Hippocr. p. 256. Hensterhus. ad Aristoph.

- stoph. Plut. pag. 472. Bacch. ad Xenoph. Oeconom. c. VI.
 §. 1. Fischer in indice ad Aeschinis dialog. h. v.
 Ἐψικασθαι, ludere, se oblectare. Call. H. in C. 39. v. Spanh. ad
 H. in Dian. v. 3. ἐψιωντο, est ion. et poet. pro ἐψιωντο 3.
 plur. imperf.
 Ἐψω, coquo. Pind. 133.

Z.

- Ζηλωτος, (pro Ζηλ.) η, ον, expetendus, desiderabilis, neidens-
 werth, vel, vt ego reddidi, feliges Geschick. Arist. 4, vbi
 loquendi et construendi ratio ζαλ. ποτ. est pro ζηλωτον η-
 γειται, θανειν και τληναι - - παρι σας μορφας. cf. ibi Cludius
 in der Bibliothek der alten Litteratur und Kunst l. 1.
 Ζαμενης. eos. ο, η. infensus, valde iratus, schrecklich zürnend,
 Orph. 7, 7. De Sole. Haud dubie quia Apollo, Solis sym-
 bolum, probrosis et sceleratis lues et alia mala in terram
 mittere credebatur.
 Ζωγραφος, ριθον. Anacr. 28, 2.
 Ζωεσκε 3. perf. imperf. ion. et poet. pro εζως. Bion I, 30, a
 ζωω, poet. pro ζωω, viuo. Bion I, 53.
 Ζωος, η, αν. viuus. Tyr. I, 30.

H.

- Ἠ, quatenus. Pyth. 52. Positum est pro η sc. εδω. Optime de
 hac particula agit Hoogeu. in praestantissimo de particulis
 opere. p. 798. ed. Sch.
 Ηε poet. pro η, aut. Call. H. in C. 104.
 Ηελιος poet. pro ηλιος, Sol. Tyr. II, 6.
 Ηερος ion. ab αηρ, αερος, aër. Anacr. IX, 4.
 Ηιεν, ion. pro ηε, ab ειμι, eo. Mosch. II, 40.
 Ηλιαω, solem refero, solis instar candico, hinc κομα ηλιωου,
 An. 29, 5. coma rubens, rutilans, solari quodam splendo-
 re renidens, sonnenschimmernd. Faber ad h. l. proprie, in-
 quit, splendens; sed v. Schneider in den Anmerkungen über
 den Anacreon p. 246.
 Ηλικια, statura. Mosch. II, 29. Hesych. ηλικια, μεγαδος σω-
 ματος. μετρον τι, vbi vid. interprett.
 Ημαρ, ατος, το. dies. Mim. 4, 1. Mosch. II, 1. Maxime poetis
 vsurpatur.
 Ημες dor. inf. pro εναμ, esse. Theocr. XI, 50.
 Ημος adu. poet. quando. Hom. H. in V. 169.

- Ην conflatum ex *εν*, si subiunctiuo iungitur. Pyth. 23.
 Ηνιοχος, ε, ὁ. *auwiga*, cui comparatur ratio regens corpus et
 adpetitus. Pyth. 69.
 Ηπεροπευτας, ε, ὁ. dor. pro *της*, impostor, fraudulentus, *voll*
Ränke und Trug, Mosch. I, 10.
 Ηπιος, α, ον. *mitis*. Sol. 60.
 Ηπισταντο, 3. pl. imperf. ion. et att. pro *επισταντο*, ab *επιστα-*
μα, scio. Call. H. in C. 113.
 Ηπυω, sono. Mosch. II, 120.
 Ηριγενεια, ας, ἡ. Mim. IV, 10. non *ηριγενεια*, ut ibi vitiose ex-
 pressum est, proprie *diluculum producens*, seu malis *dilu-*
tulo genita, ut bene de *Wobeser*, praestantissimus Iliadis in-
 terpres nuper demum detectus, Il. α, 477. reddidit: *des*
Morgens Tochter. Hesych. et Schol. ad Odyss. β, 1. *ηριγε-*
νεια τον ορθρον γεννωσα, τρεπτι την πρωιαν η εν τω ηρι γενο-
 μενη η εστιν ορθρος.
 Ηρωας, ως, ὁ. *Heros*. Adcusatiuum plur. apud Atticos non
 Ηρωας sed ηρωας esse, dicit Thom. Mag. p. 424. Contrarium
 vero docent interpretes ad illum locum. Ηρωας, *heroes*
 Pyth. 12. veteres Romani deas medioxumos vocarunt. Vid.
Irhoui Palingenesiam cap. 12. et *Rhoer* in praef. laudat.
 Ης dor. pro *ην*, erat. Call. H. in Cer. 35. cf. *Maittaire* de
 Dial. p. 207.
 Ησθα 2. pers. imperf. ind. aeol. pro *ης*. Hom. H. in V. 187.
 Ηιτε, quatenus. Pyth. 51. Supple vel ὁδω, *qua via, ratione*,
 cf. Lamb. Bos. de ellipss. p. 229. vel *εν μεριδι*, *in qua parte*.
 cf. eundem p. 193.
 Ηιμες Theoc. XI, 50. 79. non *ημεν*, uti tyoptheta vitiose
 ibi expressit, est inf. doric, praef. ab *ειμι*.
 Ηυτε ion. *sicut, tamquam*. Mosch. II. 112.
 Ηχεω, sono. Anacr. I, 4. proprium est lyrae. vid. Lamb. Bos.
 Animadu. p. 76.

⊕.

- Θαλια, ας, ἡ. conuiuium publicum, dapes, oppos. *τραπεζαις*,
 quae sunt epulae priuatae minores. cf. ind. ad Anacr. ed.
 Erlangens. Orph. 67, 9. vbi omnino est conuiuium, *Gastmahl*.
 Hesych. Θαλια ενωχια, πανηχυρις.
 Θαλλω, vireo, pullulo. Orph. 18, 13. Reddiderim: *immer-*
blühendes Leben bey wohlgesinnten Gedanken. Hesych. Θαλ-
 λει ακμαζει, ανθει.

Θαλο

- Θαλπυροτερον, fouentius. Pind. 8. Schol. θερμότερον, φανερωτερον, φαινοτερον. τη γαρ θερμη καιειν τον αερα και φωτιζειν ποιει.
- Θανειν, μορι: inf. a. 2. poet. et ion. pro θανειν, a forma antiqua θανειν, quod idem est ac θνησκω, μοριον. Pyth. 15.
- Θαομαι dor. specto. Call. H. in C. 3. vbi v. not.
- Θαρσειω, confido. θαρσει, fac habeas fortem animum. Pyth. 67. Tyrt. II, 2.
- Θελω possum Bion. I, 96. Hom. Iliad. φ, 305. Suid. in εθελω, Heskin ad Bionis locum.
- Θεμις, ιστος et ιδος, η. quod coram diis ius et fas i. e. omnino, quod decet et licitum est, εξεστι. Cleanth. 3. Pyth. 52. Hes. θεμις· δικαιον, αξιον, πρεπον.
- Θεσπεσιος, ε, ο, η. Th. XV, 66. de multitudine hominum ad regiam Ptolemaei confluentium, diuinus i. e. incredibilis, inmensus, ingens. Hesych. θεσπεσιος θαυμαστος.
- Θεω, α, Dea. Call. H. in C. 58. Aeoles ο longum vel paruum in υ mutare solent. vid. Spanh. et Maittaire de dial. p. 158. C.
- Θεω, curro, etiam de volatu. Anacr. 9, 4. Deriuandum esse h. v. a stirpe τεω notionem tendendi seu intendendi habente docet elegantiss. Scheid ad Lennep Etymol. p. 337. το θεειν vt Latinorum currere et de alio, praeter cursum, veloci motu ex gr. de nauigio vsurpari, notum est cf. ill. Heyne ad Virg. Aen. III, 191. Cursus de volatu etiam Romanorum poetae adhibent, e. gr. Ouid. Amor. II, 6, 11. Omnes, quae liquido libratis in aëre cursus, vbi vid. Heins. cf. et nostr. Anthol. eleg. rom. p. 17.
- Θηητος, η, ον. Mosch. II, 38. mirabilis, spectabilis. Tyrt. I, 29. θηητος (προς, κατα το) ιδειν, pulcer et amabilis adspectu est victor et viuus et in prima acie caesus, lieblich zu sehen, vel vt Conz ein herrlicher Anblick. Hesych. θηητον· θαυμαστον, καλον, περικαλλες.
- Θιγω, tango. Mosch. I, 29.
- Θνασκω dor. pro θνησκω, μοριον. Bion I, 12.
- Θνατος dor. pro θνητος, mortalis. Bion VIII, 2.
- Θορειω, salio. Mosch. II, 26.
- Θρασυπονος, ε, ο, η. proprie audax i. e. fortis in sustinendo labore, indefessus. Pind. 156. Gedicke reddit: straffgespannte Iugendkräfte.
- Θροος suauem vocem et cantum significat epigr. p. 263. Contractum

tractum *ῥοῦς* de murmure et rumore incerto usurpari solet. Ael. V. H. II, 15. in fine. Thuc. IV. 66. V, 7. et 30. Alciph. III. ep. 71. vid. Wolf ad Erinnae carmina p. 4.

Θυμωρης, εος, ὁ, ἡ. gratus, iucundus. Hom. H. I, 17. Mosch. II, 29.

Θυμιαμα, τος, το. proprie *suffimentum*, est communis inscriptio hymnorum Orphei, qui olim inter suffimenta in sacris Orphicis sacrificii loco adhibita canebantur. cf. vir doct. in der Bibliothek der alten Litteratur und Kunst P. II. p. 12.

Θυμὸς, ῥ, ὁ. ira, siue vt Cicero Tuscul. IV. c. reddit, *excandescencia*. Pyth. 11. vid. Schier. In sensu etiam bono occurrit, vt apud Hesiod. ε. 340. Est vero, teste Schol. Aristoph. ad Ranas v. 252. feruor sanguinis, qui circa cor mouetur, ira feruens: et differt ab *οργη*, quae est libido vlciscendi et puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria. 2) *fortitudo*, *ardor*, *animosus impetus*. Tyrt. I, 13. vbi v. Klotz. *θυμον ποιειτε*, fortes estote. Tyrt. I, 17. vbi v. n.

Θυοεις, odoratus. Mosch. II, 68.

Θῶτερον dor. pro το ἕτερον. Th. XI, 32.

I.

ἰαινω, calefacio, tum perfundo laetitia, exhalo, *ergetzen*. Mosch. II, 72.

ἰασθαι ab *ἰαομαι*, sanare, mederi. Pyth. 19.

ἰδιη ion pro *ἰδιᾶ*, priuatim, separatim. Pyth. 12. Proprie est datiuus pro *εν ἰδιᾶ χωρᾶ*; v. g. *ἰδιᾶ των αλλων*, *seorsim ab aliis*. v. not. cf. Lamb. Bos Ellips. f. v. *χωρᾶ* p. 247. ed. Schweb.

ἰδρις, εως, ὁ, ἡ. peritus. Pindar. 167. vbi supple *μαλλον*.

ἰη, ης (ion. pro *ια*, *αις*) vox. Cleanth. 4. Intelligitur ibi maxime facultas, qua homo ceteris animalibus brutis praestat, *vo-*cem articulatam edendi. Hesych. *ἰη* βονη, φωνη.

ἰεναι εγγυς, *congrredi*. Tyrt. II, 29.

ἰμειρω, cupio, desidero. Sol. 7.

ἰμεν inf. praef. dor. et ion. pro *ειναι*. Hom. H. in V. 221. βη δ' *ιμεν*, haud dubie antiqua loquendi forma pro simpl. *εβη*; nihil amplius. cf. Koeppen in der griech. Blumenl. ad h. l. p. 56.

ἰμερις, ε, ὁ. desiderium, cupido. Mosch. II, 86.

ἰμερτος, ε, (ion. οιο) ὁ, desiderabilis. Mosch. II, 91.

- Ἴνα, *ubi*. Minn. IV, 9. Callistr. 7. Pind. 154. v. Hoogen, ad Vig. p. 400. 2. cum fut. ind. ad Call. H. in C. 138.
- Ἰνδαλλομαί, similis videor. Hom. H. in V. 179.
- Ἴππος, *equus*, in plur. ἵπποι, *currus*, sic *equi* Latinis saepius pro curru dicuntur, Hom. H. I, 9. Call. H. in Cer. 87. Pind. 66.
- Ἰπποχαρμας dor. pro ἵπποχαρμης, qui equis delectatur, *Rosser* *erfreuet*. Pind. 35. Aptum epitheton, δια το ἵπποτροφεῖν, ita vt, secundum Scholiaften haec victoria non fortuito obtigisset, sed maxima cura et diligenti praeparatione adhibita.
- Ἰσθι 1. pro ἰσασθι, *scito*, ab ἰσημι, *imperat. praef.* 2. ἰσθι, *sis*, *imperat.* ab εἰμι. Pyth. 38.
- Ἰσονομος, ε, δ, η̄. qui legum aequabilitate utitur. Callistr. 4. Hanc Isonomian a tyrannis sublatam (de qua vid. *Wesseling* ad Herodot. V, 57.) Athenis reddidisse Harmodium et Aristogitona Callistratus adfirmat.
- Ἰταμος, η, ον, *temerarius, protervus*, Mosch. I, 13.
- Ἴτυς 1. *circuitio palpebrarum*. An. 28, 17. vid. *Schneider* ad h. l. in den Anmerk. p. 223. 2. *Clypeus*. Anyt. 1. 4. proprie, *ambitus orbis s. circumferentia clypei*. cf. *Wesseling* ad Herodot. p. 546, et *Scheid* ad Lennep Etymolog. p. 373. Hes. ἴτυς ἡ εσχάτη ἄψις, ἡ περιφέρια τῆς ἀσπίδος, καὶ τῆ τροχῆ, καὶ παντὸς περιφέρειας τοῦ τελευταίου μέρους.

K.

- Καζω, *orno, instruo*. Mosch. II, 57. κεκαδμ. dor. pro κεκασμ. Pind. 43.
- Καθαίρω, *depono, von der Staffelei herabnehmen*. An. 29, 44. Hoc enim voc. ibi significat. τὲ deletere habere mihi non videtur. Fingit nempe sibi poeta artificem in machina Phoebum pingentem. Sed pulcritudine et vero venustate Bathylli sui captus iubet idem poeta pictorem, deposito e machina Phoebō iam pingere Bathyllum, e quo summae formositatis exemplo aliquando Sami degens verum Phoebum facere possit.
- Καθαρείος, δ, η̄. *purus, mundus*, praesertim in victu et cultu corporis. Pyth. 35.
- Καθηστο poet. pro καθῆστο et hoc ion, pro καθῆστο, 3. sing. imperf. a καθῆμαι, *sedeo*; alii 3. sing. plusquamperf. ab ἐζω deriuant. Call. H. in Cer. 115. De hoc voc. copiose agit

agit *Stauereen* ad Fulgent. p. 730. ex cuius sententia proprie denotat *desideo*, *nihil me moueo*; deinde quoque est verbum regis ad regendum populum et declarandam voluntatem in throno sedentis proprium.

Καθίζω. An. 22, 2. vbi v. not. 9, 33. vbi v. not.

Καθυπερθεν, in summo loco. Pyth. 69.

Και γε, immo, immo vero. Pyth. 36. και δη, et vero. Th. XI, 6. Viger. p. 458. 478.

Καινυμι, vinco. Mosch. II, 92. v. Hef. vocc. *καινια* et *καινισθαι*, *καινυται*, ibique interpr.

Καλεισθαι doctius et plenius pro simpl. *ειναι*, esse. Hom. H. in V. 96. quod et imitantur Latini.

Καλευσα, dor. pro *καλεσσα*, vocans. Bion I, 24.

Καλιστρεω, voco, inuoco. Call. H. in C. 98.

Καλλιγενεθλος, s, ο, η. Proc. H. 1. Voc. adhuc in Lexicis nondum obuium, *pulcre ortus*, i. e. claris parentibus natus; theod. dixeris h. l. *erlaucht*. cf. *Hermann Handb. der Mythol. P. I. p. 43. 44.* qui mythum de Hecate bene explicat.

Καλλιμος, optimus. Hom. H. I, 4. cf. Hom. Od. λ, 639. ibique Schol.

Καλον, quod decet, honestum, praeclarum. Tyr. I, 1. v. *Alberti Obseruatt. philol. p. 107.* Cleanth. 27. est *decorum*, vt Pyth. 37. *αυεν καλας*, *sonder Anstand und Wohlstand*, i. q. v. 29. *εδενι κοσμου*.

Καλυξ, *nos*, η. Hom. H. in V. 87. ornamentum muliebre vel aureum vel argenteum, nobis fere incognitum, et forte rosae se aperientis formam habens, *Geschmeide. Köppen τφ μακαριτη* inauris fuisse videtur.

Καπυρος, α, ον, a *καπω*, quod sonum animalium alicui rei inhiantium atque simul cum impetu quodam spiritum emittentium denotat. Moschus III, 94. est omnino *sonans i. e. canens*. Alle Hirten, denen die Muse des Gesanges Lippe verlieh. conf. notam.

Καρκνος, s, ο. dominus. Anacr. 28, 3. *Gebierter, Meister*. cf. de h. voc. *Lenner* Etymol. p. 389.

Καρη, το. indeclinabile, caput. Tyr. I, 23.

Καρηνον, s, το. caput. Mosch. II, 87.

Κατα cum adu. denot. *locum vbi*, in, auf. Sol. 43. *in mari*. c. gr. *κατ' Αιγυπτον*, in Aegypto.

Καταγωγιον, s, το. *diuersorium*. An. 22, 8. De amoeno loco sub viridi

ridi arbore; Redd. illum loc.: wer kann wohl dieſs *Wonne-*
lager ſehen und — vorübergehen?

Καταδελγω, demulceo, liebkoſen. Moſch. II, 94.

Καταπεψαι (a καταπιπτω, concoquo) *verdauen*, Μεγαν ολβον, concoquere magnam felicitatem, h. e. magna felicitate illa illa ita frui non potuit, vt in officio continuiffet et permansiffet. Pind. 87. Bene *Gedicke* το *verdauen*, voc. hac in re in *Germanorum* lingua non fatis dignum et nobile, cum *beraufchen*, quod nobis digniorem et pulcriorem praebet imaginem, commutauit, vertens: *Ihn beraufchte der volle Becher des Glücks*.

Καταρρέω, defluo. Bion I, 55. vbi v. not.

Καταχθονιος, ὁ, ἡ. *terreſtris, terrenus*. Pyth. 3. Hierocl. p. 45. καταχθονιος — ὡς δυναμεις ἐπι γῆς πολιτευεσθαι, καὶ γῆνα σωματα ὑπεισιεναι καὶ κατὰ γῆς οἰκειν, tamquam poſſint in terris verſari, terrenaque corpora ſubire. v. Schier.

Κατελεγχω, dedecoro. Tyrt. I, 9.

Κατθανε aeol. pro κατεθανε, 3. ſing. a. 2. ind. act. *mortuus eſt*, a καταθνησκω ſeu potius a forma antiqua καταθανεω. Bion I, 31.

Κατθεο, aeol. pro καταθεο, hoc ion. pro καταθεσο - εἶθ - καταθε. 2, imp. a. 2. med. *depone*, a κατατιθημι. Bion I, 72.

Καταθνω, complano, ebenen. Moſch. II, 117. ibid. 147. *dirigere*.

Κατωμαδιος, ab humero pendens. Call. H. in C. 45.

Κεμαι de interfecto. Tyrt. I, 22. de mortuo Anacr. 4, 9, de percuffo Adonide. Bion I, 7.

Κερω, tondeo. Bion I, 81. Moſch. II, 32. fut. aeol. κερσω varium habet uſum metaphoricum: pro *abſumo, aufero*. Hom. Odyſſ. α, 378. vbi v. Clark. pro *carpere, decerpere*. pflücken, in noſtri Moſchi loco.

Κετο poet. pro κεατο 3. ſing. imperf. a κεμαι, *iaceo*, poſitus ſum. Call. H. in C. 112.

Κεκασμενον aeol. pro κεκασμενον part. perf. paſſ. a κασω, orno. Pind. 42.

Κελαδειν voc. poet. pro ὑμνεω, *carminibus cantare*. Pind. 15.

Κελομαι poet. pro κελευω, *iubeo, hortor*. Th. XI, 77.

Κελευθον Moſch. II, 46. vbi v. notam.

Κεν poet. pro αν. Call. H. in C. 27. vbi v. not.

Κενταζω, pungo. Theocr. 19, 1.

Κεραυνυμι (a forma antiqua κεραιω, aut forte etiam κεραιζω, a qua part. perf. paſſ. κεκερασμενος) *miſceo*. Anacr. 29, 13.

- κεκ. γαληνή, Trotzig sei sein schwarzes Auge, doch durch Heiterkeit gemildert. Hesf. κερασσαι· μιξαι, ενωσαι, συναψαι. Κερας, atos, το. cornu. Anacr. II, 2.
- Κεστος, cingulum Veneris. Bion I, 60. de quo loquitur Hom. II. ζ, 214. sqq. Hinc κεστος omnino pro amore, e. gr. Opi- pian. Cyneg. 32. vbi vid. Rittershus. Obseruentur prae- terea ταινια, ζωνη et στροφιον; differunt enim inter se; vul- go Venus cestro ventrem, taenia pectus cingebat. cf. Burkhardts Uebereinstimmung der Dichter Tom. I. p. 143. sed vide inprimis ill. Heyne antiquarische Aufsätze P. I. p. 148. Hesych. κεστον· ἱμαντα, τον ποικιλον ἱμαντα, η χιτωνη ποικιλον, η τον της Αφροδιτης ἱμαντα — conf. interpret. p. 239. Tom. II. n. vbi inter alia Alberti ex Apoll. Lex. MS. κεστος· ουκ ονομαστικως ὁ της Αφροδιτης ἱμας λεγεται, ὡς ὑπελαβον ενιοι· αλλ' εζ επιδετε διακεκεντημενος και περιπεποι- κημενος. cf. Winkelmann Geschichte der Kunst. P. I. pag. 404. ed. sec.
- Κη̄ν dor. pro και ει. Th. XI, 35.
- Κη̄μαυτον dor. pro και εμαυτον. Th. XI, 39.
- Κη̄ν dor. pro και ην, et si, et quando. An. 9, 19. vid. Porti di- ctionarium doricum sub h. v. et reddi debet a. 2, αφη, δι- mitteres. v. ad Call. H. in Cer. 27.
- Κηρες, Furiae et Parcae. Mim. II, 5. v. v. n.
- Κηρινος, cereus, e cera fictus, An. 10, 1.
- Κηριον, 2, το. fauus. Th. 19, 2.
- Κηροτεχνης, ὁ. qui cereas imagines format, An. 10, 9.
- Κιδναμαι, dispergor, diffundor. Mim. 3, 8. Kurz währen die Früchte der Jugend, kurz, wie über die Erde die Sonne sich ausgeuft, i. e. poetice pro: quamdiu sol terram illu- minat. Hesf. κιδνασαι· σκεδανυσσαι, σκορπιζειςσαι.
- Κικιννος, ὁ. capillus tortus et crispatus, Locke. Th. XI, 10.
- Κικλισκω, arcesso, voco. Call. H. in C. 80.
- Κινεομαι, mouere, schütteln. Tyrt. 2, 26. er schüttle den dro- henden Helmbusch über dem Kopf, vel vt Koeppen: er bewege furchtbar des mächtigen Helms Wappel hoch über dem Kopf.
- Κινυρομαι, lamentor. Bion I, 24. Schol. ad Apollon. Rhod. I, 292. ὡς ἤγε στεναχουσα κινυρετο gemibunda eiulabat, haec scribit, κινυρετο, εθρυνει. Κυριως δε κινυρεσαι εστιν επι βοου, και ειρηται παρα το κινειν την ουραν εν τω μυκασσαι. cf. Hesych. κινυρεσαι, εθρυνειν, κλαιων. vbi v. interpr.

- Κιχωνω, comprehendo. Mosch. II, 111.
- Κιχειω, poet. pro κιχew, deprehendo, fassen. Bion I, 43. Callin. 15. κειχεν α. 2. a μοιρα θανατα ibi vt Tyrt. II, 6. κηρα θανατα: doctē et eleganter pro θανατος. Redde: oft, entfleucht einer des Kriegers tönender Lanze, faßt ihn in dem Hause des Todes Verhängniß.
- Κιχλισθοντι dor. pro κιχλιζσαι, inuitant. Call. H. in C. 80. Th. XI, 78. de h. v. vid. Suid. f. h. v. et Hesych. v. κιχλησσαι, interpret. ad *Moerin Attic.* ed. *Pierſon.* *Casaubonus* ad h. l. obseruat, hoc uocabulum a turdis deductum minus turpem apud Atticos significatum habere: quo gulae et cupediarum uitium notabant; Persium eleganter expressisse: *turdorum nosse saluam*, de usu fere femineo et meretricio, vid. *Bergler* ad Alciph. I, p. 136.
- Κλαδισκος, κ, ὁ. ramulus. Anacr. 22, 4.
- Κλαιουτι dor. pro κλαισαι, a κλαιω, deploro. Bion I, 91.
- Κλαις dor. pro κληις, et hoc ion. pro κλεις, clauis. Call. H. in C. 45. conf. Valckenaer. ad Theocr. Adoniaz. 33. p. 334.
- Κλειζειν a κλειω celebros Pind. 176. vbi v. not.
- Κλεπτειν θεων ad Mosch. II, 77.
- Κληζω, celebros. Hom. H. I, 18. vbi v. n. et. *Maittaire* de dial. pag. 10.
- Κλιθεις, sepultus, proprie reclinatus, a κλιω. Pind. 148.
- Κλιτηρ, ηρος, ὁ. sella apta ad declinandum corpus, in qua reclinare, aut in qua recliui ceruice recumbere possumus, *lectulus, lectica.* Bion I, 74.
- Κλυμενος, inferi. Anyt. 22. Suid. Κλυμενος· εἶτω λεγεται ὁ Ἄδης· ἢ ὅτι παντας προσκαλειται εἰς ἑαυτον· ἢ ὅ ὑπο παντων σκετομενος.
- Κναμιωσ dor. accus. plur. pro κνημας, a κνημος, collis. Bion. I, 36.
- Κνωσσειν vid. ad Mosch. II, 6.
- Κοιμαομαι med. facio me dormire, h. e. dormio, aut apud Anacr. 9, 33. vti saepius cubo, vid. ad Anacr. 40, 2.
- Κολπος, de veste, est illa vestis in humeros reiectae cauitas, quam Latini *sinum* adpellant. Mosch. II, 123. vid. et βυθυκολπος.
- Κολπωω, sinum efficio. Mosch. II, 125. *sich wölben.*
- Κομιζω, fero, porto. Anacr. 9, 16.
- Κονησ ion. pro κονιας, a κονια, arena, puluis. Tyrt. II, 19.
- Κονις, ἢ. cinis, puluis. Anacr. 4, 10.

- Κορῶ, *nanciscor, consequor.* Cleanth. 34. Gignendi casus ibi pender vel a *τι* vel *το*, quorum alterutrum suppleri debet.
- Κορη et *παρθενος* sunt synonyma. vid. ad Mosch. II, 161.
- Κορος, *satietas.* ἀμφοτέρων εἰς κορον ἠλάσατε, *utrumque satis experti estis.* Tyrt. II, 10. vid. ad Pind. 89.
- Κορης, *dos, ἡ.* galea. Hom. H. I, 10.
- Κορυφῶ, *erigo. attollo.* Pind. 181.
- Κορωνη, *cornix.* Anacr. 9, 37. v. v. not.
- Κασμῶ, *in ordinem redigo.* Cleanth. 20. ἀκοσ. κοσ. *das Verworrene in Ordnung bringen.*
- Κοτῶ, *irascor, zornig werden.* Call. H. in C. 58.
- Κουριδιη ἀλοχος. Callin. 7. *die Gattinn der Jugend.* Tyrt. I, 6. redd. Koeppen: mit der Gattinn sogar, die er *als Mädchen* gewann. Eustath. verb. ad Il. α. pag. 127. ed. Polit. excitat Klotz ad Tyrt. 6. Eustathius autem ita: Κουριδιη δ' ἀλοχος, ἣν τις κορην ἐτι εἶσαν ἠγάγετο, & μὴν ἕτερῳ προσζευχθεῖσαν εἰς γαμον, ἢ καὶ ἀλλίως γοαυν.
- Κοχλος, & ὁ. *consha.* Mosch. II, 120.
- Κρας, κρατος, ὁ. *caput.* An. 4, 14. v. Thom. Mag. pag. 530. ibique interpretes de hoc vocabulo, quod Eustathius aevi recentioris esse putat. cf. Fabr. ad Anacr. l. d.
- Κρατειν 1. *moderari, imperare, continere.* Anacr. 9, 10. Pyth. 9. 10. 11. 2. *firmiter obseruare, tenere.* cf. Kypke Obs. in N. T. p. 170. Tom. I. Pyth. 49. 3. *comptem fieri, vincere.* Pyth. 65. cf. Periz. ad Aelian. V, H. II, 4. p. 74. ed. Gronou.
- Κραττομαι, *conuenio.* Pyth. 51. sed v. not.
- Κρατεροφρων, *onos. ὁ, ἡ.* Callin. 19. proprie qui *uictoriam meditatur*, i. e. *animo inuictus, fortis.* Bene haud dubie reddideris: *des Sieggessinnten Kriegers.*
- Κρατηρ, ηρος, ὁ. *vas, in quo vinum aqua misceretur, non tamen ex mente b. Koeppen poculum maius, sed, vti vel ex permultis Herodoti locis patet, patera eaque maior, eine Terrine, Schale, ex qua pocillator hauriens in cuiusuis hospitis poculum funderet.* Hom. H. in V. 107.
- Κρατος, *victoria.* Pind. 34. 126.
- Κρεμασμαι Anacr. 29, 17. ἀπ' ἐλπίδος κρεμασθαι, *spe suspendi, fere vt Latinorum expectatione suspendi, i. e. spem quidem habere, sed dubiam, sich mit Hofnung schmeicheln.*
- Κροκος, *crocus, herba vnguentis idonea.* Mosch. II, 68. *Salmas.* in Exercitt. Plin. p. 1062. 1063. multus est de hac herba. Atque crocinum vnguentum inter luxuriae delicias,

- nec medicis aptum modo, sed etiam naribus gratum: et odor croci veteribus adeo gratus fuit, vt tota theatra croco fluerent. In croco fila lutea de medio surgunt, quasi quidam mucrones vel cuspides, quae tamquam in spica aristae ita et ipsa faciunt, vt croeus spica vocetur. Hinc κροκος σταχυοτριξ vel ξανδοτριξ.
- Κροταφος**, & tempus, capitis pars. Th. XI, 9. vbi est adfus. plur. dor.
- Κρωγμος**, cōnicatio. Epigr. p. 263. κρωζεν tribuitur cornicibus. vid. Hesiod. εργ. v. 747. ibique Moschopulum et Hefych. in κρωζεν. cf. et Hensterlius. ad Lennep. Etymol. p. 453.
- Κρασθαι**, possidere. Pyth. 16.
- Κρυκος**, & ὄ. fragor, das Krachen. Orph. 18, 14.
- Κυανεος**, α, ον. proprie cyaneus, dunkelblau, wasserblau. Anacr. 29, 11. niger, dunkel reddi debet. Seine weiche zarte Stirne kränze mir mit Augenbraunen, Welche dunkler sind, als Drachen. Hes. κυανεος μελας, σκοτινος. Vid. interpret. ad h. I. et Stephan. ad nostrum Anacr. ad quem locum vid. Schneider in den Anmerkk. über den Anakreon p. 246. sq. non enim atrum, sed omnino nigrum colorem indicat; vnde κυανοστολος, pullatus. Bion I, 3. — Meleag. II, 3. γαία κυανη posita est pro γαία μελαινα, i. e. fertilis, frugifera, ob solum pingue.
- Κυανωπις**, ιδος, ἡ. proprie ceruleos, nigricantes oculos habens i. e. severo vultu adspiciens, ernstblickend. Mesom. 2. De Nemese, de qua conf. omnino Herder in den zerstreuten Blättern. Zw. Samml. pag. 215 sqq.
- Κυδιστος** superlat. a κῦδος, gloriosissimus, glorreichster. Cleanth. 1.
- Κυκλωεικος**, & ὄ, ἡ. in gyrum se voluens, Kreisumwölzer. De Sole. Orph. 7, 11.
- Κυλινδροι**, Cylindri. Pyth. 57. Diogenes Laertius, κυκλος αναγκης. Virg. temporis orbis. vid. Schier ad h. I.
- Κυλιω**, volo. Anacr. 4, 8.
- Κυνη**, galea. Tyrt. II, 32. ita dicta, quoniam primitus εν δεγματος κυνος facta fuit, vnde etiam nomen haesit, materia licet mutata et aliunde sumta. vid. Klotz et not. ad v. 26.
- Κυρω**, impingo, penetro. Call. H. in C. 38.
- Κω**, oscular. Mosch. II, 96.
- Κωκυω**, ploro. Bion I, 23.
- Κωμος** vid. ad Bion I, 97. et cf. in primis Lennep Etym. p. 471.

Κωπη ξιφειος, *gladii capulus*, Tyr. II, 34. — so ringe mit seinem Gegner von Feinden jeder, des Säbels Griff, oder den Speer in der Faust. *Koerpen*.

Κωρα, *as*. Bion I, 96. est Proserpina, quae a Graecis per excellentiam sic dicta est.

Λ.

Λ et N. Pyth. 44.

Λ et X permutantur. Pyth. 16.

Λαγετης, *α, δ. dux populi*. Pind. 144. Schol. expl. ἡγεμονας των λαων.

Λαγνεια, *libido, lasciuia*. Pyth. 10. λαγνειας genit. sing. ion. pro λαγνειας, a λαγνος (quasi λαγνος. valde mulierosus, ut habet Eustathius. vid. de hoc voc. *Lenner*. Etym. p. 477.) lasciuus, rebus Venereis deditus, Aelian. V. H. X, 13, λαγνος και ὑβριστης, libidinosus et lasciuus. Hesych. Tom. II. p. 409. Λαγνος, ὁ αισχρος, περι πορνειαν εκπονημενος, πορνος, vbi *Alberti* ex Moschop. λαγνος, επι ανδρων, ηγην λιαν γονιμοιμαχλας, επι γυναικων. siue deriuus a λαγνης, quod Hesych. interpretatur, καταφερης προς τα αφροδισια.

Λαγχανω, *fortior*; ελλαχε pro ελαχε 3. perf. a. 2. act. Mim. II, 1.

Λαγως, *α, δ. lepus*. Anacr. II, 3. R. den Rossen gab er Hufe, Schnellfüßigkeit den Hasen.

Λαθαιον pro λυθαιον μελος, Mosch. III, 22. carmen lethaeum i. e. triste, lugubre et funebre, seu omnino carmen, quale decet eos, qui apud inferos versantur. Longepierre quoque reddit: *il chante quelques airs lugubres et funebres*. Lethaeus enim a fluuio *Lethe*, cuius aqua hausta vitae pristinae obliuionem facere tradebatur, mihi quidem h. l. nihil, nisi conditionem post fata significare videtur.

Λαιλαψ, ventus procellosus, turbo, *Orkan*. Orph. 18, 5. Additur etiam nonnumquam ανεμς. Hes. λαιλαψ ανεμς· συστροφη μετα υιετς. Optime Etymol. παρα το λαπτω, λαψω, λαψ, και, κατα αναδιπλασιασμον, λαιλαψ. Dicitur itaque a capiendo. cf. *Valcken*. ad *Lenner* Etym. p. 479.

Λαισιον, *α, το. parmula, breue scutum*, apud Cilicas ex corio bubulo factum. Hybr. 2. cf. Herodot. VII, 91.

Λαμβανω, Th. XV, 8. est conducere, niethen, obseruante Schol. ad h. l. ὅτι μακρην εμισθωσατο την οικιαν.

Λανθανω, λεληθε βλαπτεσσα, *clam, improuise nocuit*. Pyth. 59. ibique not.

X 4

Λαος

- Λαος οπισσω fc. ων. Tyrt. II, 13. est agmen extremum, *der Nachtrab*. omnino poet. *commiltionem* indicat.
- Λαρος, ὁ, iucundus. Mosch. II, 92.
- Λασαμενος, dor. pro λησαμενος, *oblitus*, part. a. i. med. a λαν-
 θανω seu potius ληθω. Bion III, 63.
- Λασιος, *hirsutus*. Th. XI, 31.
- Λαχνη, ἡ. lanugo. Pind. 110.
- Λαχος, pars noctis. Mosch. II, 2. a λαγχανω. v. not. et Len-
 nep Etym. p. 477.
- Λεγοισαι dor. pro λεγσαι, dicentes. Bion I, 92.
- Λεγοντι dor. pro λεγσαι, dicunt. Bion. I, 32. cf. *Maittaire* de
 dial. p. 223. λεγειν An. I, 1. est *canere*, besingen, vti et
 Romani *dicere* pro *canere* adhibere solent.
- Λεγωμεν dor. pro λεγωμεν. Call. H. in C. 18.
- Λαριον, το. liliun. Mosch. II, 32.
- Λελογχε praet med. a λαγχανω, *fortior*, consequor. Pind. 84.
εκληρωσεν. Schol. dedit.
- Λεπτος, λεπτις. λεπτος εων. *marcescens*. Th. XI, 69. vbi vid.
 Reiske. Hesych. λεπτον· ασθενες, vbi v. Abresch. λεπτον
 αποψυχων, αεγρε animam ducens, schwerathmend. Bion I, 9.
- Λεπτρογης, εος. ὁ, ἡ. subtili artificio factus. Hom. H. I, 14.
 Redd. Schön leuchtet um ihn sein Stralengewand feinge-
 webt vom Odem des Windes.
- Λευκον εαρ, *faustum ven*. Call. H. in C. vbi v. Spanh.
- Λεων, οντος, ὁ. leo. Anacr. II, 4. Haud dubie est proprie par-
 ticipium vt κρειων, κρεαντος. Vel a *capiendo*, vel a *videndo*
 nuncupatum esse leonem viri docti obseruant. Posterius
 praec aliis probabile videtur *Gatacker* Opp. p. 17. 28. quia
 leo, docente iam Etymol. M. in voc. Λεοντοκομος, animal
 est οξυδερκεστατον. cf. *Lennep*. Etymol. 495.
- Λησ a verbo dor. λαω, λω cupio (vid. *Koen* ad Greg. de dial.
 pag. 115.) volo. Anacr. X, 7. Th. XI, 56. Est omnino for-
 ma haec ex antiquissimis, de quibus multus est *Lennep* in
 praestantiss. opere de Analog. G. L. Ultrai. 1790. C. 12.
- Λεινοφορος, *Canephora*. Call. H. in C. 137. vid. Spanh.
- Λιπαρος, α, ον. splendidus, nitens, nitidus. An. 29, 3.
- Λιχμαζω, lambo. Mosch. II, 94.
- Λογιζομαι, *mecum reputo*. Pyth. 39, 41.
- Λογος κοινος *Cleanth*. 12. i. q. v. 25. νομ. κοιν. *lex naturae a*
Deo constituta; die Regel des Ganzen vertit *Cludius* ibid.
 v. 22.

λοιπον, plene dixeris, κατὰ aut μετὰ το λοιπον μέρος aut διαστημα (vid. L. Bos et Schwebel de Ellips. graec. p. 85 et 195. in futurum, fürder. Anacr. I, 10. το λοιπον, reliquum, quod restat. An. 28, 29.

Λοξίαν αυχενα εχειν. Tyr. II, 2.

Λοφος crista in galea. Tyr. II, 26.

Λυγδινος An. 28, 27. vbi v. not.

Λυγρος, α, ον. grauis. tristis. Pyth. 59.

Λυσειας, α. i. act. opt. att. pro λυσαις, liberares. Pyth. 61.

Λυσίμελης, membra resoluens. Mosch. II, 4.

Λυτρον, ε, το. pretium redemptionis, Lösegeld. Hes. λυτρα· καθαρματα, λυτηρια, καὶ παντα τα δεδομενα εις ανακτηρισιν ανδρων. vid. et Kypke Obs. sacr. Tom. I. p. 107.

Λύω 1) soluo. An. 4, 10. 2) redimo; in medio mihi redimo. Anacr. 40, 6. 7. vbi v. not.

Λωστος. Erin. 9, 2. vocabulo hoc frequentius utebantur, qui atticissimum adfectabant.

Λωτινα ποιαι. Anacr. 4, 2. intelligi debet de loto fatiua, seu urbana, cuius odor suauissimus est, et ex qua coronae olim fiebant, quas λωτιας seu melius λωτινας vocabant. vid. Fabr. ad hunc l. et quae de loto ill. Harles ad Ouid, Trist. IV, 1, 31. atque ad Theocr. XVIII, 43. notauit.

M.

Μαθευμα, fut. 2. med. dor. pro μαθημα, a prisco verbo μηδω, quod idem est ac μανθανω, disco. Th. XI, 60. cf. Port. Lex. sub h. v.

Μαινολης, ε, ο, η. furens, insanus. Sapph. I, 17. De animo misere amante. Omnes enim vehementiores animi perturbationes, iram in primis atque amorem Graeci furorem appellare solebant. Hinc optime reddideris nostro: Liebetoll, nisi indignius et ignobilius hoc foret vocabulum, vita, vt aiunt, communi tantum receptum et sensui pulcri repugnans. Melius itaque fuerit et nobilius nostrum Lieberfüllt, Liebenzündet. Hesych. μαινολης· ενθεος.

Μαινομα, vid. ad Theocr. Anacr. 31. Prima sua significatione furere significat, deinde de nimio ac immoderato alicuius rei desiderio atque amore vsurpatur, vt Schwebel ad Mosch. VII, 2. testimoniis An. XIII, 9. Call. H. in C. 30. Theocr. X, 31. aliorumque docuit. Idem illud verbum praesertim in compositis, raro vitio, saepe etiam laudi ducitur.

- citur. Hom. tamen Il. ζ, 160. Bellerophontis amore mire
 capta fuit, τῷ ἐπιμνηνατο, Proeti vxor. Sie *μανεις* simplici-
 ter etiam χαίρων est, et propensionem animi notat, vt apud
 Sil. Ital. II, 324. *furor decoris*, ad quem locum vid. *Dra-*
kenb. Vid. etiam *μανια*.
- Μαιομαι**, quaero. Pind. 73.
- Μακαρας**, vid. ad Pind. 83.
- Μακων**, vos, ἦ. dor. pro *μηκων*, παραυερ. Call. H. in C. 45. Th.
 XI, 57. Schol. *Μηκων δε λεγεται ἡ κεφαλη και ανθηφορος βο-*
τανη, ἡ καινωσ λεγομενη κεδρα.
- Μαλα**, fructus arborei. Call. H. in C. 137, vbi v. n.
- Μαλακανχητος**, α, ὁ, ἦ. mollitie sua celebratus, *weichgerühmt*.
 Arist. 9. Voc. nouum, de somno. *Körpern* illud sic expl.
ὅς ἐπι τη μαλακία καιχεται.
- Μαλακος**, η, ον. Anacr. 22, 4. de ramo tenero, *dünne, klein*.
 Siehe bis zum *kleinsten* Aestchen rühret er die zarten Blät-
 ter. Th. XV, 25. *mollis, weich*. De tapetibus *somno molli-*
oribus. Cum Graeci omnino mollitiem somno tribuerint,
 haec idea cum vsu loquendi sensum tam arcte se coniunxit,
 vt mox et aliae res vel teneriores vel molliores cum so-
 mno compararentur. Sic et Th. V, 51. *lanam molissimam*
dicit lanam somno molliorem. Et Latini hunc loquendi mo-
 rem sunt imitati. cf. *Cludius* in der Biblioth. der alten Lit-
 teratur und Kunst, P. III, p. 40.
- Μαλαχη**, ης, ἦ. Malua, *Malve*. Mosch. III, 106.
- Μαλτρος**, α, ον. consumens, *verzehrend*, proprie de igne. Ari-
 stot. 5.
- Μαν** dor. pro *μην*, certe, *profecto*. Th. XI, 60.
- Μανδρα**, ἦ. stabulum. Call. H. in C. 106.
- Μανια**, ας, ἦ. furor, insania; sed vsurpatur pro quouis nimio
 animi motu, e. g. libidine potandi et amandi, aut, vt *Fos-*
sus in Oeconomia Hippocratis dicit pag. 396. praecunte
Galeno, pro vehementi quadam mentis abalienatione. Th.
 XI, 15. de libidine amoris, Anacr. XIII, 12. coniungit *μα-*
νηται cum vtraque. vid. etiam *μαινομαι*.
- Μανυτας** dor. pro *μανυτης*, α, ὁ. i. q. *ενδεικτης*, *index*, der *Fin-*
der. Mosch. I, 3.
- Μαραινομαι**, *marcesco, contabesco, verwelken*. Bion I, 76.
- Μαρμαίρω**, resplendo, wiederleuchten. Orph. 18, 15.
- Μαρναμαι**, pugno. Tyrt. II, 11.
- Μαστος**, ὁ. nutrix, Call. H. in C. v. 96, vbi Schol. ὁ *μαστος*,
ἐν ἐπινεν, ηγαν ἡ τροφος. cf. Spanh. *Ματαια,*

Ματαια vim habet aduerbii, vt saepissime neutra adiect. pluralia apud vtriusque linguae poetas, poet. pro *ματην*, frustra, temere. Anacr. IV, 12. Drum was hilfts den Grabstein falben Und umsonst die Erde tränken?

Ματηρ dor. pro ἡ *μητηρ*, mater Th. XI, 26. Mater, inquit Scheid ad Lennep Etymol. p. 560. denominata fuit apud Graecos ab amore ardenti et tenerrimo, quo liberos suos complectitur, et a cura, quam in illis educandis impendit. Vox enim deriuatur a tertia Praet. perf. Pass. *μεμηται*, verbi *μαω*, quod primo significat ardeo, deinde ardendi desiderio complector, tertio cupide quaero.

Μεγασθενης, praepotens. Pind. 38.

Μεδω, curam gero, impero. Mosch. II, 145.

Μεθυ, το. *μεθυμ*, vinum *ακρατον*, i. e. omnino vinum. Anacr. 4, 6.

Μεδωω, rideo. Mosch. II, 108.

Μαδιαω, subrideo. Sapph. I, 14. vbi v. not. et Klotz de audacia Horatii p. 155. in Opuss.

Μελιχιον (neutr. pro adu.) *placide*, blande. Mosch. II, 97.

Μελιχος, blandus. Mosch. II, 105. *μελ. δωρα και ευνη* Mimn. 2, 3. per hendyad. pro *μελ. δωρα της ευνης*, die milden Gaben der Liebe.

Μελας, *αινα*, *αν*. de quocunque colore fusco et nigricante. Hinc Pind. 110. redde: *das bräunliche Kinn*.

Μελα. Anacr. 9, 6. *τι σοι μελα;* proprie quid curae tibi est? Sed h. l. quid tibi agitur? Was schaffst du?

Μελισθεο Mosch. III, 61. imperf. med. dor. et ion. pro *μελιζεσο*, a *μελιζω*, cano, modulor.

Μελισθω dor. pro *μελιζω*, modulor. Bion IV, 5. 10.

Μελιτωδης, eos. ὁ, ἡ. proprie melleus. Nomen Proserpinae. Th. XV, 94. Schol. ad h. l. *Μελιτωδες την Περσεφονην φησι κατ' αντιφρασιν, ὡς και πορην, δια το τας ἑταιρας αυτης και της Δημητρος μελισσας λεγεσθαι.*

Μεμαλοτας, dor. pro *μεμηλοτας*; adc. part. perf. *μεμεληχως*, per sync. *μεμηλως*, a *μελει*, curae est. Pind. 145.

Μεμικται, honoratus est, et adhuc honoratur, nota vim perfecti. Pind. 147. a *μιγνυμι*, *miscuo*. Schol. expl. bene, *τιματα*. de illa vi perf. conf. Ernesti ad Xenoph. Memm. Soer. I, 4, 2. pag. 52. ed. Zeune.

Μεν quidem. Pyth. 1. De eleganti huius particulae vsu ab initio orationis vid. *Vigerius de Idiot. Gr. L. C. VII. S. 8.*

Κυρκε

- Kypke* in Obs. Tom. II. p. 1. *Raphel.* in Obs. et *Wolf* in Cur. philol. et erit. ad Act. Apost. I, 1. saepe nequit latine reddi.
- Μενοιαω.* v. ad Pind. 93.
- Μεν ων,* certe, omnino. Pind. 179. vbi v. n.
- Μεριμνα,* ἢ. *cura.* v. ad Pind. 174.
- Μεροπες,* πων, οί. Hom. H. I, 18. Grammatici veteres contendunt, homines sic dici, quod habeant vocem diuisam s. articulatam. At non semper firmæ stant etymologiae rationes. Hes. *μεροπες· ανθρωποι δια το μεμερισμενην εχειν, την οπα, ηγαν την φωνην.* vbi vid. interpret.
- Μεσοφρυον,* το. *intercilium, superciliorum interstitium.* An. 28, 13. Pollux II. s. 49. *Μεσοφρυον, των οφρυων το μεσον, ο καυ μετωπιον ονομαζομεν.*
- Μεσφ'* pro *μεσφα,* poet. pro *μεχρι,* donec, dum. Call. H. in C. 93. 112.
- Μετα,* inter. Tyr. II, 9.
- Μεταμαζιον.* Ea pars pectoris est, quae ad mammas pertingit. Cf. Hom. II. ε, 19. ibique Schol. Hesych. exponit: το μεταζυ των μαζων, η υπερ των μαζων, η το μετα μαζων: in quo posteriori loco *μετα* ionice pro *προς* positum videtur. Anacr. 29. 30.
- Μετα το εθνος,* ad gentem. Pind. 107.
- Μεταφρενον,* το. *dorsum.* Tyr. II, 17.
- Μετρον* Pyth. 34. Interdum abundat. Hom. Od. λ, 316. vbi notam Ernesti et Graeuum in lect. Hesiod. Cap. IV. p. 18. conferas. vid. et Scheid ad Lennep Etym. p. 556.
- Μετωπον,* το. *frons.* An. 29, 30.
- Μηρος,* ε, ο. *femur.* Bion I, 7. etc. Tyr. II, 23.
- Μητροτα* nominat. aeol. pro forma vsitat. *μητροτας,* ε. (cf. Clark ad Hom. Iliad. α, 175. et Scheid ad Lennep Etymol. p. 561. sq.) *prudens consultor, auctor consilii,* der weise Berather. Hom. H. in V. 203. Frequens apud Hom. Iouis epitheton, quatenus hic res vniuersas regit et moderatur.
- Μιγνυμι* fut. *μιζω, misceo.* Bion I, 44.
- Μικκος,* dor. pro *μικρος, paruus.* Th. XV, 12. Call. H. in C. 111. vbi vide Spanhem. 113. *Maittaire* de Dial. p. 143. *Valckenar.* ad Theocr. Adoniaz. p. 350. et *Koen* ad Gregor. Corinth. de Dial. pag. 130. vnde *μικκυλος* valde exiguus. Mosch. I, 12.
- Μικρος,* α, αν. *paruus· μικρης* ion. pro *μικρος,* genit. sing. fem. gen. Pyth. 7. Μικκ.

Μαμοσυνας Συνατερες i. e. *Musae*. Arist. 20. quia arbitrabantur antiquissimi temporis homines, rerum gestarum memoriam carminibus tantum posteritati posse seruari. vid. *Cludius* ad h. l.

Μοιρα, *αι*, η. *fatum, sors, pars, portio*. Pyth. 18. Bion I, 94. Orph. 16, 7,

Μοισα, *αι*. dor. pro η *μουσα*, *Musa*, Th. XI, 7.

Μολω, *uenio*. Mim. 4, 10.

Μορμω, *οος*, η. Th. XV, 40. voc. Dor. ad terrefaciendos et sedandos liberos inuentum, et, vt ill. *Harles* in Theocr. suo ad h. l. optime obseruat, nostro *Wauwau* plane respondens. Hel. *μορμω* ο ημεις *Μορμω* φαμεν, το φοβητρον τοις παιδιοις.

Μορσιμος. ο, η. *fatalis*. Mofch. II, 14.

Μορφα, dor. pro η *μορφη*, *forma*. Bion 8, 5. *Venustas*, der Reiz, die Reize. Aristot. 3. 15. De virtute, quae ob mentis et morum sanctitatem suauiter cum virgine venusta atque pudica comparatur. Reddidi illum loc. in Anacr. Altenburg. 1787. p. 195. Reine Jungfrau, deiner Reize wegen aller Leiden Flammen, selbst des Todes Qualen dulden, hält das Vaterland der Griechen für das seligste Geschick.

Μουνοσ poet. pro *μονοσ*, *solus*. Anacr. I, 4.

Μεσισδων dor. pro *μεσιζων* a *μεσιζω*, *cano*, Th. XI, 81. v. Port. Lex. Dor. f. v. *μεσισδων*.

Μοχθεω, Bion I, 73. voc. *verecundum*, cum notione perficendi aut studendi. Redd. den heiligen Schlummer vollbringen.

Μυκωω, *mugio*, Mofch. II, 97.

Μυριζω, *inungo*. Anacr. IV, 11.

Μυρομαγ, *fleo*, *ploro*, *klagen*. Mofch. III, 3.

Μυρον, Anacr. 9, 3. Bion I, 77. etc. proprie *unguentum mixtum*. Call. H. in Pall. 13. *μυρον* memorans v. 16. *χρηματα μικτα* nominat. vbi v. Spanh. *Unguentum simplex est ελαιον*: e variis odoribus mixtum, est *μυρον*. v. Spanh. ad Call. H. in Apoll. 39. Deinde Graecis est omnino omne unguentū genus. vid. de h. v. *Casaubon*. ad Athen. p. 973. Anacr. 9, 3. *ποθεν μυρων τοστων*, redd. *woher die Salbendüfte?* Et nos Germani cum partic. *woher* Graecam sermonis struendi rationem adhibemus, e. gr. *woher des vielen Goldes?* *woher des großen Reichthums?* Hinc non opus videtur supplere praepositionem, a qua gignendi casus pendeat. Ceterum *Henslerhus*. ad *Lenep Etymol.* p. 588. sq. contendit,

- dit, vocabulum *μυρον*, Homero incognitum, vna cum re ipsa ex Oriente ad Graecos esse deductum.
Μυρσινη, ης, ἡ. *myrtus*, frons *myrtacea*. An. 4, 1.
Μῠνος dor. pro *μονος*, *solus*. Call. H. in C. 8, 94.
Μωρος, *ineptus*, ὅπως μη μωρα πηληται, ne ea, quae facias, stulta sint, Pyth. 27.

N.

- Ναι*, *nae*, partic. obtestantium, qua ardens rei petitaе desiderium significant, et de qua vid. Hoogeu. de Part. p. 535. ed. Schüz. Procl. 8. 11. *Drum so*, vel *nun wolan*, vel *denn; so* rechet mir *denn* die Hand etc.
Ναιω, *habito*. Orph. 16, 3. Pyth. 8,
Νεβρωσ dor. pro *νεβρωσ*. Th. XI, 40. a *νεβρωσ*, *hinnulus*, *ceruus iunior*.
Νενηις ion. pro *νεανις*, *iuuenis*. An. 10, 2.
Νεκυς, *vos*, ὁ. *mortuus*. Bion I, 71.
Νεμεσητος, *culpandus*. Tyrt. 26. Schol. ad Hom. Il. γ, 410. interpretatur *μεμψεως αξιον*. cf. Doruille ad Charit. p. 616.
Νερτεροι, *inferi*. An. 4, 17. pro *ενερτεροι* Barnes. ait. ὑπο νερτ. χορ. redd. zu dem Reihentanz der Todten. Hes. νερτεροι ὑποκατωθεν, η νεκρος ὑπο γην, κατωτερος, καταχθονιος.
Νη num augeat minuatue, nec ne? vid. ad Bion I, 21.
Νηδυμος, ε. ὁ, ἡ. *dulcis*, *suavis*. Hom. H. in V. 172.
Νηδυς, *venter*, *uterus*. Anacr. 29, 33.
Νηκτον, το. facultas natandi. Anacr. 2, 5. vbi vid. Barnes.
Νημερτης, εος, ὁ, ἡ. *verus*, non fallax, *untrüglich*. De Nemese. Mefom. 17.
Νηος ion. pro *ναος*, ὁ. templum Call. H. in C. 134.
Νηχομαι, *nato*, a cuius 3. pers. perf. pass. est superius *νηκτοσ*. Mosch. II, 47.
Νη pro *αυτην*. Bion. I, 21. Dores etiam ponunt pro *αυτοι*, pro *τατο*, pro *αυτοις*. vid. Maïtt. de dial. p. 197. 198. et cf. Koen ad Greg. Corinth. p. 104.
Νοημα, τοσ, το. *astutia*, *calliditas*. Hom. H. in V. 270.
Νομος, *lex*. Pyth. 1.
Νοστιμος, de fructibus aliisque terrae prouentibus, *maturus*. Call. H. in C. 136. vbi v. Spanh. Hesych. interpretatur ἄριμος, etiam *secundus*, *salubris*.
Νυ est particula enclitica et poetica, non otiosa, sed indiuiduum temporis punctum et praesentissimum significat, nec

wenn nahe denen ihr stehet, deren ganzen Leib völlige Rüstung bedeckt.

Ξιφος, εος, το. *ensis*. Hybr. I. Veteres teste Etymolog. col. 611. 8. quoque dixerunt ξυφος απο τσ ξυω, ξυσω, ξυφος και ξιφος. cf. Scheid ad Lennep Etymol. p. 627.

O.

Ὅ, ἡ, το. Το dor. pro τσ. Theocr. XV, 22. Call. H. in C. I, 4. saep. τως pro τσs ibid. 11. ᾱ pro ἡ ibid. 33. et XV, 97. saepius τας pro της ibid. 33. 97. saep. XI, 37. τας pro ἡs ibid. 50. ταν pro την et ἡν ibid. 109. Pind. 91.

Ὀβριμος, ὁ, ἡ. fortis, validus. Tyrst. II, 27. 25. den gewaltigen Speer.

Ὀδος λογων επικ. Pind. 178. bene reddit Gedicke: gebahnter Liederpfad.

Ὀδσs, οντος, ὁ. dens. Anacr. 2, 4.

Οἶα poet. pro οἶον, *tamquam, quasi, veluti*. Anacr. 4, 7. Mimn. 3, 1. Bion I, 71. Adhibetur in comparationibus, vti saepius. Oppian. Cyneg. I, 264. 506. 516. 526. III, 104. etc. conf. Viger. de idiot. graec. III, 8. 12. Hoogeu. de part. Gr. L. p. 800. sqq. ed. Schüz.

Οἶμος, s, ὁ. via, iter. Orph. 7, 7. Hes. οἶμον· οἶμος, οδος. κυκλος. τριβος. ὁδον και της ασπιδος κυκλσs, οἶμους εκαλεσαν. Tobler optime; der du die unendliche Bahn durchlauffst in ewigem Kreise.

Οἶνανθη, ηs, ἡ. flos vitis. Hes. οἶνανθη· ἡ εκθυσis της αμπελs, vbi vid. interprett. Meleag. I, 8. des Simonides zarte Traubenblütenknospe.

Οἶχομαs, abeo. Th. XI, 23.

Ὀκα aut metri caussa ὀκα dor. pro ὄτε, *quando, quum*. Th. XI, 8. 22. Call. H. in Cer. 6. vid. Maittaire de dial. p. 246. 247.

Ὀκκοσον dor. pro ὄκοσον, *quantum*. Call. H. in C. 31.

Ὀκλαζω, *in genua procumbo*. Mosch. II, 99.

Ὀλιγος, s. *exiguus*, Anacr. IV, 9.

Ὀλοδυζω, *ululo, ploro*, Anacr. 40, 5.

Ὀλοθυρομαs, *lamentor, ploro*. Bion I, 62.

Ὀμιλαδον, *turmatim*. Mosch. II, 35.

Ὀμμα, τος, το. *oculus*. Bion I, 10. Pyth. 40. est vocab. poet.

Ὀμφαλος, s, ὁ. *umbilicus*. apud Call. H. in Cer. 15. *media pars Siciliae: in media Sicilia*. vid. Spanh. ad h. l.

Ὀμφαξ,

- Ὀμφαξ, *acos*, uia *innatura*. Th. XI, 21. vbi v. not.
- Ὀναρ, *somnium*. Mim. I, 4. vbi v. not.
- Ὀπιζω Sol. 74, Bion 8, 6. proprie sequi iubeo, deinde *praebere*, *do*, *largior*.
- Ὀπηδεω, *comitor*. Bion 4, 3.
- Ὀπλη, *ης*, ἢ. *ungula*. An. 2, 1.
- Ὀποια, *ut*, *sicuti*, An. 29, 18. *quasi*, *veluti*. Pyth. 37.
- Ὀππα, *τος*, *τε*. *accol.* pro *ομμα*, *oculus*. Sapph. 2, 11. *datiu.* poet. vid. Gregor. Corinth. de Dial. pag. 272. ed. Koehn. coll. *Maittaire* de Dial. pag. 145.
- Ὀπποσα (poet. pro ὄποσα.) *λῆς*. Anacr. X, 7. *quanti tibi videtur*. Locutio plena enim fuerit: *ἀντι τοσα τιμηματος, ἀντι ὄποσα θελεις*.
- Ὀπωρη pro *ὀπωρα*, *autumnus*. Th. XI, 36.
- Ὀρη, *ingenium*. Tyrt. II, 8. ibique Klotz.
- Ὀρεγγυμι, *porrigo*, *extendo*, *ausstrecken*. Mosch. II, 111.
- Ὀρεχθεω, *fremere*. Th. XI, 43. Eustath. ad II. ψ. p. 1185. *fine*. Των δὲ Ὀμηρικῶν το μὲν ὀρεχθεον μιμημα εστι προκοχος ηγος γενομενος εν τῷ σφραζεσθαι βεν. Θεοκριτος δε επι θαλασσης την λεξιν τιθησι, κατ' ὁμοιοτητα. ἔρεχθει δε μεγα κυμα. ἄηλον δε ὅτι καὶ επι παταγῆς της καρδιας ἡ λεξις τιθεται, quae verba Reiske excitauit ad nostr. I.
- Ὀρκος, *α*, ὄ. *iusiurandum*. Pyth. 2. quo loco ipsam diuinarum legum obseruationem dici, Hierocles pag. 28. *animaduertit*, deque eo vberius disputat.
- Ὀρνεον, *α*, *το*. *auicula*. An. II, 6. est *diminutiuum* ab ὄρνις, *idos*, *auis*.
- Ὀρφνη, ἢ. *tenebrae*. Pind. 115. omnino est proprie *adiectiuum* ab ὀρφνος, *obscurus*. Probante Scheidio hoc voc. deriuat Lennep in Etym. p. 691. ab *ερεφω* *tego*, vnde ὀροφη, et ab hoc ὀροφωνος, ὀρφνος, ὀρφνη, ita vt τὸ *tegere* translatum sit ad *tenebras*. Hesych. ὀρφνα καὶ ὀρφνη· σκοτια, νυξ μελαινα.
- Ὀσσα poet. pro ὄσα, ab ὄσος, *η*, *ον*, *qui*, *quantus*. Pyth. 17.
- Ὀστος, *εος*, *το*. *oculus*. dual. ὀσσε, pro ὀσσεε. Mosch. II, 86.
- Ὀστεον, *εν*, *το*. *os*, *ossis*. Anacr. IV, 10.
- Ὀκας, *ατος*, *τα*, *auris*. Orph. 18, 14.
- Ὀυδος, *α*, ὄ. *limen*. Hom. H. in V. 106.
- Ὀυκ Aristot. 10. pro ὄ εκ τῆ Δ. γεγενωσ.
- Ὀυμα vid. ad Pyth. 47.
- Ὀυρηας *aduf.* Ion. plur. ab *κρευς*, *εος*. Ion. *ηος*, *milus*. απο των

- ὄρων, a montibus, vbi educari soliti. Call. H. in C. 108. vbi vide Spanhem.
- Ουράζω, vulnere. Tyrt. II, 30.
- Οφρα, quantum, quoad. Mosch. II, 123. Pyth. 8. at v. 19. est καθόσον, quamdiu. Tyrt. I, 28. vbi v. not. Tempus terminat et continuatam actionem significat, solisque poetis sollemne. Construitur cum subiunctiuo, vbi actio praesens adhuc durat, vid. Hoogeu. de partic. pag. 681. ed. Schüz.
- Οφρὺς 1) *supercilium*. Anacr. 29, 10. Bion I, 10. cf. Xenoph. Mem. Socr. I, 4, 6. et Camerarii Comment. vtriusque linguae pag. 41. sq. et 71. 2) *ora littoris*. Mosch. II, 48. vbi v. not. De vsu metaphorico pro loco eminenti vid. Rittersh. ad Oppian. p. 303. Kypke Obs. sacr. p. 226. Elsner Obs. sacr. in libros Histor. N. T. Ultrai. 1720. p. 200. et Wettstein ad Luc. IV, 28. qui abundanter agit de vsu et potestate οφρῦος et *supercilii*. cf. et Scheid ad Lennep. Etym. p. 713.
- Οχνη, ἡ. *pirum siluestre*. Call. H. in C. 28. vbi vid. Spanh.
- Οχος, εὖς, το. *currus*. Minn. II, 11. Etym. c. 645. 14. Οχος σημαίνει το ἄρμα, καὶ γίνεται ἐκ τῶ ἐχω, το ελαυνω. Ἐξ αὐτῆ ῥημα, οχω, οχησω ὅθεν ὄνομα ῥηματικόν, οχημα. cf. Lennep. Etym. p. 716.

Π.

- Πᾶ dor. pro πῆ vbi? quo? quonam? Th. XI, 72. nullo accentu notata est dictio enclitica.
- Παγα dor. pro πηγη, *fons*. Pyth. 48.
- Παγη, ης, ἡ. *laqueus, rete*, Nez. Dionys. H. 13, Hes. παγη παγίς, βροχος.
- Παγκαρπος, ε, ὁ, ἡ. Mel. I, 1. παγη. κοίδα, adpellat Meleager Anthologiam suam, quoniam illa ex multorum poetarum varii generis carminibus composita fuit.
- Παιαν, ανος, ὁ. Orph. 7, 12. Saepius carmen, quod in Apollinis honorem maxime parta victoria solebat decantari. Deinde est praecipue *hymnus*, tum in genere omne *carmen*. Sed est quoque cognomen Apollinis perusitatum, ob artem medicam et sanandi curandique facultatem, quam illi vulgo tribuebant, Hemsterhusio enim probabile videtur, verbum παιαν olim et habuisse significationem *τε sanare*. Certe παιων inde ductum a Grammaticis exponitur *ιατρος*.

De

De voc. *παιαν* vid. omnino laud. *Hemsterh. ad Lennep Etymol.* p. 720. sqq.

Παις, *δος*, *ὁ*, *ἡ*. An. 9, 8. Bion I, 25. non quidem *puerum* aut *iuuenem*, sed potius, quod et Latini imitari videntur, *amatum*, den Liebbling, den Geliebten, significare putarim.

Παισδω dor. pro *παιζω*, *ludo*, et quidem *puerorum more*. Th. XV, 42. Mosch. I, 11. vid. ad Bion I, 18. Sed Pind. 24. *παιζαν* de poetis ad hospitalem mensam Hieronis ad lyram canentibus.

Παλαιότερος, *senior*. Tyr. I, 19.

Παλαμη, *ης*, *ἡ*. *palma*, *pianus*. Mosch. II, 13.

Παλιούτος, *ς*, *ὁ*, *ἡ*. *rediens*, *redux*. Mosch. III, 131. *εδωκεν παλις*. Eurud. plenius et exquisitius pro vulg. *ανεπεμπε* vel *ανεδωκε*.

Παλλω, *υβνο*, *στερνον*, *obuerto pectus pectori*. Tyr. II, 33. *παλλομαι*, *agitor*, *quatior*. II, 17.

Παναπηρης, *ος*, *ὁ*, *ἡ*. *integer*, *unbeschädigt*. Call. H. in C. 126.

Παναποτμος, *ὁ*, *ἡ*. *infelicissimus*. Bion. I, 57.

Πανοπλια, proprie *gravis armatura*, sed apud Tyr. II, 38. poet. et exquis. *militēs grauitē armati*.

Παντες, *ipst*, *omnino*. Mosch. I, 6. vbi v. n.

Παντορεκτας (dor. pro *ης*) *ς*, *ὁ*, *ἡ*. Anacr. X, 18. a *πας* et *ορεγω* sc. *manum*, i. e. *omnia adpeto*. Redd. *den nach allem so gelüftet*.

Πανυ *omnino*, *profusus*, *magnopere*; *ου πανυ πολυ*, *non magnopere*, *non adeo frequenter*. Pyth. 20.

Παζαι dor. pro *πηζαι*, *compingere*, *premere*, *pressen*, a *πηγνυμι*. Th. XI, 66. *παζε* dor. et ion. pro *επηζε* ibid. 16. *figo*. *παζω* fut. dor. Call. H. in Cer. 54. vbi v. not. Deriuari debet a forma antiqua *παγω* proprie vsitata de rebus, quae clauis coniunguntur et ita cohaerent. cf. *Scheid* ad Lennep Etymol. p. 720.

Παιομαι, *michi comparo* i. e. *possideo*. Call. H. in Cer. 128.

Theocr. XV, 90. vbi oratio sic supplenda videtur: *πασαμενος ἡμῶς ἐπιτάσσε ἡμῖν*, *si nos tibi acquisueris, nobis impera*, *Deinen Mädchen befehl*.

Παρα καιρον, *praeter tempus opportunum*, h. e. *intempestiue*, *importune*. Pyth. 37.

Παραμειβομαι, *transeo*, *praetereo*. Mim. I, 11. III, 9.

Παραρος, *ς*, *ὁ*, *ἡ*. proprie *male oscillans*. Th. XV, 8. *fatuus*, *der Tölpel*, vt bene cl. *Bayer* vertit, vel, vt nostrates loqui solent, *der Simpel*.

- Παρεία**, *as* (ion. *ης*) *gena*. An. 28, 10.
Παρειπῶ, *moneo, hortor, persuadéo*. Pyth. 25.
Παρεοισά dor. pro *παρεοισά*, *praesens*. Th. XI, 75.
Παρερχομαι, *supero*. An. 29, 28. vbi v. not.
Παρθενος v. *κορη*.
Πασσαλος, *z, ó clauus*. Pind. 27.
Πασσομαι, *edo*. Call. H. in C. 69. vbi v. *Ernesti*.
Παστας Myr. I. vbi *Wolfus* obseruat, hoc vocab. significare
 1) *locum, vbi conuiuia celebrabant*. Xenoph. Mem. III, 8, 9.
Pollux VI. c. 1. sect. 7. 2) deinde *porticum*, apud *Plutarch.*
in vita Lycurgi Tom. I. Opp. p. 43. B. 3) denique *thalamum*
apud Aristaenet. L. I, ep. 10. p. 50. Euripid. in
Orest. v. 1371.
Πασχων ασχρα, *turpiter facere, turpiter se gerere*. Tyrt. II,
 16. [vbi v. *Klotz.* τὰτ' επαθ' εἰς Ἀγαμ. Th. XV, 138. non
 accidit hoc Agamemnoni, dieses Loos traf nicht Aga-
 memnon.
Πατασσω, *proprie percutio, deinde complodo, zusammenschla-*
gen, Anacr. 40, 4. de puerulo ab apicula puncto et praesens
 dolore digitos complodente, seu malis cum *Tördensio, mo-*
stare manum cum digitulis, die Hand hin und her schlen-
 kern, quod facere solent omnino infantes imo et adultio-
 res puncti aut vulnerati. Orph. 21, 3. *palpito*, velociter
 me moueo, i. e. *undo*. De mari undante. Bene Tobler: *Dis*
auf dem Wagen der Wellen von lieblichem Hauche getrieben
die Erde umwaltet.
Παυροι, *pauci*. Pyth. 56. est poeticum; *παυρωτεροι*, *perpauci*.
 Tyrt. II, 13.
Παυω, *act. cessare facio alteram; παυομαι passiu. cessare se;*
med. cessare facio me ipsum, i. e. sedo me, desino, quiesco.
 Th. XI, 28. Call. H. in C. 49. cf. *Küster* de verbis mediis
 pag. 101. Thom. Magist. *παυω ἕτερον, παυομαι δ' ἑγω.* vid.
 autem ad h. l. *Triller* et *Oudendorp*.
Παφῆ, quae est ex Papho, Cypri vrbe; Veneris epitheton.
 An. 29, 37.
Πεδασον dor. pro *πεδησον*, a *πεδαω*, *impedio, hemmen*. Pind.
 122. Schol. *κατασχε, εμπεδησον.*
Πειθῶ, *oos, as, ó. Suada*. Anacr. 22, 7.
Πελαζω, *admoueo, τῷ κρατει, fac, ut vincam*. Pind. 126.
Πελαω. Procl. 12. *πελασσατε με, facile me adpropinquare,*
κειμηῶτα fessum laboribus in sapientiae virtutisque perpe-
 tuo

ſuo ſtudio exantlatis, *es ὄρμον* ad portum *ευσεβίης* h. e. virtutis religioſae (*συν ἡ. δια*) *αἰγῆς ἡμετεροισιν*, vento veſtro ſecundo. cf. vir doct. in der Biblioth. der alten Litteratur und Kunſt P. II. p. 22.

Πελεια, *ας*, ἡ. *columba*, Täubchen. An. XI, 1. proprie eſt *columba agreſtis minor*, pulla. Heſ. *πελεια*· *περιστερα*.

Πελω, *πελομα*, *ſυν*, poet. Sol. 25. Mim. 3, 12. Pind. 72. Call. H. in C. 53. Pyth. 27.

Πενομα, *facio*, *παγο*. Call. H. in C. 70.

Πεπλος, ὁ et *πεπλον*, *το*, fuit muliebris veſtis exterior, eaque longa. Hom. H. in V. 86. vid. ad Moſch. II, 125. et ad Anacr. 28, 30. Heſych. *πεπλονη πεπλος*· *ἱματιον ἢ ενδομας γυναικειον*. Conf. Hom. Il. ζ, 289. 442. *Euſtath.* ad Il. β. p. 138. et ad Il. ε. p. 456. ad quem poſtერიοrem Homeri vers. 734. vide Schol. Venet. in ed. Villoifon atque hunc in prolegomenis p. 44. not. *Meurs.* in Panath. c. 17. 18. 19. *Spanhēm.* ad Call. H. in Pall. γ. 70. *Schneider* in den Anmerkungen über den Anacr, pag. 234. *Gesner* ad Orpheu Argon. 310.

Πεπρωται pro *πεπερωται* 3. ſing. praet. paſſ. *fato deſtinatum eſt*, a *περωτω*, *deſtino*. Pyth. 15. Eſt vocab. conſuetum Homero, ſummam fati ſive mentis mundi poteſtatem indicaturo.

Πιπτηοτες part. perf. aet. Ion. pro *πεπτεοτες* et hoc pro *πιπτωκοτες*, a forma antiqua *πτωω*, pro qua recentiores *πιπτωω*, *cado*. Hybr. 7. vbi apud *γονω* intellige *eis*.

Περ eſt particula, cuius prima notio eſt, *ominino*, *prorsus*, *penitus*, cuius poteſtas ſit totum quid in partes ſuas diſtributum, ſive potius partes, ex quibus totum conſtat, ſignificandi. Hom. H. in V. 139. *κηδ.* ſc. *εμῃ περ*, die mich gewiſs, traun herzlich liebet. Idem notata, quod Latinorum *eunque*, aliis itidem partibus adnexum; *ἢ περ τι ψευδος λεγεται*, Pyth. 23, eſt: ſi quodcunque mendacium dicatur. Additur etiam aduerbio locali, deſignans locum nullo fine terminatum. Calliſtr. 7. *ἴνα περ κ.* *Αχ.* *ubicunque pedibus velox Achilles*. cf. Hoogeu. de Partic. cap. 40. ſect. I. II. vbi ſimilis locus ex Platonis Phaed. excitatur, animas nempe *αφικεσθαι*, ὅδε περ αἱ *αλλα*.

Περι cum datiuo 1) *προ*. Tyrt. 2. 2) *circum*, *in*, *περι* *μηρω μαραινομενω* *in femore marceſcente*. Bion. I, 41.

Περιγραφοω, v. *γραφοω*.

- Περιπλομαί, *impletor, vindico*. Mosch. II, 11.
 Περιπτυσσω, *amplector*. Bion I, 44.
 Περισσάμας, dor. pro περισημος, *insignis*. Mosch. I, 6.
 Περονάμα, τος, το, dor. pro περονημα, Th. XV, 79. opus acu factum, Stickarbeit, Stickerei.
 Περονάτηρις, ιδος, ή, pro περονητ. vestis muliebris interior fibulis ad pectus adstricta. Th. XV, 21. *Voss bene: das Leibchen mit Spangen.*
 Πεταμαί, πεταδάς, *facultas volandi*. Anacr. II, 6. vbi v. Fischer.
 Πεταομαί, volo. Anacr. 9, 2.
 Πετηλον ion. pro πεταλον, *folium*. Mosch. II, 67.
 Πεφασμενον sc. εστι (part. att. perf. pass. a φαίνω vel φαιω, ostendo) *adparet, i. e. terminum diuitiarum conquirendarum non vident, des Reichthums Grenze kennt der Mensch nicht.* Hes. πεφασμενον φανερον η πεφανερωμενον.
 Πεφυλαξο, caue, 2. sing. imperat. praet. pass. a φυλασσω, custodia. Pyth. 36.
 Πη, quomodo. Pyth. 42. Hesych. s. h. v. πη, πη, πως, εις τινα τοπον. At ποι, vt alii apud Pythagoram legunt, ita interpretatur Hesych. ποι εις τινα τοπον. το δε πη εν τινη ποπη, vbi vid. interpret. Proprie πη, quod facile adparet, nihil potest esse, nisi datiu. a ποσ nihilque notare, nisi qua sc. οδω. Eiusdem significationis est πως, genere, terminatione et numero tantum diuersum et ex antiquo dat. plur. ποις sc. τοποις ortum. cf. *Scheid ad Lennep Etymolog. pag. 770.*
 Πηγη, ή, fons. Anacr. 22, 6.
 Πικρος, α, ον. Mosch. I, 21. pungens, dolorem efficiens, *schmerzend*. Descendit enim a πικω, figo, pungo. vid. Lennep Etym. p. 776.
 Πινω, bibo. πινω inf. a. 2. Anacr. 9, 28. πισσα part. eiusd. temp. ibid. 30. a πινω, *pressis labiis bibo*, deinde omnino bibo. Diuersas huius verbi formas recenset ad Lennep Etymol. p. 780. *Scheidius.*
 Πιπρασσω, vendo. Anacr. 9, 11. ab antiqua stirpe πειρω, vnde πειρω, πειρασσω, πειρασω et per reduplicationem πιπρασσω.
 Πιτος, pinus. Call. H. in C. 28.
 Πιων, pinguis, fertilis. Tyrst. I, 3.
 Πλαγγων, icuncula cerea, ein Wachsbildchen. Call. H. in C. 92, vbi Scholiaστ. interpretatur ή κηρινος νομφη, *purpura cerea;*

- νεια; id etiam confirmat Schol. Theocr. apud Spanhem.
 quem vide. Hesych. interpretatur κηρινον τι κοροκοσμιον.
 Πλαγείσα dor. pro πληγείσα part. a. 2. pass. a πλησσω, *percu-*
tio. Call, H. in C. 40.
 Πλαζωμαι, *erro, vagor.* Tyrst. I, 5.
 Πλαθανος, s, δ. Th. XV, 115. *sartago, Tiegel, Pfanne.*
 Πλαταγεω, *sonitum edo, pulso.* Bion I, 4. Hes. πλαταγειν.
 κρατειν.
 Πλεκω, *necto.* Meleag. I, 9. De carminibus aliorum poetarum
 in collectionem susceptis. De usu h, v. cf. omnino *Val-*
ckenaer ad Hippolyt. p. 170. sq.
 Πνεω, *spiro.* Anaer. 9, 5.
 Ποδωνια (ion. ποδωνη) ἢ. *pedum perniciousitas.* An. II, 3. *Schnell-*
füssigkeit.
 Ποδωρην acol. et dor. pro ποσποραν, *adspicere.* Noss. I, 4. cf.
Maittaire de dial. p. 237. A.
 Ποια, *herba.* An. 4, 2.
 Ποιειν αλσος, *facrare lucum.* Call. H. in Cer. 26. quibus cae-
 rimoniis id factum sit, docet *Eschenbach* in dissertatt. acad.
 pag. 166. seq.
 Ποιευ, 2. imperat. praef. med. dor. pro ποιου, *fac tibi.* Pyth. 5.
 ποιεισθαι med. *sibi facere.* Pyth. 34.
 Ποικιλοθρονος, s, δ, ἢ. (vt e. gr. χρυσοθρονος) vario, florido
 throno sedens, *farbicht, seu blumichtthronende, vel vt Kör-*
peren interpretatur: *Schönthronende.* Sapph. I, 1. Omnes
 enim dii deaeque in Olympo suos habebant thronos. Hinc
 Veneri veris deae terramque vernis floribus vestienti et
 ornanti suaviter *floridus* thronus a Sapphone tribuitur.
 Cum Fabero consentit *Douza* ad Peruigil. Veneris. Hagae
 Com. 1712. pag. 3.
 Ποκα dor. pro ποτε quondam. Sapph. I, 5. vti iidem ὅκα di-
 cunt pro ὅτε.
 Πολιος, δ, *canus.* Tyrst. I, 23. Call. H. in C. 97. *πολιας* supple
 θριξί, *canis capillis.* Theocr. XI, 24. Schol. ad h. l. *πολιον*
αντι του λευκον. οι γαρ λυκοι αιθαλωδεις την χροιαν - - η πο-
λις, αντι τε γεραις και παλαις.
 Πολυδακρυτος, s. *lacrimabilis, lacuosus.* Tyrst. II, 7.
 Πολυδευκης, *Pollux.* Anaer. 29, 32.
 Πολυηρατος. δ, ἢ. *valde amabilis.* Mim. 4, 5.
 Πολυθαλμιος, omnia florescere faciens. Orph. 67, 1. De sa-
 nitate. Nos vertere possimus: *Allbeblüend.*

- Πολυθεστος**, *multum exoptatus*. Call. H, in C. 48. a *θεσσομαι*. Vid. *Hesych.* sub h. v. in primis in *αποθεστος*, ibique *Hemsterh.* Spanheim deriuat a *θεσθαι* pro *αιτησαι*, vt sit *multum exoptatus*. *Hesych.* *πολυθεστος*, *πολυαγαπητος*.
- Πολυμαλος**, (a *μαλον* dor. pro *μηλον*) *malum* et *ouis*, siue *pecus quodlibet*) *multas habens oues*, *heerdenreich* h. e. *praediues*, et de terra si sermo est, *fecundus*, *fertilis*, et *pecora copiose producens*. Pind. 19.
- Πολυμοχθος**, *α, ο, η*. Aristot. 2. De virtute, *η συν πολλω πονω καταται*, quae *multa labore comparatur*, vt optime illud voc. *Koerppen* ad h. l. explicat. Sed nimia arte et adfectione theod. *Ringsal* reddidisse videatur. Verti simplicius forte possit: *mühsam*, *erringbar den Sterblichen*; nam *γεν. βροτ.* docte et exquisite est pro simpl. *θνατοις*, *βροτοις*.
- Πολυναιος**, *α, ο, η*. *multis templis celebratus*. Th. XV, 109. *Tempelverehrte*.
- Πολυπυδακος**, *α, ο, η*. *fontibus abundans*, *quellenreich*. Hom. H. in V. 54. Quoniam permultis fluuiis fontibusque Ida scatebat.
- Πολυφατος**, *α, ο, η*. de quo homines multa fantur, *celeberrimus*, *weitgerriesen*. Pind. 13. Schol. *ο υπο πολλων φημιζομενος και λεγομενος*, *πολυθρυλλητος*.
- Πονος**, *contagium corporis*. Pyth. 66. v. de hoc vocab. quod plures sustinet significatus, quam in vulgatis lexicis commemorantur, *multum disputantem Foesium* in *Oecon.* Hippocr. pag. 523. *Ouid.* *Metam.* XV, 194. de Euphorbo in Pythagoram: *melior natura, quod illic Aetheris est, terraeque procul contagia fugit*.
- Πορειη**, *ης η*. (ion. pro *πορεια*) *curfus*. Procl. 4. *πορεια αιγλησσα βιοτοις* pro *βιος αιγλησσας*, *vita splendens*, i. e. *beata*.
- Πορευω**, *traicio*, *mitto*. Pind. 125.
- Πορος**, *α, ο*. *meatus*, *via*, *alueus*. Pind. 148. Schol. *reddit πορα τοις τε Αλφεις ρευμασι*.
- Πορτις**, *vitula*. Mosch. II, 45.
- Πορφυρεος**, *α, ον*. Meleag. II, 2. de vere, vt et Tibull. III, 5, 4. *ver purpureum*. *Lächelt die liebliche Zeit* (aut vt *Gedicke* vertit exemplo graeco propius: *Purpurzeit*) des Blumenbringenden Lenzes. Quidquid enim pulcrum, amoenum, splendidum est et omnino adspectu delectat, id Graeci et cum iis Latini *purpureum* dicere solebant, cf. et not. ad *Anacr.* 28, 11.

- Πορω poet. pro ποριζω, do. Mosch. II, 39.
- Πορευθης, dor. pro προσελθης, ne occurras. Th. XV, 148.
- Ποτι dor. pro προς, Th. XI, 12. ποττον dor. pro τοτι τον et hoc pro προς τον Th. XI, 1. Bion I, 65. cum dat. ποτι χθονι, in terra. Call. H. in C. 39.
- Ποτιδειν dor. pro προσιδειν, adspicere Th. XI, 20. sc. κατα το vel προς το, weisser ist dein Antlitz, i. e. weisser bist du, als Käs.
- Ποτικρανον dor. pro προσκρανον, & το. pulvinar, Polster, Kissen. Th. XV, 3.
- Πε, fortasse. Meleag. I, 56.
- Πελυμεδιμνος dor. pro πολυμ., epitheton Cereris, frugifera, quasi multos exhibens medimnos frumenti. Call. H. in C. 2.
- Ποχα dor. pro ποτε, aliquando. Th. XI, 68.
- Πραξις, εως, η. successus rerum, euentus. Pind. 136. πρ. Φιλ. glücklicher Ausgang. Saepe etiam fortunam significat. vid. Schmid.
- Πρωτα dor. pro πρωτα, prima. Call. H. in Cer. 20. 40.
- Πραυς, εια, υ. mitis, lenis. Pyth. 6.
- Πραως εχειν, leniter, patienter ferre, sustinere. Pyth. 24. vbi v. not. et εχω. πραως φερειν, leniter ferre. Pyth. 18.
- Πρεμων, & το. rannus. Mosch. III, 48.
- Πρεπει, decet. Pyth. 19. Anacr. X, 10.
- Πρεσβυς, υος et εως, ε, senex. πρεσβυστα dor. pro πρεσβυστη, augustissima, honoratissima. Ariphr. 1. Verehrungswürdigste. Hes. πρεσβυτατη· εντιμοτατη. De hac huius voc. potestate (quam L. Bos iam in etymo animaduertisse sibi videbatur, cf. Lennep Etymol. p. 814.) abundanter agit d. Arnaud in Animaduerss. Critt. p. 87. sqq.
- Πρηξεις ion. pro πραξεις 2. perf. fut. 1, a πρησσω ion. pro πρασσω, facio. Pyth. XI, 26.
- Προιαλλω, praemitto. Mosch. II, 21, vbi pro simpl. ιαλλω, mitto, senden, positum est.
- Προιηται dor. pro προιησι emittit, ministrat a προιημι. Theocr. XI, 48.
- Προξ, οκος, ο, η. hinnulus, ceruus. Hom. H. in V, 21. Hes. προκας· ελαφους.
- Προπεινω vid. ad Anacr. IV, 3. Pindari Scholiastes in Olympi-
cis προπεινειν, ait, εστι κυριως το αρμα τω κραματι, το αγγειον
καριζοσθαι: vti Vrsinus in annot. in Anacr. fragm. pag.
321. laudauit: et proprie is dicitur προπεινειν, qui vinum,
Y 5 quod

- quod in patina, phiala est, summis labris delibat, idque alii ebibendum tradit, quod quidem signum erat honoris, (vid. *Dan. Heins.* ad *Silium Italic.* II, 301. et *Fischer* ad loc. *Anacreontis*) atque hodie adhuc hospitibus interdum est sollemne, *zubringen*, *zutrinken*. Adde *Langbain* ad *Dionys.* *Longin.* de *sublim.* sect. 32. p. 172. *Toll.* Sed in l. I. *Anacr.* et *ibid.* IX, 29. nihil est nisi simpl. *trinken*.
- Προς* cum genit. idem saepius, quod *παρα*, *ὑπο*, *α*, *ab*, *Sol.* 3. *Hes.* et *Suid.* *προς αὐτῶν*: *παρ' αὐτῶν*.
- Προς ἀνδρὸς δειλῶν*, conuenit stolido homini, pertinet ad stolidum hominem. *Pyth.* 28. Cf. de usu huius praepos. *Viger.* de *Idiotism.* C. IX. sect. 8.
- Προσδεχομαι*, excipio, admitto. *Pyth.* 40. ubi est orationis inuersio poetis utriusque linguae usitatissima pro *ὑπὸν μάλα κλον προσδ*.
- Προσπιπτω*, accido, incido. *Pyth.* 22.
- Προφαντος*, ὁ. conspicuus; *Φανερὸς*, εἶσοχος. *Schol.* *Pind.* 187.
- Προφερω*, profero. *Pyth.* 64. alias quoque *antecellere*, ut apud *Theocr.* XII, 5.
- Προφρων*, onos, ὁ, ἡ. beneuolus, propensus, *gütig*, *freundlich*. *Ariphr.* 4.
- Προχάνα*, praetextus. *Call.* H. in C. 74. a *χαίνας* dicere apud tragicos.
- Προχον*, ης, ἡ. ostium, quo fluuius in mare effunditur. *Mosch.* II, 31.
- Πρωτα*, primum. *Pyth.* 1. Adiectiua neutro genere loco aduerbiorum ponuntur, *πρωτίστα*, *primum*. *Pyth.* 10.
- Πτελια*, ας, ἡ. ulmus. *Call.* H. in Cer. 28.
- Πτερον*, α, το. ala. *Anacr.* IX, 32.
- Πτερυξ*, γος, ἡ. ala. *πτερυγεσσι* ion, et poet. pro *πτερυξι*, dat. plur. *Bion* I, 85.
- Πτολις* poet. pro *πολις*, uis. *Bion* I, 36.
- Πτοαω*, perterrefacio, *erschüttern*. *Sapph.* 2, 6.
- Πτωω*, proprie *spuere*, ut *Call.* H. in Cer. 6. Sed *Th.* XV, 133. est *spumare*, *schäumen*, *auffschäumen*.
- Πτωχεω*, inops dego, mendico. *Tyrt.* I, 4. *Schol.* ad *Aristoph.* *Plut.* 548. ἡ πτωχεια κατὰ τὴν τῆς κτήσεως ἐκπτώσιν.
- Πυθμην*, ενος, ὁ. fundus. *Solon.* 20. De mari; der des wogenden wilden Meeres Abgrund aufwühlt.
- Πυκαζω*, 1) *κορονο*. ita enim *Hesych.* *πυκαζε*: *καλυπτε*, *στεφανε*, *πυκνε*. vide etiam *πυκαζεσι* apud eundem pag. 79. ibique

que interpret. 2) contego, redimo, orno. Anacr. IV, 15. ubi est: *tempora rosas siue roseis coronis cingere*; Mich vielmehr, weil ich noch lebe, salbe und um meine Schläfe winde Rosen.

Πυματον, *postrema*. Bion I, 45.

Πυρ Anacr. 29, 35. de colore rubeo; vid. ibid. ad v. 20. Hinc πυρρός, *rufus*, de quo confer voc. ξανθός et Salmas. eodem loco excitatum.

Πυριδρομος, α. idem quod πυριβρομος, ignem i. e. splendorem emittens et circumfundens, *Strahlenverbreiter*. Orph. 7, 11. de Sole.

Πυρω, *incendo*. Anacr. X, 15.

P.

Ψαδινος, *gracilis, mollis*. Th. XI, 45. Schol. ψαδινον, το επιμηκες και λεπτον.

Ψαινω, *perfundo*. Bion I, 77.

Ψεζω est poet. vocab. et sollemne de sacrificiis, *facio*. Pyth. 3. Sic apud Hom. Il. α, 140. dicit *ιερα ψεζας*. 315. 147. β, 440. Porphyr. de abstinent. (quem excitat Hemsterh. ad Lennep Etym. p. 846.) II, 59. ο ήμεις νυν θυσια λεγομεν, ερδειν ελεγον οι παλαιοι. Ψεζειν enim per metathesin et addito σ ψεδσω) ex ερδω est fictum. 2) ago, *facio*. Pyth. 42. Cleanth. 18. ubi reddi debet *begehen, anrichten*.

Ψηδιος ion. pro ψαδινος, *facile*. Hom. H. in V. 39.

Ψιγιον proprie comparatiuus a ψιγος, η, ον. *durius*, magis horrendum, *schrecklicher*. Mim. I, 2. Hesych. ψιγιον. φοβερωτερον, χαλεπωτερον.

Ψυ, ψινος, η. *nasus*. An. 28, 22. et ψις Th. XI, 33. vtramque formam a stirpe quodam antiqua ψινος descendere, facile adparet.

Ψοδινος, *roseus*. Anacr. 29, 18. ubi v. n.

Ψοδοκτυλος, α, ε, η. Mim. 4, 3. De aurora roseis digitis formosa. Reddi possit: *die rosengefingerte Aurora* vel, si hoc non placuerit, *Aurora mit rosigen Fingern*. Epitheton Aurorae maxime Homero familiare, de quo vid. Ernesti ad Il. α, 477. et Schol. ad Odyss. β, 1. Neque vero adstipulari possum viro illi magno ibi adfirmanti, huiusmodi vocabula in linguam vel latinam, vel vernaculam non debere transferri, sed vniuersam pulcritudinem cum proprietate alicuius partis cogitari; quasi nobis fingere animo possumus

finus illam pulcritudinem sine adminiculo linguarum vernacularum, quarum ope res, maxime quas sensibus percipimus, forma quadam quasi indutae oculis et menti obii-ci debent.

Ῥοδοπαχὺς, εὖ, ὁ, ἡ. Hom. H. I, 6. *Ἦως ῥοδοπαχ.* Aurora roseis vlneis spectabilis et formosa, *die rosenarmichte Eo.* Poetae enim eas pulcritudinis partes solent notare, quae maxime conspicuae sunt. Atque in femellis pulcras teretesque vlneas in primis admiramur atque amamus.

Ῥεθίος, ε, ὁ, ἡ. *cum impetu ruens*, plane vt Horatianum illud Od. III, 4, 57. *ruentes, Stürmer.* Orph. 18, 6. vbi poeta respicit ad Gigantes et Titanas.

Ῥοῖζος, ε, ὁ. *impetus.* Orph. 18, 10.

Ῥοῖζωτήρ, ηρος, ὁ. *strepitum et stridorem edens*, *rauschend, braussend.* Orph. 7, 6. De sole quasi ob strepitum, quem currus solaris, velox cursus efficit. Idea docta, magnifica et audax.

Ῥοπα, ας, ἡ. dor. pro *ῥοπή*, proprie *libramen, libramentum, das Gewicht.* deinde poet. pro eo, qui aliquid librat. Nemesis dicitur vitae *ῥοπή*, quatenus hominum res gestas et vitam quasi ponderat. Mesom. 1. *die du das Leben wägst.*

Σ.

Σαγηνευσαν dor. et acol. pro *σαγηνευσαν* h. e. *σαγηνευσσαν*, et hoc *κατὰ χρόνον ἐναλλαγήν, σαγηνευσσαν.* Sapph. I, 19. vbi v. n. Hefych. *σαγηνευσεν* * *ἤρνευσεν, αἰχμαλωτίζειν, ἢ ἄλιευεν.*

Σαινῶ, Hom. H. in V. 70. *σαινόντες*, *adulantes, blandientes, schmeichelnd.* Canes et alia animalia, dum caudam blande moueant hominibusque adludant, proprie dici *σαινεν*, *ὑποσαινεν*, animaduertit *Valcken*, ad Eurip. Hippolyt. p. 256. Aelian. H. V. lib. XIII, 42. *μελιτᾶσον κυνιδιον εσαινε.* cf. et *Lenner* Etymol. p. 861. Ceterum notare debent studiosi in illo Homeri loco suauem fictionem ferarum bestiarumque aduentum Deae sentientium.

Σαμφυχον, ε, το. *amaracum, Maioran.* Mel. I, 11. Hef. *σαμφυχος* * *πλειστη γινεται εν Αιγυπτῳ* — *αλλοι δε Μαραθον*, (sed omnino cum interpret. quos vide, ibi legendum *μαρακον* vel *Αμαρακον*) *καλεσιν αυτην.*

Σαω poet. pro *σωζω*, *feruo.* Pyth. 66. Call. H. in Cer. 135. est *σαω* imperat. praef. act. dor. pro *σαασε, σαου, σαω*, vel per *αρωσορεν* pro *σαωζε* a v. *σαωζω.*

ΣΑΤΙΝΗ

Σατιρα, ἡ, ἢ. *plaustrum*. Hom. H, in V. 13. Hes. [σατιραῖ' αἰ
ἀμαξαι.

Σεβασθαι, *venerari* Pyth. 2. de iureiurando, et verbum hoc
in schola Pythagorae fuit vsitatissimum, v. Marcil.

Σειω, *movēo*, *vibro*, *rühren*, *regen*. Anacr. 22, 3.

Σελινον, ἡ, το. *apium*, *Eppich*. Mosch. III, 107.

Σουμοα, *concolor*, *moveor*, inde, vti iam Homerus vsurpauit,
eo, sed motum et celeritatem inuoluit. Callim. H. in
Cer. 34.

Σιμβλον, ἡ, το. *alveare*. Th. 19, 2.

Σιτος, *frumentum*, *σιτον*, *panis*. Pyth. 33, apud medicos ve-
teres qui sit vsus, docet *Foesius* oecon. Hippocr. sub h. v.

Σκαπτον dor. pro *σκηπτρον*, *sceptrum* et metonym. *regnum*.
Pind. 19.

Σπεδάζω, *dissipō*. Anacr. 4, 18.

Σκη ion. pro *σκια*, *umbra*. Anacr. 22, 1.

Σκοπος, ἡ, ὁ. *custos*. Pind. 86. *Des Olymps Wächter*. Doctus
poeta sic deos vocat, quia illi coeli perpetuo inhabitant.

Σταδος dor. pro *στήδος*, *bas*. *pectus*. Bion I, 5.

Στερον, το. *pectus*. Tyrta II, 33.

Στεφανη, *corona*, ὅρα ἢ *circuitus calathi*. Mosch. II, 55. At-
qui Herodot. VII. p. 562. Thessalia, inquit, *εἰσι περι-
στεφανώται*, montibus circumdata, ad quem locum vid:
Wesseling; qui etiam p. 674. docet, *στεφανος* et *στεφανη*
dicere Graecos; de reliquo vsu huius vocabuli v. *Hesychi*.
f. h. v.

Στηρίζω, *firmiter sto*. vid. ad Tyrta. I, 32. et *Ernesti* ad Hom.
II. φ, 241. Homerus II. v, 56. aliisque locis ipse explicat
per *εστειμεναῖ κρατερωῖς*. v. *Klotz* ad loc. Tyrta. qui etiam
elegantem locum ex Orphei Argonaut. 254. laudat.

Στιβας stratum ex herba et floribus congestum, *Blumenla-
gey*. Bion I, 69. v. Schol. ad Theocr. XIII, 34. Respi-
cit poeta, vti ex Adoniazulis Theocriteis patet, ad le-
ctum funebrem, in quo imaguncula, caelum formosum-
que Adonidem referens, ipsius festo poni solebat. Pollux
VI. segm. 9. refert *στιβιδας* ad ea, in quibus accumbere
solemus. *Hesychi*. *στιβας* ἀπο βλαβδων καὶ χλωρων χορταν
στρωσις καὶ φυλλων, ἢ χαμαικοιτη. *Schwebelio* ad Bion. I.
mem. adnotante respondet Latihorum *toro*.

Στιχων, *vado*, eo, Mosch. II, 115. vbi *εστιχωντο* est imperf.

- ἰον. pro ἐστιχωντο, significat comitari, geleiten. Hes. ἐστι-
 χουοντο· επορευοντο. ηκολαδουν. ειποντο στοιχηδον.
- Στολιζω, amicio. Anacr. 28, 29. vid. Fabr. ad h. l. Thom.
 Magist. p. 370. Perizon ad Aelian. V. H. III, 24. Stola
 enim apud Graecos de toto ornatu cultuque corporis
 dicitur.
- Στοναχω, genio. Hom. H. in V. 253. Köppen super h. l. in
 additamentis ad Anthol. graec. P. I. p. 190. ita scribit:
 Ich verbinde so: ν. ο. στοναχιώστε εζον· μοι τατο μετ' αθαν;
 nun werden keine Klagen mehr erschallen, so, daßs man
 mir dieß vorwürfe; d. i. so lange ich noch keinen Sterb-
 lichen geliebt hatte, that es auch den Göttern weh, daßs
 ich sie alle zur Liebe der Sterblichen zwang. Sie iam-
 mertem und machten mir Vorwürfe darüber. Nun da ich
 ihnen gleich ward, also ihrer nicht mehr spotten kann,
 nun werden sie nicht mehr klagen, mir auch keine Vor-
 würfe mehr machen. Daßs die Götter sich einander gern
 neckten, sieht man aus Ilias IV, 5. f. f.
- Στονοεις, εσσα, εν. gemendus, tristis. Hom. H. in V. 153. de
 sagittis Apollinis, quae maxime in morte acerba sic ad-
 pellatae sunt. Sensus ibi: si et mors repentina me ere-
 ptura esset.
- Στρενγομα, paullatim deficio, tabesco. Call. H. in C. 68. vbi
 v. not.
- Στυγω, odio persequor, hassen, verwünschen. Orph. 67, 6.
 De valetudine, quam Orcus odit. Redd. Dich hast nur al-
 lein der immer verschlingende Hades.
- Στυγνος, η, ον. Bion I, 53. de Plutone, tristis, morosus, hor-
 ridus, schrecklich. Theocr. 30, 3. de capillis turbatis
 mortui Adonidis, aufgesträubt.
- Συλευω, spolio, praedor. Th. 19, 2.
- Συμπαισδεν dor. pro συμπαιζειν, colludere. Th. XI, 77. cf.
 Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 349.
- Συναδωρω τιμι, ludo cum aliquo. Mosch. II, 30.
- Συνευος, α, ο, η. 1) qui cum altero in eodem lecto cubat,
 Schlafgefelle. Anacr. X, 13. 2) coniux. Pind. 143.
- Συνοιχειν, cohabitare. Anacr. X, 10. cf. Triller Obs. critt.
 p. 296.
- Συνοπαδος, α, ο, η. comes. Pyth. 59.
- Συνοφρος Anacr. 28, 16. vbi vid. not.
- Συρισδεν dor. pro συριζειν, fistula ludere. Th. XI, 37.

Συσκιαζω, obumbro, obtego, beschatten. Anacr. IX, 32. Hesych. συσκια· συνδενδρα.

Συστασις. Pyth. 51. Hierocles interpretatur συνταξιν τε όλη, constitutionem totius naturae, uniuersitatis.

Συτο sing. plusquamperf. pass. ion. pro εσεσυτο vel εσεσευτο, a συω, unde σεω, feror, ruo, hinfliegen, quod vid. Pind. 32. Schol. expl. ώρησε.

Σφυσσω dor. pro σφυσω, doleo, dolorem efficio, schmerzen. Th. XI, 77.

Σχεθεμεν dor. pro σχεθειν, habere.

Σωρηδον, coaceruatim. Erin. I, 5. Hes. expl. per συστημα σεωρενμενον, et in notis ad hunc Hesychii locum Photion in Lex. MS. exponit per όμς.

T.

Τακομαι dor. pro τηκομαι, tabesco. vergehen, dahinschwinden. Mosch. III, 76. Call. H. in Cer. 93. Τακηση fut. 2. pass. a τηκω liquefacio, schmelzen. Anacr. X, 16. Vbi obferuent studiosi, opinionem fuisse veterum, adeste deos statuis suis eosque destruendis ipsorum imaginibus aut statuis posse laedi.

Ταλαρος ανθοτοκος, corbis, calathus flores recipiens, Blumenkorb. Mosch. II, 34. ταλαρος dor. pro ταλαρις. Theocr. XI, 73.

Ταλικος, tantus. Bion VIII, 4.

Ταμισος coagulum, Molke. Th. XI, 67. v. interprett. ad Hesych. sub h. v.

Τανκος, longus. Mosch. II, 120.

Τανυσιπτερος, α, ό, ή. i. q. τανυπτερος, expansis alis volans. De dea Dice, Nemesis comite. Mesom. 18. Die mit ausgespannten Flügeln (ομβριμαν) herbräufend. Sublimi hac idea haud dubie terror, qui anteit iustitiam, et poena eam sequens significatur.

Ταρσος Mosch II, 60. est cauda pauonis in cratis figuram quasi expansa. ταρσων αναπλ. ausgespreitet den Schweif; sed v. 61. ταρσοι sunt extremitates alarum. Hes. ταρσοις· πτεροις ακροισ.

Ταυτα et τοιαυτα ad Pyth. 36.

Ταχυποτμος, ό. cito moriturus, schnell verwelkend. Pind. 107.

Τε et γε. Pyth. 14. Τε-και seruit duobus membris connectendis et redditur cum tum, et et. Anacr. 9, 24.

Τεθνακε

Τεθνηκε dor. pro τεθνηκε 3. perf. act. a θνησκω, μορτιον, Bion I, 76.

Τεθναμενας dor. pro τεθνακας inf. praef. a τεθνημι obsol. pro θνησκω, μορτιον. Tyrst. V, 1.

Τειρω, uexo, adfligo. τειροντι dor. pro τειρασι 3. plur. praef. Bion I, 22.

Τελεθω vocab. poet. sum. Tyrst. I, 12.

Τελεισθω perficitor. 3. sing. imperat. praef. pass. a τελεω, finio. perficio. Pyth. 24.

Τελεται εγρησισοι Procl. 7. sacra arcana, quae excitant mentem, i. e. ad sublimiores cogitationes virtutesque reddunt propensioem, Geisterhebende Opfer. cf. ad h. l. die Biblioth. der alten Litter. und Kunst. Tom. II. p. 20.

Τελθος dor. pro τελος, debitum, merces. Call. H. in Cer, 78. vid. Hesych. f. h. v.

Τελλομαι, sum poet. Pind. 121. Gediche redd. wenn Cyprias holde Gaben dich rühren.

Τελος alii substantiuo iunctum inseruit periphrafi. Mim. 3, 9. τελος ωρης pro ωρη, iuuentus, vt τελος πολεμου pro πολεμος.

Τεμενος, eos, το. templum. Hom. H. in V. 59. i. q. αλος, lucus ibid. 268. Antiquissimis temporibus hoc v. obseruante Hemsterhusio in Lennepii Etym. p. 965. denotabat agrum separatum et viris eximiiis atque illustribus propter summa in patriam merita dicatum. Quoniam deinde ea aetate vota et sacra diis nondum in templis offerebantur, hoc in τεμενεσι i. e. in separatis et ab aliis seiunctis locis fiebat, vbi nihil esset nisi ara e caespite viuo exstructa. Hinc quicumque locus, vel ager, vel lucus, numini cuiusdam consecratus omnino τεμενος dicebatur, quem significatum h. voc. saepissime apud Herodotum obtinet, e. gr. Lib. II, 112. vbi disertè scriptor narrat εν τω τεμενει fuisse τα Πρωτεος ιρον. Lib. VII, 197. mentio fit loci sacri, qui ιρον αλος et τεμενος dicitur, vbi vid. Larcher cf. et Wesfeling ad Herodot. IX, 116. pag. 744. Denique etiam fana et templa ipsa nomine τα τεμενεος nuncupata. Secundum haec obseruata, quae animaduertit interpretes ad Archaeolog. Graec. Potterianam Vol. I. p. 462. emendarè debent. Etiam templum Latinorum de loco auguri vel auspicii causa quibusdam conceptis verbis finito adhiberi nota res est; deinde omnino de rebus consecratis vsurpatur

tur. Bene Hesychius: *τεμενος*· πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος
τινὶ εἰς τιμὴν, ἢ ἕρον καὶ βωμὸς, ἢ ἀπονεμηθεὶς ἢ θεῷ ἢ βασι-
λει· (sc. κυρίον) et *τεμενη*· ναοὶ. ἀλλοί· ἢ τὰ ἀφωρισμένα
κατὰ τιμὴν χωρία.

Τεος, α, εν, *tuis* dor. pro *σος*, η, εν. Call. H. in C. 99.

Τεους voc. Dor. rarius pro *σου*. Th. XI, 25.

Τερην, ὁ, ἦ, το *τερην*, *mollis, tenuis*: *Τερεῖνα* foem. est voc.
poet. Anacr. 4, 1.

Τερπιεραυνοσ, α, ὁ. proprie qui fulminibus delectatur. Epi-
theton Iouis apud Homerum, *der Blitzeschleudernde*. Hom.
H. in V. 36.

Τερπνοσ, *suavis, iucundus*. Pyth. 31. τα *τερπνα* Anacr. XI,
10. vim habet aduerbii, *iucunde* i. e. *laete ludere, iocari,*
frölich scherzen. Το *τερπνον* Mim. 2, 1. *lactitia, Freude*.

Τερπω, *delecto*, med. *τερπομαι*, *delecto me*, i. e. *delector,*
gaudeo. Mim. 2, 8. ihn (senem) reizt nicht der Anblick der
leuchtenden Sonne.

Τεταται perf. pass. a *τανω* vel potius a forma antiqua et ob-
soleta *ταω*, *extendo*. Theocr. XI, 32.

Τετευχατο ion. pro *τετευγμενοι* ησαν, a *τευχω*, *fabricor, bil-*
den. Mosch. II, 43. ab eodem verbo est *τετυγμενη* v. 44.
part. perf. pass. pro *τετευγμ.* vel potius a forma alia re-
gul. *τυχω* vel *τυκω*. ab eadem etiam est plusquamperf. pass.
ετετυκτο ibid. v. 47.

Τετραβαμων, ονοσ, ὁ, ἦ. proprie *quadrupes*. Hes. *τετραβαμο-*
νοσ· *τετραποδοσ* Epith. Horarum seu quatuor temporum,
in quae annus diuiditur, et quorum vicissitudines suauiter
cum saltatione comparare veteres solent. Orph. 7, 5. Be-
ne Tobler: in ihrem verschlungenen Tanze,

Τηλαυγησ, εσ, *lucidus*. Hom. H. I, 13.

Τημοσ, *tunc*. Mosch. II, 6.

Τηνον dor. pro *εκεινον*, illum. Bion VIII, 7.

Τηνοσ dor. pro *εκεινοσ*, ille. Bion I, 11. 76. saepius. Call. H. in
C. 12. 117. cf. *Maittaire de Dial.* 197. A. B. εκ *τηνω* dor.
pro *εκεινω* sc. *χρονοσ*, *ex eo tempore*. Th. XI, 29.

Τι fere. Th. XI, 3. vid. *Ernesti* ad Xenoph. Mem. Socr. I, 1.
et *Paw* ad Anacr. p. 113. τι ita restringere, minuere,
temperare, ait, vt nulla alia voce id similiter fieri possit.
Saepius intendit vt Th. XV, 23. *χοσ* καλ. τι, *gar was*
schönes. ibid. v. 83, *σοφον τι χοσ*. doch ein geschicktes Ding.

Τιθεω f. **τιθημι** idem saepissime apud Graecos, quod *ποιεω*, *πορομαι*, *facio*, *efficio*, *reddo*, *nuto*. Mim. I, 9. 2, 6. 10. Solon. 22. 53. Anacr. 9, 36. Call. H. in Cer. 24. *τιθεναι ψυχην εκθραν*, *vitam contemnere* Tyrt. II, 5. cf. *Potter* ad Lycophr. v. 1176. Stephan. in Thes. Ling. Gr. p. 1472. illum significatum minus frequentem esse ait: at vero praeter exempla a Stephano et a nobis allata, alia in promptu sunt. Theocr. XVI, 45. *θην' ονομαστους*. id. 24, 107. *αιδου εθνε*, *cantorem eum fecit*. Ael. Var. Hist. XIII, 6. ab init. *ταυτ' εγω θησω καλωσ*, *haec ego curabo recte*, Eurip. Hippol. 521. etc. Solon. 45. *θροθαι φειδ. ουδεμ. ψυχ.* elegantius dictum pro vulg. quod e. gr. Tyrt. I, 14. occurrit *ψυχων* i. e. poet. *ψυχης, μη φειδεσθαι*. Cleanth. 19. *αριθροθεναι* elegantius dictum pro *αριθρευ*, *componere*, *imordnen*.

Τιμων (dor. pro *τιμην*) *επιφροισα χαρις*, Gratia, quae narrationibus auctoritatem adfert, facit, vt narrationes habeamus veras. Pind. 50.

Τιν Theocr. XI, 29. 39. 55. 68. saepius, dor. pro *σοι*. vid. *Maittaire* de Dial. p. 195. et *Gregor. Cor. de Dial.* pag. 122. ibique *Koen*.

Τινασσω, *vibro*. Tyrt. II, 25. *concutio*. Orph. 16, 7. 18, 3.

Τιπτε poet. pro *τιποτε*, *cur*. Bion VIII, 2.

Τις 1) vim habet intendendi. Anacr. 9, 24. 2) *quisque* Tyrt. II, 29. Callin. 5. 9. saepe refertur ad eos, de quibus ante actum est, vel quos adloquimur, e. gr. Hom. II, β, 39. *Αλλα τις εγγυσιων*, *vos igitur propius accedite*; Köppen interpretatur: *ieder geh' in die Nähe, mit langem Spiesse verwund' er'viele, und mit dem Schwert tödt' er den feindlichen Mann*. Hinc non raro pluralis ponitur post *τις*, si habere potest vim pluralis, vid. Xenoph. Mem. I, 2. pag. 28. ibique *Ernesti*. 3) *Τις εμι*, *valeo*, *sum in dignitate*. Theocr. XI, 79. frequens loquutio apud Graecos, cf. *Kypke Obs.* p. 274. sq. Tom. II. *Iac. Elsner* in *Obs. sacr.* p. 387. et *Wolf* in *Curis philol. et critt.* in *Aëta Apost. V.* 37. 4) cum coniunctiuo saepe ita solet poni, vt vim habeat particulae nostrae *man*. An. 29, 16. *ινα τις* etc. *dass man sich vor ienen fürchte*. Sic quoque occurrit v. gr. Herodot. III, 122. VII, 6. 10. IX, 94. Suppleri forte tunc possit *πας*.

Τιτρωσκω, *vulnero*, *stechen*. Anacr. 40, 3.

Τιω,

Τῶ, *luo, poenās do.* Sol. 29.

Τλημων, *onos, ὁ, ἦ.* miser. Pyth. 55.

Τοι vid. ad Pyth. 24. haud dubie proprie est antiquus dat. pro τῷ, vnde ducenda significatio pro τῆστω, vel τῷ ὄντι, ideo, *quare.* Solon. 63. Sic Tyrt. I, 11. Drob hat denn (ενθ' ἔτως) keine Schönheit der irrende Krieger. cf. Hoo-geu. de Part. pag. 749. ed. Schüz. Aristot. 18. τοι γὰρ, darob. dor. pro σοι Pyth. 26.

Τοιον i. e. τῶσον γὰρ, *nam talem, denn einen so großen.* — Cleanth. 9. Aristot. 6. Hoc voc. vt Latinorum *talis et tantus* interdum simul causam particularem (γὰρ) intra se complectitur. cf. Ill. Heyne ad Virg. Aen. V, 404. var. lect. et Cludius ad nostr. loc.

Τοκα, *tunc.* Bion. IV, 11.

Τορος, α, ὄν. Mel. I, 7. ὕμνοι τοροὶ *sunt carmina sonora, die volle Narcisse des lauten Menalippidischen Liedes; nihil amplius.*

Τοσσαδε, *aduerbium pro nomine. τοσατοῖς νικηφοροῖς, tantis victoribus,* expl. Schol. Pind. 186.

Τετακίς, *tunc.* Call. H. in C. 33.

Τραχηλος, α, ὄ. *collum.* An. 28, 27.

Τρεμω, *tremo, horreo.* Call. H. in C. 111.

Τροχος, α, ὄ. *rota,* Anacr. 4, 7.

Τρυφερος, α, ὄν, *tener, mollis.* Anacr. 28, 26.

Τυ dor. pro συ, tu. Bion I, 93. Mosch. I, 24. 26. etc. Pind. 135.

Τυραννος, *dominus.* Anacr. 9, 17. Hoc enim voc. antiquissimis temporibus non aeque inuidiosum, ac sequentibus fuit. cf. Snakenb. ad Curt. I, c. 10. fin. Fuller misc. sacr. I. 12. Bos in ind. Cornel. sub h. v. *Etymologus col.* 772. i. Τυραννον δε οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλεως εἶπασαν· ἐσθ' ὅτε δε καὶ τον τυραννον βασιλεα ελεγον. cf. Lennep Etymol. p. 1013.

Τυτθον 1) *parum.* Bion VIII, 3. *parumpèn, paullum* Bion I, 45. neutrum pro aduerbio.

Τυτθος vid. ad Mosch. I, 19.

Τυχη, *fortuna, fors.* Pyth. 17. vid. etiam δαιμων.

Τῷ Cleant. 6. pro τοι, *hac re, darum.* Hesych. τῷ δια τῆστω.

Υ.

- Υγεια, α, ας, ion. ης, valetudo, ἡ περι σωμα, periphrasis, valetudo corporis. Pyth. 32.
- Υγρος An. 28, 21. lubricus, mollis, flexibilis, lieblich-schmachtend: sic medici vett. ὑγρον σωμα vocant. v. Foesii Oecon. Hippocr. p. 632. sub v. ὑγρ. Winkelmann in der Geschichte der Kunst ed. 1776. p. 301. hoc voc. pulere explicat et exponit: das Schmachtende und Liebäugelnde in den sanftgeöffneten Augen. Alciph. I. ep. 28. τανερον βλεπεις βλεμμα, ibique Bergler; Klotz ad Tyrt. p. 114. 115. Pareum et Burmann ad Quint. XI. 3. p. 1015.
- Υμνος carmen. Anacr. 9, 12. vbi v. not.
- Υπαρ, somnium verum, ein wahres Gesicht. v. ad Mosch. II, 17.
- Υπεδεκτο 3. sing. plusquamperf. dor. et poet. pro ὑπεδεκετο, ab ὑποδεχομαι, suscipio. Mosch. II, 26.
- Υπερτε, desuper, supra. Anacr. 29, 34.
- Υπεροπλος, α, ο. insolens aut seuerus, audax (sic Horat. paupertatem dixerat seueram, audacem) Pind. 90. Gedichte vertit: da ergriff den Stolzen die Rache mit schergewapneter Faust.
- Υπερωφιον, superior aedium pars. Mosch. II, 15. vid. Hesych. et du Port Gnomolog. Hom. pag. 61.
- Υπνον μοχθειν Bion I, 73. vbi v. not.
- Υπο, 1) sub, ad, cum adcusat. Anacr. 4, 16. vbi v. Barnes. 2) eum, Dionys. H. in Apoll. 9. cum datiuo.
- Υποβλεπειν, limis et iratis oculis adspicere. Call. H. in C. 51. cf. Dorville ad Charit. p. 506.
- Υποδμαομαι, subiugor. Mosch. II, 93. ibid. 75. de telis Veneris, vulnerare, verwunden.
- Υπονυσσω, clam pungo. Th. XIX, 3.

Φ.

- Φα dor. pro εφη, dixit, a φημι. Call. H. in C. 46. Φαντι dor. pro Φασι ibid. 53.
- Φαανθεν visae sunt, comparuerunt. Mosch. II, 3. poet. pro Φανθεν, et hoc ion. ac boeot. pro εφανθησαν, 3. pl. a. 1. pass. a Φαινω.
- Φαιδρος, α, ον, hilaris, laetus. Mosch. 97. vbi oratio sic sup-

supplenda et struenda videtur: ὁ πρῖν (ἢν κατὰ τὸ) ἰδεσθῆναι
 Φαίδρος συν ὀμῆ. μῆδ. aus dessen freundlichem Auge sonst
 Frölichkeit blickte.

Φαίδρονω, abluo, nitidum reddo. Mosch. II, 31.

Φάμεν dor. inf. a Φημι, dico. Pind. 55.

Φαος, εὐς, τὸ, dies. Call. H. in C. 83. poet. oculus. Mosch.
 2, 4.

Φάρμακον, ε, τὸ, remedium. Th. XI, 1. vocabulum μῆσαν est,
 ac modo venefica et incantationes, modo medicamina signi-
 ficat. Prioris significatus est apud Bion. fragm. I, 2. ad
 quem I. v. Schwebel. vid. etiam Schol. ad nostr. loc. Theocr.
 et Th. Magistr. p. 883. Obseruante Hensterhusio in Len-
 nep Etymolog. p. 1046. Φάρμακον proprie notat succum,
 atque adeo succum coloratum ad medicamen adhibitum, ex
 herbis expressum; nam et herbae, et maxime quidem flores,
 vocantur quoque Φάρμακα, propter varios scilicet colores.
 Solebant veteres tela inspicere veneno, quod apud omnes fe-
 re populos fuit in vsu. Itaque et Φάρμακον pro veneno di-
 ctum fuit, quo sagittae vngbantur. In genere notat
 medicamen vel salutare, vel noxium.

Φυγὸς vestis longior, quae aliis superinduebatur, de virili
 non minus quam muliebri vsurpatur, et Bion I, 3. 72,
 quia tribuitur Deae, purpurea esse debet. Hes. interpre-
 tatur ἱματιὸν περιβολαῖον, vbi vide interpretes; cf. quoque
 Manso ad h. I. et Alberti laudat Schol. ad Hom. II. β, 43.
 (vbi quoque consules Eustath.) et Schröder de vestitu mu-
 liebri Hebr. p. 273.

Φασκεν 3. sing. impf. ion. verb. Φασκω poet. pro Φημι αἰο,
 adfirmo, Mosch. II, 12.

Φεβομαι, alor, gefüttert werden. Mosch. II, 80. μεφ. refe-
 rendum ibi ad σταδμῖς.

Φερολβιος, ον. felicitatem adferens, Glückbringerinn. Orph.
 67, 2.

Φθονερος, α, (ion. pro η.) ον. inuidiosus, malignus. Anacr.
 29, 38.

Φθονον (Hierocles interpretatur μεμφω) ὅποσα ισχσι, quae-
 cunque reprehensionem habent, quae reprehendi possunt.
 Pyth. 36. Per μεμφω quoque reddit Eustath. ad Hom.
 Odyss. α, 63. Marcilius rectius malit interpretari in-
 uidiā.

Φιγρωτερος, splendidior. Th. XI, 21. vbi v. not. Nec vsu
 loquen-

loquendi, nec etymo, nec ipso denique sententiarum nexu h. l. alia significatio admitti posse adparet. Sed aliam omnino rem debuerat eligere poeta, quacum compararet Galateam. *Vna certe immatura et ex ore Cyclo-
pis amantis, quamvis non adeo limati et politi, in vicini-
tate casei, ovis et vituli, rerum bonarum et gratarum
sensum boni pulcrique mihi quidem laedere videtur.* Ety-
mol. c. 793. 24. *παρου το Φαος, Φαρος, τροπη τξ ε εις ι,
και υπερεδραει, Φαρος,* quamvis hanc deriuandi rationem
incommodiorem sibi videri fateatur Scheidius ad Lennep
Ety. p. 1061.

Φιλάρια dor. pro Φιληρμα, ατος, το. *asculum.* Bion I, 12.

Φιλαφουχεν *vitam amare, vitae rationem habere.* Tyrt. I, 18.
vbi v. Klotz.

Φιλαν 1) *ofeulari.* Th. XI, 55. 2) *solera* Pyth. 16. de quo
Graecismo vid. Vechner. de Hellenol. p. 402. ed. Heu-
finger. Et Latini hanc loquendi elegantiam imitantur, v.
gr. Horat. III, 5, 29. Nec vera virtus, quum semel exci-
dit, curat reponi, vbi v. Iani.

Φιλνυματος, ε, ο, η. *humorem, liquorem amans;* epitheton
Solis, vel quia mari immergi, vel quia, quod magis
placet, terrae humores adtrahere credebatur, *Wasserauf-
zieher.* Orph. 7, 16.

Φιλος, *fulis.* Tyrt. I, 30, 25. Bion I, 18. *meus.* Pind. 6. Vel
ex Homero est notissimum, hoc adiectiuum saepe subire
potestatem et vim pronominis substantiui, Th. XV, 143,
144. *benignus, amicus, freundlich, huldreich.*

Φιλτρον proprie de poculis amatoriis, deinde in genere de
omnibus iis, quae amorem, amicitiam conciliare valent,
vt Xenoph. M. S. II, 3, 11. et vid. Hindenb. Animadd.
ad Xenoph. p. 80. *illocebrae, vis amoris.* Hesych. explicat
Φιλια. cf. Aelian. V. H. I. 30. fin. ibique *Periz.* id. XII, 1.
p. 722. ed. Gronou. Euripid. Phoeniss. 1276. ibique Schol.
Eurip. Hippolyt. 509. 513. sq. ibique Barnes. Φιλτρον
μελετω igitur erit apud Bion I, 48. *donec amorem et ami-
citiā tuam tanquam poculum amatorium exsuxero.*

Φλια, ες, η. *limen, vestibulum.* Bion I, 87.

Φοινεις, *purpureus.* Mosch. II, 58.

Φοινισσω, *cruento, sanguine inficio.* Bion I, 26. a Φοινος, quod
Hesychius et Suidas interpretantur πυρρος, ερυθρος, *igneus,
ruber,* et hoc vocabulum pro: *caedes,* qua sanguis colo-
ris

ris rubri profunditur, a *Salmasio* in *Exercitt. Plinianis.* pag. 1331. deriuatur et illustratur.

Φοιταλος, εος, (ion. ει) εον, furiosus. Mosch. II, 46.

Φοιταν venire, aduenire. Th. XI, 22. Est vox proprie illis, qui locum aliquem disciplinae frequentant. Alciph. III. ep. 64. p. 435. ed. *Beygl.* vid. *Warton* ad locum *Theocriti.* *Hesych.* Φοιτα ερχεται, μαινετα. Notionem enim impetus, quo quid fertur et agitur, proprie inuoluit. *Cleanth.* 13. est Φοιτα i. q. διερχεται, quae lex tua omnes res creatas penetrat.

Φορησι pro Φορει a Φορω, fero, gesto. *Bion* I, 84. cf. *Maittaire* de dialect. pag. 353. C. qui sub η iota subscriptum habet.

Φραζεω dor. pro Φραζω, tecum cogita, considera. 2. sing. imperat. praesent. med. a Φραζω, dico, suadeo, hortor, *Pyth.* 19, 68.

Φραζομαι, med. video, perspicio. Mosch. II, 74.

Φρετι, dat. dor. a Φραει, ατος, puteus, fons. *Call. H.* in *Cer.* 16.

Φρον, ενος, mens. *Tyrt.* I, 17. proprie praecordium. Plura de hoc voc. disputat *Köppen* ad *Aristot. Scol.* 6.

Φρικωδης, εος, ο, η. horrendus. *Orph.* 18. vt *Horat. Od.* III, 4, 50. iuuentus horrida. cf. *Lennep. Etymol.* p. 1078.

Φρισσω horreo, erbeben. *Orph.* 18. 13. *Tobler:* denen die Erde erbebt und das erleuchtete Weltmeer.

Φρονημα, *Anacr.* II, 7. ibique not. Reddidi in edit. *Anacr. Altenburgensi:* und hohen Geist dem Manne, deque rationibus huius interpretationis copiosius disserui ibidem p. 214.

Φροντις ιδος, η. cogitatio, sensus, *Empfindung*, vel forte malis, sublimior spiritus, hohe Begeisterung. *Pind.* 31. deinde, vt *cura* Latinorum pro *carmine*, ita etiam Φροντις vsurpatur. Sens: si *Pifas* te carmini dulcissimo pangendo aptum reddidit, wofern *Pifas* und des Siegbringenden *Roffes* Ruhm dein Herz mit hoher süßer Begeisterung füllte.

Φρουαγμα, τος, το. fremitus proprie equorum. *Etymol.* Φρουαγμα η των ιππων, και ημιονων, δια μυκτηρων ηχη, αγωω φυσηματι εκπιπτασα. cf. *Lennep. Etym.* pag. 1079. *Hef.* Φρουασσεται μεγαλοφρονει, γαυρια. *Mesom.* 3. Docte et audacter superba hominum consilia sic adpellat.

- Φυη, dor. Φυα, aetas. Mosch. II, 9. Pind. 109. vbi Schol. reddidit ἡλικίαν.
- Φυκιωεις, οεσσα, εν. algofus, schilficht. Th. XI, 14.
- Φυλλας, αδος, ἡ. *cunulus foliorum*. Bion I, 69. Hesl. Φυλλας αἱ ξηροι κλαδοι και Φυλλα εχοντες. (vbi Alberti laudat Stanley ad Aeschyl. Agam. v. 975.) et Φυλλας ξηροι δαφυη εχουσα Φυλλα.
- Φυλον, s, το. gens, natio. Hom. H. in V. 3. Φυλα ανθρωπων periphraasis idiomatica poetis Graecorum familiaris pro ανθρωποι; sic etiam Φυλα γυναικων, Φυλα μεραπων, Φυλα αιδωναιτων etc.
- Φυσις, εως, ἡ. natura, quae omnes res profert. Anacr. 2, 1.
- Φωνη, vox, i. e. *questus, querela*. Hom. H. in V. 238. iumenta ipsius fluit querela.
- Φως, homo, vir. Mosch. II, 49. Call. H. in Cer. 46. interdum quoque poni pro τις, εκεινος, docet Dorville ad Charit. p. 234. Maxime apud poetas occurrit.

X.

- Χαρευ dor. pro χαρς 2. imperat. praef. med. a χαρω, recedo. Call. H. in C. 54. *entweiche!* vel *hebe dich weg!*
- Χαιρευ Procl. H. saepe. Cleant. 3. formula de piis votis et sacris adferendis sumpta; supple ibi τη ευχη. Bene vertit Cludius: *höre mich hold.*
- Χαιροιτε, valetē. An. I, 10. ibique not.
- Χαιτη iuba, coma. Anacr. 22. 3. vbi v. not. Sed quare Germano interpreti non liceat h. l. reddere voc. illud *Locken* sed *Blätter*, copiose docui in animaduerss. ad Anacr. Altenburgens. 1787. p. 238.
- Χαλεπτω, commoueo. Call. H. in C. 49. 71.
- Χαλκοτορευτος, s. proprie ex aere caelatus. Orph. 16, 2. Sed cum h. l. de caelatura (erhobener Arbeit) sermo esse non possit, τορευω ibi idem est ac *adfabre fingo*, künstlich arbeiten, (cf. nostr. ind. ad Anacr. Erlang. 1786.) et vocab. ipsum reddi debet: *erzgebildeter, erzgeschmiedeter Dreizack.*
- Χαρις, Gratia, Reiz. Pind. 48. εις χαριν τελλεται, *grata sunt*. Pind. 121. εραστα interpr. Schol.

Χασμα,

Χασμα, (τος, το.) οδοντων hiatus. Anacr. II, 4. vid. *Wettstein* ad Luc. XVI, 26.

Χαττω, desidero, cupio. Procl. 9.

Χειν libare. Anacr. 4, 12. Nam χουας, inferiae, constabant ut aqua, sanguine, lacte, ita quoque vino.

Χαλος, το. labium. Anacr. 29, 22. 28, 24. de usu eius metaphor. vid. ad Mosch. II, 61.

Χερμαδιον, lapis missilis. Tyrt. II, 36.

Χηλη, η. forfex cancrorum, unguis. Mosch. II, 139.

Χηρος, viduus, desertus. Call. H. in Cer. 106.

Χηρω, priuo, berauben. Aristot. 17. ubi loquutio sic supplenda εχηρ. εαυτον της αυρης, priuauit se solis splendore i. e. αυτος εθαυε, sponte mortem cum vita commutauit.

Nam αυην, Φαος ηελις poetae dicunt pro βιος. cf. Mimm. II, 6.

Χηζος hesternus, pro χης heri. Callim. 77.

Χλαμυδηφοροι ανδρες Th. XV, 6. homines chlamyde induti i. e. docti et exquisite milites, *Männer im Kriegsgewande*.

Χλαμυς enim apud Graecos plerumque esse vestem militarem *Hemsterhusius* animaduertit ad *Lenney* Etym. p. 1108.

vid. etiam de hac veste *Harles* ad Anthol. lat. poet. p. 192.

Χλωρος, viridis. Sapph. II, 14. Th. XI, 13. ita quidem, ut in pallorem vergat, vel simpliciter etiam pallidus, referens colorem herbarum foliorumque flaccescentium et are-

scientium; arentes enim herbae virorem illum pristinum paulatim amittunt et pallorem induunt. *Pearce* ad Sapph.

ex Steph. thes. in voce χλωρος. cf. quoque *Salmas.* in exercitt. Plin. p. 594.

Χνοιος, lanuginosus, wollicht. Anacr. 29, 19.

Χρω, Pyth. 31. οσα (poet. pro οσα) χρων sc. εστι, quodcunque necesse est, quaecunque officium tuum postulant.

Χρηζω, desidero, cupio. Sol. 44.

Χρημα, res. Χρηματα facultates, opes. Call. H. in Cer. 112.

de usu h. voc. egerunt *Vig.* et *Hoogen.* de Idiotism. pag. 154. ed. *Zeune.* Inseruit. etiam periphrafi, ut Th. XV,

83. plane ut nos: der Mensch ist doch ein erfinderisches Ding. ibid. 145. το χρ. σοφ. das ist was herrliches!

Χρημοσυνη, inopia, penuria, Mangel. Tyrt. I, 8.

Χρονος. ως χρονω. Th. XV, 1. i. e. ως εν vel επι πολλω χρονω, quam sero! s. tandemne venis? vid. *Lamb.* *Bos Ellips.* p. 277. et *Valcken.* ad Herodot. VIII, 62.

Χρυσανθης, εος. ♂, ἡ. *aurei modo splendens*, de Sole, *Goldglänzender Titan*. Orph. 7. 1.

Χρυσηλακατος, ε, ♂, ἡ. *aureas (quia dea est) sagittas habens*. Hom. H. in V. 118.

Χρως, ωτος, *cutis, corpus*. Mosch. II, 7.

Χρῆμος Th. XV, 18. pro καὶ ὁ εἶμος, sc. Διοκλειδας. Plane sic apud nostrates mulierculae inter se inuicem de maritis suis querentes: *Auch meiner* (suppl. vel cognomen, vel praenomen mariti) *machts eben so*.

Ψ.

Ψαυω, *tango, berühren*. Mosch. II, 91. Hom. H. V. 125. ubi genit. haud dubie pendet a supplendo τει. *Auch mein Fuß berührte nicht die Lebenbringende i. e. ernährende Erde*. Δοκεν enim, uti Köppen bene obseruat, cum infinit. alius verbi haud raro Graeci pro solo verbo finito adhibent.

Ψεκαζω, *stillo, guttas demitto*. Anacr. IX, 5.

Ψιλος, ε, ♂. *nudus, scaber*. An. XI, 5.

Ψυχη, *anima*. Tyrtae. I, 14. ibique not. Sed saepe ponitur pro homine ipso, ut veritas: *ne parcite vobis*. vid. Stolberg ad Soph. Aiae. p. 198. Saepe etiam sumitur pro vita, quae significatio h. Tyrtaei loco placet. Vtraque autem significatione nihil frequentius apud Graecos scriptores,

Ω.

Ωδε, *ita, sic*. Pyth. 19. 31.

Ωδιω, *prolem edo*. Mel. II, 22. Docte et audacter de apibus examen emittentibus, quod nos dicimus *schwärmen*.

Ωνη, η. *simbria*. Mosch. II, 123. poet. metaph. ab ouata specie pyri maliue sumta.

Ωθew, *pellō, trudo*. Med. Th. XV, 73. *trudere, pellere se, sich drängen*.

Ωισατο, *videbatur*. 3. sing. a. i. med. poet. verbi οισμαί. Mosch. II, 8.

Ωκυαλος, ε, ♂, ἡ. *velox*. Mosch. II, 60. *velociter currens, schnellsegelnd*. Comparatio pauonis caudam expandentis paullo obscurior quaerenda est ibi in velis nauigii velo soluto

foluto velociter currentis. Sed claudicare omnino mihi quidem videtur comparatio illa.

Ἐμφορονος, ὁ, ἡ. immaturum partum edens. Callim. H. in Cer. 53.

Ἐν dor. pro εν, igitur. Pind. 179.

Ἐν, cura. Tyrt. I, 11: Harpocr. p. 261. ὡρα ἐστὶν ἡ Ἐροντις. vid. et Graeu. lect. Hesiod. p. 6.

Ἐπος, εος, το. dor. pro επος, et hoc ion. pro οπος, mons. Bion I, 7,

Ἐουω, ululo. Bion I, 18.

Ἐς, 1) postquam. Bion I, 40. 41. 2) quantum. An. 29, 20. Etiam hoc l. cum indicatio constructur, quo quidem exemplo *Vigerus* augeri et emendari potest. 3) ὡς-ὡς, *Vt* sic. Call. H. in Cer. 125. 126. Mosch. II, 73. vbi v. not. ad v. 74. conf. Lenep. ad Coluth. anim. p. 118. sic illud Virgilii, *ut vidē, ut perii*. 4) *ut*, cum indicat. Theocr. XI, 55. *ut ad te descenderem*. Hom. H. in Ven. ὡς — ἴδεν — ἔγνων, ὡς θεὸς ἦδεν, *ut primum te vidi, cognoui, te deam esse*.

Ἐχρος Theocr. 30, 4. De vocab. hoc vide *Salmas. exercitt.* Plin. pag. 1154. qui *luteum*, non pallidum colorem ille voc. innui fuse docet.

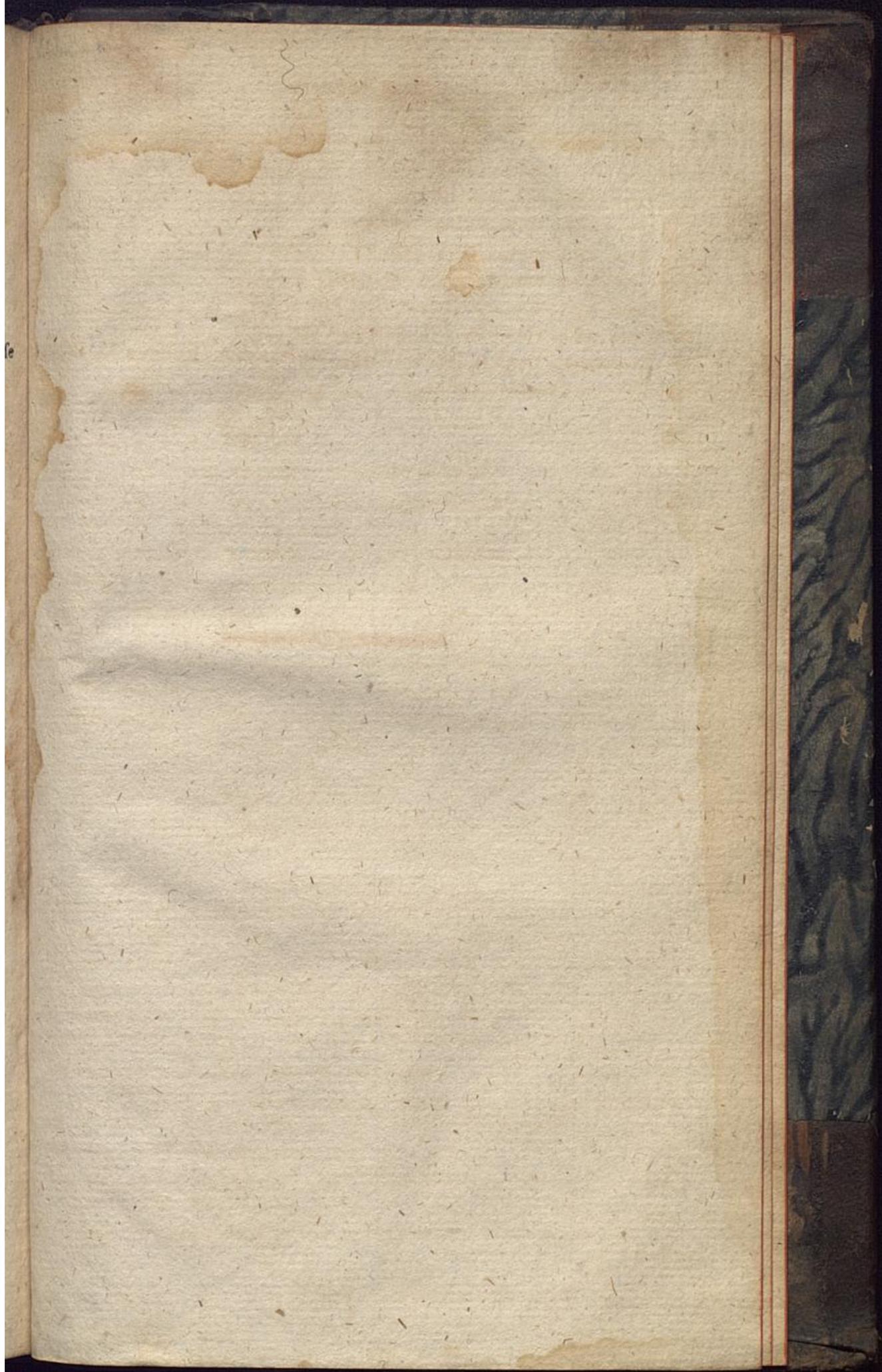
ERRATA
QVAEDAM OPERARVM CORRIGENDA.

- Pag. 6. vers. 7. leg. γάρ.
 — 11. vers. 8. leg. ἐκμαθ.
 — 14. not. v. 5. lin. 7. l. illius pro sua.
 — 16. v. 10. leg. εἰ.
 — 23. not. v. 16. lin. 1. leg. φοβῦται.
 — 24. vers. 31. leg. Ἑρμῆ pro ἔρμῆ.
 — 33. vers. 16. leg. Φυγῆς.
 — 38. not. v. 28. lin. 2. l. βέλος pro βέλας.
 — 40. not. v. 1. lin. 1. leg. dorice pro ion.
 — 45. vers. 30. leg. κίχρ.
 — 48. vers. 71. leg. ἀνδρώποισιν pro ἀνδρσπ.
 — 53. vers. 10. leg. ἠριγενεία.
 — 59. vers. 39. leg. Ρηιδίως.
 — — not. lin. 1. l. ἀρίση.
 — 63. vers. 125. l. ποσί.
 — 64. vers. 132. l. οὐ.
 — — vers. 144. l. ἄς.
 — 65. vers. 157. post βαλῆσα pone comma.
 — — vers. 162. leg. ἐπέβησαν.
 — 66. vers. 166. scrib. θρόνσ.
 — 67. vers. 186. scribe iunctim ταπρῶγκι.
 — — vers. 197. lege ὄς.
 — 69. vers. 227. lege ἠριγενείη.
 — 71. vers. 261. lege ἄμβροτον.
 — — vers. 263. εὐσκοπος pro εὐσκωπ.
 — — vers. 277. leg. δ'.
 — 76. vers. 16. scr. comma post γυάλοισι, et post. χιτῶνκ.
 — 78. vers. 10. leg. diuisim ἄτερ σέο.
 — 79. vers. 2. leg. ἐκείη.
 — 81. vers. 6. leg. ἀχέτας pro ἀρχ.
 — 88. vers. 11. pone comma post ἀνέτλασαν.
 — — vers. 12. l. ἀγορ. δυναμ.
 — 89. vers. 6. scribe τᾶς et dele punctum post ἀνδρ.

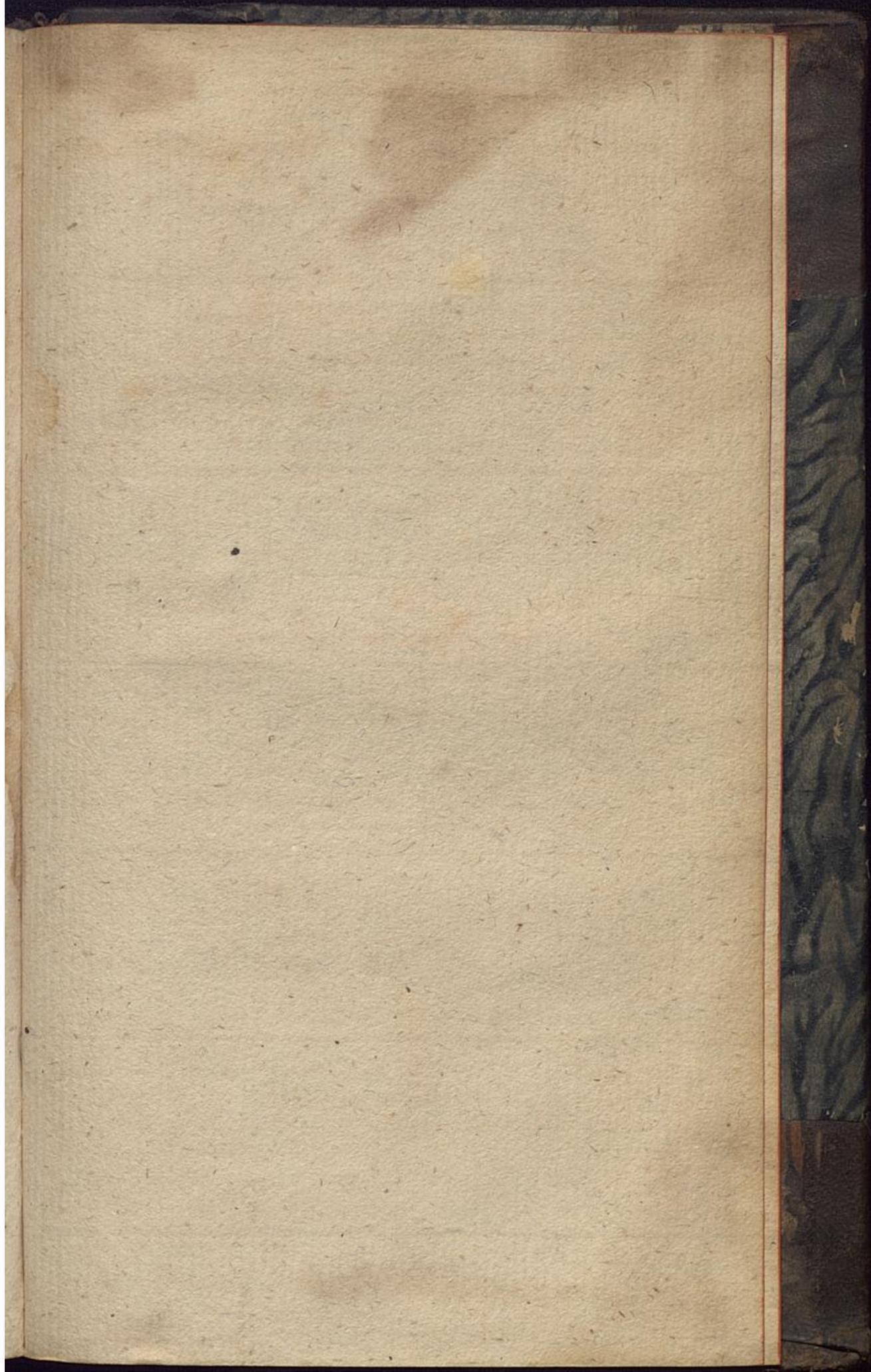
- Pag. 89. vers. 7. leg. βασιληίδος.
 — — vers. 10. dele punctum post ἀμπνοαί.
 — — not. lin. vlt. lege, 50.
 — 93. not. lin. 20. lege Πυθαγ. pro Πωθ.
 — — not. lin. pen. post vulgares adde editiones.
 — 95. not. 5. lin. 10. post civili scr. comma.
 — 96. not. 3. lin. 3. leg. dum pro tum.
 — 109. vers. 7. leg. Οὕτω.
 — 112. vers. 30 pone comma post Φεύγεις.
 — — vers. 31. diuide μετ — ὥτω pro με — τώτω et dele comma.
 — 115. vers. 50. lege ἦμες.
 — 116. vers. 54. lege ὦ μοι — βραγχί.
 — 121. not. lin. 7. scr. illius pro illiusque.
 — — not. lin. 25. dele hoc.
 — 123. vers. 19. post πηγᾶν pone comma.
 — 130. vers. 82. sc. Ὡς.
 — 132. not. lin. 1. et 8. et 17. et 23. scr. εὐλαμεν.
 — — not. lin. 13. leg. praeludium.
 — 133. vers. 104. dele comma post μακρο.
 — 134. vers. 115. lege πλαδάνω.
 — 144. not. lin. 16. dele comma post ας.
 — 145. not. lin. 5. lege Arsinos.
 — 147. not. lin. 1. lege eliso δ.
 — — not. lin. 5. lege φίλοι.
 — 152. not. 55. lin. 12. lege ad te cap.
 — 158. n. 96. lin. 4. leg. ὄκν' ἐθέλει.
 — 163. vers. 12. leg. ἴταμον.
 — 167. vers. 4. leg. Λυσιμ. pro Αυσιμ.
 — 175. vers. 71. scr. χαρίτεσσι.
 — 176. vers. 78. scr. ἐθέλων.
 — — vers. 88. dele comma post ἡμιτόμα.
 — 177. vers. 93. lege ἀμίμονος.
 — 179. not. 107. lin. 3. l. explicandum.
 — 189. n. 56. l. vlt. leg. μέλιγμα.
 — 191. n. 91. lin. 2. leg. genuinum.
 — 201. not. 26. lin. 4. post loquitur adde poeta.
 — — not. 27. lin. 1. scr. κέν.
 — 204. not. 42. lin. 1. lege Κόπτεν.
 — 208. vers. 68. leg. νέσω.
 — 221. not. lin. 13. dele exemplar.

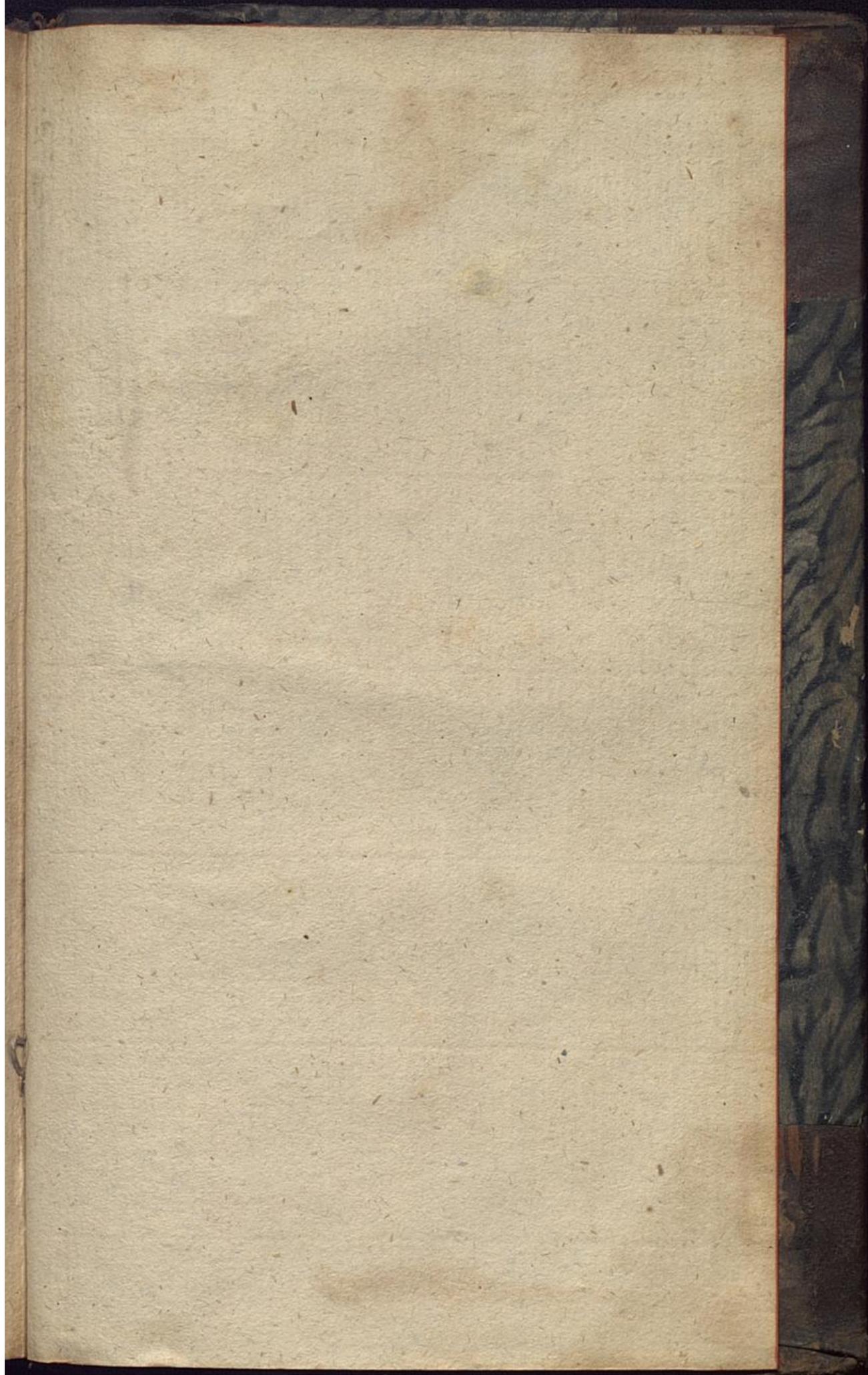
- Pag. 223. not. ***) lin. 6. pone comma post *perperam vero*.
 — 224. vers. 1. scr. Ἰδωρ· ὁ δὲ etc. pro Ἰδωρ' ὁ δὲ etc.
 — 242. not. 14. lin. 1. leg. *μειδ*.
 — 252. vers. 1. lege *ἀοιδόν*.
 — 255. not. lin. 5. leg. *uberioribus*.
 — 264. not. 4. lin. 5. leg. *quia* pro *qui*.
 — 275. lin. 17. leg. *apibus* pro *aibus*.
 — 281. voc. *ἀνθ* lin. 5. leg. *Vigerus*.

In praefat. pag. 2. lin. 24. leg. *illustrandam*. Reliqua L, B. ipse emendet velim.

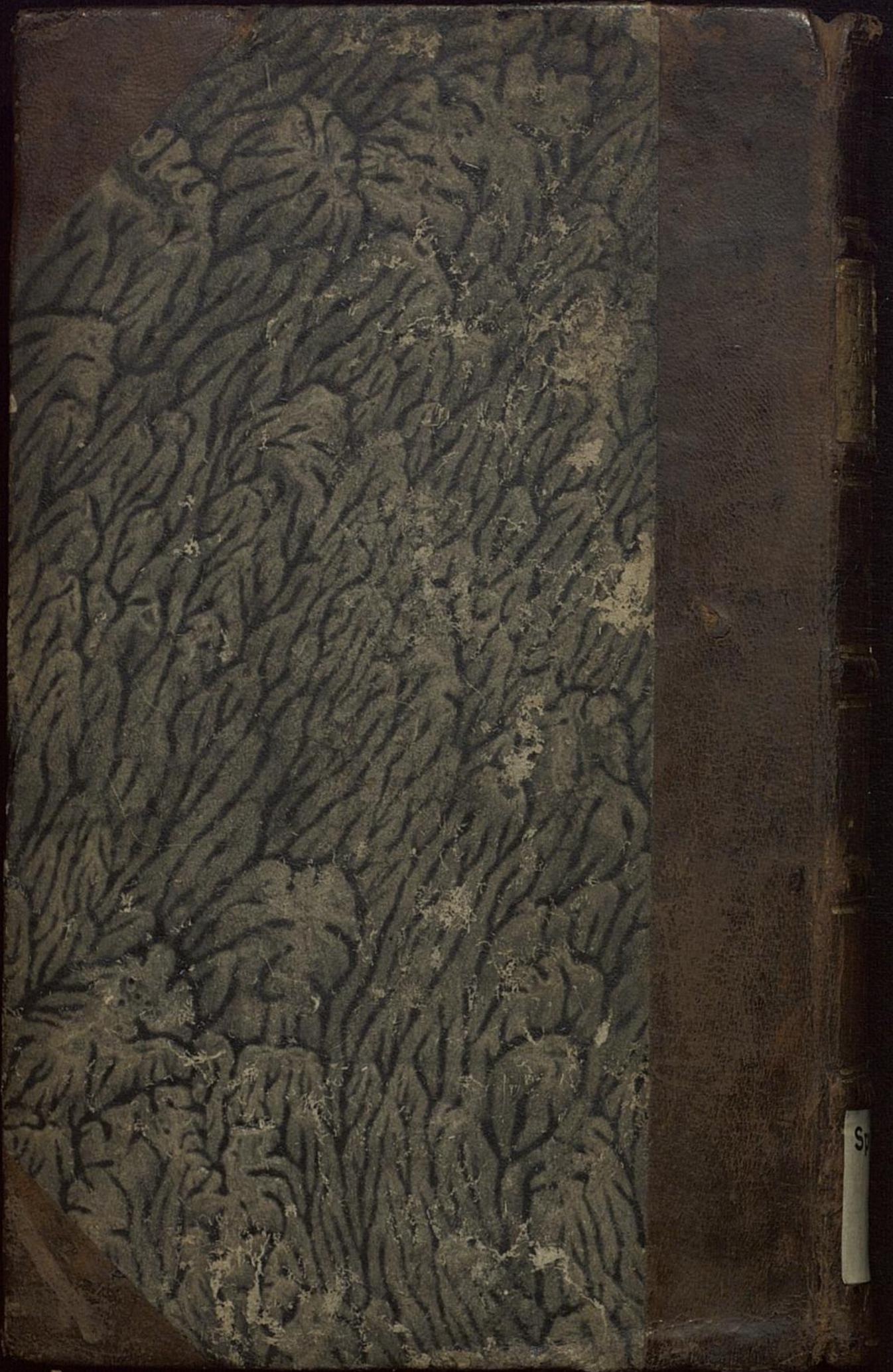

G. C. Marles
Anthologia
Graeca Poetica

Spr IX 3

44